

Białostockie ulice
i ich patroni

Tomasz Fiedorowicz
Marek Kietliński
Jarosław Maciejczuk

Białostockie ulice i ich patroni

Białystok 2018

© Copyright by Archiwum Państwowe w Białymstoku, 2018

Redakcja techniczna - Ewa Frymus-Dąbrowska

Wydanie II poprawione i uzupełnione

Wszelkie prawa zastrzeżone. Przedruk lub jakiegokolwiek kopiowanie całości lub fragmentów książki - poza wypadkami przewidzianymi w prawie - możliwe jest tylko na podstawie uprzedniej pisemnej zgody posiadaczy praw autorskich.

Zadanie sfinansowano z budżetu Miasta Białegostoku

ARCHIWUM PAŃSTWOWE
W BIAŁYMSTOKU

Archiwum Państwowe w Białymstoku
ul. Adama Mickiewicza 101
15 - 427 Białystok
tel. +48 85 743 56 03
e-mail: sekretariat_ap@bialystok.ap.gov.pl
www.bialystok.ap.gov.pl

ISBN 978-83-7657-328-1

Mariusz Śliwowski
ul. Hetmańska 42, 15-727 Białystok, tel. 602 766 304; 881 766 304
e-mail: prymat@biasoft.net, www.prymat.biasoft.net

Wstęp

W 2003 r. Archiwum Państwowe w Białymstoku wydało drukiem publikację *Wykaz ulic Białegostoku w latach 1799–2000* autorstwa Marka Kietlińskiego i nieżyjącego od 2002 r. Aleksandra Leszczuka (długoletniego pracownika Archiwum Państwowego w Białymstoku). Publikacja okazała się bardzo przydatna i popularna wśród mieszkańców Białegostoku. Jej nakład szybko się wyczerpał. W chwili obecnej publikacja dostępna jest w formie cyfrowej na stronach internetowych Podlaskiej Biblioteki Cyfrowej i Archiwum Państwowego w Białymstoku.

Archiwum Państwowe w Białymstoku postanowiło dokonać przeglądu nazw ulic Białegostoku, przybliżyć ich patronów poprzez napisanie ich krótkich życiorysów i przedstawić zwięzłe dzieje każdej ulicy.

Najstarsze nazwy obecnie istniejących ulic podane zostały w oparciu o *Wykaz ulic i placów m. Białegostoku według nowych i starych nazw, sporządzony na mocy protokołu Komisji i zatwierdzony przez Tymczasowy Komitet Miejski w dniu 17 IV 1919 r.* Nie dysponując uchwałami z okresu carskiego (sprzed sierpnia 1915 r.) podawaliśmy rok sporządzenia aktu notarialnego – znajdującego się w zespole archiwalnym *Starszego Notariusza Sądu Okręgowego w Grodnie z lat 1581–1882] 1883–1915 [1920–1930]* – dotyczącego nieruchomości położonej w Białymstoku przy ulicy pod daną nazwą. Celem tego było wskazanie jak najwcześniejszej daty występowania nazwy określonej ulicy. Pracę wykonano w oparciu o indeks geograficzny sporządzony przez dr. Jerzego Szumskiego. Ze względu na to, iż w zasobie Archiwum Państwowego w Białymstoku nie posiadamy dokumentacji Powiatowego Sądu Białostocko-Sokólskiego (poprzednika Starszego Notariusza w Grodnie) zdecydowaliśmy się nie sięgać do okresu wcześniejszego. Tak więc najstarsze wymieniane dokumenty z nazwą ulicy są z 1882 r. Korzystano również z rosyjskiego planu miasta Białegostoku, wykonanego przed 1914 r. i przechowywanego w Archiwum Państwowym w Białymstoku.

Po latach zaborów Białystok został włączony 19 II 1919 r. do niepodległej Rzeczypospolitej. Ustawa sejmowa o podziale administracyjnym kraju z sierpnia 1919 r. podniosła Białystok do rangi miasta wojewódzkiego, wraz z umieszczeniem szeregu urzędów, instytucji gospodarczych i społecznych o zasięgu wojewódzkim. 10 V 1919 r. Rozporządzeniem Komisarza Cywilnego Ziem Wschodnich rozszerzono granice miasta o pobliskie wioski i przedmieścia: Antoniuk, Białostoczek, Dojlidy, Dziesięciny, Marczuk, Ogrodniczki, Pieczurki, Skorupy, Starsielce, Słobodę, Wygodę, Wysoki Stok, Zacisze Zwierzyniec, tworząc, tzw. „Wielki Białystok”. Po powiększeniu obszar miasta wynosił ok 41 km², z czego zaledwie ¼ stanowiła tereny zabudowane, natomiast pozostałe tereny stanowiły

pola, łąki, inne użytki rolne, parki i ogrody publiczne. Nowe linie graniczne nie zostały jednak wytyczone geodezyjnie, ani precyzyjnie oznaczone. Pierwsze pomiary zostały przeprowadzone w latach 1928–1929. W 1935 r. dokonano korekty granic, których opis znalazł się w uchwale Magistratu z 1935 r.

W przeważającej większości uchwały Magistratu Białegostoku o nadaniu nazw nowo powstałych ulic oraz o kolejnych zmianach nazw istniejących ulic nie zachowały się. W tym przypadku również zdecydowano się podać datę najstarszego dokumentu z daną nazwą ulicy. Wykorzystano następujące materiały źródłowe:

1. Akta notariuszy białostockich z lat 1919–1939 (notariusze: Stefan Bednarski, Wacław Michał Dobrzyński, Zygmunt Gąsiorowski, Stanisław Janowski, Ignacy Kołdrasiński, Józef Kurmanowicz, Walery Szczepiński, Bolesław Urbanowicz).
2. Plany miasta Białegostoku z 1935 i 1937 r.
3. Repertorium ksiąg hipotecznych m. Białegostoku założonych w latach 1919–1939.
4. Wykaz ulic Białegostoku z lat 1927–1928 w aktach zespołu *Okręgowa Komisja Wyborcza do Sejmu i Senatu w Białymstoku*, sygn. 2.

Okres okupacji niemieckiej (lata 1941–1944), z jego nazwami ulic, znajduje odniesienie w tej pracy tylko do niektórych ulic. Uznaliśmy za istotne podanie niemieckich nazw tych ulic, które nie miały nazw na planach przedwojennych (oraz nie odnaleziono innych informacji o ich nadaniu), zaś na niemieckim planie miasta Białegostoku (*Plan der Stadt Białystok*) z 1942 r. występuje ich pierwsza nazwa.

Po zakończeniu II wojny światowej ustalenie nazw ulic i daty ich nadania – w przeważającej większości – zostało wykonane w oparciu o uchwały władz miejskich Białegostoku. Dokumentacja z lat 1944–1990 przechowywana jest w Archiwum Państwowym w Białymstoku, natomiast od 1991 r. w Urzędzie Miejskim w Białymstoku. Dużą pomocą przy opracowywaniu publikacji był *Wykaz nazw ulic i placów miasta Białegostoku* wraz z uchwałami otrzymany w wersji elektronicznej z Urzędu Miejskiego w Białymstoku. W przypadku braku uchwały podano najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy. Wykorzystano następujące materiały źródłowe:

1. Plan miasta Białegostoku z 1954 r.
2. Książki ewidencyjne nieruchomości z lat 1951–1952 (zespół: Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Białymstoku).

Współczesny Białystok zajmuje historyczne obszary:

- a) pierwotnego m. Białystok w granicach 1692 r.,
- b) wsi Bojary (włączonych etapami w XVIII i XIX wieku),
- c) dóbr Białystok włączanych etapami w XVIII (Pałac Branickich z parkiem i okolice ulicy Lipowej – Plan miasta Białegostoku Beckera z 1799 r.) i w włączanych w późniejszym okresie (które w II poł. XIX w. podzielono na jednostki m.in. majątek prywatny Trusowa Bażantarnia, włączany w XIX w. oraz majątków państwowych: Bażantarnia, Marczyk, Słoboda, uroczyska Antoniuk – nazwy w chwili włączenia w 1919 r.),

- d) gruntów wsi Białostoczek, Słoboda – włączanych etapami w XIX w. i w 1919 r.,
- e) gruntów wsi Marczuk, Starosielce, Skorupy, część wsi Zaścianki, Pieczurki, Ogrodniczki Wysokostockie, majątków Wysoki Stoczek, Kolonia – Zacisze, Horodniani, majątku Dojlidy (część), włączonych w 1919 r.
- f) gruntów wsi Bacieczki i kolonii Bacieczki, Krupniki, Klepacze część wsi Zaścianki, części majątku Dojlidy, włączonych w 1954 r.,
- g) gruntów wsi Bagnówka, majątku państwowego Pietrasze, majątku Wasilków, pozostałej części majątku Dojlidy, włączonych w 1973 r.
- h) gruntów wsi Zawady, włączonych w 2002 r.
- i) gruntów wsi Dojlidy Górne, Zagórki i kolonii Halickie, włączonych w 2006 r.

Funkcjonujące we współczesnym nazewnictwie nazwy dzielnic nie pokrywają się dokładnie z ich historycznymi podziałami. Można tu przytoczyć szereg przykładów. Jednym z nich jest dzielnica Bacieczki, której nazwa sugeruje, że przed przyłączeniem były to tereny wsi Bacieczki. Historycznie zaś po przestudiowaniu materiałów archiwalnych okazuje się iż były to w głównej mierze grunty kolonii Bacieczki, a jedynie tylko częściowo wsi Bacieczki. Podobnie ma się sprawa obecnych obrębów/dzielnic Bagnówka i Pietrasze. Historycznie tereny te przed włączeniem do Białegostoku przynależały do wsi Bagnówka, Skorupy, Białostoczek, dóbr państwowych Pietrasze oraz majątku Wasilków. Na tych obszarach dodatkowo sytuację komplikuje osiedle Jaroszówka. Na terenie gruntów wsi Bagnówka istniała nieruchomość wielkości ok. 26 ha o nazwie Jaroszówka, należąca do rodziny Jaroszewiczów. Nazwa tej nieruchomości następnie stała się nazwą osiedla. Na terenach gruntów dawnej wsi Starosielce znajdują się osiedla Ścianka i Nowe Miasto, przy czym to ostatnie obejmuje obszar dawnych wsi Horodniani, majątku państwowego Słoboda a także części wsi Słoboda.

Podobnie ma się sprawa z dzielnicą Wysoki Stoczek (składającą się z osiedli Wysoki Stoczek i Dziesięciny) zajmującej historycznie grunty wsi Ogrodniki Wysokostockie, części Zawad i uroczyska Antoniuk. Dzielnica Antoniuk zajmuje oprócz uroczyska Antoniuk pewien obszar wsi Białostoczek. Na obręb Marczuka składają się dwie jednostki administracyjne wieś Marczuk i carski majątek państwowy Marczuk.

Na tereny współczesnych obrębów Starosielce Północne i Południowe składają się obszary, wsi Krupniki i Klepacze, oraz części wsi Bacieczki, Starosielce, Marczuk. W tym miejscu warto zaznaczyć, że w skład dzielnicy Starosielce Południowe weszło miasto Starosielce (włączone w 1954 r.). Zastanawiać zatem może, dlaczego przy nazwie tej dzielnicy nie ma mowy o gruntach tego miasta. Otóż osada kolejowa Starosielce, a od 1919 r. miasto to powstało na specyficznych zasadach nie posiadając własnych gruntów. W aktach notarialnych z okresu zarówno carskiego jak i okresu międzywojennego jest mowa o tym, że nieruchomości są położone w (osadzie lub mieście) Starosielce na gruntach wsi Klepacze i Krupniki.

Tereny wsi Zawady, Dojlidy Górne, Zagórki, oraz kolonii Halickie, włączone w ostatnim czasie oraz w pewnym zakresie obszary wsi Skorupy i majątku Dojli-

dy są to jedyne obszary, których granice najbardziej odpowiadają istniejącym podziałom historycznym.

Ciekawa jest kwestia nadawania nazw ulic. Wydawać się może, że ulice są nazywane w dowolny sposób. Jednak przy dokładniejszym ich przeanalizowaniu można dostrzec pewne prawidłowości. Ulice na terenie obecnej dzielnicy Bacieczki nawiązują do podboju kosmosu. Są tam nazwy takie jak Orbitalna, Astronautów, Elektronowa, Kosmiczna, Planetarna, Raketowa, Satelitarna, Jowisza, Marsa, Gwiazdna, Saturna, Wenus. Ulice na terenie północnym obecnego obrębu Pietrasze, położone na styku dawnych gruntów wsi Bagnówka, Skorupy i majątku Wasilków nawiązują do bajek, czy świata dziecięcej wyobraźni. Mamy tu takie nazwy jak Baśniowa, Rycerska, Krasnoludków, Plastikowa, Boruty, Ondraszka, Modra, Jacka, Agatki, Uśmiechu, Familijna, Kopciuszka. Tereny położone na północnym krańcu dawnych gruntów wsi Bagnówka nadano nazwy rzek polskich, np.: Biebrzańska, Niemeńska, Bystrzycka, Prypecka, Odrzańska, Notecka, Wiślana.

Tereny przynależące dawniej do wsi Zagórki oraz wschodniej części Dojlid Górnych nawiązują do sportów wodnych i żeglarstwa. Mamy tu ulice: Wydmowa, Kotwicowa, Jachtowa, Okrętowa, Cumownicza, Kapitańska, Piracka, Sztormowa, Rejsowa, Helska, Regatowa, Kadłubowa, Dokerów, Busolowa. Na terenie obecnych Dojlid funkcjonuje wiele ulic, które są nazwami gatunków fauny. Przykładem są tu nazwy Wiewiórcza, Zajęcza, Królicza, Krecia, Łosia, Bociania, Sokola, Pawia, Bobrów, Borsuczka, Żurawia. W nazewnictwie ulic Białegostoku można również znaleźć wiele nazw ulic, które są nazwami gatunków flory. Są to: Brzoskwiniowa, Berberysów, Azaliowa, Agawy, Krokusowi, Kaktusowa, Cytrynowa, Grabowa, Narcyzowa, Daniowa, Hiacyntowa, Gerberowa, Sikorki, Paprociowa, Fiołkowa. Nazwy: Kubańska, Meksykańska, Fińska, Estońska, Łotewska, Mongolska, Chorwacka, Irlandzka, nawiązujące do nazw państw spotkać można na terenie dzielnicy Starosielce.

Szczególnie dużo ulic ulokowanych w obrębie Skorupy nawiązuje do polskich krain geograficznych (Wielkopolska, Kujawska, Rzeszowska, Warmińska, Zaulek Olsztyński, Zaulek Podhalański). Na obszarze osiedla Dziesięciny wiele nazw ulic nosi imiona utworzone od gatunków drzew. Wymienić tu można m.in. Leszczynowa, Jodłowa, Kasztanowa, Akacjowa, Bukowa, Dębowa, Jesionowa, Jaworowa, Wiązowa, Cisowa).

Takie nadawanie nazw o określonej tematyce miało na celu stworzenie lepszej orientacji w topografii miasta. Choć trzeba tu dodać, że nie jest to konsekwentnie przestrzegana reguła. Dobrą ilustracją są tu ulice Lisia i Gołębia, które leżą na terenie dzielnicy Nowe Miasto, a nie dzielnicy Dojlidy, które zawierają nazwy gatunków zwierząt. Innym przykładem są ulice Magnoliowa, Konwaliowa, Różana i Lawendowa, które leżą w dzielnicy Starosielce Południowe, najwięcej nazw kwiatów znajduje się w dzielnicy Dojlidy Górne. Dzielnicami, które posiadają zdecydowanie najwięcej nazwisk patronów są Bagnówka, Pieczurki oraz Białostoczek.

Pewną regułą jest też nadanie jednej z ulic w danej dzielnicy imienia nawiązującego do dawnej przynależności historycznej. W Dojlidach Górnych mamy

ulicę Dojlidy Górne, w Zagórkach, ul. Zagórki, W Dojlidach, Dojlidy Fabryczne, w Bacieczkach ulicę Bacieczki, Na terenie Wysokiego Stoczka, ul. Ogrodniczki (wsi Ogrodniczki w majątku Wysoki Stoczek), także ul. Starosielce (na terenie Ścianki). Oprócz tego na terenie dzielnicy Nowe Miasto znajdują się ulice, które wskazują precyzyjne granice historycznych podziałów. Tak jest w przypadku ulicy Dzielnej (rozgraniczającej wsi Słoboda i dawnych gruntów Dóbr Białystok), ulica Południowa jest granicą południową dóbr Białystok.

Po roku 1990 pojawiła się tendencja na nadawanie nazw o charakterze religijnym. (Św. Jana Chrzciciela, Św. Andrzeja Boboli, Św. Maksymiliana Marii Kolbego, Św. Proroka Eliasza, Św. Kingi, Świętego Józefa, Plac Ducha Świętego, Św. Jerzego. Nazwy te spotkać można w niemal każdej z dzielnic Białegostoku. Co ciekawe pierwszą ulicą w okresie po II wojnie światowej, której nadano taką nazwę, było przemianowanie w 1983 r. ulicy Agrestowej na Św. Kazimierza położonej na Wysokim Stoczku.

Lektura uchwał w sprawie nadawania ulic wnosi sporo cennych informacji. Po pierwsze wskazuje, w jakim okresie oraz których częściach następowała rozbudowa Białegostoku. W latach pięćdziesiątych XX w. rozbudowywały się przede wszystkim osiedla na Skorupach, Zaściankach, Pieczurkach, W latach sześćdziesiątych wiele ulic powstało w dzielnicy Bacieczki. W latach siedemdziesiątych zaś zasiedlano tereny byłego m. Starosielce, wsi Bagnówka, wsi Skorupy i Pietrasze.

Przedstawione zestawienie ulic Białegostoku jest jedynie próbą rekonstrukcji historycznej i nie stawia ostatecznych ustaleń w tym temacie. Przyczyną tego jest w chwili obecnej brak możliwości dotarcia do wszystkich dokumentów. Podstawowym typem źródeł w zakresie okazały się Uchwały władz miejskich miasta Białystok. Są one zgromadzone w Archiwum Państwowym w Białymstoku i w Urzędzie Miejskim w Białymstoku. Zostały one udostępnione na potrzeby przedmiotowej publikacji. W wielu przypadkach z powodu braku odpowiednich uchwał trzeba było się posłużyć innymi rodzajami materiałów archiwalnych (zgromadzonych w AP Białystok). Były to plany miasta Białegostoku z XIX i XX wieku, dokumenty związane ze sprawami własnościowymi (akta Starszego Notariusza w Grodnie, notariuszy z okresu międzywojnia, książki ewidencyjne nieruchomości). Dodatkowo w celu ustalenia historycznego położenia ulicy, posłużono się planami scaleniovymi wsi oraz majątków ziemskich, które znalazły się w granicach obecnego Białegostoku. W tym przypadku istotne było wykorzystanie materiałów archiwalnych poprzedzających inkorporację tych terenów. Tam gdzie zabrakło wyżej wymienionych dokumentów, należało się posłużyć opracowaniem Tomasza Popławskiego, *Przestrzeń współczesnego miasta Białegostoku na tle historycznych podziałów*, Białostocczyna 1996, nr 2.

W 2012 r. Tomasz Fiedorowicz, Marek Kietliński i Jarosław Maciejczuk opierając się na powyżej przedstawionych kryteriach opracowali materiały, które wydane zostały drukiem pod tytułem *Białostockie ulice i ich patroni*. Publikacja powstała dzięki pomocy finansowej Prezydenta Miasta Białystok. Cieszyła się ona sporym zainteresowaniem mieszkańców Białegostoku, a jej nakład dość szybko się wyczerpał.

1 IV 2016 r. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej przyjął ustawę o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz pomniki (Dz.U. z 2016 r. poz. 744 oraz 2017 r. poz. 1389). Ustawa weszła w życie 2 IX 2016 r. Zobowiązywała ona samorządy do zmiany nazw, które upamiętniały lub propagowały komunizm lub inny ustrój totalitarny, w ciągu 12 miesięcy od wejścia w życie nowych regulacji. Decyzję o stwierdzeniu nieważności uchwały nadającej niezgodną z nowymi przepisami nazwę budowli, obiektowi lub urządzeniu użyteczności publicznej podejmował wojewoda po obowiązkowym zasięgnięciu opinii Instytutu Pamięi Narodowej. Zgodnie z nowymi przepisami, zmiana nazwy dokonana na podstawie Ustawy nie miała wpływu na ważność dokumentów zawierających nazwę dotychczasową. Zdecydowano też, że pisma oraz postępowania sądowe i administracyjne w sprawach dotyczących zmiany nazw ulic będą wolne od opłat.

Od 2012 r., tj. wydania drukiem *Białostockich ulic i ich patronów* do 31 lipca 2018 r. nadano lub zmieniono nazwy 133 ulicom. Z pejzażu miasta zniknęli również patroni z poprzedniej epoki. Poniżej przedstawiamy zmiany nazw ulic dokonanych na podstawie Ustawy z 1 IV 2016 r.

1. Dawna nazwa: 1 Armii Wojska Polskiego, obecna nazwa: Bitwy Białostockiej, poz. 73.
2. Dawna nazwa: Dymitra Gaskiewicza, obecna nazwa: podpułkownika Łukasza Cieplińskiego, poz. 142.
3. Dawna Nazwa: Wojsk Ochrony Pogranicza, obecna nazwa: Depowa, poz. 170.
4. Dawna nazwa: Leona Kruczkowskiego, obecna nazwa: Tadeusza Stefana Gajcego, poz. 225.
5. Dawna nazwa: generała Zygmunta Berlinga, obecna nazwa: generała Józefa Hallera, poz. 270.
6. Dawna nazwa: Włodzimierza Komarowa, obecna nazwa: Jana Heweliusza, poz. 280.
7. Dawna nazwa: Zygmunta Kościńskiego, obecna nazwa: Anny Jagielonki, poz. 299.
8. Dawna nazwa: Juliana Leszczyńskiego Leńskiego, obecna nazwa: Wiesława Janickiego, poz. 306.
9. Dawna nazwa: Aleksandra Gorbatowa, obecna nazwa Jacka Malczewskiego, poz. 498.
10. Dawna nazwa: Eweliny Sawickiej, obecna nazwa: Powstańców Warszawy, poz. 704.
11. Dawna nazwa: Maksyma Gorkiego, obecna nazwa: porucznika Anatola Radziwonika, poz. 747.
12. Dawna nazwa: Janka Krasickiego, obecna nazwa: podpułkownika Feliksa Selmanowicza, poz. 818.
13. Dawna nazwa: Teodora Duracza, obecna nazwa: Danuty Siedzikówny, poz. 826.
14. Dawna nazwa: Wincentego Rzymowskiego, obecna nazwa: Św. Jerzego, poz. 954.

15. Dawna nazwa: Armii Ludowej, obecna nazwa: księdza Jana Twardowskiego, poz. 989.

16. Dawna nazwa: ul. Romana Pazińskiego, obecna nazwa: ul. Ireny Zarzeckiej, poz. 1090.

Powyższe okoliczności spowodowały potrzebę wydania drukiem uzupełnionej i poprawionej publikacji poświęconej białostockim ulicom i ich patronom. Skorygowane zostały zauważone nieścisłości, uzupełnione i poprawione niektóre biogramy. Prezentujemy nazwy ulic na dzień 31 lipca 2018 r. Zdajemy sobie sprawę, iż rozwój miasta wiąże się z powstawaniem nowych ulic, a różne uwarunkowania prowadzą czasami do zmian ich patronów. Jest to proces ciągły, który będzie wymagał dalszych badań i ustaleń. Prosimy naszych Czytelników o uwagi i uzupełnienia.

Publikacja ma charakter popularyzatorski, zrezygnowaliśmy z aparatu naukowego, podając podstawowe informacje bibliograficzne. Książka dostępna będzie w siedzibie Archiwum przy ulicy Adama Mickiewicza 101, na stronach internetowych Archiwum i Urzędu Miejskiego w Białymstoku oraz Podlaskiej Biblioteki Cyfrowej. Bardzo nam zależy na propagowaniu historii Białegostoku wśród uczniów białostockich szkół, studentów wyższych uczelni i wszystkich zainteresowanych mieszkańców Białegostoku.

Składamy serdeczne podziękowania pracownikom Urzędu Miejskiego za życzliwość i wsparcie w trakcie poszukiwania materiałów, a także Pani Barbarze Tomeckiej za cenne uwagi i uzupełnienia, które wniosła po zapoznaniu się z treścią *Białostockich ulic i ich patronów* z 2012 r.

Zadanie zostało sfinansowane z budżetu Miasta Białegostoku.

1. *Obecna nazwa ulicy: 11 Listopada*

uchwała nr II/15/54, uchwała nr VIII/1/89, uchwała nr X/68/90

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą: Aleja 11 Listopada z 1935 r. Od 1954 r. Aleja gen. Karola Świerczewskiego, od 1989 i 1990 r. ulica 11 Listopada.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: 11 listopada 1918 r. – odzyskanie niepodległości przez Polskę. Propozycja świętowania 11 listopada pojawiła się już w 1919 r., ale projekt ustawy został odrzucony. W 1921 r. ustanowiono Order Polonia Restituta – prestiżowe odznaczenie nadawane dwa razy w roku – 3 maja i 11 listopada. Świętem orderu od razu obrano tę ostatnią datę jako rocznicę odrodzenia Polski. W 1926 r. Józef Piłsudski nakazał ministrom, aby w swych resortach uczynili 11 listopada dniem wolnym od pracy. Uroczystości obchodzono Dziesięciolecie Odzyskania Niepodległości. 11 listopada urządzano rewie wojskowe na Polu Mokotowskim. Ustanowiono także Medal Dziesięciolecia Odzyskania Niepodległości. Nadal nie uregulowano ustawowo święta niepodległości. Dopiero ustawa z dnia 23 IV 1937 r. wprowadziła 11 listopada jako święto państwowe. 11 XI 1928 r. odbyło się w białostockim kościele farnym nabożeństwo żałobne za poległych w walkach o niepodległość, na którym obecny był wojewoda i przedstawiciele różnych organizacji. Po nabożeństwie złożono wieniec na płycie Nieznanego Żołnierza. W 1938 r. wojewoda Henryk Ostaszewski zaapelował o godne świętowanie rocznicy odzyskania niepodległości. Odbyły się uroczyste akademie i nabożeństwa w kościołach, cerkwiach i bożnicach, w których udział wzięły również władze państwowe i samorządowe. Był to również dzień wolny od pracy. W kilka dni później Rada Miejska podjęła uchwałę nadającą Domowi Ludowemu nazwę Teatr Miejski im. Marszałka Józefa Piłsudskiego. Wieczorem 11 XI 1939 r. w czasie okupacji sowieckiej na cmentarzu wojskowym w Białymstoku zebrał się harcerze, aby zapalić znicze za tych, którzy polegli za wolność. Zebrało się sporo młodzieży. Wszyscy stali w milczeniu i zadumie. Nagle pojawiły się samochody ciężarowe kryte plandeką, do których funkcjonariusze NKWD wpychali młodych ludzi. Zawieszono ich do siedziby NKWD przy ulicy Mickiewicza. Młodszych wypuszczono po przesłuchaniu, starszych wywieziono w głąb Związku Sowieckiego. Niektórzy z nich powrócili do Białegostoku dopiero po zakończeniu II wojny światowej. W latach 1944–1945 obchodzono święto niepodległości pod hasłami konsolidacji całego narodu, który odbuduje silną, wolną, suwerenną i demokratyczną Polskę. W obchodach uczestniczyły władze, wojsko, a w świątyniach odprawiano uroczyste nabożeń-

stwa. Pamiętano też o okolicznościowych akademiach. Na uroczystości trzeba było również zapraszać przedstawicieli Armii Czerwonej. Komuniści planowali zaniechać tych uroczystości. W „Jedności Narodowej” z 11 XI 1945 r. wydawanej w Białymstoku pojawił się artykuł, w którym podkreślono, iż Polska odzyskała niepodległość dzięki walce ludu polskiego. Krytykowano działalność Józefa Piłsudskiego, oraz elit II Rzeczypospolitej. Przejęcie władzy przez komunistów przedstawiano jak akt sprawiedliwości dziejowej. W 1946 r. zaprzestano świętowania. Na święto narodowe wyznaczono dzień 22 lipca (tego dnia w 1944 r. ogłoszono manifest Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego w Lublinie). Przełom nastąpił w latach 80. XX wieku. 11 listopada 1980 r. przedstawiciele Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Białymstoku przemaszewali manifestacyjnie spod siedziby Międzyzakładowego Komitetu Założycielskiego na Cmentarz Wojskowy, gdzie przed symbolicznym grobem żołnierza polskiego z lat 1914–1920 złożyli kwiaty. Okolicznościowe przemówienie wygłosił Krzysztof Burek, przewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Muzeum Okręgowym w Białymstoku. Była to pierwsza publiczna manifestacja „Solidarności” w Białymstoku. W rok później po raz kolejny obchodzono 63. rocznicę odzyskania niepodległości. Organizatorem uroczystości był Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” w Białymstoku. Związkowcy złożyli wieńce na grobie kapitana Władysława Raginisa w Górze Strękowej koło Wizny. Przy ulicy Zwycięstwa Komisja Zakładowa NSZZ „S” z „Unitry Biazeł” odnowiła zaniedbane groby żołnierzy polskich z 1920 r. Przedstawiciele Komisji Zakładowej i Zarządu Regionu złożyli na nich kwiaty. Okolicznościową mowę wygłosił wiceprzewodniczący Zarządu Regionu – Michał Pietkiewicz. Odbył się Apel Poległych. W Bazylice Prokatedralnej odprawiono Mszę świętą, w której wzięły udział liczne rzesze Białostoczan. Ulice ozdobiono plakatami wydanymi przez Zarząd Regionu. Na uroczystości przybyły poczty sztandarowe Związku. Aktorzy białostoccy Dorota Stypułkowska Wiszowata i Lech Andrzej Świsłocki recytowali patriotyczne wiersze. Uroczystą Mszę świętą celebrował ksiądz biskup Edward Ozorowski. Po uroczystościach liturgicznych przed świątynią uformował się pochód. Zapłonęły pochodnie. Na czele pochodu stanęła orkiestra, potem sztandar Regionu, z za nim kilkanaście sztandarów związkowych. Przy dźwiękach marsza pochód ruszył na Cmentarz Wojskowy na Zwierzyńcu. Na grobach zapłonęły znicze, a na płycie Grobu Nieznanego Żołnierza złożono wieńce. Uczestnicy pochodu zaśpiewali „Pierwszą brygadę”. Głos zabrał Krzysztof Burek, który mówił o znaczeniu 11 listopada dla dziejów narodu polskiego. Wprowadzenie stanu wojennego przerwało na kilka lat obchody Święta Niepodległości. Dopiero 11 XI 1987 r. około 200 osób spotkało się na Cmentarzu Wojskowym w Zwierzyńcu. Podczas manifestacji przemawiali Stanisław Marczuk i Robert Tyszkiewicz. Po odśpiewaniu religijnych i patriotycznych pieśni zebrani przemaszewali ulicami Białegostoku do kościoła św. Rocha, gdzie została odprawiona uroczysta Msza święta w intencji Ojczyzny. W nabożeństwie koncelebrowanym przez ks. Wacława Lewkowicza wzięli udział liczni mieszkańcy Białegostoku. Były poczty sztandarowe Duszpasterstwa Ludzi Pracy i „Solidarności” Pracowników Służby Zdrowia. 24 I 1988 r. przed Kolegium ds. Wykroczeń stanęli Stanisław Marczuk i Robert Tyszkiewicz, oskarżeni o kierowanie nielegalnym zgromadzeniem w dniu 11 XI 1987 r. na Cmentarzu Wojskowym w Białymstoku. Stanisław Marczuk musiał zapłacić 30 tys. zł grzywny, a Robert Tyszkiewicz 15 tys. Nie uwzględniono odwołań ukaranych. 11 XI 1988 r. na dziedzińcu Wydziału Humanistycznego Filii Uniwersytetu Warszawskiego w Białymstoku przy ulicy Świerkowej zebrali się studenci, z białostockich uczelni. Obecni byli niektórzy pracownicy Filii, przedstawiciele Niezależnego Zrzeszenia Studentów Białoruskich oraz przedstawiciele Regionalnej Komisji Wykonawczej „Solidarności”. Następnie zebrani wzięli udział we

Mszy świętej odprawionej w Bazylice Prokatedralnej, celebrowanej przez biskupa Edwarda Kisiela. Homilię wygłosił biskup Edward Ozorowski. W czasie nabożeństwa poświęcono wieniec, ufundowany przez białostocką Konfederację Polski Niepodległej i białostocką „Solidarność” w hołdzie poległym za wolną i niepodległą Polskę. Wieniec został wyniesiony przez kościół przez członkinie KPN. Po Mszy świętej ponad 3 tys. osób z pochodniami na czele udało się ulicami Białegostoku na Cmentarz Wojskowy w Zwierzyńcu. Z transparentami szli członkowie NSZZ „Solidarność”, Konfederacji Polski Niepodległej, studenci, mieszkańcy Białegostoku. Wśród manifestantów dominowali studenci Filii UW w Białymstoku, którzy domagali się rejestracji Niezależnego Zrzeszenia Studentów. Skandowano hasła: *Nie ma wolności bez „Solidarności”, Lenin wasz, Stocznia nasza, Więcej leków – mniej ubeków, Chodźcie z nami, dziś nie biją*. Milicja nie interweniowała. Manifestanci bez przeszkód dotarli na cmentarz, gdzie odmówiono modlitwę za dusze poległych i odśpiewano „Rotę”. W imieniu zebranych głos zabrał Stanisław Marczuk. Wieniec przyniesiony przez członków KPN został złożony przy płycie żołnierzy poległych w latach 1914–1920. W kościele na Dojlidach u księdza Stanisława Suchowolca uroczystą Mszę świętą odprawił ksiądz Jerzy Sidorowicz. Poezję patriotyczną recytowała Dorota Stypułkowska-Wiszowata, a własne wiersze czytał Jan Leończuk. Ustawą z 15 II 1989 r. Święto Niepodległości powróciło do kalendarza świąt państwowych. Po raz pierwszy od wielu lat odbyły się w Białymstoku jego oficjalne. W Filharmonii wykonano utwory S. Moniuszki, M. Karłowicza. Dochód z koncertu przeznaczono na wspieranie rządu Tadeusza Mazowieckiego. W Teatrze Dramatycznym odbył się koncert z udziałem Centralnego Zespołu Artystycznego Wojska Polskiego. W białostockich świątyniach odprawiono uroczyste nabożeństwa, a uroczystości patriotyczne odbyły się na Cmentarzu Wojskowym na Zwierzyńcu. Ustawą z 15 lutego 1989 r. Święto Niepodległości powróciło do kalendarza świąt państwowych. Po raz pierwszy od wielu lat odbyły się w Białymstoku jego oficjalne. W Filharmonii wykonano utwory S. Moniuszki, M. Karłowicza. Dochód z koncertu przeznaczono na wspieranie rządu T. Mazowieckiego. W Teatrze Dramatycznym odbył się koncert z udziałem Centralnego Zespołu Artystycznego Wojska Polskiego. W białostockich świątyniach odprawiono uroczyste nabożeństwa, a uroczystości patriotyczne odbyły się na Cmentarzu Wojskowym na Zwierzyńcu. 11 XI 1990 r. Białostoczanie licznie uczestniczyli w obchodach Święta Niepodległości. Odbyły się okolicznościowe akademie. W Kościele św. Rocha odprawiona została Msza święta celebrowana przez ks. bp. Edwarda Kisiela i ks. bp. Edwarda Ozorowskiego. Następnie jej uczestnicy przeszli na Rynek Kościuszki, gdzie trwały prace przy wznoszeniu pomnika Marszałka Józefa Piłsudskiego. Przemówienia wygłosili Stanisław Marczuk – przewodniczący NSZZ „Solidarność” oraz Andrzej Kaliciński – senator Rzeczypospolitej Polskiej. Potem poświęcono kamień węgielny, który miał zostać złożony pod pomnikiem żołnierzy Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. Zebrani udali się na Cmentarz Wojskowy na Zwierzyńcu. Tam przemówienia wygłosili ks. Czesław Kulikowski i Stanisław Prutis – wojewoda białostocki. Przez następne lata uroczystości odbywały się przy pomniku Józefa Piłsudskiego. 90. rocznica odzyskania niepodległości rozpoczęła się liturgią w cerkwi św. Ducha w Białymstoku. Następnie odprawiona została uroczysta Msza święta w kościele św. Rocha. Po jej zakończeniu liczni zebrani przemazzerowali pod pomnik Marszałka Józefa Piłsudskiego ulokowany w nowym miejscu, na placu przed Archiwum Państwowym. Pod pomnikiem Marszałka odbyły się oficjalne uroczystości. Żołnierze i harcerze dokonali zmiany warty, przedstawiciele władz państwowych i samorządowych wygłosili okolicznościowe przemówienia. Złożono wieńce. Uroczystości urozmaiciła inscenizacja przedstawienia pt. *Marsz po Niepodległość* przygotowana przez aktorów Teatru Dramatycznego. Na-

stępnie na placu przed Pałacem Branickich można było obejrzeć pokaz sprawności służb mundurowych. Wielkim zainteresowaniem cieszyły się potrawy przygotowane przez kuchnię polowej. Harcerze z okazji Święta Niepodległości zorganizowali na placu miejskim wieczornicę na której zapłonęło ognisko i zabrzmiały patriotyczne pieśni. Uroczystości zakończył pokaz sztucznych ogni.

2. Obecna nazwa ulicy: 42 Pułku Piechoty

uchwała nr XXVI/236/04, XXXIX/471/13

Wcześniejsze nazwy: W latach 1968–2013 ulica 27 Lipca. Po przedłużeniu ul. Gen. Władysława Andersa do Szosy Baranowickiej, które stworzyło nowe połączenie ulic stanowiących drogę krajową nr 65 i powstała alternatywa dla ciągów komunikacyjnych biegnących ulicami Gen. Władysława Andersa – Baranowicka – Baranowicka – Konstantego Ciołkowskiego – Jana Klemensa Branickiego – Piastowska – Towarowa – Wasilkowska – Gen. Władysława Andersa. Nowa droga połączyła wschodnie rejony miasta z zachodnimi bez konieczności wjazdu do centrum Białegostoku. Obwodnica objęła swoim zasięgiem część ulicy 27 Lipca.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka, Wygoda, Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: 42 Pułk Piechoty utworzony został w grudniu 1918 r., gdy w Santa Maria Capua Vetterrae koło Neapolu. Potem został przetrzucony do Francji i wcielony do armii generała Hallera. 27 maja 1919 r. pułk przybył do Polski i został zakwaterowany we Włocławku i jego okolicy. 28 października 1919 r. jednostce nadano nazwę 42 Pułku Strzelców Kresowych. 9 II 1920 r. brał udział w Pucku w zaślubinach Polski z morzem. 29 I 1920 r. otrzymał nazwę 42 Pułku Piechoty. Pułk uczestniczył w wyprawie kijowskiej, walczył pod Krzemieniem na Podolu, Mławą, Nasielskiem, Ciechanowem, Pińskiem nad Prypecią. Do czerwca 1921 r. 42 Pułk przebywał w Łunińcu, jako ochrona granicy wschodniej, w kwietniu 1922 r. zaczęto przenosić go do Białegostoku, gdzie wyznaczono mu stałe miejsce postoju. Rada Miejska podjęła uchwałę o uroczystym powitaniu i o wręczeniu jednostce sztandaru. Uroczystość odbyła się 21 VIII 1921 r. na Rynku Kościuszki, obecni byli marszałek Józef Piłsudski, biskup wileński Jerzy Matulewicz, dowódca pułku ppłk Jan Tabaczyński, ówczesny wojewoda Paweł Popielawski oraz inni przedstawiciele władz i mieszkańcy miasta. W okresie międzywojennym w pułku przeszkolenie przechodzili poborowi z Białegostoku i okolic, pułk nazywano „Białostockimi Dziećmi”. W jednostce były nie tylko szkolenia wojskowe, ale także oświatowe, mające pomóc żołnierzom w zdobyciu zawodu. Trzeba wspomnieć fakt, że w jednostce działała orkiestra, teatr, który od 1923 r. mieścił się w budynku dzisiejszego kina „Syrena”. Z pułkiem związane są też początki działalności (w okresie międzywojennym) klubu sportowego „Jagiellonia”. Corocznie organizowano zbiórki funduszy na rzecz miasta i jego mieszkańców. W 1930 r. w Parku Zwierzyniec w Białymstoku, odsłonięty został pomnik żołnierzy 42 Pułku Piechoty. W 1938 r. jednostka nadano imię patrona – gen. Jana Henryka Dąbrowskiego. 42 pułk piechoty walczył we wrześniu 1939 r. w składzie Samodzielnej Grupy Operacyjnej „Narew”. Żołnierze 42 pułku piechoty wzięli udział

w bitwie pod Kockiem. Struktury Pułku odbudowano i próbowano wykorzystać w czasie akcji „Burza”. Jednostka została zlikwidowana przez władze sowieckie.

3. Obecna nazwa ulicy: Księdza Adama Abramowicza

uchwała nr XIX/230/99

Wcześniejsze nazwy: Od 1999 r. część ulicy Jana Henryka Dąbrowskiego otrzymała nazwę ks. Adama Abramowicza.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ksiądz Adam Abramowicz urodził się 2 II 1881 r. w miasteczku Żośle na Litwie. W 1899 r. wstąpił do Seminarium Duchownego w Wilnie. 9 II 1925 r. biskup Matulewicz nominował go na proboszcza parafii św. Rocha, 20 V 1925 r. erygowana została parafia św. Rocha w Białymstoku. Ks. Abramowicz wybrał do realizacji projekt znanego mu już profesora Politechniki Warszawskiej Oskara Sosnowskiego. W 1926 r. rozpoczęto prace budowlane. Sprawom budowy świątyni, a także integracji parafii służyło też czasopismo parafialne „Jutrzenka Białostocka”. Ks. Adam prowadził pracę duszpasterską i powoli wykańczał kościół. W domu parafialnym od jesieni 1939 r. Siostry Misjonarki św. Rodziny (w ubraniu świeckim) prowadziły przedszkole dla około 120 dzieci, w tym dla dzieci żydowskich i wojskowych sowieckich. W 1940 r., za okupacji sowieckiej, aby uchronić kościół przed zabraniem na cele świeckie, przeniósł do niego nabożeństwa z kaplicy. Wkroczenie w czerwcu 1941 r. Niemców do Białegostoku przyniosło nowe zagrożenia, a jednocześnie nowe pole działania. Działalność zaś ks. Abramowicza była wielokierunkowa, duszpasterska, patriotyczna, charytatywna i społeczna, o czym trudno tu pisać z racji na szczupłość miejsca. Wspierali w jego pracy wikariusze, ks. Piotr Maziewski i ks. Adolf Frydrykiewicz oraz Siostry Misjonarki. Pod przykrywką przedszkola w domu parafialnym prowadzono tajną szkołę podstawową. Ks. Abramowicz pomagał też ukrywać Żydów, wydawał im podrobione metryki. Piękne świadectwo o jego pomocy Żydom daje Maryla Różycka, łączniczka z getta białostockiego, a także inni autorzy. W czasie okupacji niemieckiej ks. Adam dwukrotnie był więziony przez Niemców. Dnia 15 VII 1943 r. został uwięziony, jako zakładnik razem z innymi księżmi i ludźmi świeckimi. Przebywał w więzieniu białostockim do 24 lipca, ale już 20 września został ponownie uwięziony. Zwolniony został 5 XI 1943 r. dzięki łapówkom i staraniom parafian. Jako kapelan Armii Krajowej za swoją działalność został odznaczony Krzyżem Niepodległości z Mieczami i Krzyżem Walecznych. Po wyzwoleniu ks. Abramowicz dalej prowadził prace wykończeniowe przy świątyni, którą w uroczystość św. Rocha w 1946 r. wyświęcił arcybiskup Romuald Jałbrzykowski. W roku następnym otrzymał godność prałata papieskiego Oprócz funkcji proboszcza do 1950 r. pełnił też obowiązki dyrektora archidiecezjalnej „Caritas”. Pragnął też pobudować kościół św. Kazimierza na Antoniuku, ale władze państwowe na to nie pozwoliły. Zmarł 4 VI 1969 r. i został pochowany przy kościele św. Rocha.

4. Obecna nazwa ulicy: Agatki

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Patronką jest Agatka, która z Jackiem występowała w Dobranocce dla dzieci. Po raz pierwszy pojawili się na ekranie Telewizji Polskiej 2 X 1962 r. Były to dwie pacynki nakładane na palec. Dobranockę emitowano o godzinie 19.20.

5. Obecna nazwa ulicy: Agawy

uchwała nr LIII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

6. Obecna nazwa ulicy: Akacjowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1954 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

7. Obecna nazwa ulicy: Akademicka

brak uchwały o nadaniu nazwy Sadowaja oraz o zmianie nazwy ulicy (z Wersalskiej) na Bulwary wojewody Mariana Zyndram-Kościąłkowskiego i po II wojnie światowej na Wersalską; uchwała Nr 172/49; uchwała nr 49/56

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Sadowaja nowa nazwa: Wersalska. Następnie zmiana nazwy ulicy na Bulwary im. wojewody Mariana Zyndram-

Kościąlkowskiego. Po II wojnie światowej Wersalska, od 1949 r. marszałka Konstantego Rokossowskiego, od 1956 r. Akademicka. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Sadowaja z 1886 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 10, k. 281-293. Najstarszy odnaleziony dokument (plan Białegostoku) z nazwą Bulwary im. wojewody Mariana Zyndram-Kościąlkowskiego z 1935 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w końcu XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.) i w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

8. Obecna nazwa ulicy: Aksamitna

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2016 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r. Ulica dochodząca do ulicy Produkcyjnej.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

9. Obecna nazwa ulicy: Aleja Tysiąclecia Państwa Polskiego

Wcześniejsze nazwy: I Kol. Białostoczek i II Kol. Białostoczek. Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Białystok główne uroczystości milenijne świętował 19 i 20 XI 1966 r. Obok Prymasa Wyszyńskiego zgromadziły one 36 biskupów, którzy wygłosili 18 kazań, w tym 17 w Białymstoku. Obecni byli także przełożeni zakonu paulinów z Jasnej Góry, księżę salezjanów z Łodzi, pijarów z Krakowa, franciszkanów z Niepokalanowa, przedstawiciele wyższych katolickich uczelni: Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego i Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Przybyli też księżą pochodzący z archidiecezji wileńskiej, którzy w ramach repatriacji byli zmuszeni wyjechać na tzw. Ziemię Odzyskane. Przybyłych powitał bp Adam Sawicki. Na placu katedralnym zgromadziło się ponad 5 tysięcy osób. Po powitalnych przemówieniach rozpoczęła się msza święta, której przewodniczył abp Karol Wojtyła. Kazanie wygłosił kardynał Wyszyński, który nawiązał do kultu obrazu Matki Bożej Ostrobramskiej. Po zakończeniu mszy abp Wojtyła odczytał tekst „Litani Loterań-

skiej” i modlitwę „O Pani nasza”. Odśpiewano też Apel Jasnogórski. Do północy trwały nabożeństwa dla: młodzieży, sióstr zakonnych, matek i ojców. Odprawiali je bp Bronisław Dąbrowski, ks. Edward Kisiel, ks. Mieczysław Łaszczuk i ks. Stefan Girstun. O północy mszę odprawił bp Lech Kaczmarek z Gdańska. Drugiego dnia na sumę pontyfikalną przybyło 25 tys. wiernych. Prymas podjął decyzję o odprawieniu mszy na zewnątrz świątyni. W uroczystościach udział wzięli także wyznawcy Cerkwi Prawosławnej. Od 16 do 22 IV 1966 r. w związku z trwającymi obchodami Tysiąclecia Państwa Polskiego KC PZPR i Minister Obrony Narodowej wydali polecenia zorganizowania Szaftety Tysiąclecia Państwa Polskiego. Na terenie województwa białostockiego trasa jej wiodła przez Białystok – Sokoły – Wysokie Mazowieckie – Zambrów – Łomżę – Ostrołękę i dalej do Gdańska. Równoległe władze wojewódzkie zorganizowały złoty gwiazdziste w poszczególnych powiatach i sztafety powiatowe, których trasy zbiegły się ze Szaftetą Główną. Ogólna długość Szaftety Główniej wyniosła 126 kilometrów, odnotowano czynne uczestnictwo ponad 12 tys. osób. Na trasie złożono 21 wieńców na grobach poległych w czasie II wojny światowej. Złoty gwiazdziste towarzyszące sztafecie odbyły się w Białymstoku, Sokołach, Wysokiem Mazowieckiem, Zambrowie i Łomży. Wyliczono, że w wiecach wzięło udział ponad 74 tysiące uczestników. Oficerowie Wojska Polskiego spotkali się z mieszkańcami około 130 miejscowości powiatu łomżyńskiego. Aby ograniczyć oddziaływanie uroczystości kościelnych władze zorganizowały imprezy kulturalne i sportowe, zabawy, w kinach pojawiły się atrakcyjne filmy. Wprowadzono zakaz przewożenia osób na uroczystości kościelne pojazdami będącymi w posiadaniu instytucji i zakładów pracy, a PKS nie mógł organizować dodatkowych kursów. Z księżmi przeprowadzono rozmowy ostrzegawcze dotyczące budownictwa sakralnego, nielegalnych zbiórek pieniędzy i zbiorowych wyjazdów na uroczystości milenijne. Karano grzywnami osoby, które handlowały dewocjonaliami. Wszczęto także 33 postępowania karne wobec osób aktywnych, w tym przeciwko 6 księżom, ale kary aresztu jednak nie zastosowano. Władze próbowały również blokować informacje o odbywających się uroczystościach religijnych. 19-20 XI 1966 r. nauczyciele zobowiązani zostali do udziału w akademii wojewódzkiej, odbyły się dla nich koncerty z przymusową obecnością, w Akademii Medycznej zorganizowano bal dla studentów, a w hali przy ulicy Jurowieckiej miały miejsce zawody sportowe. W sali Wojsk Ochrony Pogranicza zebrano harcerzy. Atrakcyjne imprezy kulturalno-oświatowe odbyły się m.in. w sali Państwowego Teatru im. Aleksandra Węgierki i Kinie – Teatr Wojewódzkiego Komitetu Związków Zawodowych.

10. Obecna nazwa ulicy: Albatrosa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 stycznia 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

11. Obecna nazwa ulicy: Aleja Bluesa

uchwała nr XXXI/377/08

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

12. Obecna nazwa ulicy: Aleja Jerzego Federowicza

uchwała nr XXV/389/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2016 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jerzy Federowicz urodził się 14 VI 1946 r. w Zbrzeźnicy. W 1965 r. ukończył fizykę w I Studium Nauczycielskim w Białymstoku, a następnie w 1973 r. Wyższą Szkołę Pedagogiczną w Rzeszowie, Wydział Matematyczno-Fizyczny i Techniki. W 1977 r. ukończył Wyższą Szkoła Pedagogiczną w Bydgoszczy, Wydział Matematyczno-Przyrodniczy. Współtworzył Ognisko Pracy Pozaszkolnej nr 5 w Białymstoku, którym później kierował i w którym pracował, jako nauczyciel fotografii, na początku lat osiemdziesiątych XX w. Zorganizował Młodzieżowy Dom Kultury w Białymstoku i był jego pierwszym dyrektorem. Fotografował rozmodlone tłumy, wykonywał wiele zdjęć dla potrzeb białostockiej kurii, był fotoreporterem podczas drugiej Pielgrzymki Jana Pawła II do Ojczyzny. Po wprowadzeniu stanu wojennego współpracował z podziemną „Solidarnością”, wykonując fotografie. 30 I 2009 r. w sali konferencyjno-wystawienniczej Oddziału IPN w Białymstoku odbyło się otwarcie ekspozycji ukazującej najważniejsze wydarzenia religijno-patriotyczne w archidiecezji w Białymstoku w latach 1980–1989. Jerzy Federowicz był nauczycielem fizyki i techniki, wieloletnim instruktorem fotografii. W szkołach i placówkach oświatowo-wychowawczych miasta Białegostoku i województwa przepracował ponad trzy dekady. Zmarł 6 I 2014 r. po ciężkiej chorobie.

13. Obecna nazwa ulicy: Aleja Konstytucji 3-go Maja

uchwała nr XVII/53/81

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1981 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki oraz uroczyska Wysoki Stoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Konstytucja uchwalona 3 V 1791 r. Regulowała ustrój prawny Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Była też pierwszą w Europie i drugą na świecie (po konstytucji amerykańskiej z 1787 r.) spisana konstytucją. Konstytucja 3 maja została ustanowiona ustawą rządową przez sejm. Miała na celu reformę systemu politycznego Rzeczypospolitej Obojga Narodów i jej złotej wolności. Konstytucja wprowadziła polityczne zrównanie mieszczan i szlachty oraz stawiła chłopów pod ochroną państwa. Konstytucja znosiła liberum veto i ograniczała anarchię. W tym samym czasie przetłumaczono Konstytucję na język litewski. Konstytucja obowiązywała przez 14 miesięcy, w tym czasie Sejm Czteroletni uchwalił szereg ustaw szczegółowych, które były rozwinięciem jej postanowień. 23 XI 1793 r. Sejm grodzieński uchylił wszystkie ustanowione na Sejmie Czteroletnim akty prawne.

14. Obecna nazwa ulicy: Aleja Niepodległości

uchwała nr XII/96/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze oraz gruntach wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Za symboliczną datę odzyskania niepodległości przez Polskę uważa się 11 XI 1918 r., czyli datę podpisania Rozejmu w Compiègne pomiędzy Ententą i Cesarstwem Niemieckim, który kończył I wojnę światową.

15. Obecna nazwa ulicy: Aleja Ignacego Jana Paderewskiego

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ignacy Jan Paderewski urodził się 18 XI 1860 r. w Kuryłówce. Był znanym polskim pianistą, kompozytorem, działaczem niepodległościowym i politykiem. W 1888 r. zagrał pierwszy duży koncert w Paryżu. Później przez pewien czas przebywał w Londynie. Wielkim sukcesem okazały jego koncerty w Stanach Zjednoczonych w latach 1891–1892. Po powrocie zakupił dworek

w Kaśnej Dolnej w Małopolsce. Razem z małżonką zamieszkali w Szwajcarii, w posiadłości Riond-Bosson w Tolochenaz koło Morges, niedaleko Lozanny. Na jego zlecenie w 1908 r. rzeźbiarz Antoni Wiwulski wykonał pomnik upamiętniający bitwę pod Grunwaldem, który został odsłonięty w 1910 w Krakowie. W styczniu 1917 r. przekazał memoriał na temat Polski. W sierpniu 1917 r. został przedstawicielem na USA Komitetu Narodowego Polskiego, któremu przewodził Roman Dmowski. 25 XII 1918 r. Paderewski przyjechał do Gdańska, a potem do Poznania. Jego przybycie do stolicy Wielkopolski spowodowało wybuch zwycięskiego powstania. 16 I 1919 r. został premierem, pełniąc również funkcję ministra spraw zagranicznych. Wraz z Romanem Dmowskim reprezentował Polskę na konferencji w Paryżu, zakończonej podpisaniem traktatu wersalskiego, kończącego I wojnę światową. W grudniu 1919 r. podał się do dymisji. Następnie wyjechał do Szwajcarii. Powrócił do Polski w czasie wojny polsko-bolszewickiej. W 1922 r. wyjechał ponownie do USA, gdzie koncertował. W tym czasie otrzymał wiele tytułów i odznaczeń, m.in. tytuł lordowski od brytyjskiego monarchy Jerzego V. Po śmierci Piłsudskiego w 1935 Paderewski współtworzył Front Morges. Po wybuchu II wojny światowej Paderewski wszedł w skład władz Polski na uchodźstwie. Został przewodniczącym Rady Narodowej Rzeczypospolitej Polskiej w Londynie. W 1940 r. wyjechał do USA, aby walczyć o sprawę polską. Zmarł 29 VI 1941 r. w Nowym Jorku.

16. Obecna nazwa ulicy: Aleja Jana Pawła II

brak uchwały, uchwała nr XIX/130/68, uchwała nr XXXVII/318/96

Wcześniejsze nazwy: Przed 1968 r. Szosa Żółtkowska; następnie do 1996 r. ulica Zwycięstwa; najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy Szosa Żółtkowska z 1923 r. nr hipoteki 584; repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Szosa Żółtkowska, przecinająca grunty wsi Białostoczek, majątku Wysoki Stoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r. oraz wsi Bacieczki włączonych w 1954 r.; w 1968 r. przemianowana na ul. Zwycięstwa, następnie w 1996 r. wydzielona z ulicy Zwycięstwa.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Paweł II (łac. Ioannes Paulus II), Karol Józef Wojtyła – urodził się 18 V 1920 r. w Wadowicach. 20 VI 1920 r. został ochrzczony w kościele parafialnym. Od września 1930 r. Karol Wojtyła rozpoczął naukę w 8-letnim Państwowym Gimnazjum Męskim w Wadowicach. W pierwszej klasie ks. Kazimierz Figlewicz zachęcił go do przystąpienia do kółka ministranckiego, którego stał się prezesem. 14 V 1938 r. Karol Wojtyła zakończył naukę w gimnazjum i rozpoczął studia polonistyczne na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W pierwszym roku studiów Wojtyła przeprowadził się wraz z ojcem do Krakowa. Lubiał grać w piłkę nożną, kibicował Cracovii. W lutym 1940 r. poznał Jana Tyranowskiego. Karol Wojtyła poznał wówczas pisma św. Jana od Krzyża. 18 II 1941 r. zmarł jego ojciec. Początkowo pracował w kamieniołomie w Zakrzówku, a potem w oczyszczalni wody w Borku Fałęckim. W tym okresie Wojtyła związał się też z polityczno-wojskową katolicką organizacją podziemną Unia, która starała się między innymi ochraniać zagrożonych Żydów. Jesienią 1941 r. Karol Wojtyła wraz z przyjaciółmi za-

łożył Teatr Rapsodyczny, który swoje pierwsze przedstawienie wystawił 1 XI 1941. Rozstanie Wojtyły z teatrem nastąpiło nagle w roku 1942, gdy postanowił studiować teologię i wstąpił do tajnego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Krakowie, gdzie 1 XI 1946 r. otrzymał święcenia kapłańskie. W tym samym czasie rozpoczął w konspiracji studia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W okresie od kwietnia 1945 do sierpnia 1946 roku Karol Wojtyła pracował na uczelni, jako asystent. 1 XI 1946 r. kardynał Adam Stefan Sapieha wyświęcił Karola Wojtyłę na księdza. Następnego dnia, jako neoprezbiter odprawił mszę św. prymicyjną w krypcie św. Leonarda w katedrze na Wawelu. W dwa tygodnie później Karol Wojtyła wyjechał do Rzymu, aby kontynuować studia na Papieskim Międzynarodowym Athenaeum Angelicum. Przez okres studiów zamieszkiwał w Kolegium Belgijskim, gdzie poznał wielu duchownych z krajów frankofońskich oraz z USA. W 1948 r. ukończył studia. Pod kierunkiem wybitnego teologa, dominikanina Reginalda Garrigou-Lagrange'a napisał po łacinie rozprawę doktorską *Zagadnienie wiary u świętego Jana od Krzyża*. Z powodu braku funduszy na wydanie rozprawy drukiem nie uzyskał stopnia doktorskiego. Tytuł ten został mu przyznany na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w grudniu 1948 r. na podstawie tej samej dysertacji. Po powrocie do kraju Karol Wojtyła rozpoczął posługę kapłańską parafii Niegowić, W sierpniu 1949 r. został przeniesiony do parafii św. Floriana w Krakowie. Wjeżdżał z młodzieżą na wycieczki. W 1951 r. po śmierci kardynała Sapiehy, Karol Wojtyła został skierowany na urlop w celu ukończenia pracy habilitacyjnej. 12 XII 1953 r. jego praca *Ocena możliwości oparcia etyki chrześcijańskiej na założeniach systemu Maksa Schelera* została przyjęta jednogłośnie przez Radę Wydziału Teologicznego UJ, jednak Wojtyła nie uzyskał habilitacji z powodu odmowy Ministerstwa Oświaty. 4 VII 1958 r. Karol Wojtyła został mianowany biskupem tytularnym Ombrii, a także biskupem pomocniczym Krakowa. W 1962 r. został krajowym duszpasterzem środowisk twórczych i inteligencji. Na okres biskupstwa Karola Wojtyły przypadły także obrady Soboru Watykańskiego II, w których aktywnie uczestniczył. Już w tym okresie bardzo dużo czasu poświęcał na podróże zagraniczne w celach ewangelizacyjnych i religijnych. 13 I 1964 r. Karol Wojtyła został mianowany arcybiskupem metropolitą krakowskim. Podczas konsystorza z 26 VI 1967 r. został nominowany kardynałem. 29 VI 1967 roku otrzymał w Kaplicy Sykstyńskiej od papieża Pawła VI czerwony biret, a jego kościołem tytularnym stał się kościół św. Cezarego Męczennika na Palatynie. Stał się znanym poza Polską autorytetem. Był obok prymasa Polski kardynała Stefana Wyszyńskiego, najważniejszą postacią Episkopatu Polski. Z „prymasem Tysiąclecia”, (bo tak nazywał kard. Wyszyńskiego) ściśle współpracował. Jako kardynał odbywał podróże zagraniczne, zapraszany też przez środowiska uniwersyteckie. Wiosną 1976 r. Paweł VI zaprosił go do Watykanu, by głosił tam rekolekcje wielkopostne (wydane później w publikacji książkowej). Na zwołanym po śmierci Jana Pawła I drugim konklawe w roku 1978 Wojtyła został wybrany na papieża i przybrał imię Jana Pawła II. Wynik wyboru ogłoszono 16 października. Inauguracja pontyfikatu miała miejsce w trakcie mszy św. na placu Św. Piotra 22 X 1978 r. 13 V 1981 r. podczas audiencji generalnej na placu Św. Piotra w Rzymie o godzinie Jan Paweł II został postrzelony przez tureckiego zamachowca Mehmeta Ali Ağcę w brzuch oraz rękę. Ochrona przewiozła Jana Pawła II do kliniki Gemelli, gdzie poddano papieża sześciogodzinnej operacji. Do pełni zdrowia jednak nigdy nie wrócił. Jan Paweł II odbył 104 pielgrzymki zagraniczne. Był m.in. pierwszym papieżem, który odwiedził Wielką Brytanię. Mimo wielu zabiegów nie udało mu się jednak odbyć pielgrzymki do Rosji, prawdopodobnie ze względu na niechęć ze strony patriarchatu moskiewskiego, który zarzuca Watykanowi prozelityzm. Pierwsza pielgrzymka odbyła się w dniach od 2 czerwca do 10 czerwca 1979 r.

4 VI 1991 r. przybył z pielgrzymką do Łomży. 5 VI 1991 r. Jan Paweł II odprawił uroczystą Mszę św. na białostockich Krywlanach. W czerwcu 1999 r. przebywał w klasztorze Kamedułów na Wigrach, a 10 VI 1999 r. w Drohiczynie. Jan Paweł II zmarł 2 IV 2005 r. w pierwszą sobotę miesiąca i wigilię Święta Miłosierdzia Bożego. 3 IV 2005 r. zwłoki Jana Pawła II umieszczone na katafalku i ubrane w ozdobne szaty papieskie zostały wystawione na widok publiczny w Sali Klementyńskiej Pałacu Apostolskiego. Następnego dnia zostały przeniesione do Bazyliki Świętego Piotra. Pogrzeb Jana Pawła II odbył się w 8 IV 2005 r. Do trumny został włożony woreczek z medalami wybitymi w czasie pontyfikatu Jana Pawła II oraz umieszczony w ołowianym pojemniku akt, który zawiera najważniejsze fakty z okresu jego pontyfikatu. Trumny zostały opatrzone watykańskimi pieczęciami. W złożeniu trumny uczestniczyli jedynie najbliżsi współpracownicy papieża, arcybiskupi Stanisław Dziwisz i Piero Marini. W ramach uroczystości związanych z beatyfikacją 29 IV 2011 r. dokonano otwarcia grobu i wyjęcia z niego trumny ze zwłokami papieża Jana Pawła II. Następnie trumna bez otwierania została wystawiona na widok publiczny w Bazylice Świętego Piotra, gdzie odwiedził ją m.in. papież Benedykt XVI. Po porannych obrzędach beatyfikacyjnych w godzinach wieczornych 1 V 2011 r. trumna została wmurowana pod ołtarzem w kaplicy św. Sebastiana w bazylice watykańskiej. Dzień 5 VI 1991 r. zapisał się w historii Białegostoku i Kościoła lokalnego, jako wielka, niepowtarzalna i jedyna w swoim rodzaju uroczystość. O godz. 10.30 dzwoniące w całej archidiecezji dzwony oznajmiły przybycie do Białegostoku Jana Pawła II. Na lotnisku Papieża powitali biskupi Edward Kisiel i Edward Ozorowski, przedstawiciele Kapituły Metropolitalnej Wileńskiej w Białymstoku: ks. prałat Zygmunt Lewicki i ks. prałat Stanisław Piotrowski; oraz przedstawiciele władz miejskich i wojewódzkich. Namiestnika Chrystusowego witał wojewoda białostocki Stanisław Prutis z żoną, prezydent miasta Lech Rutkowski z żoną, wiceprezydent miasta Marek Sosnkowski z żoną, dyrektor Grzegorz Rykowski z żoną, przewodniczący Regionu Białystok NSZZ „Solidarność” Stanisław Marczuk, s. Lilioza Czesława Rojecka ze Zgromadzenia Sióstr Misjonarek Świętej Rodziny i s. Marianna Wodnicka ze Zgromadzenia Służebnic Matki Dobrego Pasterza oraz dwoje dzieci z kwiatami: Marta Rogalska i Jacek Oleński. Witały go tłumy wiernych. Podawano, iż w uroczystej celebrze na lotnisku mogło wziąć udział od 200 do 300 tysięcy wiernych. Tego dnia kurator oświaty i wychowania w Białymstoku, Piotr Litermus, wydał zezwolenie dyrektorom szkół, by zawiesić zajęcia szkolne w dniu wizyty Ojca Świętego. Wszyscy młodzi ludzie mogli osobiście uczestniczyć w spotkaniu z Janem Pawłem II. Białystok w sposób godny przywitał Głowę Kościoła Rzymskokatolickiego. Pochlebne opinie zebrali nie tylko organizatorzy uroczystości, ale także wszelkie służby porządkowe, a orkiestra i połączone chóry należały do najlepszych podczas IV Pielgrzymki Papieża do Polski. Może skromny, ale jakże symboliczny ołtarz polowy, z wizerunkiem Matki Bożej Miłosierdzia, wielobarwną tęczą oraz „białowiejskim dębem”, zapadł w pamięci mieszkańców Podlasia. Po raz pierwszy Następca św. Piotra gościł na Białostockiej Ziemi. Rozwój kościelnej organizacji charytatywnej „Caritas”, który nastąpił w archidiecezji białostockiej w latach dziewięćdziesiątych dwudziestego wieku jest najlepszym owocem realizacji słów Papieża. Białystok zyskał nową patronkę i pośredniczkę u Boga – błogosławioną s. Bolesławę Marię Lament. Klasztor sióstr Misjonarek Świętej Rodziny przy ul. Stołecznej stał się wkrótce sanktuarium, do którego zmierzają pielgrzymi nie tylko z terenu diecezji. Jeszcze bardziej wzrosło jego znaczenie, gdy zostały sprowadzone relikwie s. Bolesławy. Dziś Białystok może poszczycić się parafią i nową świątynią ku czci nowej błogosławionej. I choć nie doszło do wizyty Papieża w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego i do modlitwy u grobu ks. Michała Sopoćki, to jednak cały pontyfikat Jana Pawła II był czasem

szerzenia kultu Miłosierdzia Bożego. Jan Paweł II ogłosił Uroczystość Miłosierdzia Bożego w „przewodnią” niedzielę, kanonizował s. Faustynę Kowalską, modlił się w Krakowie-Łagiewnikach. Doceniał rolę i znaczenie ks. Sopočki w dziele krzewienia i propagowania kultu Miłosierdzia Bożego. Rozpoczął jego proces beatyfikacyjny. W 2004 r. ogłosił dekret o heroiczności cnót ks. Sopočki. Dnia 28 IX 2008 r. w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Białymstoku ks. Michał Sopoćko został wyniesiony do chwały ołtarzy. Ustanowienie przez Jana Pawła II diecezji białostockiej spowodowało uporządkowanie administracji kościelnej na terenie północno-wschodnim Rzeczypospolitej. Od 5 VI 1991 r. zaczął się nowy okres w dziejach Kościoła białostockiego. Zmiany zapoczątkowane podczas pobytu Papieża w Białymstoku znalazły swe dopełnienie w 1991 r., kiedy to została na nowo ustalona organizacja kościelna w Polsce, a Białystok został podniesiony do rangi arcybiskupstwa i stolicy prowincji kościelnej. Rozpoczęty przez Papieża I Synod Diecezji Białostockiej znalazł swe ukoronowanie w roku 2000. Wydane dekrety synodalne są po dzień dzisiejszy partykularnym prawem Kościoła białostockiego. Ważnym wydarzeniem była wizyta Następcy św. Piotra w bazylice prawosławnej św. Mikołaja. Bardzo otwarta i życzliwa postawa Ojca Świętego pozwoliła wielu mieszkańcom Białostoczczyzny dostrzec wysiłki Kościoła zmierzające do realizacji słów Jezusa: *Aby wszyscy stanowili jedno*. Stworzyła ona podstawy do podjęcia rozmów i ścisłej współpracy obu Kościołów w różnych dziedzinach życia religijnego i społecznego. Jan Paweł II odsłonił pomnik ks. Jerzego Popiełuszki.

17. Obecna nazwa ulicy: Aleja Józefa Piłsudskiego

uchwała nr 49/56, uchwała nr VII/36/90, uchwała nr LII/481/05

Wcześniejsze nazwy: Projektowana Trasa W-Z, od 1956 r. Aleja 1 Maja, od 1990 r. Aleja Józefa Piłsudskiego. Rozpoczęto budowę ulicy w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r., częściowo gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w. oraz gruntów wsi Białostoczek, włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Piłsudski urodził się 5 XII 1867 r. w Żuławie. Jego ojcem był Józef Wincenty, a matką Maria z Bilewiczów. W 1877 r. Józef wraz z bratem Bronisławem pobierali nauki w Wilnie. W 1882 r. razem z kolegami założył kółko samokształceniowe. W 1885 r. Józef Piłsudski zdał maturę. 22 III 1887 r. Józef Piłsudski został aresztowany pod zarzutem udziału w spisku na życie cara, którego autorami byli członkowie *Frakcji Terrorystycznej Narodnej Woli*. Został skazany na pięcioletnie zesłanie w głąb Rosji. Do Wilna Piłsudski powrócił 1 VII 1892 r. Tam wstąpił do ruchu socjalistycznego, będąc początkowo wileńskim korespondentem czasopisma konspiracyjnego „Przedświt”. Od lutego 1893 r. działał w szeregach Polskiej Partii Socjalistycznej. W maju 1896 r. Piłsudski wyjechał do Londynu, gdzie reprezentował PPS na IV Kongresie II Międzynarodówki Socjalistycznej. Po powrocie do kraju Piłsudski ożenił się z Marią Juszkiewiczową. Zamieszkali w Łodzi, gdzie Piłsudski prowadził tajną drukarnię „Robotnika”. W nocy z 21 na 22 II 1900 r. został aresztowany. Osadzono go w X Pawilonie Cytadeli Warszawskiej. Tam udawał chorobę psychiczną. Zawieziono go do szpitala w Petersburgu,

skąd zdołał uciec. W lutym 1904 r. dotarł do Japonii. W Tokio złożył propozycje rządowi japońskiemu. Ten odrzucił koncepcję utworzenia polskich oddziałów zbrojnych. Po wybuchu rewolucji 1905 roku Piłsudski zorganizował Organizację Bojową PPS. 26 IX 1908 r. Organizacja Bojowa przeprowadziła udaną akcję pod Bezdunami. Piłsudski poznał w tym czasie Aleksandrę Szczerbińską, z którą miał dwie córki Wandę i Jadwigę. W okresie poprzedzającym wybuch I wojny światowej Piłsudski zaangażował się w organizowanie rozmaitych grup paramilitarnych w Galicji. Na początku 1914 Piłsudski przebywał w Szwajcarii, Francji i Belgii, gdzie wizytował organizowane na obczyźnie oddziały strzeleckie. 28 VII 1914 r. Piłsudski wydał pierwsze rozkazy mobilizacyjne. Podporządkował sobie Polskie Drużyny Strzeleckie we Lwowie. Pod auspicjami Austrii powstała I Kompania Kadrowa. Liczyła ona 144 żołnierzy, którymi dowodził Tadeusz Kasprzycki. Kompania wymaszerowała z Krakowa 6 VIII 1914 r. obalając rosyjskie słupy graniczne. Oddziałów Piłsudskiego nie powitano jednak entuzjastycznie. W październiku 1914 r. Piłsudski zorganizował Polską Organizację Wojskową. 29 VII 1916 r. złożył rezygnację z dowództwa, pragnąc wyrazić swój sprzeciw wobec lekceważenia Legionów i nieuznawania ich za wojsko polskie. Odesłano go na urlop, dymisję przyjmując dopiero 26 września. Dymisja Piłsudskiego spowodowała masowe rezygnacje ze służby wojskowej składane przez Polaków. Za odmowę złożenia przysięgi Józef Piłsudski został aresztowany przez władze niemieckie 22 VII 1917 r. Więziono go w Gdańsku i Magdeburgu. 10 XI 1918 r. Piłsudski przybył do Warszawy. W. W. W styczniu 1919 r. wybrany został przez Sejm Ustawodawczy na Naczelnika Państwa. Pełnił funkcję Naczelnego Wodza podczas wojny z Rosją Radziecką w latach 1919–1920. Wojna zakończyła się pokojem ryskim w 1921 r. Po mistrzowsku rozegrał Bitwę Warszawską, która miała decydujące znaczenie dla wyniku wojny. W grudniu 1922 r. zrezygnował z walki o prezydenturę. Do czerwca 1923 r. pozostał na stanowisku ministra wojny i generalnego inspektora sił zbrojnych. Potem wycofał się z życia politycznego. W maju 1926 r. po odrzuceniu przez prezydenta Stanisława Wojciechowskiego propozycji utworzenia rządu z A. Skrzyńskim, jako premierem, dokonał przewrotu majowego. Odmówił sprawowania funkcji prezydenta. W nowym rządzie formalnie sprawował funkcję ministra wojny i generalnego inspektora sił zbrojnych. W latach 1926–1928 i 1930 był premierem. Jego ugrupowanie odniosło sukces w wyborach do Sejmu w 1930 r. Próbował zabezpieczyć przed agresją zewnętrzną poprzez zawarcie dwustronnych umów o nieagresji z ZSRR (1932) i Niemcami (1934). Szukał możliwości zawarcia trwałych sojuszy z Francją i Anglią. Od 1932 r. był już poważnie chory. Prowadzenie polityki zagranicznej powierzył Józefowi Beckowi, a politykę wewnętrzną Waleremu Sławkowi. Zmarł 12 V 1935 r. w Warszawie. Pochowany został w krypcie zasłużonych na Wawelu.

Józef Piłsudski odwiedzał Białystok. 1 VI 1919 r. Naczelnik Państwa w drodze do Grodna zatrzymał się na krótko na dworcu kolejowym, gdzie licznie witali go zebrani białostoczanie, przybyli także przedstawiciele władz i organizacji społecznych. Naczelnik znał Białystok, gdyż pod koniec XIX w. jako działacz Polskiej Partii Socjalistycznej pod pseudonimem „Wiktor” bywał tu kilka razy. Mieszkał wtedy w domu przy ul. Starobojarskiej, który był własnością Stanisława i Wiktorii Lenczewskich. Korzystał także z mieszkania dr. Henryka Sarcewicza przy ulicy Niemieckiej (obecnie J. Kilińskiego). Kolportował „Robotnika”, którego redaktorem był od 1894 r. Czasopismo to wydawane było nielegalnie w Lipniskach, a następnie w Wilnie. Po raz kolejny Józef Piłsudski pojawił się w Białymstoku 20 IX 1919 r., gdy w towarzystwie kapitana Walerego Sławka wracał z inspekcji z frontu wschodniego. Naczelnik udał się do redakcji „Dziennika Białostockiego”. W tym czasie udało się zorganizować powitanie.

W imieniu zebranych przemówił Feliks Filipowicz. On też był inicjatorem nadania honorowego obywatelstwa miasta Białegostoku Józefowi Piłsudskiemu. 19 XI 1919 r. wniosek w tej sprawie złożony przez grupę radnych został jednogłośnie przyjęty. Po raz kolejny Józef Piłsudski przybył do Białegostoku 21 sierpnia 1921 r. Powitano go w pociągu na granicy województwa, potem na dworcu kolejowym, a następnie przy kolejnych bramach powitalnych. Naczelnik gościł też w domu prezydenta Białegostoku, uczestniczył w mszy św. polowej, wręczył sztandar 42. Pułkowi Piechoty, odebrał defiladę wojskową, wziął udział w obiedzie na 2 tysiące osób, obejrzał także mecz piłki nożnej. Wieczorem w siedzibie Rady Miejskiej zjadł kolację i wysłuchał licznych przemówień. Dostojnemu gościowi wręczono dyplom potwierdzający honorowe obywatelstwo miasta Białegostoku oraz okolicznościowy album „Białystok ilustrowany. Zeszyt pamiątkowy” przygotowany przez Antoniego Lubkiewicza. W następnych latach Józef Piłsudski w Białymstoku bywał przejazdem, podróżując z Warszawy do Wilna. W trakcie postoju na dworcu kolejowym przyjmował przedstawicieli władz, odbywał krótkie konferencje. 20 IV 1933 r. Marszałek przyjął w wagonie podróżnym wojewodę białostockiego Mariana Zyndrama-Kościąłkowskiego z którym odbył dłuższą rozmowę. Wieści o śmierci Piłsudskiego dotarły do Białegostoku w nocy z 12 na 13 V 1935 r. Poranne gazety poświęciły wiele miejsca temu wydarzeniu. „Echo białostockie” wydrukowało specjalny, okolicznościowy dodatek. Wojewoda białostocki generał Stefan Paślawski nakazał odwołanie wszystkich widowisk w kinach i teatrach. W całym województwie wywieszono biało-czerwone flagi, do których przypięto żałobne przepaski, obok wywieszono czarne flagi żałobne. W koszarach wojskowych flagi opuszczono do pół masztu. 14 V 1935 r. wojewoda przyjmował kondolencje w Urzędzie Wojewódzkim (Pałac Branickich). Następnie została wyłożona księga kondolencyjna, do której mogli się wpisywać mieszkańcy Białegostoku. Wieczorem zebrał się Komitet Obywatelski, któremu przewodniczył prezydent Seweryn Nowakowski. Omówiono przygotowanie uroczystości żałobnych w Białymstoku. Główne uroczystości odbyły się w Białymstoku 17 V 1935 r. Większość instytucji przerwała pracę. Białostoczanie licznie uczestniczyli w uroczystościach. W kościele farnym ustawiony został specjalny katafalk. Stały przy nim poczty sztandarowe. W cerkwi św. Mikołaja w widocznym miejscu umieszczono portret Marszałka spowity kirem, w kościele ewangelickim zawisło jego popiersie przewiązane biało-czerwoną i czarną wstążką. Po uroczystych nabożeństwach rozległy się dzwony i zawyły syreny alarmowe. Potem odbyła się defilada przed popiersiem Piłsudskiego. Wieczorem przed Pałacem Branickich wedle ówczesnej prasy zebrało się około 8 tysięcy osób. Pałac Branickich został udekorowany stylizowanymi orłami i inicjałami J.P., przy których umieszczono popiersie Marszałka. Na specjalnych masztach powiewały czarne żałobne flagi. Uroczystości rozpoczął „Marsz żałobny”. Po jego zakończeniu prezydent Białegostoku odczytał orędzie prezydenta Ignacego Mościckiego, a następnie wygłosił okolicznościowe przemówienie. Wstrzymany został ruch uliczny i włączono syreny. Uroczystości zakończono odśpiewaniem hymnu narodowego i „Pierwszej brygady”. W nocy 31 V 1935 r. na białostocki dworzec wjechał pociąg, w którym przewożono do Wilna srebrną urnę z sercem Marszałka Józefa Piłsudskiego – pierwszego honorowego Obywatela Białegostoku. Urna była widoczna przez okno. Na dworcu zgromadziły się tłumy białostoczan, które oddały jej cześć. Wojsko zaprezentowało broń. Delegat Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej położył na stopniach wagonu bukiet tulipanów.

18. Obecna nazwa ulicy: Aleja Henryka Rogozińskiego

uchwała nr XVII/257/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2016 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk, na terenie Parku Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Henryk Rogoziński urodził się 2 VII 1934 r. w Grabowcu koło Bielska Podlaskiego. Skończył szkołę poligraficzną, zajmował się radiotechniką, astronomią, studiował meliorację w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Potem zajął się fotografią. Zdjęcia zaczął robić jeszcze przed maturą, na początku lat 50., sam skonstruował aparat fotograficzny. Instrukcję znalazł w „Przyjaciółce”. Pierwszą wystawę przygotowywał dziesięć lat i roboczo nazwał ją *wszystkie chwyt dozwolone*. Pokazał ją po raz pierwszy w Białymstoku w 1973 r. Były to w połowie pejzaże i w połowie portrety. W każdym z tych tematów część prac była wykonana na papierze FOTON kolor, a część na FOTON-bromie. Wszystkie pochodziły z czarno-białego negatywu. W ciągu 30 lat Henryk Rogoziński zaprezentował ponad 50 wystaw autorskich – w kraju i za granicą. Pracował jako instruktor fotografii w pracowniach Białostockiej Spółdzielni Mieszkaniowej i Wojewódzkiego Domu Kultury w Białymstoku, a także własnej, przy ul. Mickiewicza. Przez trzy kadencje sprawował funkcję prezesa i wiceprezesa Białostockiego Towarzystwa Fotograficznego. Henryk Rogoziński był jednym z najbardziej znanych i cenionych fotografów „gumistów” w Polsce. Tą szczególną techniką dokumentował ludzi i przyrodę. Zdjęcia artysty właśnie można oglądać w Galerii im. Slendzińskich przy ul. Legionowej 2. Henryk Rogoziński zmarł 3 VI 2004 r.

19. Obecna nazwa ulicy: Aleja Solidarności

uchwała nr XVII/121/68, uchwała nr XXI/V/265/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1968 r. W latach 1968–1996 ulica Jurija Gagarina.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” – jest ogólnopolskim związkiem zawodowym. „Solidarność” powstała dzięki komitetom strajkowym w poszczególnych miastach w Polsce, w tym Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego w Gdańsku. 10 XI 1980 r. NSZZ „Solidarność” została zarejestrowana przez Sąd Wojewódzki w Warszawie. Na czele „Solidarności” stanął Lech Wałęsa. Pod koniec 1981 r. „Solidarność” zrzeszała około

10 milionów członków. Po 13 grudnia 1981 r., czyli po wprowadzaniu stanu wojennego jej najaktywniejsi działacze zeszedli do podziemia. Przywódcy „Solidarności” uczestniczyli w obradach Okrągłego Stołu. 17 IV 1989 r. „Solidarność” została ponownie zarejestrowana. Po odzyskaniu suwerenności jej szeregi stopniały, ale nadal była silny związkiem zawodowym. W latach 1997–2001 miała silne wpływy polityczne poprzez Akcję Wyborczą „Solidarność”. W Białymstoku Międzyzakładowy Komitet Założycielski powstał 12 X 1981 r. Funkcje przewodniczących pełnili: Jerzy Prajzner, Feliks Gołębiowski, Stanisław Przestrzelski, Stanisław Marczuk, Wojciech Łowiec i Józef Mozolewski. Pod koniec 1981 r. białostocka „Solidarność” liczyła 112 tys. członków.

20. Obecna nazwa ulicy: Aleja Zakochanych

uchwała nr XLIX/656/2002

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2002 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.)

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

21. Obecna nazwa ulicy: Aleksandra Fredry

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Aleksander Fredro urodził się 20 VI 1793 r. w Suchorowie niedaleko Jarosławia. Uczył się w domu. Po śmierci matki wraz z ojcem zamieszkał we Lwowie. W 1809 r. służył w armii księstwa Warszawskiego. W 1812 r. wziął udział w wyprawie na Moskwę, za co otrzymał Złoty Krzyż Virtuti Militari. W 1815 r. wrócił do Polski. W 1828 r. poślubił Zofię Jabłonowską. Był członkiem Towarzystwa Przyjaciół Nauk. Brał udział w pracach komitetu Pomocy dla powstańców listopadowych. W 1839 r. został honorowym obywatelem miasta Lwowa. W 1848 r. był członkiem lwowskiej Rady Narodowej, w latach 1850–1855 przebywał we Francji. W 1861 r. został wybrany na posła do Sejmu Krajowego. Od 1873 r. był członkiem Akademii Umiejętności. Zmarł we Lwowie 15 VII 1876 r. Napisał m.in. *Małpa w kąpielu*, *Zupa na gwoździu*, *Paweł i Gawęł*, *Gwałtu, co się dzieje*, *Intryga na prędce*, *Damy i huzary*, *Dożywocie*, *Mąż i żona*, *Pan Jowialski*, *Śluby panięskie*, czyli

magnetyzm serca, Wielki człowiek do małych interesów, Trzy po trzy, Zemsta, Sztuka obłapiania.

22. Obecna nazwa ulicy: Algebraiczna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

23. Obecna nazwa ulicy: Aliny

uchwała nr XIV/43/80

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1980 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Bohaterka utworu *Balladyna* Juliusza Słowackiego.

24. Obecna nazwa ulicy: Ananasowa

uchwała nr XIV/124/07

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

24. Obecna nazwa ulicy: Generała Władysława Andersa

uchwała nr LVIII/697/98

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1998 część Szosy Północno-Obwodowej (najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą Szosa Północno-Obwodowa z 1933 r. nr repertorium 971 notariusz Kurmanowicz). Ulica przemianowana w 1998 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Szosa Północno-Obwodowa, przecinająca grunty wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Anders urodził się 11 VIII 1892 r. w Błoniu. Ukończył Gimnazjum w Warszawie. Studiował 6 semestrów na Politechnice w Rydze. Od 1910 r. służył w armii rosyjskiej, gdzie ukończył kawalerską szkołę oficerów rezerwy. Brał udział w wielu międzynarodowych zawodach jeździeckich. Służył w kowieńskim 3. Nowo rosyjskim pułku dragonów. W 1911 r. zdał egzamin na chorążego rezerwy jazdy. Wziął udział w I wojnie światowej, gdzie, jako porucznik dragonów dowodził szwadronem. W czasie walk był też kilkakrotnie ranny. Przeszedł do I Korpusu Polskiego generała Józefa Dowbora-Muśnickiego. Walczył też w powstaniu wielkopolskim i wojnie z bolszewikami. Ukończył Wyższą Szkołę Wojenną w Paryżu. W 1925 r. był komendantem Warszawy. Podczas przewrotu majowego w 1926 r. znalazł się w szeregach wojsk rządowych. We wrześniu 1939 r. odmówił rozkazu obrony Puszczy Kampinowskiej wydanego przez generała Tadeusza Kutrzebę, motywując to zbyt dużymi stratami swojej brygady. Przebiegał się na południe. Trudna sytuacja zmusiła generała Andersa do rozformowania oddziału. 29 IX 1939 r. dostał się do sowieckiej niewoli. Od 29 II 1940 r. przebywał na Łubiance w Moskwie. Był wielokrotnie przesłuchiwany i namawiany do wstąpienia do Armii Czerwonej. Konsekwentnie odmawiał tej propozycji. Został uwolniony po podpisaniu układu Sikorski-Majski. Tworzył i był i dowódcą Polskich Sił Zbrojnych w ZSRR. Latem 1942 r. wyprowadził wojska do Iranu. Dowodził oddziałami polskimi w bitwie pod Monte Cassino. Od 2 X 1944 r. do 5 V 1945 r. pełnił obowiązki Naczelnego Wodza Sił Zbrojnych. Komunistyczne władze w Polsce odebrały mu stopień generała i polskie obywatelstwo. Od 1949 był przewodniczącym Skarbu Narodowego, a od 1954 r. był członkiem Rady Trzech. Do końca życia pozostał na emigracji. Zmarł 12 V 1970 r. Został pochowany na Polskim Cmentarzu Wojennym pod Monte Cassino.

25. Obecna nazwa ulicy: Andromedy

uchwała nr XXXIV/382/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r., położona w rejonie ulic, którym nadano nazwy związane z przestrzenią pozaziemską (Marsa, Jowisza, Saturna).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Baciecзки

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Baciecзки, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

26. Obecna nazwa ulicy: księdza Stanisława Andrukiewicza

uchwała nr X/87/03

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2003 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ksiądz Stanisław Andrukiewicz urodził się 12 VII 1937 r. w Bieniowcach. Święcenia kapłańskie przyjął 14 VI 1979 r. W 1987 r. mianowany został proboszczem Parafii p.w. Ducha Świętego w Białymstoku. Był budowniczym kościoła na osiedlu Piasta. Dbał o szkolne obiady dla najbiedniejszych dzieci, zapewniając im także ciepłe pomieszczenie i opiekę popołudniową w salach kościelnych. Pamiętał o rodakach zza wschodniej granicy, o Sybirakach, kombatantach i ludziach pracy, których był duszpasterzem, był kapelanem białostockiej „Solidarności”. Ks. Andrukiewicz był autorem książki *Nie wyście Mnie wybrali*. Zginął w wypadku samochodowym 24 II 1999 r.

27. Obecna nazwa ulicy: Angielska

brak uchwały o nadaniu nazwy Kucharski Zaułek

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Kucharski Zaułek; nowa nazwa: Angielska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy (Kucharska) z 1911 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 111, k. 411-414.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok oraz gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

28. Obecna nazwa ulicy: Jerzego Antoniewicza

uchwała nr XII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach miasta Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jerzy Antoniewicz urodził się 3 V 1919 r. w Piotrkowie Trybunalskim. Brał udział w wojnie 1939 r., walczył między

innymi pod Skierniewicami i w obronie Warszawy. Wzięty do niewoli uciekł z obozu przejściowego w Czersku pod Górą Kalwaria i wrócił do stolicy. Podczas okupacji podjął studia na tajnym Uniwersytecie Warszawskim. Studiował archeologię i historię średniowieczną. Po powstaniu warszawskim, pod kierunkiem profesora Stanisława Lorentza, brał udział w akcji zabezpieczania mienia kulturalnego Warszawy. Później czynił to na ziemiach zachodnich oraz Warmii i Mazurach. W 1946 r. uzyskał stopień magistra archeologii na Uniwersytecie Warszawskim, a w 1961 r. stopień doktora na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Od 1958 r. zainteresował się przeszłością ziem wchodzących w skład województwa białostockiego. W 1959 r. zorganizował i został kierownikiem naukowym polsko-szwedzkiej Kompleksowej Ekspedycji Jarcwieskiej grupującej archeologów, antropologów, językoznawców, historyków i przyrodników. W 1961 r. współorganizował Białostockie Towarzystwo Naukowe. W latach 1962–1968 pełnił funkcję sekretarza generalnego. Pismem naukowym Towarzystwa stał się „Rocznik Białostocki”. Antoniewicz był jego współzałożycielem i w pierwszych latach (1961–1966) zastępcą redaktora naczelnego. Dzięki jego zabiegom w 1964 r. powstało kolejne czasopismo naukowe: „Acta Baltico-Slavica”. Zmarł nagle na atak serca 27 VI 1970 r. Pochowany został na cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

29. Obecna nazwa ulicy: Antoniuk Fabryczny

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1921 r., notariusz Urbanowicz, nr rep. 5452.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

30. Obecna nazwa ulicy: Antoniukowska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1920 r. nr hipoteki 9, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

31. Obecna nazwa ulicy: Arktyczna

Uchwała nr XLII/490/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

32. Obecna nazwa ulicy: Armatnia

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1935 r. Wpis do Repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 2323.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

33. Obecna nazwa ulicy: Armii Krajowej

uchwała nr VI/61/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze oraz gruntów wsi Bacieczki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Armia Krajowa była konspiracyjną organizacją wojskową, działającą w okresie okupacji niemieckiej na obszarze państwa polskiego. Powstała w wyniku przekształcenia powołanej 27 IX 1939 r. Służby Zwycięstwu Polski w utworzony 13 XI 1939 r. Związek Walki Zbrojnej, przemianowany 14 II 1942 r. rozkazem Naczelnego Wodza Polskich Sił Zbrojnych, generała W. Sikorskiego, na AK. Podlegała Naczelnemu Wodzowi i Rządowi Rzeczypospolitej Polskiej na uchodźstwie. AK dowodzili generałowie: Stefan Rowecki „Grot” – do 30 V 1943 r., Tadeusz Komorowski „Bór” – do 2 X 1944 r., Leopold Okulicki „Niedźwiadek” – do 19 I 1945 r. Zastępcami komendanta i szefami sztabu byli: generał Tadeusz Pełczyński „Grzegorz” – do 2 X 1944 r., pułkownik E. Bokszczyński „Sęk” – do 19 I 1945 r. Ko-

mendant Główny AK podlegał Naczelnemu Wodzowi Polskich Sił Zbrojnych. AK dowodziła Komenda Główna, w której skład wchodziły oddziały, pionierzy organizacyjne i samodzielne służby: Oddział I Organizacyjny – zajmował się planowaniem i organizacją działań, sprawami personalnymi, utrzymaniem łączności konspiracyjnej z obozami jenieckimi i skupiskami Polaków na terenie Rzeszy, wywiezionych na roboty przymusowe. Oddziałowi podlegały m.in.: Centralne Biuro Legalizacyjne, Wojskowa Służba Kobiet oraz Szefostwo Służby Sprawiedliwości i Duszpasterstwa. Liczba zaprzysiężonych żołnierzy AK wynosiła na początku 1942 r. ok. 100 tys., na początku 1943 r. ok. 200 tys., w lecie 1944 r. ok. 380 tys., w tym: ok. 10,8 tys. oficerów, 7,5 tys. podchorążych i 87,9 tys. podoficerów. Największym wysiłkiem zbrojnym AK było powstanie warszawskie. Po klęsce powstania jednostki AK na terenach zajętych przez Armię Czerwoną zostały zdemobilizowane. 1 I 1945 r. Komendant Główny generał Okulicki wydał rozkaz o rozwiązaniu AK. Straty AK wyniosły ok. 100 tys. poległych i zamordowanych żołnierzy, ok. 50 tys. zostało wywiezionych do ZSRR i uwięzionych, np. w Riazaniu, Borowiczach i Ostaszku. Do moskiewskiego więzienia trafił m.in. generał Okulicki, sądzony w procesie szesnastu.

34. Obecna nazwa ulicy: Arnikowa

uchwała nr LXIII/717/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2014 r. na wniosek mieszkańców o przedłużenie ulicy Azaliowej.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

35. Obecna nazwa ulicy: Artyleryjska

brak uchwały o nadaniu nazwy Artyleryjska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Artyleryjska; nowa nazwa: Artyleryjska

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

36. Obecna nazwa ulicy: Adama Asnyka

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1939 r., nr hipoteczny 2674, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Adam Asnyk urodził się 11 IX 1838 r. w Kaliszu. Występował pod pseudonimem Jan Stożek oraz kryptonimem El...y. Brał udział w ruchu konspiracyjnym, powstańczym Po upadku powstania przebywał m.in. we Włoszech i Niemczech. Był jednym z pierwszych członków Towarzystwa Tatrzańskiego. Od 1870 osiadł w Krakowie. Brał czynny w życiu społecznym i politycznym (radca miejski, poseł na sejm galicyjski, współorganizator Towarzystwa Szkoły Ludowej). Popularny poeta. Napisał: *Walka Stronnictw, Bracia Lerche, Gałązka heliotropu*. Zmarł na gruźlicę 2 VIII 1897 r. w Krakowie.

37. Obecna nazwa ulicy: Astronautów

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

38. Obecna nazwa ulicy: Astrów

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

39. Obecna nazwa ulicy: Augustowska

brak uchwały o nadaniu nazwy Augustowska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Awgustowska; nowa nazwa: Augustowska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

40. Obecna nazwa ulicy: Ałłasowa

uchwała nr LIV/628/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

41. Obecna nazwa ulicy: Azaliowa

uchwała nr LXIII/717/17

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r. W 2014 r. przedłużono dotychczasowy przebieg ulicy Azaliowej.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

42. Obecna nazwa ulicy: Grażyny Bacewicz

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Grażyna Bacewicz urodziła się 5 II 1909 r. Łodzi. Była wybitną polską kompozytorką i skrzypaczką. Studiowała w Państwowym Konserwatorium Muzycznym w Warszawie. Po karierze wykonawczej w latach pięćdziesiątych XX w. poświęciła się kompozycji. Tworzyła w stylu neoklasycystycznym (najczęściej pojawiał się wtedy w jej twórczości cykl sonatowy), potem przechodziła stopniowo ku muzyce bardziej ekspresyjnej. W historii muzyki jest uważana za pierwszą kobietę, której udało się wejść do grona wybitnych kompozytorów. Bacewicz zajmowała się także pisarstwem. Zmarła 17 I 1969 r. w Warszawie.

43. Obecna nazwa ulicy: Bacieczki

uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Wieś Bacieczki.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi i kolonii Bacieczki, włączonych w 1954 r. po przyłączeniu do miasta Białystok nadano ulicy nazwę Bacieczki.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

44. Obecna nazwa ulicy: Krzysztofa Kamila Baczyńskiego

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Krzysztof Kamil Baczyński urodził się 22 I 1921 r. w Warszawie. Od 1931 r. Uczył się w Państwowym Gimnazjum im. Stefana Batorego w Warszawie. W maju 1939 r. zdał maturę. Znał też ponadprzeciętnie literaturę francuską, a w późniejszych latach pisał także wiersze po francusku. W jego klasie uczyli się późniejsi żołnierze warszawskich Szarych Szeregów, m.in.: Tadeusz Zawadzki – „Zośka”, Jan Bytnar – „Rudy”, Maciej Dawidowski – „Alek”. Krzysztof Kamil Baczyński był harcerzem 23 Warszawskiej Drużyny Harcerskiej. Należał też do półlegalnej Organizacji Młodzieży Socjalistycznej „Spartakus”. Używał wtedy pseudonimu „Emil”. Był także współredaktorem pisma „Strzały”, w którym zadebiutował wierszem *Wypadek przy pracy*. Wybuch wojny zniweczył plany studiów w Akademii Sztuk Pięknych. W 1940 r. Pozostał z matką w getcie warszawskim. W latach 1942–1943 studiował polonistykę na tajnym Uniwersytecie Warszawskim. Dorywczo też pracował. Porzucił studia i poświęcił się pracy konspiracyjnej w II plutonie „Alek” i 2 kompanii „Rudy Batalionu „Zośka”. 25 V 1944 r. otrzymał stopień starsze-

go strzelca podchorążego rezerwy piechoty. 1 VII 1944 r. został zwolniony z funkcji. Kilka dni później przeszedł do harcerek batalionu „Parasol”, gdzie przyjął pseudonim „Krzyś”. Wybuch powstania warszawskiego zastał go w rejonie Placu Teatralnego. Przyłączył się do oddziału złożonego z ochotników, którymi dowodził ppor. Lesław Kossowski – pseudonim „Leszek”. Krzysztof Kamil Baczyński poległ w Pałacu Blanka 4 VIII 1944 r. Po wojnie jego szczątki spoczęły na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach. W okresie okupacji niemieckiej ogłosił 4 tomiki poezji: *Zamknięty echem*, *Dwie miłości* (jesień 1940), *Wiersze wybrane*, *Arkusze poetycki Nr 1* i składankę *Śpiew z pożogi*. oraz wiele utworów w prasie konspiracyjnej. Jego wiersze pojawiły się także w antologiach poezji wydawanych konspiracyjnie: *W pieśni niepodległej* i *Słowie prawdziwym*.

45. Obecna nazwa ulicy: Bagienna

uchwała nr XVII/230/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

46. Obecna nazwa ulicy: Bagnowska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1921 r. notariusz Urbanowicz, nr repertorium 4171.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

47. Obecna nazwa ulicy: Bagnówka Kolonia

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

48. Obecna nazwa ulicy: Bajeczna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Sosnowa (w byłej wsi Dojlidy Górne)

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 stycznia 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

49. Obecna nazwa ulicy: Balladyny

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Balladyna była negatywną bohaterką utworu Juliusza Słowackiego *Balladyna*. Balladyna i Alina były siostrami, mieszkającymi wraz z matką w ubogiej chacie w lesie. Balladyna zabiła swą siostrę, aby poślubić Kirkora. Po skomplikowanych intrygach Balladyna została królową. Za niegodziwości Balladynie karę wymierza sam Bóg – zabijając ją piorunem.

50. Obecna nazwa ulicy: Bałtycka

uchwała nr XI/70/71

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1971 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

51. Obecna nazwa ulicy: Tadeusza Banachiewicza

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tadeusz Banachiewicz urodził się 13 II 1882 r. Był wybitnym krakowskim astronomem, dyrektorem Obserwatorium Astronomicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego. Stworzył rachunek, który uprościł obliczenia astronomiczne. Jego imię nosi jedna z planetoid oraz krater znajdujący się na niewidocznej stronie Księżyca. Zmarł 17 XI 1954 r. w Krakowie.

52. Obecna nazwa ulicy: Baranowicka

Brak uchwał o nadaniu nazw Szosa Baranowicka i Szosa Wschodnia; uchwała nr XIX/130/68, uchwała nr XXVI/191/91

Wcześniejsze nazwy: Obecna ul. Baranowicka do 1915 r. stanowiła część linii komunikacyjnej zwanej Białostockoje-Baranowiczskoje-Strategiczszoje-Wojennoje-Szosse (położenie w granicach Białegostoku), której następnie nadano nazwę Szosa Baranowicka (podzielona z kolei na: Szosę Południową, Szosę Zwierzyniecką, Szosę pod Krzywą i Szosę Wschodnią). Później do 1968 r. Szosa Wschodnia (najstarszy akt notarialny z nazwą ulicy Szosa Wschodnia z 1931 r., nr rep. 3412, not. Jankowski). W 1968 r. przemianowana na ul. Armii Radzieckiej, od 1991 r. ul. Baranowicka.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy, Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Szosa Wschodnia przecinająca grunty wsi Skorupy i Zaścianki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

53. Obecna nazwa ulicy: Barszczańska

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

54. Obecna nazwa ulicy: Bartnicza

uchwała nr 12/63

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1963 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

55. Obecna nazwa ulicy: Baśniowa

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

56. Obecna nazwa ulicy: Batalionów Chłopskich

uchwała nr VI/VI/61/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Bataliony Chłopskie były konspiracyjną organizacją ruchu ludowego działającą na terenie kraju w okresie II wojny światowej. Jesienią 1940 r. z inicjatywy Stronnictwa Ludowego „Roch” powołana została Straż Chłopska („Chłostrą”). Wiosną 1941 r. utworzona została samodzielna formacja wojskowa, którą nazwano Bataliony Chłopskie. Dowódcą BCh został Józef Niećko, pseudonim „Zgrzebniak”, Komendantem Głównym F. Kamiński pseudonim „Zenon Trawiński”, szefem sztabu K. Banach pseudonim „Kamil” „Rosnowicz” do 1942 r., następnie S. Koter pseudonim „Andrzej Poręba”. Utworzono 10 okręgów Batalionów Chłopskich: I Warszawa-miasto, II Warszawa-województwo, III Kielce, IV Lublin, V Łódź, VI Kraków-Rzeszów-Śląsk, VII Białystok, VIII Wołyń, IX Lwów-Stanisławów-Tarnopol, X Poznań. Sieć organizacji BCh objęła większość ziem polskich we wszystkich województwach poza pomorskim, nowogrodzkim i wileńskim. Okręgi lubelski, krakowski, kielecki i warszawski-województwo skupiały 90% członków Batalionów Chłopskich, których liczbę w połowie 1944 r. szacowano na ok. 170 tys. członków. W porozumieniu z Kierownictwem Walki Cywilnej Bataliony zwalczały kolaborantów, agentów gestapo, kolonistów niemieckich i volksdeutschów. W obronie wysiedlanej ludności Zamojszczyzny oddziały partyzanckie Batalionów Chłopskich stoczyły dwie zwycięskie bitwy z oddziałami niemieckimi. 30 V 1943 r. podpisano umowę z dowództwem Armii Krajowej w, wyniku której część żołnierzy Batalionów została scalona z AK. Z oddziałów terenowych, które nie podlegały AK utworzono Ludową Straż Bezpieczeństwa. Bataliony Chłopskie zostały rozwiązane we wrześniu 1943 r.

57. Obecna nazwa ulicy: Stefana Batorego

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stefan Batory urodził się 27 IX 1533 r. w Somlyó. W 1576 r. został koronowany na króla Polski. Po koronacji w Krakowie i objęciu rządów zmusił do uległości stronnictwo pro habsburskie, przełamał także opór Gdańska. Starał się wzmocnić władzę królewską. Chcąc pozyskać dla swej polityki wschodniej szlachtę, zrzekł się części uprawnień sądowych, przekazując najwyższe sądownictwo apelacyjne Trybunałowi Koronnemu i Litewskiemu. W 1578 r. utworzył piechotę wybraniecką złożoną z chłopów z dóbr królewskich. Kosztem wielkich nakładów finansowych zorganizował armię i przeprowadził trzy zwycięskie kampanie przeciwko Moskwie (lata 1579, 1580, 1581), zdobywając Połock, Wielkie Łuki i oblegając Psków. Wojna z Rosją zakończyła się rozejmem w Jamie Zapolskim. Zmarł 12 XII 1586 r. w Grodnie. Pochowany został w katedrze na Wawelu.

58. Obecna nazwa ulicy: Bażantarska

Brak uchwał o nadaniu nazw Bażantarnia i Bażantarska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Bażentarnia; nowa nazwa: Bażantarnia. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Bażantarska z 1920 r. Notariusz Urbanowicz nr repertorium 2069.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

59. Obecna nazwa ulicy: Bednarska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1926 r. notariusz Bednarski nr repertorium 1871.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

60. Obecna nazwa ulicy: Belgijska

uchwała nr XXII/287/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r., ulica nowo utworzona w 1999 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

61. Obecna nazwa ulicy: Władysława Bełzy

Uchwała Nr XLIX/744/18

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2018 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Bełza urodził się 17 X 1847 r. w Warszawie. W 1867 r. debiutował zbiorkiem poetyckim pt. *Podarek dla grzecznych dzieci*. Odbył podróże do Lwowa, Wenecji, Padwy i Zurychu. Zamieszkał w Poznaniu, gdzie został współzałożycielem „Tygodnika Wielkopolskiego” oraz pismo dla dzieci „Promyk”. W 1871 r. został wydalony z państwa pruskiego. Początkowo zamieszkał w Pradze, a następnie we Lwowie. W 1882 r. rozpoczął pracę w lwowskim Zakładzie Narodowym im. Ossolińskich. Był też współzałożycielem Towarzystwa Literackiego im. Adama Mickiewicza oraz Wydawnictwa Macierzy Polskiej. W 1900 r. napisał najbardziej znany *Katechizm polskiego dziecka*: „Kto ty jesteś? Polak mały. Jaki znak twój? Orzeł biały.....”. Zmarł 29 I 1913 r. we Lwowie i został pochowany na Cmentarzu Łyczakowskim.

62. Obecna nazwa ulicy: Generała Józefa Bema

brak uchwały o nadaniu nazwy Marjupolska oraz o zmianie nazwy ulicy (z Marjampolskiej) na gen. Józefa Bema.

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Marjupolska, nowa nazwa: Marjam-

polska. Następnie zmiana nazwy ulicy na gen. Józefa Bema. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Marjupolska z 1909 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 107 k. 286-287. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Bema z 1931 r. notariusz Urbanowicz nr rep. 643.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bema, Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok oraz gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych w XIX w. Oraz gruntów majątku państwowego Bażantarnia, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Bem urodził się 14 III 1794 r. w Tarnowie. W 1809 r. wstąpił do armii Księstwa Warszawskiego. Ukończył dwustopniową Szkołę Artylerii i Inżynierii i w randze porucznika wziął udział w kampanii napoleońskiej 1812 r. W 1813 r. został odznaczony krzyżem Legii Honorowej. Po utworzeniu Królestwa Polskiego wykładał w Szkole Zimowej Artylerii. Równocześnie prowadził doświadczenia nad nowym rodzajem rakiet. Dzięki badaniom w armii polskiej w 1823 r. powstał korpus rakietników posługujących się wyłącznie bronią rakiętową. Walczył w Powstaniu Listopadowym, jako dowódca 4-tej baterii artylerii lekkokonnej. Wyróżnił się w bitwie pod Iganiami, oraz w bitwie pod Ostrołęką. Otrzymał wtedy Złoty Krzyż *Virtuti Militari*, nominację na generała brygady. Po upadku powstania razem z większością powstańców wyemigrował do Francji. W publikacji *O powstaniu narodowym w Polsce* dokonał oceny powstania 1831 r. dając program przyszłej walki. W okresie Wiosny Ludów przybył do Galicji i we Lwowie próbował stworzyć Gwardię Narodową. Gdy się nie udało podążył na Węgry, gdzie Lajos Kossuth powierzył mu naczelną dowództwo armii w Siedmiogrodzie. Po zreorganizowaniu rozbitej armii w błyskawicznej ofensywie odniósł szereg zwycięstw nad Austriakami, wypierając ich zupełnie z Siedmiogrodu. Tutaj dokonał największych czynów bojowych swojego życia. Zdobył wielką popularność nie tylko wśród Węgrów, ale i Serbów i Rumunów. Wkrótce po tym nadano mu przydomek „Ojczulka Bema”. Po upadku rewolucji gen. Józef Bem z resztkami wojsk przekroczył granicę turecką. W Turcji zdecydował się przyjąć islam i służył w armii tureckiej w randze marszałka, jako Murad Pasza. Zmarł 10 XII 1850 r. wskutek febry. Pochowano go na miejscowym cmentarzu muzułmańskim Dżebel el Isam. Prochy gen. Józefa Bema zostały w 1929 r. przewiezione do Polski i złożone w Mauzoleum w Tarnowie.

63. Obecna nazwa ulicy: Berberysowa

uchwała nr LII/602/05

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

64. Obecna nazwa ulicy: Berezyńska

uchwała nr VII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

65. Obecna nazwa ulicy: Biała

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1927 r. notariusz Kurmanowicz nr repertorium 3583.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

66. Obecna nazwa ulicy: Karola Białkowskiego

uchwała nr VI/38/07

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Karol Białkowski urodził się 28 I 1902 r. w Berdyczowie. Studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, gdzie w 1930 r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka. Od 1932 r. do 1936 r. pracował w Elektrowni Miejskiej w Wilnie. W 1940 r. został aresztowany przez gestapo i więziony na Zamku w Lublinie, skąd w wyniku wręczenia łapówki został zwolniony. W listopadzie 1944 r. został dyrektorem Elektrowni Białystok, gdzie pracował do 1951 r. W 1948 dzięki jego zabiegom powstało Liceum Elektryczne w Białymstoku. W 1949 r. zainicjował powstanie Wyższej Szkoły Inżynierskiej dla pracujących, został jej pierwszym rektorem. Od 1951 r. pracował w WSI, gdzie był rektorem do 1956 r., a w latach 1964-1967 dziekanem Wydziału Elektrycznego. Od utworzenia w 1949 r. WSI do czasu przejścia na emeryturę w 1972 r. był wykładowcą podstaw elektrotechniki, techniki wysokich napięć układów elektroenergetycznych i części maszyn. Karol Białkowski był członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Był przewodniczącym Oddziału Naczelnej Organizacji Technicznej. Zmarł 1 XI 1975 r.

67. Obecna nazwa ulicy: Białoruska

uchwała nr XXXVI/463/2001

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2001 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

68. Obecna nazwa ulicy: Białostoczek

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1932 r. nr repertorium 86, notariusz Kurmanowicz

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

69. Obecna nazwa ulicy: Białowieska

brak uchwały o nadaniu nazwy Białowiejska oraz o zmianie nazwy ulicy na Białowieska

Wcześniejsze nazwy: Pierwsza nazwa Białowiejska, następnie Białowieska. Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy Białowiejska z 1932 r. Wpis do Repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 1992. Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy Białowieska z 1935 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

70. Obecna nazwa ulicy: dr Ireny Białówny

brak uchwały o nadaniu nazwy Jewrejska, uchwała nr II/27/55, uchwała nr X/68/90

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Jewrejska, nowa nazwa: Żydowska. Od 1955 r. Małgorzaty Fornalskiej, od 1990 r. dr Ireny Białówny. Najstarszy odnale-

ziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1880 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 1, k. 253-254.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r. oraz częściowo gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Irena Białówna urodziła się w 1900 r. w Carycynie, w Rosji. Studia medyczne rozpoczęła w 1920 r. w Woroneżu. Rok później przyjechała do Polski, gdzie studiowała na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego. Po otrzymaniu dyplomu osiadła w Białymstoku, gdzie pracowała, jako lekarka w szkołach podstawowych, a także w stacjach opieki nad niemowlętami. We wrześniu 1939 r. prowadziła punkty opatrunkowe PCK dla rannych żołnierzy i ludności cywilnej. Była jednym z dwóch asystentów chirurgicznych doktora Konrada Fiedorowicza. Po wkroczeniu Armii Czerwonej prowadziła szpital dziecięcy przy ul. Fabrycznej. Wkrótce po zajęciu miasta przez Niemców, latem 1941 r., szpital ten znalazł się na terenie getta. Chore dzieci ewakuowano zaś na ul. Warszawską. Irena Białówna wraz z Anną Ellert starały się zapewnić tam opiekę i pomoc medyczną zarówno. Irena Białówna prowadziła również nielegalny zakład opiekuńczy dla maluchów przy szpitalu, a dla dzieci powyżej 3 lat – drugi, przy ulicy Sitarskiej. Irena Białówna ściśle współpracowała z AK i PCK. Gestapo wpadło na trop białostockiej konspiracji w marcu 1942 r. Irena Białówna znalazła się wśród nielicznych, którym udało się przeżyć. Po pięciomiesięcznym śledztwie aż do wyzwolenia przebywała w obozach koncentracyjnych: Oświęcimiu, Gross-Rosen i Neubrandenburgu. Po wyzwoleniu przez aliantów znalazła się w Szwecji, skąd we wrześniu 1945 r. wróciła do Białegostoku. Pomagała organizować opiekę medyczną i szpitalnictwo, prowadziła też praktykę prywatną. Doktor Irena Białówna leczyła za darmo dzieci z ubogich rodzin. Jej osiągnięciem było zorganizowanie Domu Małych Dzieci oraz oddziałów pediatrycznych i noworodkowych w białostockich szpitalach. W 1953 r. uzyskała specjalizację II stopnia w zakresie pediatrii. Od tego czasu aż do przejścia na emeryturę w 1972 r. była ordynatorem oddziału dziecięcego w Wojewódzkim Szpitalu Zespolonym im. J. Śniadeckiego w Białymstoku. Była organizatorką i prezesem Polskiego Towarzystwa Pediatrycznego. Współpracowała z krajowymi i międzynarodowymi organizacjami medycznymi. W latach 1957–1961 była posłanką na Sejm. Zmarła w 1981 r.

71. Obecna nazwa ulicy: Biebrzańska

uchwała nr VIII/71/89

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

72. Obecna nazwa ulicy: Bielska

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

73. Obecna nazwa ulicy: Bitwy Białostockiej

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1949 ulica Kaniowska (najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy Kaniowska; Okręgowa Komisja Wyborcza do Sejmu i Senatu w Białymstoku, 1927–1928, sygn. 2. Do 28 XII 2017 r. nazwa I Armii Wojska Polskiego. Zmiana nazwy nastąpiła na podstawie Zarządzenia Zastępczego Wojewody Podlaskiego z dnia 13 XII 2017 r. w sprawie nadania nazwy ulicy Bitwy Białostockiej w Białymstoku. Zarządzenie ogłoszono w Dzienniku Urzędowym Województwa Podlaskiego, poz. 4607 w dniu 13 XII 2017 r. Zarządzenie weszło w życie 28 XII 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Bitwa Białostocka została stoczona 22 XII 1920 r. w czasie wojny polsko-bolszewickiej, pomiędzy 1 Pułkiem Piechoty Legionów i wycofującymi się spod Warszawy a resztkami 16 Armii bolszewickiej oraz towarzyszącymi im oddziałami 3 Armii. Bitwa zakończyła się rozbiciem sił bolszewickich i wyzwoleniem Białegostoku. Polacy stracili około 50 osób, 200 legionistów zostało rannych. W trakcie walk zginął Józef Marjański kapitan 1 Pułku Piechoty Legionów. Poległych chowano w różnych mogiłach, z czasem przeniesiono ich na cmentarz ofiar wojny 1920 r. przy ul. Zwierzynieckiej. Tam też spoczął Marjański, po kilku latach jednak jego szczątki przeniesiono do rodzinnego Radomia. Straty bolszewików były kilkakrotnie większe – około 600 zabitych i rannych. Tych pochowano najprawdopodobniej w masowej mogile na nieistniejącym już cmentarzu żołnierzy niemieckich przy ul. Świerkowej. 16. Armia bolszewicka przestała istnieć, do niewoli wzięto ponad 8 tys. osób. Polacy zdobyli też samolot, trzy pociągi, 22 działa i 150 karabinów maszynowych. Po bitwie, którą szczególnie czczono w okresie międzywojennym, zostało kilka śladów – wciąż stoi (znacznie rozbudowany) pomnik przy dzisiejszej ul. Zwycięstwa, wówczas Szosie Żółtkowskiej, ustawiony w latach 30. w miejscu jednego ze starć. Drugi, bliźniaczy, stał tam, gdzie była wówczas rzeźnia miejska, naprzeciwko obecnego hotelu Turkus. Nie wiadomo, co się z nim stało. Pomnik 16 ofiar mordu bolszewickiego dokonanego w sierpniu 1920 r. stoi przy ulicy generała Stanisława Maczka.

74. Obecna nazwa ulicy: Blokowa

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk oraz wsi Ogrodniczki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

75. Obecna nazwa ulicy: Błękitna

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Wygoda włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

76. Obecna nazwa ulicy: Bobrów

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

77. Obecna nazwa ulicy: Bociania

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

78. Obecna nazwa ulicy: Boczna

uchwała nr LXIII/716/14

Wcześniejsze nazwy: ulica nowo utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

79. Obecna nazwa ulicy: Wojciecha Bogusławskiego

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda, Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Wojciech Bogusławski urodził się 9 V 1757 r. we wsi Glinno pod Poznaniem. Nauki pobierał u pijarów w Warszawie, następnie w Akademii Krakowskiej. Przebywał na dworze biskupa krakowskiego K. Sołtyka. W 1778 r. debiutował, jako aktor, śpiewak operowy i autor dramatyczny. Libretto opery *Nęcza uszczęśliwiona* do muzyki M. Kamieńskiego zainicjowało polską twórczość operową opartą na motywach ludowych. W 1781 r. przeniósł się do teatru we Lwowie. W lutym 1785 r. przeniósł się do Wilna, skąd organizował stałe wyjazdy do Grodna, Dubna i Lwowa. Na prośbę Stanisława Augusta Poniatowskiego w lutym 1790 r. objął scenę warszawską, wystawiając sztuki patriotyczne. W listopadzie 1792 r. wystawił *Meropę* Voltaire'a – pierwszą na scenie narodowej tragedię, w 1793 r. operę *Axur* z muzyką A. Saliergo we własnym przekładzie. W roku 1794 należał do sprysiężenia kościuszkowskiego. 1 III 1794 r. wystawił *Krakowiaków i górali*. 4 XI 1794 opuścił Warszawę. W r. 1795 rozpoczął pracę w teatrze lwowskim, gdzie w dwa lata później wystawił po raz pierwszy w Polsce we własnym przekładzie *Hamleta*. Za rozpowszechnianie ulotek z tekstem patriotycznym w 1801 r. władze pruskie zakazały Bogusławskiemu występów pod karą więzienia. Zakaz ten został szybko anulowany w 1802 r. wystawił *Zaczarowany flet* Mozarta. W czerwcu 1802 r. został przyjęty w Poznaniu przez Fryderyka Wilhelma, od którego otrzymał przywilej na 10 lat na prowadzenie teatru we wszystkich językach. Za jego sprawą przebudowano Teatr Narodowy w Warszawie. W 1811 r. otwarto dzięki jego staraniom Szkołę Dramatyczną w Warszawie. 20 XI 1827 r. wystąpił po raz ostatni na scenie w komedii *Koszyk wiśni*. W 1824 r. zamieszkał w Jasieniu. Należał do masonerii, w loży Świątynia Mądrości. Dwukrotnie wysuwano jego kandydaturę do Towarzystwa Przyjaciół Nauk. Zmarł w Warszawie 23 VII 1829 r.

80. Obecna nazwa ulicy: Bohaterów Getta

brak uchwały, uchwała Nr VII/48/11

Wcześniejsze nazwy: Od 2011 r. ulica powstała na przedłużeniu ul. Częstochowskiej, objęła obszar dawnej niewielkiej ulicy Bohaterów Getta utworzonej w II połowie XX w.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych w XIX w.

Krótką informacja o patronie lub nazwie ulicy: Ulica poświęcona mieszkańcom getta białostockiego oraz bohaterom powstania, które wybuchło 16 III 1943 r. Był ono drugim, co do wielkości po powstaniu w getcie warszawskim zrywem ludności żydowskiej przeciw hitlerowcom. Zostało zorganizowane, a następnie dowodzone przez Antyfaszystowską Organizację Bojową. Do masowego zrywu doszło na wieść o niemieckich przygotowaniach do likwidacji getta, związanych z uruchomieniem komór gazowych w obozie zagłady Auschwitz. Było z góry skazane na niepowodzenie. Samo powstanie trwało niewiele ponad dobę, przez kolejne kilka dni broniło się jeszcze kilka punktów oporu. Przywódcy powstania, Mordechaj Tennenbaum i Daniel Moszkowicz, wobec beznadziejności sytuacji popełnili samobójstwo. Niedługo później getto zostało zlikwidowane, a jego mieszkańców wywieziono do obozów w Treblince, Majdanku, Auschwitz i Terezynie. Z ponad 60 tys. Żydów mieszkających przed wojną w Białymstoku i okolicach przeżyło zaledwie kilkuset.

81. Obecna nazwa ulicy: Bohaterów Monte Cassino

uchwała nr V/16/74, uchwała nr XIX/58/81

Wcześniejsze nazwy: Od 1974 r. Przodowników Pracy, od 1981 r. Bohaterów Monte Cassino.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek i częściowo gruntów wsi Słoboda, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacja o patronie lub nazwie ulicy: Monte Cassino to szczyt o wysokości 516 m położony w skalistych masywach górskich środkowych Włoch, panujący nad doliną rzeki Liri i drogą Neapol – Rzym Via Casilina. Znajdują się na nim stare budynki Opactwa Benedyktynów z VI w. Rozbudowane, wykute w skałach niemieckie umocnienia stanowiły kluczowy element tzw. Linii Gustawa i zbiegającej się z nią, w tym rejonie, tzw. Linii Hitlera. Po nieudanych próbach zdobycia szczytu przez wojska alianckie Monte Cassino zostało zdobyte przez Polaków 18 V 1944 r. o godz. 10.15.

82. Obecna nazwa ulicy: Bohuna

uchwała nr XLVII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2002 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jurko Bohun był postacią literacką stworzoną przez Henryka Sienkiewicza w powieści *Ogniem i Mieczem*. Był Kozakiem, przyjacielem rodu Kurcewiczów. Nieszczęśliwie zakochał się w Helenie Kurcewiczównie. Gdy dowiedział się, iż Helena wyjdzie za mąż z Skrzetuskiego spalił Rozłogi, zabił też kniahinię Kurcewiczową i jej dwóch synów. Sam też został ranny, więc Onufry Zagłoba uciekł z Heleną. Wojska kozackie zdobyły twierdzę Bar, gdzie ukrywała się Helena. Bohun uwięził ją w czarcim jarze, którym zarządza wiedźma Hopryna. Bohun jechał do Warszawy jako poseł Bohdana Chmielnickiego. Po Warszawę wyzwał Michała Wołodyjowskiego na pojedynek i został ranny. Przy okazji wykrył Rzędzianowi, gdzie ukrył Helenę. Rzędzian razem z Zagłobą i Wołodyjowskim wykradli Helenę. Bohun walczył pod Zbarażem. Gdy dowiedział się o zawarciu pokoju, ruszył na chorągwie Jeremiego Wiśniowieckiego. Został wzięty w niewoli i ofiarowany Skrzetuskiemu, który zwrócił mu wolność. Brał udział w bitwie pod Beresteczkiem, gdzie dowodził wojskami zaporoskimi. Gdy powstanie kozackie upadło, osiedlił się w Rozłogach, które odbudował.

83. Obecna nazwa ulicy: Borsucza

uchwała nr XLV/571/09, uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

84. Obecna nazwa ulicy: Boruty

uchwała nr XIV/206/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r. W 2015 r. nastąpiło przedłużenie ulicy Boruty.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Diabeł Boruta to fikcyjna postać. Zamieszkiwał on podziemia zamku w Łęczycy. Obok Boruty pojawiał się także popularny diabeł zwany Rokitą. Diabeł Boruta mógł przybierać różne postacie. Typową i ulubioną, stąd najczęściej spotykaną postacią, jest Boruta szlachcic, zwany też Boru-

tą tumskim lub po prostu Czarnym. Jednakże Boruta występował także pod innymi postaciami i był spotykany w różnych miejscach: jako ptak z ogromnymi skrzydłami spotykany był na podłęczyckich łąkach i moczarach, jako wielka ryba z rogami był widywany w rzece Bzurze, jako szybki, czarny koń, który galopował nocami na okołolęczyckich polach, był również spotykany w pod postacią sowy. Jako młynarz nawiedzał nocami okoliczne młyny. W legendach poświęconych diabłu Borucie wykazuje się on dużą przebiegłością, sprytem oraz nadludzką siłą. Zazwyczaj ludzi przechytrzał. Jednak w wielu legendach, objawiał się też, jako dobroczyńca, pomagający biednym. Pierwsza pisana opowieść o diable Borucie pochodziła z XVIII w. I pojawiła się w pamiętnikach biskupa Kossakowskiego. Do literatury wprowadził go Kazimierz Władysław Wójcicki, w książce pt. *Klechdy*, gdzie zapisał najbardziej znane legendy o Borucie. Kolejne legendy wydrukował w „Tygodnik Ilustrowany”.

85. Obecna nazwa ulicy: Botaniczna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Botaniczna; nowa nazwa: Botaniczna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1910 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 109, k. 425.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

86. Obecna nazwa ulicy: Tadeusza Boya-Żeleńskiego

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tadeusz Żeleński, ps. literacki Boy urodził się 21 XII 1874 r. w Warszawie. Studiował medycynę na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Przyjaźnił się ze Stanisławem Przybyszewskim. Po ukończeniu studiów pracował w szpitalu św. Ludwika w Krakowie. W 1906 r. współtworzył kabelet *Zielony balonik*. W czasie I wojny światowej służył w armii austriackiej. W 1919 r. zarzucił zawód lekarza i rozpoczął pracę krakowskim „Czasie”. W 1922 r. przeniósł się do Warszawy. W 1933 r. przyjęto go w szeregach Polskiej Akademii Literatury. W tym czasie współpracował z Ireną Krzywicką, z którą propagował świadome macierzyństwo. We wrześniu 1939 r. wyjechał do Lwowa. W październiku 1939 r. władze sowieckie powołały go na kierownika katedry historii literatury francuskiej Uniwersytetu Lwowskiego. Działal w Związku Literatów Polskich. Drukował w „Nowych Wid-

nokręgach”. Brał udział w imprezach propagandowych. 19 XI 1939 r. podpisał oświadczenie pisarzy polskich popierające przyłączenie Zachodniej Ukrainy do ZSRR. Boy bezskutecznie próbował interweniować u władz sowieckich w obronie osób deportowanych (chodziło o prawnika Wiktora Turka i prawdopodobnie o Annę Tetmajerową, wdowę po Włodzimierzu). Został zamordowany przez Niemców 4 VII 1941 r. we Lwowie. Napisał m.in.: *Mózg i płeć* stanowiącą kurs literatury francuskiej, *Znaszli ten kraj*, *Piekło kobiet*, *Marysienka Sobieska* i wiele innych.

87. Obecna nazwa ulicy: Bracka

brak uchwały o nadaniu nazwy Bratska, uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Bratska nowa nazwa: Bracka. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1912 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 119, k. 273-274.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

88. Obecna nazwa ulicy: Jana Klemensa Branickiego

brak uchwały o nadaniu nazwy Bulwarska, uchwała nr XII/106/90

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Bulwarska, nowa nazwa: Branickiego. Od 1949 r. Lenina, od 1990 r. Jana Klemensa Branickiego. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1889 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 40, k. 291-314.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Klemens Branicki herbu Gryf urodził się 21 X 1689 r. w Tykocinie lub w Białymstoku. Był jednym z największych magnatów polskich XVIII w. Był też jedynym synem Stefana Mikołaja – wojewody podlaskiego i Katarzyny Sapieżanki. W 1709 r. wrócił z Francji do Polski. Branicki związał się z kanclerzem litewskim Karolem Stanisławem Radziwiłłem. Ożenił się z jego córką Katarzyną. Katarzyna zmarła w 1730 r. Po dwóch latach Jan Klemens ożenił się ponownie, z Barbarą Szembekówną. Małżeństwo trwało kilka lat i skończyło się rozwodem. W 1724 r. został chorążym koronnym, a w 1728 r. generałem artylerii konnej. 9 IX 1735 r. został mianowany hetmanem polnym. W 1748 r. poślubił Izabelę Poniatowską. Był kontrkandydatem Stanisława Augusta do tronu polskiego. Po

wyborze Stanisława Poniatowskiego na tron polski odsunął się od spraw politycznych i ostatnie lata życia spędził w Białymstoku. Rozbudował i upiększył miasto Białystok. Za jego rządów miasto otrzymało prawa magdeburskie (1 II 1749 r.). Z jego fundacji wybudowano wiele budynków w mieście m.in. ratusz, szpital, cekhauz, klasztor, przebudowano pałac. Branicki dbał o rozwój oświaty i kultury. Założył wojskową szkołę inżynieryjną, pensję dla panien, operę włoską oraz balet. Był mecenasem literatury i sztuki. W jego pałacu przebywali liczni artyści i poeci m.in. Elżbieta Drużbacka oraz artyści malarze Augustyn Mirys i Antoni Herliczka. Umarł bezpotomnie 9 X 1771 r., jako ostatni z Gryfitów Branickich. W testamencie zapisał na cele edukacyjne dużą część swojego majątku. Sprawił, że Białystok stał się w XVIII w. jednym z najnowocześniejszych miast polskich. Dzisiaj siedziba rodowa Branickich jest wizytówką naszego miasta.

89. Obecna nazwa ulicy: Brańska

uchwała nr IV/21/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

90. Obecna nazwa ulicy: Braterska

uchwała nr LII/610/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

91. Obecna nazwa ulicy: Bratkowa

uchwała nr XXV/390/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2016 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Droga polna na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

92. Obecna nazwa ulicy: Zygmunta Brodowicza

uchwała nr XII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zygmunt Brodowicz urodził się w 1871 r. Ukończył studia medyczne. Odbił podróże do Egiptu i Szanghaju. Pracował w Moskwie i Kijowie. Brał udział w I wojnie światowej, którą zakończył w randze pułkownika. 4 II 1927 r. Zygmunt Brodowicz przybył do Białegostoku. Został mianowany Naczelnikiem Wydziału w Wojewódzkim Urzędzie w Białymstoku, gdzie objął Wydział Pracy i Opieki Społecznej, a następnie Zdrowia. 8 XI 1927 r. dr Brodowicz zorganizował zebranie komitetu organizacyjnego ds. budowy i uruchomienia szpitala psychiatrycznego. 7 III 1929 r. odbyło się zebranie Białostockiego Związku Międzykomunalnego dla Założenia i Utrzymania Wojewódzkiego Zakładu Psychiatrycznego, na którym uchwalono statut związku i wybrano jego władze. Prezesem został dr Brodowicz. Po zgromadzeniu udziałów członkowskich oraz otrzymaniu jednorazowej dotacji ze Skarbu Państwa i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przystąpiono do zakupu wyszukanego wcześniej obiektu przyszłego szpitala. Zakupiony obiekt mieścił się w Choroszczu. Były to ruiny spalonej w 1915 r. przez cofającą się armię rosyjską fabryki sukna, koców i kortu K.A. Moesa. Natychmiast po kupnie przystąpiono do prac remontowo-budowlano-adaptacyjnych. Dzisiejszy szpital zachował dawną architekturę budynków i ich usytuowanie przestrzenne. Dr Brodowicz stworzył w Białymstoku Towarzystwo Opieki Społecznej Przyszań. Mieściło się ono w kamienicy Halpernów, na Warszawskiej. 31 XII 1936 r. Zygmunt Brodowicz przeszedł na emeryturę. Po II wojnie światowej włączył się w odbudowę szpitalnictwa w Białymstoku. Przewodniczył Komisji Zdrowia i Opieki Społecznej, brał udział w pracach wielu komisji i towarzystw, m.in. PCK. W grudniu 1945 r. Wojewódzka Rada Narodowa uczciła 50-lecie pracy lekarskiej i społecznej doktora Zygmunta Brodowicza. Dr Zygmunt Brodowicz zmarł w 1948 r. Został pochowany na cmentarzu farnym.

93. Obecna nazwa ulicy: Władysława Broniewskiego

uchwała nr 7/60

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1962 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Broniewski urodził się 17 XII 1897 r. w Płocku. Uczył się w Gimnazjum Polskim w Płocku. W 1915 r. wstąpił do Legionów Józefa Piłsudskiego. Walczył w 4 pułku piechoty Legionów. Brał udział w bitwie pod Jastkowem koło Lublina. W szeregach 1-go Pułku Piechoty Legionów, jako podporucznik, wziął też udział w wojnie polsko-bolszewickiej. W jej trakcie walczył m.in. podczas bitwy białostockiej. Za zasługi wojenne otrzymał Srebrny Krzyż Orderu Wojennego *Virtuti Militari* i czterokrotnie Krzyż Walecznych. Po odzyskaniu niepodległości niezadowolony z reform w powojennej Polsce stawał się coraz bardziej radykalny w swoich poglądach i w konsekwencji, po śmierci Gabriela Narutowicza, zbliżył się do Komunistycznej Partii Polski. W 1930 r. był na krótko aresztowany i osadzony wraz z Janem Hemplem i Aleksandrem Watem w areszcie miejskim w Warszawie. Wówczas powstał wiersz *Rozmowa z Janem*. W 1939 r. Broniewski opublikował słynny wiersz *Bagnet na broń*. We wrześniu 1939 r. zgłosił się do wojska na ochotnika. 12 Września został przydzielony do Ośrodka Zapasowego 28 Dywizji Piechoty w Zbarażu. Zanim jednak miał okazję stanąć do walki, nastąpił sowiecki najazd na Polskę. 19 XI 1939 r. Broniewski podpisał oświadczenie pisarzy polskich popierające przyłączenie Zachodniej Ukrainy do Ukrainy Sowieckiej. Publikował również w „Czerwonym Sztandarze”. 24 I 1940 r. Władysław Broniewski został wraz z Aleksandrem Watem i innymi literatami aresztowany przez NKWD. Aresztowani zostali przewiezieni do aresztu śledczego na Zamarstynowie (Broniewski poświęcił temu później wiersz porównywalny do słynnej *Rozmowy z Janem*). W maju 1940 r. Broniewski został przetransportowany do więzienia śledczego NKWD na Łubiance, gdzie spędził trzynaście miesięcy. Po wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej wywieziono go do Saratowa, a następnie do Ałma Aty, gdzie został wypuszczony z więzienia po amnestii (układ Sikorski-Majski). Wstąpił do armii polskiej formowanej w ZSRR pod dowództwem gen. Władysława Andersa. Pracował w ambasadzie polskiej w Kujbyszewie. W 1942 r. ewakuował się do Iranu, później wraz z 2 Korpusem Polskim poprzez Irak trafił do Palestyny. Do kraju wrócił po długich wahaniach w 1945 r. W latach stalinizmu był poetą zaangażowanym w budowę komunizmu. Odmówił jednak napisania słów nowego hymnu polskiego, z czego propozycją zwrócił się do niego Bolesław Bierut. W 1949 r. prezydent Bolesław Bierut odznaczył go Orderem Sztandaru Pracy I klasy. 1 IX 1954 r. w wyniku zatrucia gazem tragicznie zmarła córka Władysława Broniewskiego, Anka (Joanna). Broniewski zmarł na raka krtani w Warszawie 10 II 1962 r. Opublikował m.in.: *Tomiki wierszy, Wiatraki, Dymy nad miastem, Troska i pieśń, Krzyk ostateczny, Bagnet na broń Drzewo rozpaczające nadzieja, Anka, Poematy Komuna Paryska, Słowo o Stalinie, Mazowsze, Wiśła*.

94. Obecna nazwa ulicy: Browarowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

95. Obecna nazwa ulicy: Brukowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1920 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 2386.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

96. Obecna nazwa ulicy: Jana Brzechwy

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Brzechwa (Wiktor Lesman) urodził się 15 VIII 1898 r. w Żmerynce na Podolu. Był polskim poetą pochodzenia żydowskiego. Napisał wiele bajek i wierszy dla dzieci oraz teksty satyryczne dla dorosłych. Był bratem stryjecznym Bolesława Leśmiana, który wymyślił jego pseudonim literacki „Brzechwa”. Pobierał nauki Zakładzie Naukowo-Wychowawczym Ojców Jezuitów w Chyrowie, a następnie na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. W latach 1924–1939 pracował, jako radca prawny, specjalista w dziedzinie prawa autorskiego. Po zakończeniu II wojny światowej pracował, jako prawnik. W 1926 r. opublikował tom poezji *Oblicza zmyślone*. W 1938 r. wydał tomik wierszy dla dzieci – *Tańcowała igła z nitką*, w którym znalazły się takie popularne do dziś wiersze, jak: *Pomidor, Żuraw i czapla, Na straganie*. W 1939 r. wydano tomik *Kaczka Dziwaczka*. W czasie II wojny światowej napisał *Akademii Pana Kleksa czy Pan Drops i jego trupa*. W latach 1961–1961 napisał *Podróż Pana Kleksa i Tryumf Pana Kleksa*. Zmarł 2 VII 1966 r. w Warszawie.

97. Obecna nazwa ulicy: Brzegowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy gruntów wsi Dojlidy Górne i kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

98. Obecna nazwa ulicy: Brzeska

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

99. Obecna nazwa ulicy: Brylantowa

uchwała nr XXX/484/17

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

100. Obecna nazwa ulicy: Brzoskwiniowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Żwirowa (w byłej wsi Dojlidy Górne)

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; przed włączeniem ul. Żwirowa

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

101. Obecna nazwa ulicy: Karola Brzostowskiego

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Karol Brzostowski urodził się 11 II 1796 r. w Michaliszkach. Po ojcu odziedziczył Michaliszki, Czechy i Markuny oraz prawo do dóbr starostwa bystrzyckiego. W spadku po matce otrzymał dobra sztabińskie oraz pałac w Warszawie. Nauki pobierał w Wilnie i we Francji. Znał biegle języki: francuski, niemiecki i łaciński. Od młodości zdradzał niepospolite talenty w zakresie nauk ścisłych, szczególnie mechaniki i fizyki. Służył w armii Królestwa Polskiego. 10 III 1818 r. podał się do dymisji. Po wyjściu z wojska w randze kapitana, zajął się sprawami majątkowymi. Zamieszkał w dworcu w Cisowie. Postanowił stworzyć kombinat rolno-przemysłowy w dobrach sztabińskich – Rzeczypospolitej Sztabińskiej. Wziął udział w powstaniu listopadowym. 14 IV 1831 r. otrzymał stopień majora. Brzostowski brał udział w bitwie pod Ostrołęką, gdzie odznaczył się wielkim męstwem, został ciężko ranny i w uznaniu odznaczono go Złotym Krzyżem *Virtuti Militari*. Po klęsce powstania podpisał 7 IX 1831 r. akt wierności carowi i wyjechał do swoich dóbr sztabińskich do Cisowa. Tam kontynuował rozpoczęte reformy. Karol Brzostowski przyjął i zrealizował nową myśl – uprzemysłowienia gospodarstwa wiejskiego. Stworzył manufakturę hutniczą szkła, która zaczęła przynosić poważne dochody. Stała się znaną ze swych wyrobów nie tylko w Królestwie, lecz i w guberniach zachodnich Rosji. Szklana manufaktura stała się zaczątkiem osady fabrycznej zwanej Hutą Sztabińską. Postanowił też Brzostowski wybudować na terenie wsi Huta duże zakłady przemysłu metalowego. Urządził tu nowoczesną odlewnię, wielki piec „zgrzewany” przy pomocy własnoręcznie zbudowanej maszyny parowej, oraz wytwórnię maszyn i narzędzi rolniczych wraz ze wszelkimi magazynami i warsztatami. Przy odlewni były warsztaty mechaniczne, gdzie obrabiano niektóre odlewy. W 1848 r. odlano tu sporo przedmiotów i maszyn. W Cisowie mieściła się kasa oszczędnościowa. Obok kasy oszczędnościowej funkcjonowała kasa pożyczkowa tzw. lombard wiejski. Brzostowski ustanowił swoisty Kodeks Karny, który szczegółowo wymieniał kary za różne, przewinienia: złodziejstwo, niedbalstwo itp. Inne przepisy zmierzały do ukrócenia pijaństwa. Szczególny nacisk kładł na kształcenie wiejskich dzieci. Także Brzostowski osobiście uczył robotników i terminatorów. Brzostowski swoim testamentem ustanowił Instytucję Rolno-Przemysłową Sztabińską. Składała się ona z posiadłości rolnych i warsztatów przemysłowych. Karol Brzostowski chorował na serce. Wjechał do Francji, aby tam się leczyć. Zmarł 25 VII 1854 r. w Paryżu. Zgodnie z jego wolą pochowano go na cmentarz Montmorency.

102. Obecna nazwa ulicy: Brzozowa
uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

103. Obecna nazwa ulicy: Budowlana

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

104. Obecna nazwa ulicy: Bukowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

105. Obecna nazwa ulicy: Stanisława Bukowskiego

uchwała nr XXXVII/475/09

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2009 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w. i XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Bukowski urodził się 21 I 1904 r. w Rypinie. W latach 1922–1933 studiował na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej, gdzie uzyskał tytuł inżyniera architekta. W 1933 r. pracował w biurze projektowym prof. Czesława Przybylskiego. W tym czasie jeździł po Europie, trafił też do Afryki Północnej. Po powrocie do Polski w 1934 r. pracował, jako starszy asystent prof. Franciszka Krzywdy-Polkowskiego. W latach 1936–1940 Stanisław Bukowski zatrudniony był na stanowisku asystenta prof. Romualda Gutta w Miejskim Biurze Urbanistycznym w Wilnie, gdzie spędził wojnę. W 1945 r. wraz z małżonką Placydą przybył do Białymstoku, gdzie zamieszkał na stałe. Rozpoczął

tu pracę, jako jeden z trzech architektów. Prace projektowe dotyczyły zabezpieczenia, a następnie odbudowy i rekonstrukcji zniszczonych zabytków. Był współtwórcą Pracowni Konserwacji Zabytków Architektury, którą zorganizował z pierwszym powojennym Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków Władysławem Paszkowskim. Pracownią tą kierował w latach 1948–1950 oraz 1952–1958. W kolejnych latach Stanisław Bukowski piastował odpowiedzialne stanowiska w instytucjach urbanistyczno-architektonicznych, w Państwowej Pracowni Konserwacji Zabytków, Centralnym Biurze Projektów Architektonicznych i Budowlanych Miastoprojekt – Wschód, Białostockim Biurze Projektów Budownictwa Ogólnego oraz Komitecie Zakładowym Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”. Często wchodził w skład komisji techniczno-opiniotawczych, m.in. był przewodniczącym Komisji Architektoniczno-Budowlanej przy Wydziale Budownictwa Prezydium WRN, rzeczoznawcą-doradcą do spraw urbanistyki w Dziale Budownictwa Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku oraz członkiem wielu komisji artystycznych. W latach 1946–1952 był nauczycielem projektowania w Liceum (później Technikum) Budowlanym w Białymstoku. Był współzałożycielem, członkiem i okresowo prezesem białostockiego Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych, członkiem oddziału Związku Polskich Artystów Plastyków, wiceprezesem i skarbnikiem białostockiego oddziału Stowarzyszenie Architektów Polskich, członkiem Białostockiego Towarzystwa Naukowego i Polskiego Towarzystwa Archeologicznego. Stanisław Bukowski był również autorem projektów i kierownikiem prac przy szeregu białostockich zabytków, m.in.: odbudowie kamienicy mieszczańskiej przy ul. Sienkiewicza 2 (wspólnie z Władysławem Paszkowskim, 1946–1952), Pałacyku Gościnnego przy ul. Kilińskiego 6 (1947–1952), klasztoru Sióstr Miłosierdzia przy Rynku Kościuszki 5 (1947–1949), komory celnej przy Al. Jana Pawła (1947–1949), budynku Łoży Masońskiej przy ul. Kilińskiego 16 (wspólnie z L. Jaroszem, 1947–1952), Zbrojowni przy Rynku Kościuszki 4 (wspólnie z Zenonem Filipczukiem, 1951–1956), projektów wnętrz ratusza (1955), projektu zagospodarowania Rynku Kościuszki (wspólnie z Zenonem Filipczukiem, 1955), rozbudowy Rzemieślniczej Szkoły Żydowskiej przy ul. Lipowej 41 D (1965–1967). Zmarł 1 III 1979 r. w Białymstoku.

106. Obecna nazwa ulicy: Bukszpanowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

107. Obecna nazwa ulicy: Bulwary Józefa Blicharskiego

uchwała nr XLV/590/2001

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2001 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych w końcu XVIII w. (Plan Beckera z 1799 r.)

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Blicharski urodził się w 1886 r. we Lwowie. W 1905 r. rozpoczął studia w Akademii Sztuk Pięknych Krakowie. Studia ukończył w 1910 r. W rok później zorganizował w Krakowie pierwszą wystawę współczesnej sztuki kościelnej. Odbył podróże do Maroka i Paryża.

W 1911 r. został asystentem w katedrze rysunku Politechniki Lwowskiej. W 1920 r. przyjechał do Białegostoku i rozpoczął pracę w Gimnazjum imienia Józefa Piłsudskiego. Jego przyjaciółmi byli między innymi malarzka Amelia Moczydłowska i nauczyciel muzyki Ludomir Chmielewski. Razem z nimi postanowił stworzyć w Białymstoku wzorcowe centrum szkolenia nauczycieli. Wojewoda białostocki przydzielił mu jedną z oficyn w Pałacu Branickich. Blicharski wykonał w tych pomieszczeniach polichromie, zaprojektował również meble do poszczególnych sal seminaryjnych. W 1930 r. w sali reprezentacyjnej pałacu Branickich urządził wystawę swoich obrazów, do której wydano specjalny katalog. Wydarzeniem kulturalnym Białegostoku było otwarcie 30 XII 1937 r. wystawy prac plastyków białostockich, na której pokazano ponad 280 prac 10 artystów. Józef Blicharski pokazał na niej swoje portrety – m.in. byłego wojewody białostockiego Mariana Zyndram-Kościałkowskiego. W latach 1939–1941 Blicharski pracował przy dekoracji wnętrza kościoła świętego Rocha i kościoła w Niewodnicy. 25 VI 1941 r. został zastrzelony przez wycofujących się żołnierzy sowieckich. Został pochowany na cmentarzu farnym w Białymstoku. Projekt pomnika wykonała córka artysty – Irena.

108. Obecna nazwa ulicy: Bulwary ks. Aleksandra Chodyki

uchwała nr XXXIV/382/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ks. Aleksander Chodyko urodził się 4 III 1880 r. w Wilnie. Tam ukończył Seminarium Duchowne. Następnie został wysłany na dalsze studia do Akademii Duchownej w Petersburgu. 2 IV 1905 r. przyjął święcenia kapłańskie z rąk Arcybiskupa Metropolity Mohylewskiego Józefa Jerzego Szembeka. W 1906 r. rozpoczął pracę, jako wikariusz i prefekt szkół w parafii pobernałdyńskiej w Grodnie. W 1909 r. został prefektem szkół średnich w Białymstoku. W 1915 r., przed nadejściem frontu, z nakazu władz carskich ewakuował się ze szkołami w głąb Rosji, do miasta Rżewa w guberni twerskiej. W początkach kwietnia 1919 r. był już na terenie swojej diecezji i przez cztery miesiące zastępował dziekana w Lidzie. W sierpniu 1919 r. przybył do Białegostoku. Był prefektem Państwowego Gimnazjum Żeńskiego. W 1920 r. biskup wileński Jerzy Matulewicz powołał ks. Chodykę na stanowisko proboszcza i dziekana białostockiego. 16 XI 1920 r.

bp Matulewicz zlecił ks. Chodyce administrację tej części diecezji, która nie miała łączności z Biskupem w Wilnie. Spowodowane to było zajęciem Wilna i Wileńszczyzny przez wojska gen. Lucjana Żeligowskiego i utworzeniem Litwy Środkowej. 2 VIII 1919 r. Białystok stał się stolicą województwa jedną parafią. Była to największa parafia w diecezji wileńskiej i liczyła około 25 tysięcy wiernych. Dopiero w 1925 r. została utworzona druga parafia, św. Rocha, do której na organizatora ośrodka duszpasterskiego i budowniczego kościoła przybył ks. Adam Abramowicz. Do parafii św. Rocha odeszło ok. 8 tys. wiernych. Ks. Chodyko, jako proboszcz i dziekan w jednej osobie, był przez jakiś czas wizytatorem religii w szkołach średnich, a także był członkiem Rady Szkolnej Powiatowej i Miejskiej w Białymstoku. Z racji swego stanowiska zajmował bardzo ważne miejsce w gremiach miejskich i wojewódzkich. Do pomocy miał zwykle dwóch lub trzech wikariuszy oraz pięciu-sześciu prefektów szkół. Oprócz zajęć duszpasterskich koordynował prace wykończeniowe w kościołach. Efektem tych prac była konsekracja świątyni, którą urządzono w czasie Kongresu Eucharystycznego w dniach 30-31 V 1931 r. 11 IX 1939 r. ks. dziekan Chodyko otrzymał od arcybiskupa Romualda Jałbrzykowskiego uprawnienia wikariusza generalnego na dekanat białostocki i knyszyński na czas ewentualnego odcięcia tych parafii od stolicy arcybiskupiej. Uprawnienia te zostały poszerzone w dniu 2 października 1939 r. W czasie okupacji sowieckiej w latach 1939–1941 z poświęceniem pełnił trudną posługę kapłańską. 25 VI 1941 r. (kilka dni po wybuchu wojny sowiecko-niemieckiej) żołnierze sowieccy zrobili rewizję na plebanii i w kościele (pod zarzutem, że strzelano do nich z wieży kościoła) i zabrali ze sobą księży z plebanii i poprowadzili do Pałacu Branickich. Tam był zainstalowany sąd wojenny, który wydawał wyroki śmierci. Rozstrzeliwano grupami obok pałacu. Aresztowanych księży: ks. dziekana Chodykę, ks. Stanisława Sieluka i ks. Stanisława Urbana w końcu uwolniono. Zginął natomiast razem wzięty organista farny Paweł Matulewicz. W czasie okupacji niemieckiej terror okupantów dotknął także księży. 15 VII 1943 r. Niemcy aresztowali ks. Chodykę i ks. Adama Abramowicza. Ks. Abramowicz po kilku tygodniach został zwolniony, natomiast ks. Chodyko przebywał w więzieniu do 24 XII 1943 r. Pod koniec lipca 1944 r. do Białegostoku wkroczyli żołnierze Armii Czerwonej. Białystok był mocno zniszczony. Białostockie kościoły na szczęście ocalały. W lutym 1945 r. w Wilnie władze sowieckie zamknęły Seminarium Duchownego. Ks. Abp Romuald Jałbrzykowski postanowił przenieść je do Białegostoku. 8 V 1945 r. ks. Chodyko uroczyście utworzył Seminarium Duchowne. 15 VII 1945 r. ks. Chodyko powitał w Białymstoku usuniętego z Wilna przez władze sowieckie Arcybiskupa R. Jałbrzykowskiego i udzielił mu gościny na plebanii farniej, która teraz stała się rezydencją Metropolity Wileńskiego i siedzibą Kurii Arcybiskupiej. Ksiądz Aleksander Chodyko zmarł 3 I 1946 r.

109. Obecna nazwa ulicy: Bulwary ks. dr. Stanisława Hałki
uchwała nr LIV/696/10

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2010 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ks. Stanisław Hańko urodził się 24 XII 1884 r. we wsi Miżany w parafii Daukszyszki w powiecie oszmiańskim. Po ukończeniu rosyjskiej szkoły średniej w Wilnie wstąpił w 1904 r. do Seminarium Duchownego. Świecenia kapłańskie przyjął, więc w Kownie 22 VI 1908 r. z rąk biskupa żmudzkiego Kaspra Felicjana Cyrtowta w Kownie. Jesienią 1908 r. rozpoczął studia na uniwersytecie w Innsbrucku w Austrii, a w roku następnym przeniósł się do Fryburga w Szwajcarii. Po powrocie zza granicy pracował od jesieni 1913 r., jako wikariusz w Białymstoku, gdzie został kierownikiem i organizatorem szkoły średniej. 29 XI 1915 r. otworzył Polskie Gimnazjum Realne w gmachu przy ul. Warszawskiej 63 – na drugim piętrze. Parter i pierwsze piętro zajmowało, bowiem gimnazjum niemieckie. Ks. Hańko został pierwszym dyrektorem Polskiego Gimnazjum. Najprawdopodobniej za tę działalność patriotyczną w szkole ks. Hańko w dniu 23 V 1916 r. został aresztowany. Najpierw trzymano go w więzieniu w Białymstoku, a w lipcu tego roku wywieziono do jenieckich obozów internowania, najpierw w Bytowie, potem w Celle-Schloss koło Hanoweru i wreszcie w Czersku. Dyrektorem gimnazjum w tym czasie był Józef Zmitrowicz. Po klęsce Niemiec w listopadzie 1918 r. ks. Hańko wrócił do Białegostoku. W 1919 r. ks. Hańko został wybrany na posła w okręgu nr 33 (powiaty białostocki i sokólski). Pracował w komisji oświaty oraz komisji spraw zagranicznych. Dzięki jego rezolucji ujednociono administrację na Białostocczyźnie z Kongresówką i dzięki jego staraniom upaństwowiono szkoły średnie na Kresach Wschodnich. Upaństwowiono też Gimnazjum Białostockie i nadano mu imię Króla Zygmunta Augusta (20 XI 1919). Dyrektorem Gimnazjum Męskiego, przeniesionego do budynku przy ul. Kościelnej 9 został ks. Hańko. Dzięki jego inicjatywie utworzono też w 1924 r. filię gimnazjum przy ul. Warszawskiej 63 i z niej rozwinęło się z czasem Gimnazjum im. J. Piłsudskiego. Po zakończeniu pracy poselskiej w 1922 r. ks. Hańko całkowicie oddał się swej szkole. Wyremontował gmach i część pomieszczeń dobudował. Starał się o należytą kadrę nauczycielską. Sam uczył historii. Interesował się uczniami, również ich warunkami życiowymi. Biedniejszych uczniów zwalniał od opłat szkolnych i umożliwiał zdobycie matury. Na terenie szkoły działała Samopomoc Uczniowska, II Białostocka Drużyna Harcerzy im. A. Mickiewicza, Sodalicja Mariańska. Wydawano też pismo gimnazjalne Głos Uczniowski. W budynku szkoły była kaplica, w której w niedziele i święta młodzież gromadziła się na Mszy św. Na większe uroczystości kościelne oraz święta narodowe młodzież udawała się do kościoła farnego. Ks. Dyrektor cieszył się wielkim autorytetem i szacunkiem u absolwentów i całego społeczeństwa. Wyrazem tego może być ufundowanie stypendium im. ks. dra Stanisława Hańki dla młodzieży przez rodziców wychowanków i sympatyków szkoły w dniu 25-lecia kapłaństwa ks. Dyrektora (1933 r.) Działalność Dyrektora i jego szkoły przerwała II wojna światowa. Po wejściu Niemców we wrześniu 1939 r. ks. Hańko został nawet tymczasowym burmistrzem Białegostoku. Po wkroczeniu Sowietów Gimnazjum i liceum zlikwidowano w listopadzie 1939 r. i utworzono w nim szkołę rosyjską. Samego dyrektora wyrzucano z mieszkania w budynku szkoły i zamieszkał teraz przy ul. Stołecznej. Zaczęło go nękać NKWD. Wtedy ks. Hańko zaczął się ukrywać i 27 XII 1939 r. potajemnie udał się do Warszawy. Tu włączył się w tajną działalność oświatową i występował pod przybranym nazwiskiem Stefana Halickiego. Zatrudniono go w Radzie Głównej Opiekuńczej w magistracie miasta. Mieszkał przy. Ul. Mokotowskiej i odprawiał Mszę św. w kościele Zbawiciela. Chodził w ubraniu cywilnym. Należał do podziemia i publikował artykuły w prasie podziemnej. Po wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej przybył w sierpniu 1941 r. do Białegostoku z ramienia konspiracyjnej

Komisji Oświecenia Publicznego, aby zorganizować tajne nauczanie. Po tygodniu inspiracyjnych działań wrócił do Warszawy. W nieustalonym czasie został aresztowany przez gestapo i pobitego umieszczono w więzieniu na Pawiaku. Potem wywieziono do obozu koncentracyjnego w Stutthofie, a stamtąd do obozu w Oświęcimiu, gdzie zmarł w 1943 r.

110. Obecna nazwa ulicy: Bulwary Tadeusza Kielanowskiego

uchwała nr LV/663/06

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2006 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w końcu XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.).

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tadeusz Kielanowski urodził się 12 IX 1905 r. we Lwowie. Wyjechał do Grazu w Austrii, gdzie ukończył gimnazjum. W 1921 r. został wysłany z do Nancy we Francji, gdzie spędził dwa lata i zdał maturę. Po maturze wyjechał do Paryża i rozpoczął studia na wydziale prawa i równocześnie w Szkole Nauk Politycznych. Porzucił karierę prawniczą i dyplomatyczną i podjął studia medyczne na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. Został asystentem w Zakładzie Anatomii Patologicznej, kierowanym przez prof. Witolda Nowickiego. Podczas sześciu lat spędzonych tam wykonał i ogłosił kilkanaście prac, dotyczących gruźlicy. Rok akademicki 1935/1936 spędził na rocznym stypendium Funduszu Kultury Narodowej w Niemczech, we Francji i w Anglii. Kierował w tym mieście domem akademickim dla chorych na gruźlicę. We wrześniu 1939 r. po zajęciu Lwowa przez Armię Czerwoną pozostał asystentem oddziału gruźliczego kliniki Chorób Wewnętrznych Państwowego Instytutu Medycznego we Lwowie. W czasie okupacji niemieckiej Lwowa (1941–1944) pracował w szpitalu. Był żołnierzem Armii Krajowej. Po zakończeniu II wojny światowej tworzył wydziału lekarski na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej. W roku akademickim 1945/1946 pełnił funkcję prodziekana, w dwóch kolejnych latach – dziekana Wydziału Lekarskiego. W latach 1948–1950 był rektorem UMCS. W 1950 r. przyjechał do Białegostoku, gdzie organizował Akademię Medyczną. Był jej pierwszym rektorem (1950–1955). W marcu 1956 r. wyjechał do Gdańska, gdzie objął kierownictwo Katedry Ftyzjatrii Akademii Medycznej. Funkcję pełnił do 1976 r. W Gdańsku zorganizował pierwszy w Polsce telefon zaufania. Zmarł 6 V 1992 r. w Gdańsku.

111. Obecna nazwa ulicy: Bulwary Kościałkowskiego

brak uchwały o nadaniu nazwy Bulwary Kościałkowskiego; uchwała nr XXXIII/288/00

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w okresie międzywojennym, przywrócenie nazwy nastąpiło w 2000 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w końcu XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.).

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Marian Zyndram-Kościałkowski urodził się 16 III 1892 r. w majątku Ponedel na Kowieńszczyźnie. Studiował w Instytucie Psycho-Neurologicznym w Petersburgu, następnie na Wydziale Rolnictwa Politechniki w Rydze i w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. W 1911 r. zakładał w Petersburgu Związek Walki Czynnej. W 1915 r. ożenił się z Anną Krysińską. Miał z nią syna Witolda (ojcem chrzestnym był Józef Piłsudski) i córkę Marię. Powrócił do Warszawy, gdzie w listopadzie 1918 r. kierował akcją rozbijania Niemców. 1 XII 1919 r. otrzymał nominację na kapitana Wojska Polskiego. Brał udział w zajmowaniu Wilna w kwietniu 1919 r. w grupie gen. Lucjana Żeligowskiego, uczestniczył w wyprawie na Wilno w październiku 1920 r. Dowodził wówczas Samodzielną Grupą Operacyjną „Bieniakonie”, która jako pierwsza wkroczyła do Wilna. Po zakończeniu wojny, w latach 1920–1922, pracował w Sztapie Litwy Środkowej, z wojska wyszedł, jako major i kawaler Orderu Virtuti Militari. W tym czasie został posłem ziemi wileńskiej. W latach 1930–1934 Zyndram-Kościałkowski był wojewodą białostockim. Było to w czasie wielkiego kryzysu gospodarczego. Usprawnił administrację, zwiększył nadzór nad urzędnikami, nakazywał inspekcje w terenie, sam często brał w nich udział. Doprowadził do udziału przedsiębiorców białostockich w II Targach Wileńskich w Wilnie i do powołania Białostockiej Izby Rolniczej. Rozbudował kanalizację, nakazał naprawę i regulację ulic. Przy pracach zatrudniał bezrobotnych. Powołał Wojewódzki Komitet do Spraw Bezrobocia. Potrzebującym wydawano bezpłatne obiady i produkty żywnościowe, odzież na zimę, opał, pomoce szkolne dla dzieci. Był organizatorem wielu stowarzyszeń, m.in. Koła Miłośników Historii, Literatury i Sztuki oraz klubu sportowego „Jagiellonia”, z jego inicjatywy powstały białostockie Plant i Domu Ludowego im. Marszałka J. Piłsudskiego. W 1934 r. został ministrem spraw wewnętrznych. Od 13 X 1935 r. do 15 V 1936 r. pełnił funkcję premiera, następnie był ministrem pracy i opieki społecznej. We wrześniu 1939 r. ewakuował się przez Rumunię na zachód. Zmarł w Anglii 12 IV 1946 r.

112. Obecna nazwa ulicy: Bulwary Ireny Sendlerowej

uchwała nr XXXV/445/08

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Irena Sendlerowa, z domu Krzyżanowska urodziła się 15 II 1910 r. w Warszawie. W Piotrkowie Trybunalskim uczęszczała do Gimnazjum Heleny Trzczińskiej. Tam też wstąpiła do harcerstwa i poznała swojego przyszłego męża – Mieczysława Sendlera. Po zdaniu matury Irena wyjechała z Mieczysławem Sendlerem do Warszawy, gdzie rozpoczęła studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. W 1931 r. wyszła za mąż za Mieczys-

sława Sendlera. Wtedy rozpoczęła pracę w pomocy społecznej – w Sekcji Pomocy Matce i Dziecku przy Obywatelskim Komitecie Pomocy Społecznej. W 1942 r. Rada Pomocy Żydom „Żegota” mianowała ją szefową wydziału dziecięcego. Współpracowała z polską organizacją pomocową działającą pod niemieckim nadzorem i zorganizowała przemykanie dzieci żydowskich z getta, umieszczając je w przybranych rodzinach, domach dziecka i u sióstr katolickich w Warszawie. Uratowała ok. 2500 dzieci. Irena Sendler za swoją działalność została aresztowana w 1943 r. przez gestapo, była torturowana i skazana na śmierć. „Żegota” zdołała ją uratować, przekupując niemieckich strażników. Po wojnie tworzyła domy sierot, powołała Ośrodek Opieki nad Matką i Dzieckiem – instytucję pomocy rodzinom bezrobotnym. Doświadczyla prześladowań ze strony komunistycznego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego. W PRL zupełnie o niej zapomniano. Przesądził o tym jej AK-owski rodowód. W latach 1948–1968 należała do PZPR. Wystąpiła z partii po wydarzeniach z marca 1968 r. W 1999 r. amerykański nauczyciel Norman Conard z Uniontown w stanie Kansas zainspirował powstanie szkolnej sztuki teatralnej pt. „Życie w słoiku”. Zdobyła ona duży rozgłos i przyczyniła się do powstania fundacji „Life in a Jar” promującej bohaterską postawę Ireny Sendler. W 2006 r. powołano do życia nagrodę im. Ireny Sendlerowej „Za naprawianie świata”, przyznawaną nauczycielom i wychowawcom. Partnerem nagrody jest Fundacja Centrum Edukacji Obywatelskiej. W 1965 r. I. Sendlerowa została uhonorowana przez izraelski instytut Yad Vashem medalem Sprawiedliwy Wśród Narodów Świata. W 1983 r. zasadziła drzewko w Lesie Sprawiedliwych. Irena Sendlerowa zmarła 12 V 2008 r.

113. Obecna nazwa ulicy: Bułgarska

brak uchwały o nadaniu nazwy Argentyński Zaulek; uchwała nr 171.

Wczesniejsze nazwy: Według Wykazu ulic zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Argentyński Zaulek; nowa nazwa: Argentyńska, od 1949 r. ulica Bułgarska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

114. Obecna nazwa ulicy: Bursztynowa

uchwała nr IV/18/78

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

115. Obecna nazwa ulicy: Buska

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

116. Obecna nazwa ulicy: Busolowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

117. Obecna nazwa ulicy: Bydgoska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1933 r., nr hip. 2106, Repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bema

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie gruntów wsi Słoboda.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

118. Obecna nazwa ulicy: Bystra

uchwała nr 134/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1994 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

119. Obecna nazwa ulicy: Bystrzycka

uchwała nr XII/106/90

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1990 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

120. Obecna nazwa ulicy: Cała

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Na niemieckim planie miasta z 1942 r. (sygn. 139) Drosse-lgasse, najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy Cała z 1951 r.: książki ewidencyjne nieruchomości.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

121. Obecna nazwa ulicy: Cedrowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

122. Obecna nazwa ulicy: Celownicza

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1934 r., nr hip. 2129, Repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bema

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku prywatnego W. Trusowa – „Bazantarnia”. Ulica wytyczona przez właściciela ww. majątku przed 1926 r. Odnaleziono nazwę ulicy w dokumentach hipotecznych od 1934 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

123. Obecna nazwa ulicy: Cementowa

uchwała nr XXVIII/88/83

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1983 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce, Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Droga polna na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

124. Obecna nazwa ulicy: Ceramiczna

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

125. Obecna nazwa ulicy: Chabrowa

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Przed 1958 r. ulica Bagnowska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica wydzielona z ulicy Bagnowskiej w 1958 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

126. Obecna nazwa ulicy: Józefa Chełmońskiego

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki oraz majątku Kolonia – Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Chełmoński urodził się 7 XI 1849 r. w Boczkach. W latach 1867–1872 uczył się w warszawskiej Klasie Rysunkowej i w prywatnej pracowni Wojciecha Gersona. W latach 1872–1875 studiował w Monachium. W 1875 r. wyjechał do Paryża. Współpracował, jako ilustrator z paryskim „Le Monde Illustré”. Zwiedzał Włochy, w latach 1872 i 1874–1875 odbył wycieczki na Podole i Ukrainę. W 1887 r. zamieszkał w Warszawie, w 1889 kupił dworek w Kukłowie, mieszkał aż do śmierci. W tym czasie często przebywał także w dworze należącym do rodziny Górskich w pobliskiej Woli Pękoszewskiej. Malował sceny rodzajowe, ukazując z dużym autentyzmem życie wsi polskiej i ukraińskiej oraz sceny myśliwskie. Odtwarzał piękno przyrody. Zmarł 6 IV 1914 r. Pochowany został na cmentarzu w Żelechowie.

127. Obecna nazwa ulicy: Chełmska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1937 r. Wpis do Repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 2456.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy dawnych dóbr Białystok i gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

128. Obecna nazwa ulicy: Adama Chęnika

Uchwała nr XXXV/293/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1996 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Adam Chętnik urodził się 20 XII 1885 r. w Mątwy. Był etnografem, muzealnikiem, działaczem społecznym i politycznym. Był założycielem Skansenu Kurpiowskiego. Jego dorobek naukowy liczy ponad 100 prac. Był członkiem Polskiej Akademii Umiejętności. W 1903 r. założył pierwszą w Nowogrodzie bibliotekę publiczną. W 1908 r. wyjechał do Warszawy, gdzie w rok później ukończył kurs pedagogiczny uprawniający do pracy w szkolnictwie prywatnym. W 1911 r. wyjechał do Petersburga. Od 1912 r. wydawał pismo *Drużyna* przeznaczone dla młodzieży wiejskiej. Czasopismu towarzyszyły osobne broszury naukowe oraz podręczniki przeznaczone dla działaczy ludowych i junackich pod wspólną nazwą „Biblioteka Drużyny”. Adam Chętnik prowadził działalność turystyczno-krajoznawczą. Założył w Nowogrodzie w 1917 r. koło krajoznawcze, którego prezesem pozostał aż do 1934, organizował wycieczki dla młodzieży kurpiowskiej. Pierwsza książka Chętnika *Puszcza kurpiowska* ukazała się w 1913 r., a w dwa lata później książka *Chata kurpiowska*. W latach 1919–1922 ukazywało się redagowane przez Chętnika pismo „Gość Puszczański”. W 1939 r. Chętnik opublikował książkę *Mazurskim Szlakiem. Opisy, obrazki, opowieści, gadki z Pogranicza Prus Wschodnich z ilustracjami i mapkami*. W II Rzeczypospolitej był posłem na Sejm I kadencji (1922–1927) z ramienia Związku Ludowo-Narodowego. W związku z działalnością polityczną prowadzoną przed wojną, Adam Chętnik opuścił Nowogród i ukrywał się przed Niemcami w Warszawie pod przybranym nazwiskiem Antoniego Chojnowskiego. Po zakończeniu II wojny światowej wznowił działalność Stacji Naukowo-Badawczej Narwi Środkowej, która wsparła Akademia Umiejętności. Przeniósł siedzibę stacji z Nowogrodu do Łomży. Organizował Muzeum Regionalne w Łomży. W latach 1951–1958 pracował w Muzeum Ziemi w Warszawie na stanowisku kustosa działu bursztynu. Zmarł 29 V 1967 r. w Warszawie.

129. Obecna nazwa ulicy: Chłopska

uchwała 30/50

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1950 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

130. Obecna nazwa ulicy: Chłodna

uchwała nr LVIII/765/10

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2010 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

131. Obecna nazwa ulicy: Chmielna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Chmielna nowa nazwa: Chmielna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1908 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie sygn. 104, k. 317-323.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

132. Obecna nazwa ulicy: Chmielowa

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem w granice Białegostoku ul. Łąkowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

133. Obecna nazwa ulicy: Karola Chodkiewicza

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Karol Chodkiewicz urodził się w 1560 r. Kształcił się w Akademii Wileńskiej i w Akademii w Ingolstadt. W 1596 r. stłumił powstanie Semena Nalewajki. W 1599 r. został starostą żmudzkiem i wziął udział w zwycięskiej wyprawie hetmana wielkiego koronnego Jana Zamoyskiego na Wołoszczyznę. 1601 r. pobił armię szwedzką w bitwie pod Kokenhausen. W październiku 1602 r. objął po Zamoyskim naczelną dowództwo w Inflantach. Odebrał Szwedom Dorpat i obronił Rygę. 23 IV 1604 odniósł zwycięstwo w bitwie pod Białym Kamieniem, gdzie dowodząc oddziałem w sile 2 tys. żołnierzy pobił 7-tysięczną armię szwedzką. W 1605 r. odniósł zwycięstwo nad Szwedami w bitwie

pod Kircholmem. Jego 4 tysiące żołnierzy pobiło 14. Tysięczny korpus szwedzki. W nagrodę otrzymał buławę wielką litewską i liczne nadania ziemskie. W 1607 r. tłumił rokosz sandomierski. W 1608 r. doprowadził do podpisania zawieszenia broni ze Szwedami. Jednak już wkrótce, gdy Szwedzi zerwali rozejm i wznowili walkę. W 1609 r. Chodkiewicz ponownie odbił z rąk szwedzkich Parnawę. 10 IX 1611 r. dowodził nieudaną odsieczą oblężonej polskiej załódze na Kremla. W latach 1613–1615 przeprowadzał działania osłonowe Smoleńska, dzięki czemu to miasto pozostało w granicach Rzeczypospolitej. Był dowódcą połączonych wojsk polskich i litewskich w czasie obrony Chocimia przed Turkami w roku 1621. Zmarł 24 IX 1621 r. w oblężonym przez Turków obozie pod Chocimiem.

134. Obecna nazwa ulicy: Fryderyka Chopina

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Szopenowska. Nowa nazwa: Szopena.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Fryderyk Chopin urodził się 22 II lub 1 III 1810 r. w Żelazowej Woli. Około połowy 1810 r. rodzice Chopina przenieśli się do Warszawy do pałacu Saskiego, w którym mieściło się Liceum Warszawskie, gdzie jego ojciec miał uczyć języka francuskiego. Na przełomie czwartego i piątego roku życia Chopin rozpoczął naukę gry na fortepianie, początkowo u swej matki. W 1816 r. zaczął uczyć go Wojciech Żywny. Następnym nauczycielem Fryderyka był, pochodzący – tak samo jak Żywny – z Czech, Wilhelm Waclaw Würfel. Przed ukończeniem 7. Roku życia był już autorem kilku drobnych kompozycji. W tym okresie liceum przeniesiono z dotychczasowej siedziby w Pałacu Saskim do Pałacu Kazimierzowskiego przy Krakowskim Przedmieściu. Fryderyk wystąpił w Pałacu Brühla przed księciem Konstantym i zaprezentował mu nieznanego marsza. W 1817 r. w parafialnym zakładzie typograficznym Kościoła Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny na Nowym Mieście w Warszawie ukazał się pierwszy wydany drukiem utwór Fryderyka – polonez w tonacji g-moll. W styczniu 1818 r. w tomie X „Pamiętnika Warszawskiego” ukazała się pierwsza dłuższa wzmianka na temat Fryderyka. 24 II 1818 r. odbył się pierwszy koncert publiczny Chopina w Pałacu Kaznowskich. Chopin zagrał koncert fortepianowy wiedeńskiego kompozytora Adalberta Gyrowetza. W latach 1823–1826 Chopin uczył się w Liceum Warszawskim. Sporo podróżował po Polsce. W latach 1826–1829 był studentem warszawskiej Szkoły Głównej Muzyki, gdzie podjął naukę harmonii i kontrapunktu u Józefa Elsnera. Ten okres w jego twórczości charakteryzuje fascynacja muzyką ludową. Powstały wówczas Sonata c-moll op. 4, Wariacje B-dur na temat „Là ci darem la mano” z „Don Juana” W. A. Mozarta op. 2 na fortepian i orkiestrę, Trio g-moll op. 8 i pierwsze Mazurki (op. 6, 7) oraz oparte na motywach ludowych Rondo c-moll op. 1 i Rondo à la Krakowiak F-dur op. 14. W 1826 r. Chopin odbywał swoją pierwszą zagraniczną podróż do Berlina. W 1826 r. spędził wakacje także w Bad Reinerz (dzisiejsze Duszniki-Zdrój)

w Kotlinie Kłodzkiej. 5 XI 1830 r. Chopin wyjechał z Polski do Drezna. Pojechał do Monachium i w końcu udał się do Paryża. W czasie drogi Chopin napisał dziennik (zwany „Dziennikiem stuttgarckim”), przedstawiający stan jego ducha podczas pobytu w Stuttgarcie, gdzie ogarnęła go rozpacz z powodu upadku powstania listopadowego. Wedle tradycji, powstały wtedy pierwsze szkice do Etiudy „Rewolucyjnej”. Utwory tego okresu wypełnione są dramatyzmem, który z wolna zaczyna dominować w twórczości kompozytora. W Paryżu Chopin zamieszkał początkowo w małym mieszkaniu przy Boulevard Poissonnière. 26 II 1832 r. w salonie Pleyel przy 9 rue Cadet dał pierwszy z dziesiętnastu publicznych koncertów w Paryżu (podczas 18 lat pobytu w tym mieście). W latach 1835–1846 utrzymywał ścisłe kontakty z Adamem Mickiewiczem, Julianem Ursynem Niemcewiczem, Cyprianem Kamilem Norwidem. Józef Bem poprosił go o zaliczkę dla powstającego Towarzystwa Politechnicznego. U Chopina bywał też jego słynny przyjaciel, wielki pianista i kompozytor – Julian Fontana. W 1836 r. zaręczył się z Marią Wodzińską. Jednak rodzina Wodzińskiej sprzeciwiła się związkowi, uważając, że Chopin jest zbyt chorowitym kandydatem na męża. W 1836 r. zaczął poważnie chorować na gruźlicę. W 1837 r. poznał starszą od siebie o 6 lat George Sand, która razem z dziećmi i Chopinem wyjechała na Majorówkę. Mieszkali tam w byłym klasztorze. Chopin skomponował wtedy Preludia op. 28, Preludium Des-dur. Gdy stan zdrowia Chopina poprawił się, powrócili do Francji. Po rozstaniu z George Sand Chopin popadł w głębokie przygnębienie, które z pewnością przyspieszyło jego śmierć. Po opuszczeniu Nohant nie skomponował już żadnego znaczącego utworu, jedynie kilka miniatur. Po wybuchu rewolucji w Paryżu w 1848 r. Chopin wyjechał do Anglii i Szkocji. Po powrocie z Wielkiej Brytanii do Paryża stan zdrowia Fryderyka był fatalny. 3 IX 1848 r. zmarł homeopata Jean-Jacques Molin, jeden z niewielu lekarzy, którzy potrafili pomóc artyście. Lekarze, którzy zajmowali się Chopinem, namówili go do opuszczenia Paryża. Przyjaciele znaleźli dla artysty mieszkanie w Chaillot. Chopin zmarł 17 X 1849 r.

135. Obecna nazwa ulicy: Choroszczańska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1923 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 5210.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

136. Obecna nazwa ulicy: Chorwacka

uchwała nr XXVII/338/2000

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2000 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

137. Obecna nazwa ulicy: Bolesława Chrobrego

uchwała nr IV/29/69

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1969 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Bolesław I Chrobry urodził się w 967 r. w Poznaniu. Był synem Mieszka I i Dobrawy, czeskiej księżniczki. Swoje rządy rozpoczął w 992 r. Popierał akcje misyjne Wojciecha Sławnikowica, biskupa praskiego i Brunona z Kwerfurtu. Na zjeździe gnieźnieńskim, który odbył się w 1000 r. doprowadził do utworzenia polskiej metropolii kościelnej w Gnieźnie oraz biskupstw w Krakowie, Wrocławiu i Kołobrzegu i tym samym potwierdzenia pełnej samodzielności Polski przez cesarza Ottona III. Po śmierci Ottona III Bolesław był skonfliktowany z jego następcą Henrykiem II, z którym prowadził wojny w latach 1002–1018. Wojny zakończyły się pokojem w Budziszynie i zajęciem Milska i Łużyc. W 1018 roku zdobył Kijów, osadzając na ruskim tronie swojego zięcia Światopełka I. W 1018 r. Bolesław Chrobry przyłączył ponownie do państwa polskiego Grody Czerwieńskie. Koronował się w 1025 r. na pierwszego króla Polski. Zmarł 17 VI 1025 r.

138. Obecna nazwa ulicy: Ciasna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy: Okręgowa Komisja Wyborcza do Sejmu i Senatu w Białymstoku, 1927–1928, sygn. 2. Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1934 r. notariusz Gąsiorowski nr repertorium 1979.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

139. Obecna nazwa ulicy: Cicha

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączona do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

140. Obecna nazwa ulicy: Ciechanowska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1927 r. Wpis do Repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 1242.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

141. Obecna nazwa ulicy: Cienista

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

142. Obecna nazwa ulicy: płk. Łukasza Ciepłińskiego

uchwała Nr LXII/714/14

Wcześniejsze nazwy: Od 1959 r. ulica Dymitra Gaskiewicza. Z wnioskiem o zmianę ulicy Dymitra Gaskiewicza w dniu 7 III 2014 r. zwrócił się Wojciech Więckowski. Jako nowego patrona zaproponował Justynę Moniuszko. W 26 V 2014 r. Rada Miejska przegłosowała odesłanie wniosku do wnioskodawcy. W dniu 9 VI 2014 r. Wojciech Więckowski złożył nowy wniosek i zaproponował zmianę nazwy ulicy na płk. Łukasza Ciepłińskiego. Rada Miejska zaakceptowała patrona.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok

w 1919 r. oraz majątku państwowego Pietrasze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Łukasz Ciepliński urodził się w 1913 r. w Kwiliczu. Po ukończeniu szkoły powszechnej wstąpił do Korpusu Kadetów w Rawiczu. W latach 1934–1936 był słuchaczem Szkoły Podchorążych Piechoty w Komorowie koło Ostrowi Mazowieckiej, którą ukończył w stopniu podporucznika. Od 1936 r. służył w 62 Pułku Piechoty w Bydgoszczy. W szeregach tej jednostki uczestniczył w wojnie obronnej 1939 r. z Niemcami jako dowódca kompanii przeciwpancernej. Walczył w bitwie nad Bzurą i w Puszczy Kampinoskiej. Wyróżnił się w walkach pod Witkowicami, gdzie z działka przeciwpancernego zniszczył sześć niemieckich czołgów i dwa wozy pancerne. Został za ten wyczyn odznaczony odznaką Orderem Virtuti Militari V klasy przez gen. Tadeusza Kutrzebę (generał odpiął dla niego order od swojego munduru podczas bitwy) oraz awansowany do stopnia porucznika. Z resztkami swojego pułku przedarł się do Warszawy i brał udział w jej obronie. Po kapitulacji 28 IX 1939 r. nie poszedł do niewoli. Celem zorganizowania trasy przerzutowej wraz z innymi oficerami przedostał się do Budapesztu do polskiej placówki wojskowej. W drodze powrotnej został aresztowany przez Niemców. W maju 1940 r. zbiegł i rozpoczął swoją działalność konspiracyjną. Przyczynił się do stworzenia struktur wywiadu i kontrwywiadu. W 1944 r. jego oddział brał udział w wyzwoleniu Rzeszowa. Wydał rozkaz o bojkocie mobilizacji żołnierzy AK, którzy według rozkazu sowieckiego komendanta mieli się ujawnić i wstąpić w szeregi Ludowego Wojska Polskiego. Brał udział w próbie odbicia żołnierzy AK więzionych przez NKWD w Rzeszowie. Następnie związał się ze Zrzeszeniem Wolność i Niezawisłość. W 1947 r. został aresztowany przez funkcjonariuszy Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego, ze względu na obiecaną „cichą amnestię” dla jego podkomendnych, zgodził się współpracować. Niedługo potem wycofał się z tej umowy, co stało się przyczyną śledztwa, a następnie kary śmierci. Został zamordowany w kazamatach Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego 1 III 1951 r. w Warszawie. Miejsce jego pochówku nie jest znane. W 2013 r. Łukasz Ciepliński został pośmiertnie awansowany do stopnia pułkownika.

143. Obecna nazwa ulicy: Ciepła

brak uchwały o nadaniu nazwy Strukowska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Strukowska nowa nazwa: Ciepła. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1892 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 35, k. 318-328.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

144. Obecna nazwa ulicy: Ciesielska

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

145. Obecna nazwa ulicy: Cieszyńska

brak uchwały o nadaniu nazwy Czechowskiego (Czechowska)

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Czechowskiego; nowa nazwa: Cieszyńska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy (Czechowska) z 1909 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 106, k. 308-315.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

146. Obecna nazwa ulicy: Konstantego Ciołkowskiego

uchwała nr XIX/130/68

Wcześniejsze nazwy: Przed 1968 r. Szosa do Zambrowa. Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą Szosa Zambrowska z 1925 r., nr repertorium 1478, notariusz Jankowski.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto, Mickiewicza, Pieczurki, Skorupy, Przemysłowy, Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Szosa do Zambrowa przecinająca grunty wsi Skorupy, majątku Dojlidy, oraz wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica przemianowana w 1968 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Konstanty Ciołkowski urodził się 17 IX 1857 r. w Izewskoje w obwodzie riazzańskim. Był synem polskiego zesłańca Edwarda Ciołkowskiego i Rosjanki Marji Jumaszewej. Z zawodu był nauczycielem fizyki. Prace Ciołkowskiego dały podwaliny pod opracowanie silników rakietowych, rakiet i statków kosmicznych. W 1929 r. Ciołkowski opracował teorię ruchu rakiet wielostopniowych w ziemskim polu grawitacyjnym. Zaproponował zastosowanie

w rakietach stabilizatorów żyroskopowych, chłodzenie komory spalania silnika raketowego składnikami paliwa. Po raz pierwszy w dziejach podał podstawy teorii silnika raketowego na paliwo ciekłe. Zmarł 19 IX 1929 r. w Kałudze.

147. Obecna nazwa ulicy: Cisowa

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

148. Obecna nazwa ulicy: Cukiniowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

149. Obecna nazwa ulicy: Cumownicza

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

150. Obecna nazwa ulicy: Cyfrowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

151. Obecna nazwa ulicy: Cygańska

brak uchwały o nadaniu nazwy Bessarabski Zaulek

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Bessarabski Zaulek; nowa nazwa: Cygańska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

152. Obecna nazwa ulicy: Cypiska

uchwała nr VI/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Wasilków, włączona do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Cypisek – postać z czeskiej dobranocki o rozbójniku Rumcajsie, który razem z synkiem Cypiskiem i żoną Hanką zamieszkiwali jaskinię w Rzacholeckim Lesie. Już od najmłodszych lat Cypisek miał predyspozycje na profesjonalnego zbrojnika. Swój pierwszy fant ukradł, będąc zawinięty w becik.

153. Obecna nazwa ulicy: Cyprysowa

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

154. Obecna nazwa ulicy: Cyrkoniowa

uchwała nr XIII/116/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Jaroszkówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

155. Obecna nazwa ulicy: Cytrusowa

uchwała nr XXXVI/576/17

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2007 r., przedłużona w 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

156. Obecna nazwa ulicy: Tadeusza Czackiego

brak uchwały o nadaniu nazwy Konny Zaułek

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Konny zaułek nowa nazwa: Czackiego. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1896 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 61, k. 628-633.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy dawnych dóbr Białystok, włączonych w XVIII w. (Plan Beckera z 1799 r.) i dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tadeusz Czacki urodził się 28 VIII 1765 r. w Porycku na Wołyniu. Był polskim działaczem oświatowym, pedagogiem, historykiem i bibliofilem. Współtworzył Komisję Edukacji Narodowej, brał udział w pracach nad powstaniem Konstytucji 3 Maja 1791 r. Był założycielem warszawskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk. Przyczynił się także do powołania Liceum Krzemienieckiego. Zmarł 8 II 1813 r. w Dubnie na Wołyniu.

157. Obecna nazwa ulicy: Czarna

brak uchwały o nadaniu nazwy Czarny Zaulek

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Czarny Zaulek; nowa nazwa: Czarna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1911 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 111, k. 398-405.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

158. Obecna nazwa ulicy: Czarnej Hańczy

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

159. Obecna nazwa ulicy: Stefana Czarnieckiego

brak uchwały o nadaniu nazwy Charbińska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Charbińska nowa nazwa: Czarnieckiego. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1911 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie sygn. 113, k. 90-95.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia, włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stefan Czarniecki urodził się ok. 1599 r. w Czarnicy. Ukończył kolegium jezuitów w Krakowie. W wojsku polskim Czarniecki służył od 1621 r. Brał w bitwie pod Chocimiem, walczył z Tatarami. Później walczył pod dowództwem Stanisława Koniecpolskiego w czasie kampanii pruskiej w latach 1626–1629 oraz w czasie wojny polsko-szwedzkiej w latach 1626–1629. W 1624 r. wziął udział w bitwie pod Martynowem. W 1635 r. był porucznikiem w czasie koncentracji wojsk króla Władysława IV przeciw Szwedom. W 1637 brał udział w walkach z Kozakami i Tatarami głównie pod komendą hetmana Miko-

łaja Potockiego. Około 1637 r. został porucznikiem chorągwi husarskiej Stanisława Lubomirskiego. W 1644 r. odznaczył się w bitwie pod Ochmatowem z Tatarami, gdzie szarża jego husarskiej chorągwi przyczyniła się do zwycięstwa wojsk polskich. W 1648 r. podczas bitwy pod Żółtymi Wodami dostał się do niewoli tatarskiej. W 1649 r., po zawarciu ugody w Zborowie został wykupiony z niewoli. W czasie popopu szwedzkiego (1655–1660) dowodził obroną Krakowa. Ze względu na brak posiłków podpisał kapitulację. Myślał o przejściu na stronę Karola Gustawa. Z Krakowa wyszedł z wojskiem. Udał się do Głogówka. Walczył ze Szwedami pod Gołębiem (poniósł klęskę), Kozienicami, Warką (odniósł zwycięstwo). Czarniecki wraz z Lubomirskim prowadził kampanię w Wielkopolsce i w Prusach, zakończoną bolesną porażką pod Kłeckiem. Dowodził w trzydniowej bitwie pod Warszawą (28-30 lipca), która zakończyła się porażką wojsk polskich. Warszawa dostała się w ręce szwedzkie. Mimo porażki w bitwie pod Chojnicami zdołał przeprowadzić rajd do Gdańska po króla Jana Kazimierza. Podczas wspólnej ofensywy Szwedów i ks. Siedmiogrodu Jerzego Rakoczego w 1657 r. Czarniecki kontynuował wojnę podjazdową. Po rozdzieleniu się armii sojuszniczej Czarniecki wraz z Lubomirskim doprowadził do osaczenia i kapitulacji pod Czarnym Ostrowem armii Rakoczego. Ostatecznie wojska siedmiogrodzkie skapitulowały 22 VII 1657 r. w Międzybożu. W latach 1658–1659 dowodził oddziałami polskimi w wyprawie armii sojuszniczej (brandenbursko-polsko-habsburskiej) do Danii przeciw wojskom szwedzkim Karola X Gustawa. Jego największymi osiągnięciami było zdobycie szturmem twierdzy Koldyngi i przeprawa jazdy na wyspę Als. Mianowany wojewodą ruskim Stefan Czarniecki na pomoc wojskom Pawła Sapiehy przeciw oddziałom Chowańskiego na Litwie i Podlasiu. W październiku 1663 r. Czarniecki poprowadził polską ofensywę na Ukrainę, mając odzyskać Zadnieprze, przejść z Ukrainy wschodniej na północ i po połączeniu się z wojskami litewskimi Sapiehy ruszyć na Moskwę. Plany te okazały się jednak na wyrost, bowiem Czarniecki nie był w stanie zdobyć nawet Głuchowa, fortecy niezbyt znacznej, obleganej od 3 I do 9 II 1664 r. Walki z Kozakami na prawobrzeżnej Ukrainie trwały przez cały rok 1664. Pomimo pomocy tatarskiej i sukcesu w walce pod Stawiszczami wojska koronne nie potrafiły stłumić powstania kozackiego. 2 I 1665 r. Czarniecki przyjął buławę polną koronną, odebraną Lubomirskiemu. Zmarł 16 II 1665 r. w Sokołowie.

160. Obecna nazwa ulicy: Czereśniowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Sadowa (w byłej wsi Dojlidy Górne).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

161. Obecna nazwa ulicy: Czerwonego Kapturka

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka oraz majątku Wasilków włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Czerwony Kapturek jest przedstawiany pod postacią małej dziewczynki noszącej czerwone nakrycie głowy. Spotykana jest w baśniach ludowych. Do literatury wprowadził ją Charles Perrault w 1697 r. Postać Czerwonego Kapturka pojawiła się w niezliczonej ilości powieści, filmów, opowiadań dla dzieci czy skeczy i jest powszechnie znana w Europie.

162. Obecna nazwa ulicy: Czeska

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

163. Obecna nazwa ulicy: Częstochowska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Częstochowska, nowa nazwa: Częstochowska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1906 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 98, k. 491-498.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych w XVIII w. (Plan Beckera z 1799 r.) oraz gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

164. Obecna nazwa ulicy: Czysta

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Czysta, nowa nazwa: Czysta. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1909 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego Grodnie, sygn. 106, k. 361-367.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

165. Obecna nazwa ulicy: Daktyłowa

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

166. Obecna nazwa ulicy: Daleka

brak uchwały o nadaniu nazwy Michajłowska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Michajłowska nowa nazwa: Daleka. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1910 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 108, k. 90-93.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XIX w. i gruntów wsi Skorupy włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

167. Obecna nazwa ulicy: Daliowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Zagumienna (w byłej wsi Dojlidy Górne).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; przed włączeniem ul. Zagumienna.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

168. Obecna nazwa ulicy: Jana Henryka Dąbrowskiego

brak uchwał o nadaniu nazwy Nowo-Szosowa oraz o zmianie nazwy ulicy (z Kolejowej) na Jana Henryka Dąbrowskiego

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Nowo Szosowa, nowa nazwa: Kolejowa. Następnie zmieniono nazwę ulicy na J. H. Dąbrowskiego. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Nowo Szosowa z 1884 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 7, k. 38-51. Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy Dąbrowskiego z 1926 r. Wpis do Repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 1011.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Henryk Dąbrowski urodził się 2 VIII 1755 r. w Pierzchowie w Małopolsce. Służbę rozpoczął w 1771 r. w stopniu podchorążego w wojsku saskim. Od 1780 r. Służył w gwardii elektorskiej w Dreźnie w stopniu porucznika. W 1792 r. przeszedł do wojska polskiego. W czasie powstania kościuszkowskiego wstąpił się obroną Warszawy i wyprawą do Wielkopolski. 18 XI 1794 r. dostał się do niewoli rosyjskiej pod Radoszycami. 30 IX 1796 r. Dąbrowski przybył do Paryża, gdzie spotkał się z Józefem Wybickim. 9 I 1797 r. podpisano w Mediolanie układ z rządem lombardzkim powołujący Legiony. Mundury i sztandary były wzorowane na polskich, język komend i stopnie wojskowe również były polskie. W maju 1797 r. Legiony liczyły około 7 tys. żołnierzy, głównie Polaków przebywających na emigracji oraz polskich jeńców i dezertersów siłą wcielonych do armii austriackiej. Początkowo Legiony walczyły u boku Napoleona pod Rimini, Weroną i nad jeziorem Garda. W 1799 r. polscy legioniści wzięli udział w walkach z wojskami II koalicji antyfrancuskiej. 1801 R. Legiony zostały wysłane na wyspę Santo Domingo (obecnie Haiti) do tłumienia antyfrancuskiego powstania niewolników. Do Europy powróciło zaledwie kilkuset legionistów. We Włoszech pozostała tylko półbrygada piechoty dawnych legionistów. W 1803 r. legioniści polscy, jako wojsko najemne walczyli z Anglikami w Apuli, a w 1805 r. przyczynili się do zwycięstwa wojsk napoleońskich we Włoszech pod Castelfranco. Następnie w 1806 r. brali udział w walkach z ekspedycją sił brytyjskich w Kalabrii. W Legionach polskich walczyło w sumie ok. 35 tys. ludzi, zginęło ok. 20 tys. 7 XI 1806 r., po zwycięskiej bitwie pod Jeną i wkroczeniu wojsk francuskich na tereny zaboru pruskiego. Dąbrowski wydał wraz z Wybickim w Poznaniu odezwę wzywającą do zachowania

spokoju i do posłuszeństwa nowym władzom. 3 XII 1806 r. generał Jan Henryk Dąbrowski wydał słynny rozkaz, powołując wojsko polskie – załążek przyszłej Armii Księstwa Warszawskiego. Początkowo były to trzy Legie Księstwa Warszawskiego – Legia Poznańska, Legia Kaliska i Legia Warszawska, przemianowane na Dywizję Księstwa Warszawskiego. Dąbrowski walczył pod Grudziądzem, Tczewem (gdzie został ranny) i pod Frydlandem (ponownie ranny). 6 III 1808 r. został odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Virtuti Militari. Brał udział w walkach w 1809 r. z wojskami austriackimi. W 1812 r. walczył pod Mohylewem, Borysowem. 26 listopada w bitwie nad Berezyną został ciężko ranny. W 1813 r. walczył pod Teltawem, Grossbeeren, Juterbogk i w bitwie pod Lipskiem. Po śmierci księcia Józefa Poniatowskiego został naczelnym wodzem armii Księstwa Warszawskiego. Po upadku Napoleona powrócił do Warszawy. 24 XI 1815 r. zakończył karierę w wojsku. Był senatorem i wojewodą. Osiadł w swoich dobrach w Winnej Górze w Wielkim Księstwie Poznańskim, gdzie zmarł 6 VI 1818 r.

169. Obecna nazwa ulicy: Marii Dąbrowskiej

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Bialegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Bialegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Maria Dąbrowska z domu Szumska urodziła się 6 X 1889 r. w Russowie. Była córką Józefa Szumskiego i Ludomiry z Gałczyńskich. W czasie studiów związała się z nurtami niepodległościowymi. Wyszła za mąż za Mariana Dąbrowskiego, działacza socjalistycznego, zaprzyjaźnionego z Józefem Piłsudskim. Po jego śmierci w 1925 wyszła za mąż za Stanisława Stempowskiego. Przez pewien czas pracowała w Ministerstwie Rolnictwa, jednocześnie angażując się w twórczość publicystyczną. W czasie wojny zaprzyjaźniła się z Anną Kowalską. Miała poglądy lewicowe, popierała ruch spółdzielczy. W ostatnich latach życia mieszkała we własnym domu w Komorowie pod Warszawą. W 1921 r. opublikowała zbiór opowiadań *Galąź czereśni*. W 1923 r. wydała drukiem autobiograficzny tom *Uśmiech dzieciństwa*, a w trzy lata później tom opowiadań *Ludzie stamtąd*. Arcydziełem Marii Dąbrowskiej była powieść *Noce i dnie* napisana w latach 1932–1934. Do idei *Nocy i dni* nawiązywała późniejsza, blisko kilkadziesiąt lat pisana, a nieukończona powieść, wydana pośmiertnie, jako *Przygody człowieka myślącego*, opracowana w 1970 r. przez Ewę Korzeniewską. Po zakończeniu II wojny światowej napisała opowiadanie *Na wsi wesele*. Publikowała między innymi na łamach tygodnika „Bluszczy”, także w słynnych w dwudziestolecie międzywojennym „Wiadomościach Literackich”. Od 1914 r. prowadziła Dzienniki, które ukazują autoportret pisarki i czasy, w których żyła. Była uzdolniona plastycznie. Pozostawiła malowane przez siebie obrazy. Zmarła 19 V 1965 r. w Warszawie.

170. Obecna nazwa ulicy: Depowa

uchwała nr XXVIII/464/16

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1974 ulica Depowa. Najstarszy odnaleziono dokument hipoteczny z nazwą ulicy Depowa z 1924 r. nr hipoteki repertorium ksiąg hipotecznych. W latach 1974–2016 ulica Wojsk Ochrony Pogranicza. W 2016 r. Rada Miasta Białegostoku przywróciła dawną nazwę.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bema

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed lutym 1919 r. na terenie majątku prywatnego W. Trusowa – „Bażantarnia” i gruntach wsi Słoboda.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Nazwa ulicy od miejsca naprawy parowozów.

171. Obecna nazwa ulicy: Deszczowa

uchwała nr XIV/124/07

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

172. Obecna nazwa ulicy: Dębowa

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

173. Obecna nazwa ulicy: Diamentowa

uchwała nr XIV/206/15

Wcześniejsze nazwy: ulica nowo utworzona w 2002 r., przedłużona w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

174. Obecna nazwa ulicy: Długa

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

175. Obecna nazwa ulicy: Dobra

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Dobra nowa nazwa: Dobra.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

176. Obecna nazwa ulicy: Dodatnia

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

177. Obecna nazwa ulicy: Dojlidy Fabryczne

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1925 r. nr repertorium 2993, notariusz Urbanowicz.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Szosa przecinająca grunty majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

178. Obecna nazwa ulicy: Dojlidy Górne

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Białostocka (w byłej wsi Dojlidy Górne).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie, Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne. Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; przed włączeniem ul. Białostocka/przedłużenie ulicy na gruntach kolonii Halickie.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

179. Obecna nazwa ulicy: Dojlidzka

brak uchwały o nadaniu nazwy Dojlidzka

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Dojlidska nowa nazwa: Dojlidzka.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy dawnych dóbr Białystok włączonych w XIX w. i gruntów majątku Dojlidy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

180. Obecna nazwa ulicy: Dojnowska

brak uchwały, uchwała nr XXXII/342/04

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1927 r. nr repertorium 1647, notariusz Bednarski.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

181. Obecna nazwa ulicy: Dokerów

uchwała nr LII/602/05

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

182. Obecna nazwa ulicy: Dolina Stawów

uchwała nr LII/602/05

Wczesniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; przed włączeniem ul. Dolina Stawów.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

183. Obecna nazwa ulicy: Dolistowska

brak uchwały

Wczesniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1934 r. Notariusz Szczepiński nr repertorium 692.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

186. Obecna nazwa ulicy: Dolna

uchwała nr XLVIII/620/02

Wczesniejsze nazwy: Onufrego Zagłoby (w byłej wsi Zawady).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.; przed włączeniem ul. Onufrego Zagłoby.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

187. Obecna nazwa ulicy: Ignacego Domeyki

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ignacy Domeyko urodził się w 1802 r. w Niedźwiadce. Był polskim mineralogiem, geologiem i inżynierem górnictwa. W czasie studiów na uniwersytecie w Wilnie należał do Towarzystwa Filomatów. Walczył w powstaniu listopadowym. Po jego upadku udał się na emigrację. W 1837 r. ukończył w Paryżu Szkołę Górniczą. W 1838 r. wyjechał do Chile, gdzie w latach 1838-1846 badał Andy. Pierwszy opisał wulkany Autuco i Chilla oraz meotyty z pustyni Atakama. W 1846 r. został profesorem mineralogii na uniwersytecie w Santiago, a w latach 1867-1883 był jej rektorem. Założył sieć meteorologiczną i muzeum etnograficzne. Występował w obronie zagrożonych postępującą kolonizacją Araukanów – Indian mieszkających na południu kraju. W 1845 r. opracował monografię ich krain zatytułowaną *Araukania i jej mieszkańcy*. Opracował także mapę geologiczną Chile. Napisał ponad 130 prac naukowych w języku polskim, niemieckim, francuskim i hiszpańskim. W 1875 r. został członkiem Polskiej Akademii Umiejętności, a w 1884 r. odwiedził Polskę. Został przez Chilijczyków uznany za jednego z najbardziej zasłużonych dla tego kraju. Jego imieniem zostały nazwane: minerały (domeykit), małż (Nautilus domeykanus), pasmo górskie w Andach (Cordiellera Domeyko). Zmarł w 1889 r. w Santiago de Chile.

188. Obecna nazwa ulicy: Dożynkowa

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

189. Obecna nazwa ulicy: Drewniana

brak uchwały o nadaniu nazwy Drewniana

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Drowianaja nowa nazwa: Drewniana. W 2007 r. z części ulicy Drewnianej wydzielono ul. Czesława Miłozza. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1910 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 110, k. 232-244.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

190. Obecna nazwa ulicy: Drzewna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

191. Obecna nazwa ulicy: Michała Drzymały

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Michał Drzymała urodził się 13 IX 1857 r. w Zdroju. Był polskim chłopem z Poznańskiego, który stał się sławny z powodu sporu z władzami pruskimi w latach 1904-1909. Przedmiotem sporu był brak pozwolenia na budowę domu. Drzymała zakupił wóz cyrkowy, w którym zamieszkał. Gdy władze nakazały usunąć wóz, traktując go, jako budynek mieszkalny, Drzymała go przesuwając o kolejne metry, gdyż, jako pojazd ruchomy nie podlegał przepisom prawa budowlanego. Wóz ten stał się symbolem walki z germanizacją w zaborze pruskim. Władze pruskie uprzykrzały życie Drzymale, każąc nawet za

drobne uchybienia. Spowodowało to usunięcie wozu. Drzymała zmuszony został do zamieszkania w lepiance. Nie cieszył się długo nowym lokum, gdyż i ono zostało zlikwidowane. Po tym wszystkim Drzymała nabył inne gospodarstwo, na którym stał stary dom, na którego remont niepotrzebna była zgoda władz administracyjnych. Zmarł 25 IV 1937 r. w Grabównie.

192. Obecna nazwa ulicy: Stanisława Dubois

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany i Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Dubois urodził się 7 I 1901 r. w Warszawie. Był polskim działaczem socjalistycznym i publicystą. W 1918 r. wstąpił do Polskiej Partii Socjalistycznej. Brał udział w powstaniach śląskich. W latach 1922–1939 był sekretarzem redakcji „Robotnika”. W latach 1928–1930 był posłem na Sejm. Należał do organizatorów Centrolewu. Skazany został na 3 lata więzienia w procesie brzeskim. Brał udział w wojnie obronnej 1939 r. W czasie okupacji niemieckiej założył pismo „Barykada Wolności”. Został aresztowany i wywieziony do obozu koncentracyjnego Auschwitz. Tam został rozstrzelany przez Niemców 12 VIII 1942 r.

193. Obecna nazwa ulicy: Xawerego Dunikowskiego

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Xawery Dunikowski urodził się 24 XI 1875 r. w Krakowie. Był polskim rzeźbiarzem, malarzem i pedagogiem. W 1896 przyjechał do Krakowa studiować w Szkole Sztuk Pięknych. Po ukończeniu studiów przybył do Warszawy, gdzie objął stanowisko profesora rzeźby w Szkole Sztuk Plastycznych. W Warszawie pracował do roku 1910, po czym wyjechał do Krakowa. W 1914 wyjechał na stypendium do Londynu. Kolejne lata spędził w Paryżu. W 1922 wrócił do Polski i objął katedrę rzeźby na krakowskiej ASP. W okresie międzywojennym otrzymał wiele prestiżowych nagród, wykonał setki realizacji, które przyniosły mu międzynarodową sławę. W czasie okupacji niemieckiej był więźniem niemieckiego obozu koncentracyjnego Auschwitz. Udało mu się przeżyć. Z powojennych realizacji Dunikowskiego należy wymienić Pomnik Czynu Po-

wstańczego na Górze św. Anny. Z obrazów warto wspomnieć *Portret córki* i *Autoportret w stroju mandaryna*. Zmarł 26 I 1964 r. w Warszawie.

194. Obecna nazwa ulicy: Duńska

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów leśnych Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

195. Obecna nazwa ulicy: Dworska

uchwała nr XII/106/90

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1990 ulica Swobodna.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zawady włączonych do miasta Białystok 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

196. Obecna nazwa ulicy: Dyngusowa

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

197. Obecna nazwa ulicy: Dywizjonu 303

uchwała nr XLIII/662/17

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy w obrębie Krywlany

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów folwarku Krywany, stanowiących część majątku Doj-lidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: W sierpniu 1940 r. rozpoczęła się jedna z największych i najważniejszych bitew II wojny światowej, określana mianem Bitwy o Brytanię. Walki toczyły się wyłącznie w powietrzu, a hitlerowcy, wykorzystując potężne bombowce, chcieli zmusić rząd brytyjski do kapitulacji. Po stronie aliantów walczyła grupa polskich myśliwców Początkowa nieufność Brytyjczyków, którzy nie mogli zrozumieć, skąd wynika niezwykła skuteczność polskich pilotów, zmieniała się z każdym dniem w zdumienie i rosnący podziw. Świadkiem tych wydarzeń był pisarz-podróżnik, Arkady Fiedler, który zjawił się w bazie lotniczej, gdzie stacjonował osławiony już Dywizjon 303, na rozkaz generała Władysława Sikorskiego i podjął się opisanie sukcesów Polaków. Z relacji, pisanych na bieżąco i pod wpływem wzruszeń, towarzyszących kolejnym zwycięstwom polskich myśliwców, zrodziła się książka, „Dywizjon 303”. Utwór do dziś cieszy się popularnością, dając świadectwo dni chwały Polaków, walczących w II wojnie światowej.

198. Obecna nazwa ulicy: Działkowa

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

199. Obecna nazwa ulicy: Dziecinna

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

200. Obecna nazwa ulicy: Dzielna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy gruntów wsi Starosielce oraz wsi Słoboda, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

201. Obecna nazwa ulicy: Dziesięciny

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1932 r. notariusz Jankowski nr repertorium 221.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

202. Dzikiej Róży

uchwała nr LXIII/717/14

Wcześniejsze nazwy: Ulicy utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

203. Obecna nazwa ulicy: Dzwonkowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

204. Obecna nazwa ulicy: Dźwińska

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

205. Obecna nazwa ulicy: Edukacyjna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Szkolna (w byłej wsi Dojlidy Górne).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

206. Obecna nazwa ulicy: Ekologiczna

uchwała nr LVI/52/2002

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2002 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

207. Obecna nazwa ulicy: Elektronowa

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

208. Obecna nazwa ulicy: Elektryczna

Brak uchwał: o nadaniu nazwy Mieszcząńska oraz o zmianie nazwy ulicy (z Elektrycznej) na gen. Gustawa Orlicz-Dreszera i po II wojnie światowej na Elektryczną.

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Mieszcząńska, nowa nazwa: Elektryczna. Następnie zmiana nazwy ulicy na gen. Gustawa Orlicz-Dreszera. Po II wojnie światowej ul. Elektryczna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Mieszcząńska z 1884 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 4, k. 442-454. Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy gen. Gustawa Orlicz-Dreszera z 1937 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok oraz gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

209. Obecna nazwa ulicy: Elewatorska

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1958 szosa bez nazwy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Krupniki, gruntów leśnych Krupniki oraz gruntów wsi Bacieczki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.; ulica nowo utworzona w 1958 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

210. Obecna nazwa ulicy: Esperantystów

uchwała nr XXXVI/293/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1996 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

211. Obecna nazwa ulicy: Estońska

uchwała nr XI/70/71

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1971 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r., ulica nowo utworzona w 1971 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

212. Obecna nazwa ulicy: Fabryczna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1919 r. ulica Fabryczna; Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1921 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 917.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary włączonych etapami w XVIII i XIX w. oraz wsi Białostoczek włączonych w XIX w. i 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

213. Obecna nazwa ulicy: Falowa

uchwała nr LII/60/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

214. Obecna nazwa ulicy: Familijna

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka oraz gruntów wsi Skorupy; włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

215. Obecna nazwa ulicy: Dr Konrada Fiedorowicza
uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Konrad Fiedorowicz urodził się w 1878 r. w Kryniewiczach, w powiecie dziśnieńskim na Wileńszczyźnie. Po otrzymaniu dyplomu lekarza pracował w Maryińskim Szpitalu w Petersburgu. Opublikował pracę, za którą otrzymał stopień doktora medycyny. Później pracował w Propedeutycznej Klinice Chirurgicznej Cesarskiej Wojskowo-Medycznej Akademii. W czasie I wojny światowej został zmobilizowany. Za swe wojenne zasługi lekarskie otrzymał Order Św. Stanisława i Św. Anny. Po wojnie pracował w Astrachaniu jako profesor i kierownik Katedry Chirurgii Ogólnej Wydziału Medycznego Uniwersytetu w Astrachaniu. W 1922 r. powrócił do Polski i osiadł w Białymstoku, gdzie rozpoczął pracę w szpitalu Św. Rocha przy ul. Lipowej. Oddział chirurgiczny, którego został ordynatorem liczył tylko 30 łóżek, ale już wkrótce dzięki staraniom doktora liczba ta się podwoiła. Po przeniesieniu szpitala na ul. Piwną (dziś M. Curie-Skłodowskiej) w 1934 r. Fiedorowicz został dyrektorem wciąż rozbudowującego się, nowoczesnego szpitala. Konrad Fiedorowicz pracował w szpitalu Żydowskim, Miejskim, Państwowym Szpitalu Chirurgicznym, Wojewódzkim Szpitalu im. J. Śniadecznego, Klinice Chirurgicznej Akademii Medycznej. Przyjazd dr Fiedorowicza do Białegostoku rozpoczął nowy etap rozwoju medycyny w Białymstoku. Doktor Fiedorowicz przeprowadzał operacje na żołądku i jelitach, pęcherzyku żółciowym i wolu, a także na kościach i kręgosłupie oraz zabiegi urologiczne. Część z nich jest stosowana do dzisiaj w niezminionej formie. Jako pierwszy w kraju przeprowadził wiele zabiegów, wyprzedzając o kilka lat chirurgów z innych miast? W 1924 roku z inicjatywy Fiedorowicza powstało Polskie Stowarzyszenie Lekarzy Województwa Białostockiego, któremu przez lata przewodniczył. Stworzył w Białymstoku Bibliotekę Lekarską oraz wyszkolił wielu znakomych chirurgów. Dr Konrad Fiedorowicz zmarł 25 IV 1957 r. Został pochowany na Cmentarzu Farnym w Białymstoku.

216. Obecna nazwa ulicy: Gen. Augusta Emila Fieldorfa „Nila”
uchwała nr XXXV/401/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: August Emil Fieldorf „Nil” – urodził się 20 III 1895 r. w Krakowie. W 1912 r. został członkiem Związku Strzeleckiego. 6 VIII 1914 r. zgłosił się do formowanych oddziałów Józefa Piłsudskiego, a następnie brał udział w bojach I Brygady Legionów Polskich. Po kryzysie przysięgowym został wcielony do armii austro-węgierskiej i walczył na froncie włoskim. We wrześniu 1918 r. zaangażował się w działalność Polskiej Organizacji Wojskowej. Rozbrajał Austriaków, walczył z Ukraińcami o Przemyśl i Lwów, a potem z wojskami bolszewickimi o Wilno i Dyneburg. W końcu 1919 r. został oficerem zawodowym. W 1935 r. przeniesiono go z 1. Dywizji Piechoty Legionów do Korpusu Ochrony Pogranicza na Wileńszczyźnie. We wrześniu 1939 r. walczył w 12. Tarnopolskiej Dywizji Piechoty. Po rozformowaniu dywizji dotarł do Krakowa, a stamtąd przez Słowację i Węgry do Francji. Został pierwszym emisariuszem Naczelnego Wodza i Rządu RP na uchodźstwie. Do Warszawy dotarł we wrześniu 1940 r. Od jesieni 1941 r. do sierpnia 1942 r. był komendantem Obszaru II Białostockiego Związku Walki Zbrojnej. Następnie dowodził formacją Kierownictwo Dywersji „Kedyw” Komendy Głównej Armii Krajowej. 28 IX 1944 r. został awansowany na generała brygady. W marcu 1945 r. został przypadkowo zatrzymany przez funkcjonariusz NKWD w Milanówku, gdzie ukrywał się pod nazwiskiem Walenty Gdanicki. Był więziony w łagrach sowieckich. Do kraju wrócił 26 X 1947 r. W lutym 1948 r. ujawnił się w Łodzi. 10 XI 1950 r. został aresztowany. W wyniku procesu przed Sądem Wojewódzkim dla m. st. Warszawy skazany na karę śmierci 16 IV 1952 r. Wyrok wykonano w więzieniu mokotowskim 24 II 1953 r.

217. Obecna nazwa ulicy: Figowa

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

218. Obecna nazwa ulicy: Fińska

uchwała nr XI/70/71

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1971 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r., ulica nowo utworzona w 1971 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

219. Obecna nazwa ulicy: Fiołkowa

uchwał nr XXXVII/476/09

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2009 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

220. Obecna nazwa ulicy: Folwarczna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1931 r. Wpis do Repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 1888.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

221. Obecna nazwa ulicy: Francuska

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów leśnych Krupniki oraz gruntach wsi Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

222. Obecna nazwa ulicy: Aleksandra Fredry

brak uchwały

Wczesniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Aleksander Fredro urodził się 20 VI 1793 r. w Suchorowie. Uczył się w domu. Nie ukończył żadnej szkoły. Po śmierci matki razem z ojcem zamieszkał we Lwowie. W 1809 r. Służył w armii Księstwa Warszawskiego. W 1812 r. wziął udział w wyprawie na Moskwę, za co otrzymał Złoty Krzyż *Virtuti Militari*. W 1815 r. Po upadku Napoleona powrócił do Polski. Wstąpił do lubelskiej loży wolnomularskiej. W 1828 r. poślubił Zofię Jabłonowską. Od 1829 r. był członkiem Towarzystwa Przyjaciół Nauk. Wziął udział w pracach Obywatelskiego Komitetu Pomocy dla Powstania, który został utworzony we Lwowie. W latach 1850-1855 przebywał we Francji. Od 1861 r. był posłem do Sejmu Krajowego w Galicji. Zmarł we Lwowie 15 VII 1876 r. Napisał m.in.: *Małpa w kąpielu, Zupa na gwoździu, Paweł i Gaweł, Gwałtu, co się dzieje, Damy i Huzary, Dożywocie, Mąż i żona, Pan Jowialski, Śluby panięskie, Wielki człowiek do małych interesów.*

223. Obecna nazwa ulicy: Fregatowa

uchwała nr LII/60/05

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

224. Obecna nazwa ulicy: Funkcyjna

uchwała nr LII/602/05

Wczesniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

225. Obecna nazwa ulicy: Tadeusza Stefana Gajcego

Wcześniejsze nazwy: W latach 1966-2017 r. ulica Leona Kruczkowskiego. Zmiana nazwy nastąpiła na podstawie Zarządzenia Zastępczego Wojewody Podlaskiego z dnia 13 XII 2017 r. w sprawie nadania nazwy ulicy Tadeusza Stefana Gajcego. Zarządzenie ogłoszono w Dzienniku Urzędowym Województwa Podlaskiego, poz. 4607 w dniu 13 XII 2017 r. Zarządzenie weszło w życie 28 XII 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tadeusz Stefan Gajcy, pseudonimy „Karol Topornicki”, „Roman Oścień”, „Topór”, urodził się 8 II 1922 r. w Warszawie. Uczęszczał do gimnazjum oo. Marianów na Bielanach. Podczas okupacji kontynuował naukę na tajnych kompletach, dzięki czemu w 1941 r. zdał maturę i mógł potajemnie rozpocząć studia polonistyczne na Uniwersytecie Warszawskim. W czasie studiów poznał Zdzisława Stroińskiego, poetę, studenta prawa, który wprowadził go do konspiracyjnej organizacji Konfederacja Narodu. Gajcy działał w kręgu młodych twórców skupionych wokół podziemnego almanachu *Sztuka i Naród*, na łamach, którego zadebiutował w roku 1942 wierszem *Wczorajszemu*. Jeszcze w tym samym roku został członkiem redakcji tegoż pisma, a po śmierci Andrzeja Trzebińskiego – głównym redaktorem. W 1942 r. otrzymał nagrodę za wiersz *Uderzenie* w konkursie podziemnego „Biuletynu Informacyjnego” na marsz żołnierski, w 1943 r. nagrodę *Kultury Jutra* za wiersze *Śpiew murów* i *Rapsod o Warszawie*. Debiutancki tomik Gajcego pt. *Widma* ukazał się w podziemnym wydawnictwie w maju 1943 r. Jesienią tego samego roku poeta zrezygnował z pracy magazyniera, by móc poświęcić się pisaniu. W maju 1944 r. powstał kolejny tomik poezji – *Grom powszedni*. Gajcy należał do Armii Krajowej, współpracował z referatem literackim Podwydziału Propagandy Mobilizacyjnej „Rój” Biura Informacji i Propagandy AK. To on wraz z Wacławem Bojarskim i Zdzisławem Stroińskim 25 V 1943 r. brał udział w akcji złożenia wieńca z biało-czerwoną szarfą i napisem: „Genialnemu Polakowi, Mikołajowi Kopernikowi, w 400. rocznicę śmierci – Podziemna Polska”. W Powstaniu Warszawskim walczył na Starym Mieście. Zginął 16 VIII 1944 r. w kamienicy przy ul. Przejazd nr 1/3 (dziś ul. gen. Andersa), która została wysadzona przez niemieckich żołnierzy. Wraz z nim zginął jego przyjaciel, poeta Zdzisław Stroiński. W sierpniu 2009 r. prezydent RP Lech Kaczyński pośmiertnie odznaczył Gajcego Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski za wybitne zasługi dla niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej, za osiągnięcia w działalności na rzecz rozwoju polskiej kultury.

226. Obecna nazwa ulicy: Gajowa

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Na niemieckim planie miasta z 1942 r. (sygn. 139) Bergstrasse. Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy Gajowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zawady i uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

227. Obecna nazwa ulicy: Konstantego Ildefonsa Gałczyńskiego

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Konstanty Ildefons Gałczyński – urodził się 23 I 1905 r. w Warszawie. W latach 1914-1918 mieszkał w Moskwie. Po powrocie do Polski studiował filologię angielską i klasyczną. Związany był z grupą *Kwadryga*. W latach 1931–1933 przebywał w Berlinie. Następnie mieszkał w Wilnie. W 1936 r. Powrócił do Warszawy. Walczył w kampanii wrześniowej. Trafił do niewoli sowieckiej, z której był przekazany Niemcom. W czasie okupacji ukazały się jego konspiracyjne antologie: *Werble wolności* i *Słowo prawdziwe*. Do Polski powrócił w 1946 r. W dwa lata później zamieszkał w Szczecinie. Zmarł na zawał serca 6 XII 1953 r. w Warszawie. Tworzył humoreski *Teatrzyk Zielona Gęś*, kabaret *Siedem kotów*, *Poemat dla zdrajcy*, *Chryzostoma Bulwiecia do Ciemnogrodu*, *Umarł Stalin*, *Wielkanoc Jana Sebastiana Bacha*, *Niobe*, *Wit Stwosz*, *Kronika Olsztyńska*, *Zaczarowana dorożka*.

228. Obecna nazwa ulicy: Gdańska

brak uchwały o nadaniu nazwy Charkowska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Charkowska nowa nazwa: Gdańska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1910 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 110, k. 266-270.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy dawnych dóbr Białystok, włączonych w XIX w. i gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

229. Obecna nazwa ulicy: Gedymina

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Gedymin, lit. Gediminas – urodził się około 1275 r. Był wielkim księciem litewskim, panującym w latach 1316-1341. Był dziadkiem Władysława Jagiełły. Walczył z Krzyżakami. Wykorzystując słabość Złotej Ordy przyłączył do swego państwa wielkie obszary na południowy wschód od Litwy. Około 1318 r. opanował Witebsk, w następnych latach także Pińsk, Wołyń, Podlasie i w 1331 r. Kijów, którym zarządzał brat Gedymina, Fiodor. Utrzymywał poprawne z Polską (jego córka, Aldona, poślubiła następcę polskiego tronu – Kazimierza Wielkiego). Stolicy Apostolskiej parokrotnie obiecywał przyjęcie chrztu. Zmarł w grudniu 1341 r. pod Wieloną nad Niemnem.

230. Obecna nazwa ulicy: Geodetów

uchwała nr XXVIII/283/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

231. Obecna nazwa ulicy: Geometryczna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; ulica nowo utworzona.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

232. Obecna nazwa ulicy: Gerberowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; ulica nowo utworzona.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

233. Obecna nazwa ulicy: ks. Stefana Girstuna

uchwała Nr X/77/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ks. Stefan Girstun urodził się 11 XI 1928 r. we wsi Małonka Mosarska. W 1945 r. w wyniku repatriacji trafił do Siedlec do szpitala prowadzonego przez siostry Szarytki. Siostry, gdy dowiedziały się, że pragnie się uczyć, aby zostać księdzem, dały mu mieszkanie i utrzymanie. Tam skończył szkołę średnią i zdał maturę. W 1949 r. został przyjęty do Archidiecezjalnego Seminarium Duchownego w Białymstoku. Święcenia kapłańskie otrzymał 20 VI 1954 r. z rąk arcybiskupa Romualda Jałbrzykowskiego. Do Starosielc trafił w 1966 r. Ks. Stefan Girstun pełniąc posługę w Choroszczu miał administrować parafią w Starosielcach. 2 II 1966 r. w święto Matki Boskiej Gromnicznej. Pierwszą pracą było ułożenie chodnika wokół kościoła, później podpisano umowę na otynkowanie kościoła i odbudowanie wieży. W międzyczasie ks. Stefan Girstun ukończył studia na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim a po ukończeniu prowadził wykłady w Seminarium Duchownym w Białymstoku. Dużo czasu pochłaniały księdzu Girstunowi prowadzone procesy beatyfikacyjne: bł. Matki Bolesławy Lament, księdza Michała Sopoćki, trzech księży, których Niemcy zamordowali w Berezowcu za nauczanie religii. Ks. Stefan Girstun ukończył budowę świątyni. Dzięki Jego staraniom została wybudowana nowa plebania. Pod kierownictwem ks. Girstuna parafia pw. Św. Andrzeja Boboli przekształciła się w preżny ośrodek wiary katolickiej. Ks. Girstun zdobył teren pod budowę kościoła bł. Jadwigi Królowej. Po wybudowaniu nowej plebanii w parafii św. Andrzeja Boboli ks. Proboszcz postanowił wybudować kaplicę przy ul. Klepackiej, by mieszkańcy tych okolic mieli bliżej do kościoła. Bikup ustanowił tam nową parafię p.w. Przemienienia Pańskiego. Ks. Stefan Girstun wspierał potrzebujących i ubogich. W czasie stanu wojennego udzielał schronienia działa-

czom białostockiej „Solidarności”. 13 VI 2004 r. obchodził jubileusz 50-lecia kapłaństwa. Zmarł 15 IV 2008 r.

234. Obecna nazwa ulicy: Giżycka

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

235. Obecna nazwa ulicy: Gliniana

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Gliniana nowa nazwa: Gliniana. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1913 r.. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie sygn. 123, k. 238.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

236. Obecna nazwa ulicy: Gliwicka

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

237. Obecna nazwa ulicy: Zygmunta Glogera

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zygmunt Gloger urodził się w 3 XI 1845 r. w Kamionce w powiecie łomżyńskim. Studiował w Warszawie na Wydziale Prawa i Administracji Warszawskiej Szkoły Głównej, a następnie w Krakowie na Wydziale Filozofii Uniwersytetu Jagiellońskiego. W Warszawie spisywał pieśni śpiewane przez żony stróżów kamienic, którzy przyjeżdżali tu z całego kraju, a w wakacje podróżował po wsiach wokół rodzinnego Jeżewa, gdzie spisywał śpiewane przez ludność pieśni, oraz szkicował. W 1867 r. wyruszył na pierwsze wyprawy archeologiczne do Grodna i w okolice Płocka. W 1870 r. Zygmunt Gloger zaczął pracę w Komisji Historycznej przy Towarzystwie Naukowym Krakowskim. Kilkakrotnie wybierał się na wyprawy wzdłuż Niemna, Wisły, Bugu i Biebrzy w poszukiwaniu pamiątek archeologicznych. Powstała pierwsza publikacja pt. *Obchody weselne*. W 1884 r. po śmierci ojca wraz z niedawno poślubioną małżonką Zygmunt Gloger zamieszkał w majątku w Jeżewie. Tu powstały kolejne jego publikacje: *Słownik gwary ludowej w okręgu tykocińskim*, *Dumy i pieśni*, *110 śpiewów z ust ludu*, *Skarbiec strzechy naszej*. W 1900 r. wydał trzy ważne dzieła: *Rok polski*, *Geografia historyczna ziem dawnej Polski* i pierwszy tom *Encyklopedii staropolskiej ilustrowanej*. W latach następnych powstały jeszcze trzy tomy *Encyklopedii*. W 1906 r. Gloger stworzył Towarzystwo Opieki nad Zabytkami Przeszłości i Polskie Towarzystwo Krajoznawcze. Zmarł 15 VIII 1910 r. w Warszawie.

238. Obecna nazwa ulicy: Bartosza Głowackiego

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Na niemieckim planie miasta z 1942 r. (sygn. 139) Im Grund.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Wojciech Bartos(z), a od 1794 r. Głowacki urodził się w 1758 r. w Rzędowicach. Był polskim chłopem, kosynierem. Wziął udział w insurekcji kościuszkowskiej. Odznaczył się w bitwie pod Racławicami 4 IV 1794 r., gdzie zdobył działo rosyjskie gasząc lont czapką. W nagrodę otrzymał nazwisko Głowacki. Został ranny pod Szczekocinami 6 VI 1794 r. Zmarł 7 VI 1794 r. i został pochowany w Kielcach.

239. Obecna nazwa ulicy: Gminna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

240. Obecna nazwa ulicy: Gnieźniejska

uchwała nr X/115/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bema

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

241. Obecna nazwa ulicy: Mikołaja Gogola

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Nikołaj Wasiljewicz Gogol urodził się 31 III 1809 r. w Soroczyńcach Wielkich. Był rosyjskim pisarzem, poetą, dramaturgiem i publicystą pochodzenia ukraińskiego. W 1828 r. zamieszkał w Petersburgu, gdzie w latach 1829–1831 pracował, jako urzędnik. W 1831 r. poznał Aleksandra Puszkina. W latach 1836–1841 przebywał za granicą, m.in. w Paryżu oraz w Rzymie, w tym okresie napisał powieść *Martwe dusze*, które ukazały się drukiem w maju 1842 r. Napisał także *Rewizora*. Miały one charakter ostrej satyry społecznej. Zmarł 4 III 1852 r. w Moskwie.

242. Obecna nazwa ulicy: Gołdapska

Uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białystoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białystoczek włączonych do Białegostoku w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

243. Obecna nazwa ulicy: Gołębia

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1939 r. notariusz Koldrasiński nr repertorium 282.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

244. Obecna nazwa ulicy: Gospodarska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1933 r. notariusz Gąsiorowski nr repertorium 1004.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

245. Obecna nazwa ulicy: Seweryna Goszczyńskiego

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Seweryn Goszczyński urodził się 4 XI 1801 r. w Ilińcach koło Humania. Był polskim działaczem społecznym, rewolucjonistą, pisarzem i poetą polskiego romantyzmu. Pisał wiersze patriotyczne, współpracował z Andrzejem Towiańskim. Znana jest jego powieść poetycka *Zamek kaniowski*, a także powieść gotycka *Król zamczyska*. Zmarł 25 II 1876 r. we Lwowie.

246. Obecna nazwa ulicy: Gościnną

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

247. Obecna nazwa ulicy: Goździkowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

248. Obecna nazwa ulicy: Górna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Mała (w byłej wsi Dojlidy Górne).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r. przed włączeniem ul. Mała i Górna.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

249. Obecna nazwa ulicy: Górnicza

uchwała nr 12/83

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1983 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

250. Obecna nazwa ulicy: Grabowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Szeroka (w byłej wsi Dojlidy Górne).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; przed włączeniem ul. Szeroka.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

251. Obecna nazwa ulicy: Antoniego Grabowskiego

uchwała nr XXXV/293/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1996 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki, włączonych do Białegostoku w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Antoni Grabowski urodził się 11 VI 1857 r. we wsi Nowe Dobra pod Chełmnem. Był polskim inżynierem chemikiem, publicystą, tłumaczem i działaczem międzynarodowego ruchu esperantystów. Od 1908 r. pełnił funkcję prezesa Polskiego Związku Esperantystów. W 1910 r. opracował *Słownik Języka Esperanto*. Przetłumaczył na esperanto *Pana Tadeusza*, *Halkę*, wiele pieśni i arii, dwie antologie poezji, m.in. *El parnaso de popoloj (Z Parnasu narodów)*, zawierającą przekłady z 30 języków. Zmarł 4 VII 1921 r. w Warszawie.

252. Obecna nazwa ulicy: Gradowa

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

253. Obecna nazwa ulicy: Grajewska

brak uchwały o nadaniu nazwy Grajewski Zaułek

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Grajewski Zaułek, nowa nazwa:

Grajewska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1908 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 103, k. 11-15.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

254. Obecna nazwa ulicy: Grażyny

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: *Grażyna* w podtytule powieść litewska to klasycystyczny poemat epicki Adama Mickiewicza wydany po raz pierwszy w 1823 r., często określane również, jako powieść poetycka. Grażyna stanowiła pierwszą powieść historyczną Mickiewicza. Grażyna wzbudziła spore zainteresowanie odbiorców, o czym świadczyć może chociażby liczba dwunastu wydań, które ukazały się za życia autora. Ciekawym wydaje się w niektórych momentach duża popularność, imienia Grażyna, które stanowi efekt pracy wyobraźni poety. Mickiewicz, który nie znał języka litewskiego, do przymiotnika litewskiego rodzaju żeńskiego graži, czyli „piękna” dodał do niego polski formant „na” i w ten sposób stworzył imię tytułowej bohaterki.

255. Obecna nazwa ulicy: Grecka

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów leśnych Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

256. Obecna nazwa ulicy: Grochowa

brak uchwały o nadaniu nazwy Grochowy Zaulek, uchwała Nr II/15 uchwała nr XII/106/90

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Gorochowy Zaulek, nowa nazwa: Grochowa. Od 1954 r. ulica Mikołaja Ostrowskiego od 1990 r. ulica Grochowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy (Grochowa) z 1900 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 84, k. 325-330.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych w XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.) i w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

257. Obecna nazwa ulicy: Grodzieńska

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do Białegostoku w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

258. Obecna nazwa ulicy: Gromadzka

brak uchwały, uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1954 ulica Wójtowska; najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy Wójtowska z 1936 r. nr rep. 1674 notariusz Szczepiński. Ulica przemianowana w 1954 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

259. Obecna nazwa ulicy: Generała Stefana Grota-Roweckiego

uchwała nr V/16/74, uchwała nr XXI/145/91

Wcześniejsze nazwy: W latach 1974–1991 Alojzego Sokólskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.; ulica nowo utworzona w 1974 r., następnie przemianowana w 1991 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stefan Rowecki, pseud. *Grot, Rakon, Grabica, Inżynier, Jan, Kalina, Tur* urodził się 25 XII 1895 r. w Piotrkowie Trybunalskim. W 1913 r. wstąpił do Polskich Drużyn Strzeleckich w Warszawie. W styczniu 1914 r. dowodził IV plutonem kompanii warszawskich Polskich Drużyn Strzeleckich. Pod koniec 1914 r. wstąpił do Legionów Polskich Józefa Piłsudskiego. W czasie I wojny światowej walczył w I Brygadzie Legionów Polskich. Po kryzysie przysięgowym, przebywał w obozie dla internowanych oficerów Legionów w Beniaminowie. 27 III 1918 r. został mianowany porucznikiem w Szkole Podchorążych Piechoty w Ostrowi Mazowieckiej. W latach 1919-1920 walczył w wojnie z bolszewikami, m.in., jako szef Oddziału II Frontu Południowo-Wschodniego i Grupy Uderzeniowej gen. Edwarda Rydza-Śmigłego. Był założycielem i redaktorem „Przeglądu Wojskowego”. W listopadzie 1935 r. powierzono mu dowodzenie Brygadą Korpusu Ochrony Pogranicza „Podole”. 4 IX 1939 r. podporządkowany został gen. dyw. Tadeuszowi Piskorowi, dowódcy Armii „Lublin”. W czasie kampanii wrześniowej dowodził brygadą w obronie środkowej Wisły, a później w pierwszej bitwie pod Tomaszowem Lubelskim. Po kapitulacji armii, uniknął niewoli i powrócił do Warszawy, gdzie 5 X 1939 r. został zastępcą komendanta Służby Zwycięstwu Polski, gen. bryg. Michała Tokarzewskiego Karaszewicza. 3 V 1940 r. został mianowany generałem brygady. W tym samym roku został komendantem Obszaru Warszawskiego ZWZ, a następnie całego obszaru Polski pod okupacją niemiecką – 30 VI 1940 r. został komendantem głównym Związku Walki Zbrojnej. Pod koniec 1941 r. utworzył organizację „Wachlarz”. 14 II 1942 r. został komendantem głównym Armii Krajowej, Od 1942 r. nadzorował przygotowanie planu powstania powszechnego w okupowanej Polsce. Od 7 XII 1942 r. pełnił funkcję Delegata Ministra Obrony Narodowej w Kraju. 30 VI 1943 r. został zdekonspirowany i aresztowany. Następnie został przewieziony do Berlina, gdzie stanowczo odrzucił niemiecką propozycję współdziałania. Został osadzony w obozie koncentracyjnym w Sachsenhausen, jako więzień honorowy. Został zamordowany w obozie koncentracyjnym w Sachsenhausen, z 1 na 2 VIII 1944 r.

260. Obecna nazwa ulicy: Artura Grottgera

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy z 1935 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Artur Grottger urodził się 11 XII 1837 r. w Tyniewicach. W 1852 r. Grottger zaczął naukę w Szkole Sztuk Pięknych w Krakowie. Na studiach Grottger przyjaźnił się z Janem Matejką i Aleksandrem Kotsisem. W latach 1855–1858 przebywał w Wiedniu, gdzie uczęszczał do Akademii Sztuk Pięknych. Bywał też w Monachium, Wenecji i na Węgrzech. W 1865 r. wyjechał z Austrii. Rysował i malował akwarelę sceny batalistyczne, konie, zaprzęgi, polowania, sceny rodzajowe, portrety. Tworzył też rysunki, wykonane czarną i białą kredką na kartonach z cykl „Warszawa I” (1861 r.) i „Warszawa II” (1862 r.) ukazujących terror polityczny i krwawe stłumienie patriotycznej manifestacji przez władze rosyjskie. Po wybuchu powstania styczniowego powstały rysunki, „Polonia” (1863 r.) i „Lituania” (1864–1866 r.). Obrazowały one w sposób bardzo sugestywny tragedię i równocześnie wielkie bohaterstwo Narodu Polskiego. Zmarł na gruźlicę 13 XII 1867 r. w uzdrowisku Amélie-les-Bains we francuskich Pirenejach. Jego zwłoki sprowadziła do Lwowa 4 VII 1868 r. jego narzeczona Wanda, z którą nie zdążył się ożenić.

261. Obecna nazwa ulicy: Gródecka

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Na niemieckim planie miasta z 1942 r. (sygn. 139) Kuckucksweg. Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy Gródecka.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

262. Obecna nazwa ulicy: Gruntowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1938 r., nr repertorium 408, notariusz Kołdrasiński.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

263. Obecna nazwa ulicy: Grunwaldzka

brak uchwały o nadaniu nazwy Kafłowa, Zamiejska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Kafłowa, nowa nazwa: Grunwaldzka. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1898 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 69, k. 239-246.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok oraz gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

264. Obecna nazwa ulicy: Grzeczna

uchwała nr XXVI/299/08

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

265. Obecna nazwa ulicy: Księdza Pawła Grzybowskiego

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze oraz gruntach wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r., przed włączeniem Ks. Pawła Grzybowskiego.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Paweł Grzybowski urodził się 4 XI 1874 r. w majątku Ryłakowo, w pobliżu Wielkich Łuków, guberni pskowskiej. W 1891 r., jako uczeń VI-tej klasy został usunięty ze szkoły z tzw. wilczym biletem za odmowę śpiewu w cerkwi. Wyjechał do Petersburga. W 1893 r. zdał maturę, jako eksternista w V realnym gimnazjum w Petersburgu. Po maturze w 1893 r. rozpoczął studia na Uniwersytecie Petersburskim. Latem 1895 r. udał się z ekspedycją Towarzystwa Geograficznego, do Azji Środkowej. W 1897 r. przyjechał do Wilna. Tam w 1900 r. wstąpił do Seminarium Duchownego Diecezji Wileńskiej. Święcenia ka-

pląskie ks. Paweł Grzybowski przyjął z rąk ks. Biskupa Edwarda Roppa 12 VI 1905 r. w katedrze wileńskiej. Po święceniach został mianowany wikariuszem parafii farnej w Grodnie i prefektem tamtejszych szkół. Praca ks. Pawła w tajnym nauczaniu została jednak zdekonspirowana. Wyrokiem Sadu Okręgowego w Grodnie został skazany na usunięcie ze stanowiska kościelnego na trzy miesiące i pozbawienie wolności na miesiąc. Po odbyciu kary ks. Paweł nadal pracował w Grodnie. Następnie został mianowany proboszczem parafii w Krypnie. W 1915 r. ks. Grzybowski przeprowadził remont kościoła krypniańskiego w wybudował nową murowaną plebanię. Za swą działalność został aresztowany przez władze niemieckie. W listopadzie 1918 r. wrócił do Krypna. W 1919 r. biskup wileński przeniósł ks. Pawła Grzybowskiego do Starosielc i zlecił mu objęcie nowo powstałej parafii przy rewindykowanej prawosławnej cerkwi w pobliżu dworca kolejowego. Jako pierwszy proboszcz w Starosielcach organizował życie parafialne. Był też etatowym prefektem w tamtejszych szkołach. Prowadził aktywną działalność charytatywną. Przez kilka lat organizował w Starosielcach dożywanie grupy biednych uczniów, z którymi jadali obiady. Prowadził też działalność ekumeniczną. Opiekował się harcerzami, z którymi spotykał się na plebanii. Zmarł nagle 16 VIII 1932 r. Został pochowany na cmentarzu starosielskim. W 1934 r. drużyna harcerska z Białegostoku, zwana „błękitna piętnastka” obrała ks. Pawła Grzybowskiego swoim patronem.

266. Obecna nazwa ulicy: Gwiazdkowa

uchwała nr V/21/79

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

267. Obecna nazwa ulicy: Gwiedzna

uchwała nr LXVII/670/98

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1998 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

268. Obecna nazwa ulicy: Mikołaja Hajduka

uchwała nr LI/591/13

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Mikołaj Hajduk urodził się 29 IV 1933 r. w Kobylance. Był autorem wielu artykułów o tematyce folklorystycznej, historycznej i kulturalnej, zamieszczanych w „Niwie”, „Czasopisie” i „Przeglądzie Prawosławnym”. Pisał także eseje historyczne: *Paratunak*, opowiadań osnutych na historii *Tryzna*, zbioru legend *Białowieskie opowieści* i opracowania *Unia Brzeska. 1596*. Wraz z żoną Lidią napisał 11 podręczników do nauczania języka i literatury białoruskiej. Był członkiem Związku Literatów Polskich i Związku Pisarzy Białoruskich, a także w latach 1965–1971 dyrektorem Liceum Ogólnokształcącego z Białoruskim Językiem Nauczania w Bielsku Podlaskim. Zmarł 2 IX 1998 r. w Białymstoku.

269. Obecna nazwa ulicy: Hajnowska

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

270. Obecna nazwa ulicy: Generała Józefa Hallera

uchwała nr XXVIII/460/16

Wcześniejsze nazwy: W latach 1981–2016 ulica generała Zygmunta Berlinga.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Haller urodził się 13 VIII 1873 r. w Jurczycach. Od 1883 r. był uczniem niższej szkoły realnej w Koszycach. W 1890 r. wstąpił do wyższej szkoły realnej (korpusu kadetów) w Hranicach, a po jej ukończeniu studiował na wydziale artylerii w Akademii Wojsko-Technicznej w Mödling. 18 VIII 1895 r. został mianowany podporucznikiem i przydzielony do 11 pułku artylerii we Lwowie. W 1898 r. dowodził 31 i 33 pułkiem artylerii w Stanisławowie. W 1909 r. uzyskał awans na stopień kapitana, a następnie został dowódcą 43 dywizjonu haubic Obrony Krajowej. 1 XII 1911 r. przeszedł w stan spoczynku

i wydzierżawił majątek Wysocko pod Brodami. Zajął się pracą społeczną w ruchu spółdzielczym, pełniąc m.in. od 1912 r. funkcję inspektora w Towarzystwie Kółek Rolniczych we Lwowie. W 1912 r. został członkiem Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół” oraz głównym organizatorem Polowych Drużyn „Sokoła” w okręgu lwowskim. W okresie tym współpracował również z ruchem skautowskim. Po wybuchu I wojny światowej na krótko zmobilizowany do armii austriackiej. Przeniesiony następnie do powstającego we Lwowie Legionu Wschodniego, stał się jednym z jego organizatorów. 29 VIII 1914 r., dowodząc 1 pułkiem piechoty, opuścił wraz z Legionem Lwów, kierując się na zachód. Po likwidacji Legionu Wschodniego 26 IX 1914 r. w stopniu kapitana objął dowodzenie nad I bat. 3 Pułku piechoty Legionów Polskich. 24 października wziął udział w zakończonych sukcesem walkach o Nadwórna. Dzień później uzyskał stopień majora. 29 października uczestniczył w ciężkich bojach pod Mołotkowem. 20 XI 1914 r. został awansowany do stopnia podpułkownika. Kika dni później objął dowództwo grupy Rafajłowa-Zielona, które sprawował do marca 1915 r. 14 III 1915 r. został awansowany do stopnia pułkownika, rozpoczął działania organizacyjne związane z formowaniem II Brygady. 5 V 1915 r. uległ ciężkiemu wypadkowi samochodowemu pod Częstochową. Do służby powrócił w czerwcu 1916 r., po wielomiesięcznym pobycie w szpitalach w Częstochowie i Wiedniu. 13 VII 1916 r. mianowany został dowódcą II Brygady Legionów. Pozostał nim również po kryzysie przysięgowym z lipca 1917 r., wchodząc wraz z nią w skład Polskiego Korpusu Posiłkowego. W nocy z 15 na 16 II 1918 r. w proteście wobec postanowień traktatu brzeskiego będąca pod jego rozkazami II Brygada przedarła się przez front austriacko-rosyjski pod Rarańczą i 6 marca połączyła się z oddziałami II Korpusu Polskiego w Sorokach. 10 III 1918 r. został mianowany dowódcą 5 Dywizji Strzelców Polskich. 28 marca tego roku objął dowództwo nad II Korpusem, otrzymując jednocześnie stopień generała. 11 V 1918 r. na czele II Korpusu stoczył pod Kaniowem bitwę z przeważającymi liczebnie wojskami niemieckimi. W jej wyniku oddziały Korpusu zostały rozbite. Unikając niewoli dotarł do Moskwy, a następnie przez Murmańsk do Francji. 17 VII 1918 r. wszedł w skład Komitetu Narodowego Polskiego, który 4 X 1918 r. wyznaczył go dowódcą Armii Polskiej we Francji. Po powrocie do Polski od kwietnia do 2 VI 1919 r. był dowódcą Frontu Południowo-Wschodniego. Pełniąc tę funkcję kierował zwycięską ofensywą przeciwko Ukraincom we wschodniej Małopolsce. Następnie do 25 IX 1919 r. dowodził Frontem Południowo-Zachodnim. Pod koniec października 1919 r. powierzono mu dowództwo Frontu Pomorskiego. Od stycznia 1920 r. stojąc na jego czele przejmował ziemie pomorskie przyznane Polsce Traktatem Wersalskim. Od 22 I 1920 r. do 24 XI 1924 r. był przewodniczącym Tymczasowej Kapituły Orderu Virtuti Militari. 1 VII 1920 r. został członkiem Rady Obrony Państwa oraz Generalnym Inspektorem Armii Ochotniczej. 31 VII 1920 r. mianowany był dowódcą Frontu Północno-Wschodniego. 20 X 1920 r. objął funkcję przewodniczącego Najwyższej Komisji Opiniującej i wszedł w skład Ścisłej Rady Wojennej. Od 7 I 1921 r. był Generalnym Inspektorem Artylerii. Pomiędzy 22 XI 1922 r. a 5 X 1923 r. pozostawał w stanie nieczynnym. W tym okresie był posłem do Sejmu z listy Chrześcijańskiego Związku Jedności Narodowej. Po rezygnacji z mandatu poselskiego, powrócił do służby wojskowej. 5 X 1923 r. został ponownie Generalnym Inspektorem Artylerii. W czasie zamachu majowego opowiedział się po stronie rządu, kierując działaniami na terenie Wielkopolski i Pomorza. 16 VII 1926 r. został zwolniony ze stanowiska i przeniesiony w stan spoczynku. Następnie prowadził gospodarstwo w Gorzuchowie na Pomorzu. W 1936 r. należał do organizatorów antyrządowego „Frontu Morges”. Po utworzeniu Stronnictwa Pracy w 1937 r. był prezesem jego Rady Naczelnej. We wrześniu 1939 r.

przekroczył granicę polsko-rumuńską i przez Jugosławię przedostał się do Francji. 3 X 1939 r. mianowany został ministrem bez teki w rządzie gen. Władysława Sikorskiego. Następnego dnia powołany do służby czynnej, pozostawał w dyspozycji Naczelnego Wodza. 10 X 1939 r. stanął na czele komisji mającej wyjaśnić przyczyn klęski wrześniowej. Od końca grudnia 1939 r. do maja 1940 r. przebywał w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie, przekonując Polonię do wstępowania w szeregi powstającego we Francji Wojska Polskiego. Po klęsce Francji przedostał się w lipcu 1940 r. do Wielkiej Brytanii. W gabinecie gen. Sikorskiego pełnił funkcję kierownika działu oświaty. Po jego śmierci 14 VII 1943 r. podał się do dymisji. Do 1947 r. pozostawał w dyspozycji Naczelnego Wodza. Po wojnie zamieszkał w Londynie. Aktywnie uczestniczył w emigracyjnym życiu politycznym, będąc m.in. od 1948 r. członkiem zarządu Stronnictwa Pracy. Zmarł 4 VI 1960 r. w Londynie. Pochowany został na cmentarzu Gunnersbury. W 1993 r. jego szczątki powróciły do kraju i zostały złożone w kościele garnizonowym pod wezwaniem św. Agnieszki w Krakowie. Józef Hal-ler odznaczony był m.in.: Orderem Orła Białego, Virtuti Militari V kl. oraz czterokrotnie Krzyżem Walecznych.

271. Obecna nazwa ulicy: Księża Stanisława Hałki

uchwała nr XVII/126/87

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1987 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: informacja o patronie ulicy pod poz. 109.

272. Obecna nazwa ulicy: Handlowa

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

273. Obecna nazwa ulicy: Hanki

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Hanka – postać z popularnej do-branocki. Była żoną rozbójnika Rumcajsa i matką Cypiska. W czeskim oryginale nazywała się Manka.

274. Obecna nazwa ulicy: Harcerska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1932 r. notariusz Kurmanowicz, nr repertorium 691.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

275. Obecna nazwa ulicy: Harnasiów

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

276. Obecna nazwa ulicy: Artura Hasbacha

uchwała nr XXXII/364/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Artur Hasbach urodził się 6 VII 1864 r. w Białymstoku. Po ukończeniu 10. roku życia rozpoczął naukę w elckim gimnazjum, ale z powodu złego stanu zdrowia (choroba oczu) lekcje pobierał w domu. Do 1880 r. uczęszczał do szkoły tkackiej w Elbeuf we Francji. Ze względu na fakt, że był najstarszym z rodzeństwa oraz posiadał biegłą znajomość języka rosyjskiego, ojciec powierzył mu prowadzenie rodzinnej fabryki w Dojlidach. Artur przyczynił się do dynamicznego rozwoju firmy. Nawiązał kontakty z kontrahentami w Moskwie i Petersburgu, gdzie założył przedstawicielstwa dojlidzkich zakładów. W Moskwie Artur poznał Jenny (Eugenię) Decker, którą poślubił 18 IX 1890 r. W 1891 r. Artur zakupił ziemię w majątku Dojlidy o powierzchni ponad 15 dziesięcin. Na nabytym terenie znajdowały się już zabudowania fabryczne, należące do Hasbacha. Działka była usytuowana przy szosie wiodącej do Zabłudowa i graniczyła z: dobrami dojlidzkimi hrabiny Rudygier, ziemią włościan Skorup oraz własnością parafii prawosławnej w Dojlidach. Na zakupionej przez Hasbacha działce przepływała rzeka Biała, którą wykorzystywano do produkcji sukna. Nowy właściciel w umowie kupna-sprzedaży zobowiązał się do odpowiedniego regulowania naturalnego biegu rzeki w celu uniknięcia zalania rozległych łąk, należących do hrabiny Rudygier. Zgodnie z umową notarialną Artur nie mógł w przyszłości założyć browaru oraz miał zakaz prowadzenia handlu wyrobami piwowarskimi. W ten sposób hrabina zabezpieczała się przed ewentualną konkurencją z browarem dojlidzkim, którego była właścicielką. Hasbach zakupił część dóbr dojlidzkich za sumę 15 tys. rubli. Oprócz Dojlid, Artur Hasbach posiadał w Białymstoku kilka działek, m.in. przy ulicy Sołdackiej (Żołnierskiej) w okolicy oficierskiego zaułku (obecnie ulica Legionowa) o powierzchni 153 sążni kwadratowych, ze znajdującym się na niej budynkiem gospodarczym. Nieruchomość ta została sprzedana w 1894 roku mieszczańskiej rodzinie Szackich za sumę 300 rubli. W 1904 r. Artur Hasbach nabył zadłużony majątek, należący do jego żony, Eugenii Hasbach, znajdujący się w uroczysku „Majdan Izbisk”, który był częścią dóbr Waliły. Hasbachowie założyli również ozdobny ogród przy dworze. Do komponowania parku drzewnego wykorzystano istniejący wąwóz i naturalny drzewostan, który uzupełniano nasadzeniami drzew i krzewów. W okresie międzywojennym Artur Hasbach organizował w majątku polowania, głównie na słonki i dziki, w których uczestniczyło nawet do 250 myśliwych, a wśród nich byli m.in. gen. Kazimierz Sosnkowski – wódz naczelny Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie w okresie drugiej wojny światowej czy gen. Tadeusz Zbigniew Kasprzycki – minister spraw wojskowych oraz liczni ówcześni wojewodowie (białostocki, łódzki, warszawski i wileński). Równoległe z rozwojem fabryki w Dojlidach, (która w 1910 r. zatrudniała już przeszło 200 robotników) i zakupywaniem kolejnych majątków ziemskich, Artur poświęcał też dużo czasu swojej rodzinie. W 1915 r. Waldemar Hasbach (brat Artura), który od roku przebywał w Moskwie, został uprzedzony o planach ewakuacji urzędzeń i wyrobów fabrycznych przez władze carskie. Bracia Hasbachowie, aby uchronić swoje mienie przed rekwizycją, wywieźli część urzędzeń i towaru do miejscowości Pawłowski Posad (koło Moskwy). Artur i Waldemar kupili tutaj młyn i zorganizowali produkcję waty. Był to jedyny zakład tego typu w całej Rosji. W czasie wojny budynki dojlidzkiej fabryki zostały częściowo zniszczone. W jednej z hal produkcyjnych Niemcy zainstalowali maszyny do produkcji wysokojakościowej sklejki dla przemysłu lotniczego. W 1919 r. Artur powrócił na krótko do rodzinnych Dojlid. Wybuch wojny polsko-bolszewickiej w 1920 r. spowodował, że fabrykant ponownie zmuszony został do wyjazdu. Tym razem udał się do Bierzgłowa (okolice Torunia), gdzie mieszkał jego brat Erwin z żoną. Natomiast naj-

starsi synowie Artura – Aleksander i Włodzimierz zgłosili się na ochotnika do wojska i brali udział w wojnie z bolszewikami. Po ustabilizowaniu się sytuacji politycznej Hasbach powrócił na Białostoczczyznę. Z powodu trudnej sytuacji na rynku włókienniczym (brak miejsc zbytu) Artur postanowił zmienić kierunek produkcji – z włókienniczej na przetwórstwo drewna. Sprzyjały temu liczne posiadłości leśne, które niemieccy fabrykanci posiadali na terenie Podlasia. W 1921 r., po ustabilizowaniu się sytuacji społeczno-politycznej w kraju, ruszyła produkcja nowej fabryki w Dojlidach o nazwie: „Fabryka Dykt. Artur Hasbach”. Surowiec do produkcji dykty sprowadzano z Puszczy Białowieskiej. Drewno przewożono do stawu położonego przy szosie zabłudowskiej w Dojlidach. Stąd przy pomocy kolejki wąskotorowej dostarczano je do fabryki. W 1925 r. Artur Hasbach wprowadził do produkcji nowe asortymenty sklejek, m.in. sucho klejoną oraz cienkogarstwową, wykorzystywaną w przemyśle lotniczym. Podstawowe składniki używanych do produkcji klejów: kazeinę i albuminę, sprowadzał z Argentyny. Wyroby z fabryki dykty Hasbach eksportował przede wszystkim do Wielkiej Brytanii i Belgii. Kres działalności fabryki sklejek w Dojlidach położył wielki kryzys gospodarczy z początku lat 30. Poczynając od 1929 r., zmniejszyła się znacznie produkcja fabryki. Pociągnęło to za sobą redukcję zatrudnienia. Narastające trudności ekonomiczne, powodujące wzrost zadłużenia firmy, spowodowały, że Hasbach postanowił wydzierżawić fabrykę sklejek Lewińskiemu, który przejął również wszystkie zobowiązania wobec załogi. Niestety, dzierżawca nie podołał utrzymaniu produkcji. Artur w celu ratowania fabryki zawarł w 1933 r. umowę z Lasami Państwowymi na dostarczanie surowca i kapitału. Kierownictwo nad fabryką powierzył swoim dzieciom: Sergiuszowi i Marii, którzy zostali kierownikami technicznymi. Umowy z przedsiębiorstwami państwowymi jedynie odwlekły w czasie nieunikniony upadek firmy. 25 XI 1933 r. na żądanie Banku Gospodarstwa Krajowego odbyła się licytacja należącej do Artura dojlidzkiej działki o powierzchni 16 ha oraz znajdujących się na niej zabudowań fabrycznych (ponad 20 budynków) z rodzinną rezydencją włącznie. Pałac w Dojlidach, zabudowania fabryczne oraz majątek w Waliłach, przeszły na własność skarbu państwa. Po przejściu zakładu przez państwo fabryka zmieniła nazwę na: „Fabryka Dykt Lasów Państwowych Białystok-Dojlidy”. Tuż przed wybuchem II wojny światowej państwowe przedsiębiorstwo w Dojlidach zatrudniało 406 robotników i było największym zakładem tego typu w Białymstoku. Po ogłoszeniu bankructwa Hasbachowie zmuszeni zostali do przeprowadzki do swoich posiadłości leśnych. Artur wprowadził się na stałe do majątku „Stanek”, Sergiusz mieszkał w Świniobrodzie, a Elżbieta w „Izbi-sku”. Od 1927 r. Artur Hasbach zaczął podupadać na zdrowiu. Miał problemy przede wszystkim z pogorszającym się wzrokiem (bielmo oka). Ze względu na stan zdrowia większość interesów przekazał swoim dzieciom, a sam opuścił Dojlidy i zamieszkał na stałe w majątku „Stanek”. Razem z Arturem mieszkała jego córka Maria, która opiekowała się schorowanym ojcem. W 1935 r. Hasbach całkowicie oślepił i wycofał się z życia zawodowego i towarzyskiego. Po wybuchu II wojny światowej w 1940 r. Artur został wywieziony przez córkę Marię do Berlina, gdzie zmarł w tym samym roku.

277. Obecna nazwa ulicy: Helska
uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

278. Obecna nazwa ulicy: Zbigniewa Herberta

uchwała nr XVII/225/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zbigniew Herbert urodził się 29 X 1924 r. we Lwowie. Herbert uczył się przed wojną w Państwowym VIII Gimnazjum i Liceum im. Króla Kazimierza Wielkiego we Lwowie. W czasie okupacji niemieckiej uczył się na tajnych kompletach. Działał też w AK. Pod koniec marca 1944 r. Wyjechał ze Lwowa i zamieszkał w Proszowicach. W 1947 r. Otrzymał dyplom Akademii Handlowej. Magisterium z prawa zdobył na Uniwersytecie w Toruniu. W 1955 r. ponownie wstąpił do Związku Literatów Polskich. W latach 1952-1957 mieszkał w Warszawie. Pisał w „Słowie Powszechnym”, w „Tygodniku Powszechnym”, „Przeglądzie Powszechnym”, a także „W dziś i jutro”. Zarabiał w tym okresie sporządzając bibliografie, kwerendy biblioteczne itp. Od stycznia do lipca 1952 r. był płatnym krwiodawcą. Pracował w Inwalidzkiej Spółdzielni Emerytów Nauczycieli „Wspólna Sprawa”, był starszym asystentem w Centralnym Biurze Studiów i Projektów Przemysłu Torfowego. Dzięki protekcji Stefana Kisielewskiego był dyrektorem biura Zarządu Głównego Związku Kompozytorów Polskich. W 1957 r. odbył pierwszą podróż zagraniczną. Przez Wiedeń pojechał do Francji. Później wyjechał do Anglii, Włoch i Grecji. W styczniu 1964 r. Odebrał w Paryżu Nagrodę Kościelskich. W 1972 r. został członkiem prezydium ZLP i zaangażował się w działania na rzecz demokracji. Był sygnatariuszem „Listu 17”, organizatorem protestów ZLP przeciwko cenzurze. W 1972 r. wstąpił w szeregi Pen Clubu. W 1974 r. Zredagował „List 15” w sprawie praw Polonii w Związku Radzieckim. Podpisał także „Memoriał 95” przeciwko zmianom w Konstytucji PRL. Lata 1975–1981 spędził w Niemczech oraz w Austrii i Włoszech. Do Polski powrócił w 1981 r. Redagował bezdebitowy „Zapis”. Po wprowadzeniu stanu wojennego wspierał działania opozycji. Spora rolę w przybliżeniu poezji Herberta odegrał Przemysław Gintorowski, który komponował muzykę do wierszy Herberta i wykonywał je osobiście. W 1986 r. Herbert wyjechał do Paryża. W 1991 r. Otrzymał Literacką Nagrodę Jerozolimy. W tym samym roku powrócił do Polski. W 1994 r. Krytykował Okrągły Stół, politykę III Rzeczypospolitej, atakował Czesława Miłosza i Adama Michnika. Wywołało to liczne ataki na Herberta. Zbigniew Herbert zmarł 28 VII 1998 r. w Warszawie. Został pochowany na Powązkach. Napisał m.in.: *Struna światła, Hermes, pies i gwiazda, Pan Cogito, Raport z obłąkanego Miasta i inne wiersze, Elegia na odejście, Rovigo, Epilog burzy,*

9 wierszy, *Podwójny oddech. Prawdziwa historia nieskończonej miłości. Wiersze dotąd niepublikowane, Barbarzyńca w ogrodzie. Martwa natura z wężem, Labirynt nad morzem.*

279. Obecna nazwa ulicy: Hetmańska

brak uchwały, uchwała nr XIII/96/86

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy 1930 r. nr repertorium 2102 notariusz Kurmanowicz.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Marczuk, wsi Starosielce oraz wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

280. Obecna nazwa ulicy: Jana Heweliusza

uchwała nr XXV/391/16

Wcześniejsze nazwy: W latach 1968–2016 r. ulica Włodzimierza Komarowa. Z wnioskiem o zmianę patrona ulicy wystąpił Wojciech Więckowski. Zmiana nazwy ulicy miała na celu wyeliminowanie patronów związanych z systemem komunistycznym.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.; ulica utworzona w 1968 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Heweliusz urodził się w 28 I 1611 r. w Gdańsku. W 1618 r. rozpoczął naukę w Gdańskim Gimnazjum Akademickim. Pod wpływem profesora nauk ścisłych Piotra Krugera zainteresował się astronomią. W styczniu 1622 r. rozpoczął naukę na wydziale sztuk wyzwolonych uniwersytetu w Królewcu, w 1627 r. powrócił jednak do Gimnazjum Akademickiego. Szkołę ukończył w 1630 r. W tym samym roku Heweliusz rozpoczął studia prawniczoeconomiczne w Lejdzie, a rok później udał się w podróż, w trakcie której odwiedził między innymi Londyn i Paryż. W 1634 r. powrócił do Gdańska. Ożenił się z Katarzyną Rebeschke. W posagu znajdował się kolejny browar, oraz kamienicę przy ulicy Korzennej. Na dachach tych kamienic Heweliusz zorganizował obserwatorium astronomiczne, regularne obserwacje rozpoczęły się od roku 1641. W 1636 r. został członkiem, w 1643 r. starszym cechu browarników. Po śmierci ojca w 1653 r. odziedziczył kamienicę przy Korzennej oraz jego browar. Gdy w 1653 r. zmarła jego matka odziedziczył po niej browar przy ulicy Piwnej. Pierwsza żona Heweliusza zmarła w 1662 r. Półtora roku później ożenił się powtórnie z młodszą o 36 lat Elżbietą Kopman. Mieli czwórkę dzieci. W pierwszej połowie lat czterdziestych XVII w. Heweliusz prowadził systematyczne teleskopowe obserwacje Księżyca. Ich efektem by-

ła wydana w 1647 *Selenografia, czyli opisanie Księżyca*. W kolejnych latach prowadził różnego rodzaju obserwacje – planet, zaćmień, libracji Księżyca. W 1656 r. ukazała się *Rozprawa o rzeczywistej postaci Saturna*. W 1668 r. wydał dzieło *Cometographia*, w którym relacjonował własne obserwacje komet, jak również opisał ich pojawienia się od najdawniejszych czasów. W 1683 r. dla uczczenia zwycięstwa wojsk polskich Sobieskiego pod Wiedniem Heweliusz nadał nowo opisanej konstelacji nazwę Tarcza Sobieskiego. Heweliusz był najbardziej znanym gdańskim browarnikiem, który warzył m.in. słynny gdański specjał, czyli piwo jopejskie. Zmarł 28 I 1687 r. w Gdańsku.

281. Obecna nazwa ulicy: Hiacyntowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: – ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

282. Obecna nazwa ulicy: Hiszpańska

uchwała nr XXII/287/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

283. Obecna nazwa ulicy: Holenderska

uchwała nr XXII/287/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

284. Obecna nazwa ulicy: Hołownicza

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: – ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

285. Obecna nazwa ulicy: Honorowych Krwiodawców

uchwała nr XXVII/263/04

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2004 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone w 1973 r.; Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

286. Obecna nazwa ulicy: Horodniańska

brak uchwały, uchwała nr XVIII/126/87

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1987 ulica Horodniany; najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy Horodniany z 1932 r. notariusz Kurmanowicz, nr repertorium 2128.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

287. Obecna nazwa ulicy: Hortensji

uchwała nr XXVII/424/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2016 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

288. Obecna nazwa ulicy: Hotelowa

uchwała nr LVII/680/06

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2006 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

289. Obecna nazwa ulicy: Hoża

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

290. Obecna nazwa ulicy: Majora Hubala

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.; ulica nowo utworzona w 1974 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Henryk Dobrzański, pseud. „Hubal” urodził się 22 VI 1897 r. w Jaśle. W styczniu 1918 r. Dobrzański służył w Szkole Podchorążych II Brygady w Mamajesti. Nauki jednak nie ukończył, gdyż w lutym 1918 r. na znak protestu przeciwko podpisaniu traktatu brzeskiego, część oddziałów Polskiego Korpusu Posiłkowego przebiła się pod Rarańczą przez front austriacko-rosyjski i przeszła na teren Rosji, łącząc się z II Korpusem Polskim. Jednak Dobrzański do którego nie dotarł rozkaz generała Hallera został uwięziony w obozie in-

ternowanych w Saldabos na Węgrzech. Henryk Dobrzański trafił najpierw do obozu w Talabor. Kiedy został przeniesiony w ciężkim stanie do szpitala w Marmarosz Sziget (obecnie Sighetu Marmatiei – Rumunia) postanowił wraz z dwoma żołnierzami uciec z obozu? Brał udział w wojnie z bolszewikami. Po wojnie pozostał w wojsku. Jako świetny kawalerzysta zdobywał medale na różnych mistrzostwach, także międzynarodowych? W 1922 r. na zawodach w Nicei, wraz z innymi wywalczył dla Polski wielką nagrodę Ministerstwa Spraw Zagranicznych w Pucharze Narodów, pierwszą w historii polskiego jeździectwa. W 1925 r. zdobył w Londynie Nagrodę indywidualną dla najlepszego jeźdźcy. Był również zawodnikiem rezerwowym w składzie polskiej ekipy na igrzyska olimpijskie w Amsterdamie w 1928. W 1927 awansował do stopnia majora. We wrześniu 1939 r. był zastępcą dowódcy 110. Rezerwowego Pułku Ułanów. Walczył z Wehrmachtem i brał udział w obronie Grodna przed wkraczającą ze wschodu Armią Czerwoną. Po kapitulacji Grodna, oddział dowodzony, w którym służył podjął marsz w kierunku broniącej się Warszawy. Nad Biebrzą pułk został okrążony przez Sowietów, kosztem ciężkich strat zdołał jednak przerwać linie wroga. Wkrótce po tym jego dowódca, ppłk Jerzy Dąbrowski, wydał rozkaz rozwiązania oddziału. Około 180 żołnierzy pod dowództwem mjr Dobrzańskiego podjęło decyzję dalszego udziału we wciąż toczących się walkach i ruszyło w kierunku oblężonej stolicy. Po kapitulacji Warszawy 27 września około 50 żołnierzy z Dobrzańskim na czele podjęło decyzję marszu na południe. Oddział stoczył pierwszą walkę z Niemcami i postanowił schronić się na Kielecczyźnie. Major Henryk Dobrzański przyjął pseudonim „Hubal”. Dochodziło do kolejnych walk z oddziałami niemieckimi. Okupanci reagowali na działalność oddziału represjami w stosunku do ludności cywilnej. Z tego powodu kierownictwo Związku Walki Zbrojnej i Delegatura Rządu na Kraj nakazały mjr „Hubalowi” rozwiązać oddział. Ten jednak tego nie uczynił i walczył dalej. 30 IV 1940 r. mjr Dobrzański wraz z oddziałem został zaskoczony w czasie biwaku w okolicach Anielina koło wsi Studzianna. W walce oddział uległ rozproszeniu, a sam Dobrzański poległ z bronią w ręku.

291. Obecna nazwa ulicy: Hurtowa

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

292. Obecna nazwa ulicy: Hutnicza

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

293. Obecna nazwa ulicy: Iglasta

uchwała nr XXII/221/04

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2004 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

294. Obecna nazwa ulicy: Ikara

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ikar – w mitologii greckiej był synem Dedala i niewolnicy władcy Krety Minosa Naukrate. Dedal wybudował Labirynt, który był siedzibą Minotaura. Król Minos nie chciał wypuścić z wyspy Dedala. Uwięził go wraz z synem w Labiryncie. W ucieczce pomogła mu Pazyfae. Dedal skonstruował skrzydła i raz z synem Ikarem uciekli z wyspy. Ikar wzbił się jednak za wysoko. Słońce stopiło wosk na jego skrzydłach i runął do morza, które potomni nazwali Morzem Ikaryjskim.

295. Obecna nazwa ulicy: Irlandzka

uchwała nr XI/70/71

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1971 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

296. Obecna nazwa ulicy: Irysowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Nowa (w byłej wsi Dojlidy Górne).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

297. Obecna nazwa ulicy: Jachtowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: ulica obejmująca działkę nr 70

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r. ulica nowo utworzona.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

298. Obecna nazwa ulicy: Jacka

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Patronem jest Jacek, który z Agatką występował w dobranocce dla dzieci. Po raz pierwszy pojawili się na ekranie Telewizji Polskiej 2 X 1962 r. Były to dwie pacynki nakładane na palec. Dobranockę emitowano o godzinie 19.20.

299. Obecna nazwa ulicy: Anny Jagiellonki

uchwała nr XXVIII/460/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r. W latach 1977-2016 ulica Zygmunta Kościńskiego

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Anna Jagiellonka urodziła się 18 X 1523 r. jako córka Zygmunta I Starego oraz Bony Sforzy. Była jednym z młodszych dzieci królewskiej pary. Długo pozostawała w stanie panieńskim. Wszystkie projekty małżeńskie firmowane przez Zygmunta Augusta były nieskuteczne. Henryk Walezy, pierwszy król elekcyjny, pomimo składanych początkowo obietnic odmówił poślubienia Jagiellonki. Po jego ucieczce z kraju Anna została koronowana na króla – jako druga kobieta po Jadwidze Andegaweńskiej. W 1576 r. została żoną nowego króla, Stefana Batorego. Zmarła 9 IX 1596 r. w Warszawie, wcześniej dokładając starań, by następcą Batorego został jej siostrzeniec – Zygmunt III Waza.

300. Obecna nazwa ulicy: Jagiellońska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1928 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 45.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w. i gruntów majątku Dojlidy, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

301. Obecna nazwa ulicy: Władysława Jagiełły

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Jagiełło urodził się ok. 1351 r. W 1377 r. został wielkim księciem litewskim. W 1386 r. poślubił Jadwigę i został koronowany na króla polskiego. Po śmierci Jadwigi poślubił Annę Cylejską, z którą miał córkę Jadwigę, następnie Elżbietą Granowską. W końcu ożenił się z Zofią Holszańską, z którą miał dwóch synów: Władysława i Kazimierza, późniejszych królów polskich. 14 VIII 1385 r. w Krewie wyraził zgodę na propozycję małżeństwa z Jadwigą i unii personalnej Litwy z Polską. 15 II 1386 r. w Krakowie przyjął chrzest i imię Władysław, poślubił Jadwigę i przyjął koronę króla Polski. Zwycięstwo odniesione przez Jagiełłę w 1410 r. pod Grunwaldem i pokój toruński zawarty rok później, doprowadziły do wzrostu znaczenia Polski i jej monarchy na arenie międzynarodowej.

wej. W 1413 r. zawarta została unia w Horodle. W 1426 r. Władysław Jagiełło wzmacnił zależność Mazowsza od Polski. W 1430 r. wydał przywilej jedleński, kodyfikujący i rozszerzający wszystkie dotychczasowe przywileje szlacheckie w zamian za zgodę na następstwo tronu dla jednego ze swoich synów. Zmarł 1 VI 1434 r. w Gródku Jagiellońskim. Pochowany został na Wawelu.

302. Obecna nazwa ulicy: Jagienki

uchwała nr IX/30/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary i wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jagienka – to bohaterka *Krzyżaków* Henryka Sienkiewicza, córka Zycha ze Zgorzelic. Gdy miała 12 lat zmarła jej matka. Dbała o rodzeństwo i gospodarstwo. Była przy tym była urodziwą i zgrabną dziewczyną, choć ojciec wychowywał ją po męsku. Lubiła jeździć konno, chodzić na polowania, pływać. Była szczera i uczynna. Pomogła Maćkowi i Zbyszkowi zagospodarować się na nowo w Bogdańcu. Po śmierci Danusi została żoną Zbyszka.

303. Obecna nazwa ulicy: Jagodowa

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

304. Obecna nazwa ulicy: Księdza Arcybiskupa Romualda Jałbrzykowskiego

uchwała nr XIX/237/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Wysoki Stoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Arcybiskup Romuald Jałbrzykowski urodził się 7 II 1876 r. w Łętowie-Dąb, w powiecie wysokomazowieckim. Wywodził się z drobnej szlachty mazowieckiej zajmującej się uprawą roli. Rodzina Jałbrzykowskich legitymowała się herbem Grabie. Jesienią 1893 r. rozpoczął studia teologiczne. W 1898 r. przyjął święcenia subdiakonu i diakonu i w tym samym roku rozpoczął studia na Akademii Duchownej w Petersburgu. Święcenia kapłańskie otrzymał 9 III 1901 r. w Petersburgu. Przybył do diecezji sejneńskiej, gdzie miał pełnić posługę wikariusza w parafii Wąsosz, jednak nie objął proponowanej mu funkcji. Wkrótce został kapłanem bpa Baranowskiego. Od 1902 r. był profesorem w seminarium duchownym w Sejnach. W 1908 r. objął funkcję wicerektora seminarium, a w 1910 r. mianowany został kanonikiem katedralnym w Sejnach. Powołał do życia stowarzyszenie „Gospodarz”, Związek Katolicki, Koło Macierzy Polskiej. Za swoje zasługi odznaczony został Orderem „Polonia Restituta”. W czasie I wojny światowej seminarium duchowne zostało przeniesione do Mohylewa, gdzie Jałbrzykowski zaangażował się w działalność centralnego Komitetu Obywatelskiego. W Mińsku zorganizował polskie szkolnictwo dla dzieci uchodźców. Po powrocie do Polski w 1918 r. został mianowany proboszczem w Radziłowie, jednak tylko na okres dwóch miesięcy. 29 lipca 1918 r. wyznaczony został w Rzymie na biskupa tytularnego Kuzy i suffraganem diecezji sejneńskiej. W 1920 r. Romuald Jałbrzykowski stanął na czele społecznego Komitetu Obrony Łomży. Podczas okupacji Łomży przez Armię Czerwoną został na kilka dni aresztowany. Za swe zasługi został w 1921 r. uhonorowany Krzyżem Walecznych. Założył w Łomży seminarium duchowne, kurię biskupią. Przyczynił się również do powstania Gimnazjum Męskiego Prywatnego im. Ks. Piotra Skargi i Szkoły Rzemiosł. Patronował organizacjom świeckim: Komitetowi Opieki Społecznej, Towarzystwu Dobroczynności oraz przyczynił się do powstania kuchni dla najbiedniejszych. Od 1924 r. zaczął wydawać czasopismo „Życie i Praca”. Założył w Łomży drukarnię diecezjalną. 15 XII 1925 r. Jałbrzykowski został prekanizowany w Rzymie na pierwszego ordynariusza nowo utworzonej diecezji łomżyńskiej. Jego ingres do katedry w Łomży odbył się 26 I 1926 r. Władzę w diecezji łomżyńskiej sprawował jednak bardzo krótko, gdyż po śmierci abpa Cieplaka mianowany został 24 VI 1926 r. arcybiskupem metropolitą wileńskim. W 1937 r. otrzymał wielką wstęgę Orderu Odrodzenia Polski. Po zajęciu Wilna przez Litwinów w październiku 1939 r. popadł w ostry konflikt z władzami. 22 II 1942 r. abp Jałbrzykowski został aresztowany przez gestapo i do 1944 r. był internowany w klasztorze księży Marianów w Mariampolu. Po wkroczeniu wojsk sowieckich powrócił do Wilna. Komenda Okręgu wileńskiego Armii Krajowej uhonorowała go Złotym Krzyżem Zasługi z Mieczami. 25 I 1945 r. abp Jałbrzykowski został aresztowany i osadzony w więzieniu na Łukiszkach. Ze względu na zły stan zdrowia został jednak zwolniony z więzienia. W kwietniu 1945 r. nakazano Jałbrzykowskiemu opuścić teren ZSRR i udać się do Polski. 15 VIII 1945 r. Abp Romuald Jałbrzykowski przybył do Białegostoku, gdzie reaktywował Kapitułę Metropolitalną. Z Wilna przywiózł do Białegostoku kopię Obrazu Matki Boskiej Miłosierdzia, która znalazła miejsce w kościele parafialnym. Zmarł 19 VI 1955 r. Zwłoki abp Jałbrzykowskiego złożone zostały w kaplicy Matki Bożej Miłosierdzia w prokatedrze białostockiej.

305. Obecna nazwa ulicy: Jałowcowa
uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

306. Obecna nazwa ulicy: Wiesława Janickiego

uchwała nr XXVIII/459/16

Wcześniejsze nazwy: W latach 1976–2016 ulica Juliana Leszczyńskiego Leńskiego

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Wiesław Janicki urodził się w maju 1935 r. we wsi Lipówka. Skończył farmację, ale życie poświęcił dziennikarstwu. Związany był m.in. z Polskim Radiem Białystok i „Gazetą Współczesną”. Znany jest m.in., jako współtwórca filmu *Smażalnia Story*, twórca sagi radiowej: *Na Młynowej*, słynnych rozmów z Cześćkiem Tarasewiczem i wielu innych tekstów satyrycznych m.in. dorocznych szopek radiowych. Był także współautorem „Teatru Naturalnego”, przeboju Radia Białystok i Programu III Polskiego Radia. Za swe zasługi dla radia został nagrodzony Złotym Mikrofonem. Wiesław Janicki wspólnie z Jerzym Kwaczyńskim stworzyli „Kurier Podlaski”, po który w latach 80. XX wieku ustawiły się długie kolejki. Zmarł w październiku 2013 r.

307. Obecna nazwa ulicy: Janosika

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Janosik był bohaterem słowackich i polskich legend. Jerzy Janosik żył w latach 1688–1713. Był duchownym. Po śmierci ojca, którego pobili żandarmi, a matkę spalili w chacie zrzucił sutannę, zebrał bandę górali i rozpoczął zbójowanie. Zdradził go jeden z kompanów. Janosika powieszono za żebro na haku w 1713 r. W Polsce postać spopularyzował film kinowy i 13-odcinkowy serial w reżyserii Jerzego Passendorfera. Główną rolę zagrał Marek Perepeczko.

308. Obecna nazwa ulicy: Stefana Jaracza

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stefan Jaracz urodził się 24 XII 1883 r. w Żukowicach Starych koło Tarnowa. Był wybitnym polskim aktorem teatralnym i filmowym. Sporo też pisał. Był założycielem i dyrektorem teatru Ateneum w Warszawie. Studiował na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Potem występował w teatrach w Krakowie, Poznaniu, Łodzi, a ostatecznie w Warszawie. W czasie okupacji został aresztowany przez gestapo i 4 IV 1941 r. wywieziony do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu. Po licznych interwencjach wyszedł na wolność 15 V 1941 r. Zmarł na gruźlicę 11 VIII 1945 r. w Otwocku. Został pochowany w Alei Zasłużonych Cmentarza Powązkowskiego. Zagrał m.in. Napoleona Bonaparte w *Panu Tadeuszu* (1928 r.), Seweryna Barykę w *Przedwiośniu* (1928 r.), Wielkiego Księcia Konstantego w filmie *Księżna Łowicka* (1932 r.).

309. Obecna nazwa ulicy: Jaroszkówka

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r. oraz gruntów wsi Skorupy.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

310. Obecna nazwa ulicy: Jarzębinowa

uchwała nr XXIV/78/82

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1982 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zawady oraz gruntów uroczyska Antoniuk włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

311. Obecna nazwa ulicy: Tadeusza Jasińskiego

uchwała nr XXXII/514/17

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tadeusz Jasiński urodził się w 1926 r. w Grodnie. Był synem służącej Zofii Jasińskiej, półsierotą, wychowankiem Zakładu Dobroczynności. 20 września 1939 r., podczas ataku sowieckiego na polskich obrońców Grodna rzucił butelką z benzyną w sowiecki czołg, ale zapomniał jej zapalić. Tankiści wyskoczyli z czołgu, bili. Chcieli zabić, ale potem skrępowali na froncie czołgu i użyli jako żywej tarczy. Grodnianie rzucili się na ratunek. Tadek zmarł w szpitalu, wołając mamę. Do historii przeszedł, jako grodzieńskie orle, symbol obrony Grodna. Na cmentarzu farnym w Grodnie znajduje się kwatery wojskowa z 1939 r. Wśród grobów jeden jest szczególny. To miejsce spoczynku Tadeusza Jasińskiego. Na tablicy nagrobnej czytamy: *13 letni obrońca Grodna, zginął 20 września 1939 roku. Dalej już czytamy frazy Mickiewicza: Panie przyjmij tę z rąk kata ofiarę dziecinną, nie tak czystą i świętą, lecz równie niewinną.*

312. Obecna nazwa ulicy: Jaskółcza

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

313. Obecna nazwa ulicy: Jaskrów

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

314. Obecna nazwa ulicy: Jaspisowa

uchwała nr XXXI/325/04

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2004 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

315. Obecna nazwa ulicy: Jastrzębia

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

316. Obecna nazwa ulicy: Jaśminowa

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

317. Obecna nazwa ulicy: Jaworowa

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

318. Obecna nazwa ulicy: Jelenia

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

319. Obecna nazwa ulicy: Jesienna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

320. Obecna nazwa ulicy: Jesionowa

uchwała nr XVIII/126/97

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1987 ulica Leszczynowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica wydzielona z ulicy Leszczynowej w 1987 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

321. Obecna nazwa ulicy: Jęczmienna

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

322. Obecna nazwa ulicy: Jodłowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy Gajowa

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

323. Obecna nazwa ulicy: Jowisza

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

324. Obecna nazwa ulicy: Juranda

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jurand ze Spychowa to jedna z głównych postaci *Krzyżaków* Henryka Sienkiewicza. Był rycerzem w służbie księcia Janusza mazowieckiego. Był ojcem Danuśki. Żonę jego zamordowali Krzyżacy. Od tej pory Jurand był zaciekle wrogiem rycerzy zakonnych. Pojmanyh Krzyżaków więził w Spychowie. Krzyżacy porwali Danuskę i zwabili Juranda do Szczytna. Po walce z Krzyżakami został okaleczony. Po wyjściu na wolność przeszedł prze-

mianę. Przebaczył Zygrydowi, który go okaleczył i był sprawcą porwania jego córki. Po śmierci Juranda Spychów przejął jego zięć Zbyszko z Bogdańca.

325. Obecna nazwa ulicy: Jurowiecka

brak uchwały o nadaniu nazwy Pocztowa

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Pocztowa nowa nazwa: Jurowiecka. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Pocztowa z 1871 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie sygn. 1, k. 87-88.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary włączonych w XVIII w. i XIX w. oraz gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

326. Obecna nazwa ulicy: Jutrzenki

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

327. Obecna nazwa ulicy: Jacka Kaczmarskiego

uchwała nr XIV/203/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jacek Kaczmarski urodził się 22 III 1957 r. w Warszawie. W 1972 r. lat napisał swój pierwszy tekst do piosenki *Wydarzenie w knajpie*. Karierę artystyczną rozpoczął w latach 70-tych XX wieku. Wtedy zdobył wyróżnienia podczas Festiwalu Piosenki Studenckiej w Krakowie, a także Piosenki Prawdziwej w Gdańsku. Podjął współpracę sceniczną z Przemysławem Gintrowskim. 1979 r. Kaczmarski wraz z Gintrowskim i Zbigniewem Łapińskim przygotował „Mury”. Rok później zdobywa nagrodę dziennikarzy podczas opolskie-

go Festiwalu, a w 1981 r. otrzymał tam nagrodę kabaretową. Kiedy w Polsce wprowadzono stan wojenny, Jacek Kaczmarski przebywał we Francji? Został na emigracji, gdzie podjął współpracę z Radiem Wolna Europa i koncertował po Europie, w Stanach Zjednoczonych i Australii. Po powrocie do Polski w 1990 r. odbył widowiskową trasę koncertową po Polsce, a na rynek trafiła wydana przez niego płyta *Wojna postu z karnawałem*. W 1994 r. na półkach pojawiły się kolejne albumy Kaczmarskiego, czyli *Sarmatia* oraz *Szukamy stajenki*. Także w 1994 r. Jacek Kaczmarski wydał pierwszą książkę – autobiograficzną powieść pod tytułem *Autoportret z kanałią*. W 1995 r. wyjechał do Australii. W 1997 r. wyszedł album *Między nami*, a następnie *Dwie skały*, *Plaża dla psów.*, *O aniołach innym razem* oraz *Napój Anan-ków*. W 2002 r. u Jacka Kaczmarskiego wykryto raka krtani. Artysta przeszedł operację w Innsbrucku, a w Polsce odbywały się koncerty charytatywne, w których udział brali między innymi Zbigniew Hołdys, Krzysztof Daukszewicz, Lora Szafran, Ryszard Rynkowski, T.Love, Kabaret Moralnego Niepokoju czy Marcin Daniec. Jacek Kaczmarski zmarł 10 IV 2004 r.

328. Obecna nazwa ulicy: Prezydenta Ryszarda Kaczorowskiego
uchwała Nr XII/83/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście/Bema

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ryszard Kaczorowski urodził się 26 XI 1919 r. w Białymstoku. Wychował się w domu przy ul. Mazowieckiej 7 w Białymstoku. Był harcerzem. W czasie okupacji sowieckiej stworzył Szare Szeregi, utrzymywał kontakty z komendantem Związku Walki Zbrojnej. 17 VII 1940 r. został aresztowany i skazany przez władze sowieckie na karę śmierci. W maju 1941 r. karę śmierci zamieniono na dziesięć lat łagrów. Ryszard Kaczorowski został zesłany na Kołymę. Wyszedł na wolność dzięki paktowi Sikorski-Majki. Wstąpił do armii tworzonej przez generała Władysława Andersa. Walczył w szeregach 2 Korpusu. Wziął udział w bitwie o Monte Cassino. Po zakończeniu II wojny światowej pozostał w Anglii. Tam ukończył Szkołę Handlu Zagranicznego. Przez 35 lat pracował, jako księgowy. Aktywnie działał w Związku Harcerstwa Polskiego na emigracji. Był przewodniczącym ZHP na uchodźstwie. Działał w Radzie Narodowej, stanowiącej parlament na emigracji. W 1986 r. w rządzie Edwarda Szczepanika został ministrem do spraw krajowych. 19 VII 1989 r. po śmierci Kazimierza Świątka, objął urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na Uchodźstwie. 22 XII 1990 r. przekazał insygnia prezydenckie II Rzeczypospolitej wybranemu w wyborach powszechnych prezydentowi Lechowi Wałęsie. Do Białegostoku przyjechał 26 V 1991 r. Dostojnego gościa powitali prezydent Lech Rutkowski i przewodniczący Rady Miejskiej Janusz Dolecki. Ryszard Kaczorowski był honorowym obywatelem Białegostoku. Był doktorem honoris causa Akademii Medycznej w Białymstoku i Uniwersytetu w Białymstoku. Zginął 10 IV 2010 r. w katastrofie samolotu prezydenckiego w Smoleńsku, udając się na obchody 70. rocznicy zbrodni katyńskiej. Trumna z jego ciałem została wystawiona na widok publiczny w warszawskim Belwederze. Szczątki do-

czesne prezydenta Ryszarda Kaczorowskiego spoczęły w Krypcie Wielkich Polaków w Świątyni Opatrzności Bożej.

329. Obecna nazwa ulicy: Kadłubowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

330. Obecna nazwa ulicy: Michała Kajki

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Michał Kajka urodził się 27 IX 1858 r. w Skomacku. Zamieszkał we wsi Ogródek. Był Mazurem, który modlił się po polsku, ale mówił i czytał po niemiecku. Polskość Kajki wiązała się z gwarą mazurską, religijnymi księgami ewangelickimi drukowanymi staropolszczyzną oraz czasopismami, gazetami i kalendarzami drukowanymi dla Mazurów po polsku czcionką gotycką. Pisał wiersze, w których zachwycił się pięknem mazurskiej przyrody. Nie był pozbawiony humoru. W swych wierszach naśmiewał się z ludzkich wad. Twórczość Michała Kajki dokumentowała ślady mieszkańców Mazur. Zmarł 22 IX 1940 r. w Orzyszu. Pochowany został na ewangelickim cmentarzu w Ogródku.

331. Obecna nazwa ulicy: Kaktusowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

332. Obecna nazwa ulicy: Kalinowa

uchwała nr XXVIII/88/83

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

333. Obecna nazwa ulicy: Karmelowa

uchwała nr XXVIII/283/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

334. Obecna nazwa ulicy: Konstantego Kalinowskiego

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Nowo powstałej ulicy (zwanej przez projektantów Nowosnową) w 1958 r. nadano nazwę K. Kalinowskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r. oraz dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Konstanty Kalinowski „Kastuś” urodził się 2 II 1838 r. w Mostowlanach. Rodzina zamieszkiwała w folwarku Jakuszówka koło Świsłoczy. Po ukończeniu szkoły średniej w Świsłoczy udał się na studia prawnicze do Moskwy. Potem zamieszkał w Sankt Petersburgu, gdzie kontynuował studia. Tam działał w konspiracji. W 1860 r. osiadł w guberni grodzieńskiej, gdzie zaczął wydawać pismo „Mużyckaja Prawda”. W swych pismach Kalinowski wypowiadał się za niezależnieniem się Litwy od Rosji, powrotem do federacji polsko-litewskiej, ochroną języka białoruskiego oraz za zdecydowanymi reformami społecznymi. Po wybuchu powstania styczniowego tworzył Prowincjonalny Komitet Litewski w Wilnie, gdzie objął funkcję komisarza rządu polskiego na województwo grodzieńskie. Wkrótce awansował na Komisarza Pełnomocnego na Litwę. Zdradzony, został ujęty przez Rosjan. Skazano go na karę śmierci przez rozstrzelanie, ale

wyrok ten zamieniono na bardziej hańbiące powieszenie. Został stracony 22 III 1864 r. na Rynku Łukiskim w Wilnie.

335. Obecna nazwa ulicy: Kameralna

uchwała nr XXX/326/04

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2004 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

336. Obecna nazwa ulicy: Kamienna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Kamienna Nowa nazwa: Kamienna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1907 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 100, k. 407-422.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

337. Obecna nazwa ulicy: kpt. Kazimierza Kamińskiego ps. „Huzar”

Uchwała nr XVI/245/15

Wcześniejsze nazwy: nazwa nadana w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki, ulica dochodząca do ulicy NMP Królowej Polski

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kazimierz Kamiński „Huzar” urodził się 8 I 1919 r. w w miejscowości Markowo-Wólka, gm. Nowe Piekuty. Ukończył Gimnazjum Handlowe w Wysokiem Mazowieckiem. Służbę wojskową odbył w Szkole Podchorążych Rezerwy Kawalerii w Grudziądzu. Brał udział w wojnie polsko niemieckiej we wrześniu 1939 r. jako żołnierz 9. Pułku Strzelców

Konnych. Po bitwie pod Kockiem dostał się do niewoli niemieckiej. Udało mu się zorganizować fałszywe dokumenty, z których wynikało, że do niewoli dostał się przypadkowo. W 1942 r. wstąpił w szeregi Armii Krajowej, pełnił funkcję dowódcy plutonu. Od 1944 r. był adiutantem Witolda Leszke ps. „Witold”, komendanta Obwodu AK Wysokie Mazowieckie. Po wkroczeniu Armii Czerwonej ukrywał się. W grudniu 1944 r. uciekł próbującym go aresztować funkcjonariuszom Milicji Obywatelskiej. W styczniu 1945 r. ponownie nawiązał kontakt z W. Leszke i stanął na czele oddziału samoobrony Obwodu Armii Krajowej Obywatelskiej Wysokie Mazowieckie. Następnie przeszedł do Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość. W 1947 r. nie ujawnił się po ogłoszeniu amnestii. Stworzył nowy oddział. W nocy z 23 na 24 XII 1947 r. oddział „Huzara” został rozbity przez żołnierzy Ludowego Wojska Polskiego. W czerwcu 1949 r. wznowił działalność zbrojną. Ogółem przez oddział przewinęło się ok. 120 ludzi, ale nigdy nie liczył on w danym momencie więcej niż 50 żołnierzy. Patrole Kazimierza Kamińskiego likwidowały posterunki MO, zabijały współpracowników Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego oraz działaczy partyjnych oraz zwalczały w terenie pospolity bandytyzm. Stoczyły też kilka bitew i potyczek z oddziałami Korpusu Bezpieczeństwa Publicznego. Po nawiązaniu kontaktu w 1952 r. z fałszywą V Komendą WiN w pełni kontrolowaną przez funkcjonariuszy Urzędu Bezpieczeństwa, K. Kamiński 23 X 1952 r. został aresztowany w Warszawie przez UB. Po brutalnym śledztwie 26 III 1953 r. Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie na sesji wyjazdowej w Łapach skazał go w trybie doraźnym na 6-krotną karę śmierci. Stracono go 11 X 1953 r. w więzieniu w Białymstoku. Jego symboliczny grób znajduje się na cmentarzu w Poświętnem. 13 III 1997 r. Sąd Wojskowy w Białymstoku unieważnił wyrok z 1953 r.

338. Obecna nazwa ulicy: Kanarkowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

339. Obecna nazwa ulicy: Kanonierska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1933 r., nr hipoteczny 2076, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bema

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed lutym 1919 r. na terenie majątku prywatnego W. Trusowa – „Bazantarnia”. Odnaleziono nazwę ulicy w dokumentach hipotecznych od 1933 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

340. Obecna nazwa ulicy: Tadeusza Kantora

uchwała nr LXV/649/98

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1998 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tadeusz Kantor urodził się 6 IV 1915 r. w Wielopolu Skrzyńskim. Uczył się w tarnowskim gimnazjum. Był absolwentem Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Do najśłynniejszych jego dzieł należą: *Dziennik z podróży, Człowiek i stół, Niebezpieczne odwrócenie i Powrót do domu rodzinnego*, głośne przedstawienia teatralne *Umarła klasa i Wielopole, Wielopole, Niech szczerą artyści, Dziś są moje urodziny*. Według jego projektu powstała słynna rzeźba *Krzesło*. Był też autorem manifestów artystycznych, animatorem życia kulturalnego, założył Teatr Cricot 2 w Krakowie. Zmarł 8 XII 1990 r. w Krakowie.

341. Obecna nazwa ulicy: Kapitańska

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r. przed włączeniem ul. Kapitańska.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

342. Obecna nazwa ulicy: Kaprańska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1926 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 1589.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

343. Obecna nazwa ulicy: Mieczysława Karłowicza

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Mieczysław Karłowicz urodził się 11 XII 1876 r. w Wiszniewie. Był polskim kompozytorem. Studiował w Warszawie, Berlinie i Lipsku. Debiutował jako kompozytor Serenadą na orkiestrę smyczkową opus 2 w Berlinie. Współpracował z Warszawskim Towarzystwem Muzycznym, m.in. organizując i prowadząc orkiestrę smyczkową. Stworzył m.in. 6 poematów symfonicznych: *Powracające fale*, *Odwieczne pieśni*, *Rapsodia litewska*, *Stanisław i Anna Oświecimowie*, *Smutna opowieść*, pieśni (10 do tekstów K. Przerwy-Tetmajera), *Koncert skrzypcowy A-dur*. Był autorem pracy *Nie wydane dotychczas pamiątki po Chopinie*. Był entuzjastą i pionierem polskiego taternictwa, członkiem Towarzystwa Tatrzańskiego i Tatrzańskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego. Publikował artykuły z górskich wspinaczek, jeździł na nartach i fotografował Tary. Zginął 8 II 1909 r. w lawinie śnieżnej na zboczach Małego Kościelca w Dolinie Gąsienicowej w Tatrach.

344. Obecna nazwa ulicy: Franciszka Karpińskiego

uchwała nr LVII/745/10

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 2010 ulica Myśliwska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1958 r. ulica wydzielona w 2010 r. z ulicy Myśliwskiej

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Franciszek Karpiński urodził się 4 X 1741 r. w Hołoskowie na Pokuciu. Od 1750 r. uczył się w kolegium jezuickim w Stanisławowie, następnie na akademii jezuickiej we Lwowie, gdzie uzyskał stopień doktora filozofii i nauk wyzwolonych oraz bakałarza teologii, nie został jednak księdzem. W tracie studiów pełnił funkcję opiekuna Józefa Mauricego Cieńskiego. W 1770 r. wyjechał w towarzystwie Józefa Kobyłańskiego do Wiednia, by tam dopełnić swą edukację. Po powrocie do kraju wiódł skromne życie ziemianina-dzierżawcy, pracował również, jako nauczyciel na dworach magnackich. Sławy doczekał się za życia. Szybko stał się poetą ludowym i narodowym. Jego utwory śpiewano w Rosji, Francji, Czechach i Niemczech. Debiutował w 1780 r. tomikiem *Zabawki wierszem i przykłady obyczajne*, który zadedykował Adamowi Kazimierzowi Czartoryskiemu. W tym samym roku wyjechał do Warszawy, gdzie objął funkcję sekretarza księcia. Wśród 46 wierszy z debiutanckiego tomiku znalazła się sielanka *Do Justyny, tęskność*

na wiosnę. Sielanki Karpińskiego dzielą się na dwa zespoły. Pierwszy, do którego zaliczamy *Laurę i Filona*, stanowią utwory utrzymane w konwencji gatunku. Drugi z kolei, reprezentowany przez *Do Justyny, tęskność na wiosnę*, to sielanki przybierające postać monologu wewnętrznego. Karpiński był pierwszym teoretykiem poezji sentymentalnej. Myśli na jej temat zawarł w rozprawie *O wymowie w prozie albo w wierszu*. Po wydaniu trzech kolejnych tomików wierszy, rozczarowany życiem w stolicy, Karpiński powrócił na wieś. Od 1785 r. przebywał w Białymstoku, na dworze Branickich, gdzie napisał, ogłoszone wiosną 1792 r. (w pierwszą rocznicę Konstytucji 3 Maja), *Pieśni nabożne*, którymi po raz kolejny potwierdził swoją wielkość. Pieśni nabożne łączą w sobie podniosłość, prostotę, motywy znane z psalmów, pieśni liturgicznych, hejnałów oraz łacińskich hymnów religijnych. Ramę kompozycyjną całego tomu stanowią pieśni: *Poranna* i *Wieczorna*, pozostałe ułożone są według kalendarza liturgicznego. Niektóre pieśni przetrwały do dziś w ramach nabożeństwa domowego.; *Kiedy ranne wstają zorze, Wszystkie nasze dzienne sprawy* oraz jedna z najpiękniejszych polskich kolęd *Bóg się rodzi*. Karpiński napisał również kilka wybitnych utworów patriotycznych. Do najsłynniejszych należą: *Żale sarmaty nad grobem Zygmunta Augusta* oraz *Pieśń dziada sokalskiego w kordonie cesarskim*. *Pieśń o Narodzeniu Pańskim* to utwór Franciszka Karpińskiego, popularnie znany, jako *Bóg się rodzi*, nazywany czasem królową polskich kolęd. Tekst pieśni powstał w Dubiecku nad Sanem na zamówienie księżnej Izabeli z Czartoryskich Lubomirskiej. Kolęda, wraz z innymi utworami składającymi się na *Pieśni nabożne*, zabrzmiała po raz pierwszy w 1792 r. w Starym Kościele Farnym w Białymstoku. W tym samym roku ukazało się jej i innych *Pieśni nabożnych* pierwsze wydanie sporządzone w klasztorze oo. Bazylianów w Supraślu. Franciszek Karpiński zmarł 16 IX 1825 r.

345. Obecna nazwa ulicy: Alfonsa Karnego

uchwała nr XXXVI/293/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1996 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Alfons Karny urodził się 14 XI 1901 r. w Białymstoku. Walczył w wojnie z bolszewikami w 1920 r. Po ukończeniu studiów wyjechał do Warszawy, gdzie podjął studia w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych pod kierunkiem Tadeusza Breyera. W 1925 r. rzeźby Karnego zostały zaprezentowane na wystawie prac uczniów wyższych szkół artystycznych w ramach Międzynarodowej Wystawy Sztuki Dekoracyjnej w Paryżu. Po ukończeniu nauki w 1930 r. artysta wyjeżdżał do Francji, Niemiec i Belgii. Po zakończeniu II wojny Karny tworzył w stylu socrealizmu. Jego prace z tego okresu, choć podejmowały pożądane wówczas tematy, pod względem stylistycznym nie odbiegały daleko od form, które artysta tworzył w latach trzydziestych. W 1949 r. otrzymał pracownię w Warszawie. W 1960 r. urządził sobie wakacyjną pracownię w Gdańsku. W 1963 r. zorganizowana została jego pierwsza indywidualna wystawa rzeźb. Alfons Karny zmarł 14 VIII 1989 r. Od 1974 r. prace artysty były eksponowane są w Muzeum Okrę-

gowym w Białymstoku, a od 1993 r. w Muzeum Rzeźby Alfonsa Karnego w Białymstoku.

346. Obecna nazwa ulicy: Aleksandra Karpowicza

uchwała nr XVII/121/68

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1968 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Pietrasze.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Aleksander Karpowicz 8 V 1945 r., jako kanonier zawiesił polską flagę na Bramie Brandenburskiej w Berlinie.

347. Obecna nazwa ulicy: Jana Karskiego

uchwała nr XXXII/378/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Karski (wł. Jan Romuald Kozielewski) urodził się 24 IV 1914 r. w Łodzi. Ukończył wydział prawa i studium dyplomacji oraz szkołę podchorążych. Walczył w wojnie obronnej z Niemcami 1939 r. i trafił do niewoli, z której udało mu się zbiec. Podjął działalność podziemną. Ze względu na doskonałą pamięć i znajomość języków obcych powierzono mu obowiązki politycznego emisariusza władz Polskiego Państwa Podziemnego. W czasie jednej z misji do Francji został aresztowany przez Gestapo. Po brutalnych przesłuchaniach próbował popełnić samobójstwo obawiając się, że podczas kolejnych tortur może zdradzić Niemcom istotne informacje o polskim Podziemiu. Odratowany, trafił do więziennego szpitala, z którego został odbity dzięki pomocy polskiego Związku Walki Zbrojnej. W 1942 r. pod pseudonimem Jan Karski, którego odtąd będzie stale używał, wyruszył w kolejną misję, do Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych. Jednym z jego głównych zadań było poinformowanie aliantów o tragicznej sytuacji ludności żydowskiej pod okupacją niemiecką. Zbierając informacje na ten temat, dwukrotnie przedostał się do warszawskiego getta, a także do obozu przejściowego w Izbicy, z którego Żydzi kierowani byli do obozów zagłady. Wstrząsającą relacją naocznego świadka przekazał ogromnej liczbie amerykańskich i brytyjskich polityków, dziennikarzy i artystów. Spotkał się między innymi z ministrem spraw zagranicznych rządu brytyjskiego oraz z prezydentem USA. Jednak dramatyczne apele emisariusza o ratunek dla narodu żydowskiego nie przyniosły rezultatów. Po wojnie Jan Karski pozostał na emigracji w Stanach Zjednoczonych. Podjął studia z zakresu nauk politycznych i obronił doktorat na Uniwersytecie Georgetown w Waszyngtonie,

gdzie przez dalsze czterdzieści lat wykładał stosunki międzynarodowe i teorię komunizmu. Wśród jego studentów znalazł się przyszły prezydent Bill Clinton. Jan Karski był również autorem kilku książek. Publikacja o działalności polskiego państwa podziemnego („Story of a Secret State”), opublikowana w 1944 r. w USA stała się bestsellerem i została przetłumaczona na wiele języków. W ostatnich dwudziestu latach życia Jan Karski wielokrotnie opowiadał na spotkaniach w Ameryce, Izraelu i w Polsce o masowej eksterminacji ludności żydowskiej w czasie wojny i swoich próbach zainteresowania świata. Jan Karski otrzymał wiele prestiżowych wyróżnień – uhonorowano go między innymi tytułem „Sprawiedliwego wśród Narodów Świata”, osiem uczelni polskich i zagranicznych przyznało mu doktoraty honoris causa, był kawalerem Orderu Orła Białego (najwyższego polskiego odznaczenia państwowego) i honorowym obywatelem Izraela. Sam natomiast ufundował nagrodę im. Jana Karskiego i Poli Nireńskiej przyznawaną, co roku wspólnie przez YIVO w Nowym Jorku i Żydowski Instytut Historyczny w Warszawie autorom publikacji przedstawiających rolę i wkład Żydów polskich w polską kulturę. Zmarł 13 VII 2000 r. w Waszyngtonie.

348. Obecna nazwa ulicy: Marcina Kasprzaka

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Marcin Kasprzak urodził się 2 XI 1860 r. we wsi Czołowo. Był drukarzem i działaczem rewolucyjnego ruchu robotniczego. W 1885 r. współtworzył organizację socjalistyczną w Poznaniu, a w 1888 i 1889 r. partię II Proletariat. W 1890 r. był jednym z organizatorów pierwszych w dziejach obchodów święta 1 maja w Warszawie. W latach 1891–1893 przebywał na emigracji w Londynie. W 1896 r. wstąpił w szeregi Polskiej Partii Socjalistycznej w zaborze pruskim. Szybko został z niej usunięty, gdyż nie chciał potępić stanowiska Róży Luksemburg wobec tego ugrupowania. W latach 1902–1903 współredagował „Gazetę Ludową”. W 1904 r. zaczął działać w ugrupowaniu Socjaldemokracji Królestwa Polskiego i Litwy (SDKPiL). 27 IV 1904 r. przy ul. Dworskiej leżącej w warszawskiej dzielnicy Wola (mieściła się tam konspiracyjna drukarnia) w czasie rewizji zastrzelił dwóch oficerów żandarmerii, a dwóch stójkowych zmarło w wyniku ran w szpitalu. Piąty policjant został przez Kasprzaka ciężko raniony nożem, przeżył i był w sądzie koronnym świadkiem oskarżenia. Proces Kasprzaka odbył się przed Wojskowym Sądem Okręgowym, wyrokiem, którego 2 IX 1905 r. został skazany na śmierć przez powieszenie. Wyrok wykonano 8 IX 1905 r. na stokach warszawskiej Cytadeli.

349. Obecna nazwa ulicy: Kaszmirowa

uchwała Nr XVII/144/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

350. Obecna nazwa ulicy: Kasztanowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy z 1954 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

351. Obecna nazwa ulicy: Kawaleryjska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument notarialny z nazwą Kawaleryjska z 1931 r., notariusz Jankowski, nr repertorium 3217

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed lutym 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

352. Obecna nazwa ulicy: Wiesława Kazaneckiego

uchwała nr XXV/293/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1996 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Wiesław Kazanecki urodził się 10 I 1939 r. w Białymstoku. Był absolwentem Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Opolu. Debiutował jako poeta w jednodniówce studenckiej „Przedpole” w roku 1959. Był jednym z założycieli Korespondencyjnego Klubu Młodych Pisarzy. Po-

wrócił do Białegostoku, gdzie podjął pracę w Technikum Mechanicznym. W miesięczniku „Kontrasty” prowadził od 1965 r. dział poetycki i pocztę literacką *Post scriptum*. Swoją twórczość prezentował na łamach wielu pism literackich, antologii. Wiersze, opowiadania i recenzje drukował między innymi w „Kamieniu”, „Kontrastach” i „Poezji”. Od 1978 r. redagował białostockie „Zdarzenia”. Był redaktorem w białostockim Oddziale Krajowej Agencji Wydawniczej. Wiesław Kazanecki był autorem 12 tomów wierszy. Jego pośmiertną spuściznę prozatorską publikowała Książnica Podlaska w Białymstoku w serii IN MEMORIAN. Ukazały się następujące książki: *Listy do Wilhelma Przeczka*, *Oswoić szczura w zachodnim Berlinie*, *Post scriptum*, *Strefa ocalenia*, *Oddział nieżyjących* i *Notatki nowojorskie*. Ukazały się również następujące tomy wierszy: *Kamień na kamieniu*, *Portret z nagonką*, *Pejzaże sumienne*, *Cały czas w orszaku*, *Stwórca i kat*, *Śmierć uśmiechu Giocondy*, *Koniec epoki barbarzyńców*, *Na powódź i na wiatr*. Po jego śmierci ukazały: *List na srebrne wesele*, *Wiersze ostatnie*, *Wiersze*, *Przyszedłem powiedzieć ci te wszystkie słowa...* Zmarł 1 II 1989 r. w Białymstoku. Od 1992 r. w Białymstoku przyznawana jest Nagroda Literacka Prezydenta Miasta imienia Wiesława Kazaneckiego.

353. Obecna nazwa ulicy: Kapielowa

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

354. Obecna nazwa ulicy: Kątowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1931 r. notariusz Jankowski nr repertorium 3490.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

355. Obecna nazwa ulicy: Kiejstuta

uchwał nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: ulica odchodząca od ul. Władysława Jagiełły.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1985 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kiejstut urodził się ok. 1308/1310. Był księciem trockim, który współrządził wraz z Olgierdem Litwą. W 1381 r. po zdobyciu Wilna wszedł w konflikt ze swoim bratankiem, Władysławem Jagiełłą, synem Olgierda. Jagiełło uwięził stryja w Krewie. Niedługo później Kiejstut zmarł. Z małżeństwa z Birutą pozostawił synów Witolda i Zygmunta oraz córkę Ryngałę. Kiejstut brał udział w dwóch wyprawach łupieżczych do Małopolski. W roku 1370 oddziały litewskie pod wodzą Olgierda złupiły sanktuarium świętokrzyskie. W trakcie drugiej wyprawy dowodzonej przez Kiejstuta Litwini dotarli aż pod Tarnów niszcząc wiele wiosek i mniejszych miasteczek. Polska wyprawa odwetowa nie powiodła. Zmarł 15 VIII 1382 r.

356. Obecna nazwa ulicy: Kielecka

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Kielecka nowa nazwa: Kielecka.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

357. Obecna nazwa ulicy: Kiemliczów

Uchwała nr LX668/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kiemlicze to despotyczny ojciec i mało rozgarnięci, ale silni bliźniacy Kosma i Damian Chciwi i sprytni Kiemlicze traktowali wojnę, jako okazję do wzbogacenia się. Po spotkaniu z Andrzejem Kmicicem w chacie smolarza towarzyszyli mu w drodze do Częstochowy, ale nie brali udziału w obronie klasztoru. Zostali pod murami klasztoru, gdzie prowadzili zbójcecki proceder. Uratowali życie Kmicica torturowanego przez Kuklinowskiego przyłączyli się do Kmicica. Stary Kiemlicz zginął w tatrzańskim wozie, gdzie razem z Kmicicem i synami odparł Szwedów, którzy chcieli zabić króla Jana Kazimierza. Bliźniacy uczestniczyli m.in. w szturmie na Warszawę.

358. Obecna nazwa ulicy: Kierunkowa

uchwała nr LXIII/716/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

359. Obecna nazwa ulicy: Kijowska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Kijowska nowa nazwa: Kijowska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1907 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 101, k. 7-8.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

360. Obecna nazwa ulicy: Jana Kilińskiego

brak uchwały o nadaniu nazwy Niemiecka

Wcześniejsze nazwy: W 1825 r. spotykamy nazwę Nad Kanałem, od 1836 r. stosowano nazwę Zamkowa lub Pałacowa. W latach 60. XIX w. zaczęto używać nazwy Niemiecka. W sierpniu 1914 r. władze rosyjskie przemianowały nazwę ulicy na Słowiańską, nazwa ta funkcjonowała do sierpnia 1915 r., tj. do wkroczenia wojsk niemieckich do Białegostoku. W latach 1915–1919 ulica Niemiecka. Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Niemiecka, nowa nazwa: Kilińskiego. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Niemiecka z 1872 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 1, k. 93-98.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Kiliński urodził się w 1760 r. w Trzemesznie w Wielkopolsce. Do Warszawy przyjechał w 1780 r., gdzie rozpoczął naukę w zawodzie szewca. W 1788 r. zdał egzaminy i uzyskał tytuł mistrza szewskiego. Został członkiem Związku Rewolucyjnego. W dniach 17 i 18 IV 1794 r., w czasie wydarzeń w Warszawie stanął na czele ludu. Po dwóch dniach walk z od-

działami rosyjskimi odniósł zwycięstwa. Warszawa była wolna. 19 IV 1794 r. przyłączył się do powstania kościuszkowskiego. Kiliński wszedł w skład Rady Zastępczej Tymczasowej, która sprawowała władzę w stolicy. 2 VII 1794 r. Tadeusz Kościuszko mianował go pułkownikiem. Pod koniec powstania dostał się do niewoli pruskiej i został wydany Rosjanom. W 1796 r. po wyjściu z więzienia w Twierdzy Pietropawłowskiej w Petersburgu wyjechał do Wilna. Tam też brał udział w konspiracji za co wywieziony został w głąb Rosji. Po powrocie z niewoli nie angażował się w życie publiczne. Pisał pamiętniki wydane w latach 1830 i 1899. Zmarł 28 I 1819 r. w Warszawie. Został pochowany pod kościołem na warszawskich Powązkach, lecz jego mogiła została zniszczona w czasie przebudowy kościoła.

361. Obecna nazwa ulicy: Kirkora

uchwała nr XIV/43/80

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1980 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Wygoda, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kirkor był bohaterem utworu *Balladyna* Juliusza Słowackiego. Jest postacią drugoplanową. To bogaty książę, szukający za radą pustelnika ubogiej, wiejskiej dziewczyny za żonę. Nie mogąc znieść nieprawości władcy starał się przywrócić gnieźnieński tron prawowitego króla Popiela III (pustelnika). Zginął w walce z wojskiem *Balladyny* i *Kostryna*.

362. Obecna nazwa ulicy: Księdza Arcybiskupa Edwarda Kisiela

uchwała nr XIX/238/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ksiądz Arcybiskup Edward Kisiel urodził się 24 II 1918 r. w miejscowości Jundziłowo w parafii Nowy Pohost na Braślawszczyźnie. W 1937 r. w Pińsku uzyskał świadectwo dojrzałości. W tym samym roku wstąpił do Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Wilnie i zapisał się na Wydział Teologiczny Uniwersytetu Stefana Batorego. W czasie okupacji niemieckiej 3 III 1942 r. został aresztowany razem z profesorami i alumnami Wileńskiego Seminarium i umieszczony w więzieniu na Łukiszkach. Został wywieziony 5 V 1942 r. na roboty do Niemiec. Udało mu się zbiec z transportu w Warszawie. Wyjechał do Łańniewa, gdzie kończył swoje studia teologiczne i u profesorów z Zakonu Jezuitów złożył końcowe egzaminy. Święcenia kapłańskie przyjął 14 II 1943 r. z rąk bpa pińskiego Kazimierza Bukraby w kaplicy Sióstr Urszulanek przy ul. Wiślniej w Warszawie. Posługę kapłańską pełnił w Czarnej Wsi. Potem pracował w Uho-

wie, a od 1945 r. był prefekt w parafii św. Rocha w Białymstoku. Studiował też na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Warszawskiego i uzyskał w 1953 r. doktorat z teologii dogmatycznej na podstawie rozprawy pod tytułem *Wartości społeczne Wcielenia według św. Hilarego z Poitiers*, napisanej pod kierunkiem ks. prof. Antoniego Pawłowskiego. W latach 1957–1976 był archidiecezjalnym wizytatorem nauki religii, a od 1971 – kanclerzem kurii arcybiskupiej. W 1974 r. został zamianowany kanonikiem gremialnym Kapituły Bazyliki Metropolitalnej w Wilnie (z siedzibą w Białymstoku). 15 I 1976 r. został wybrany na wikariusza kapitulnego archidiecezji w Białymstoku, a 3 V 1976 r. papież Paweł VI zamianował go biskupem tytularnym Limaty i administratorem archidiecezji. Sakrę biskupia przyjął w dniu 27 VI 1976 r. w prokatedrze białostockiej z rąk prymasa Polski kard. Stefana Wyszyńskiego. Jan Paweł II w czasie wizyty w Białymstoku 5 VI 1991 r. utworzył diecezję białostocką, a bpa Kisiela zamianował pierwszym jej ordynariuszem. Natomiast w związku z reorganizacją Kościoła Katolickiego w Polsce w dniu 25 III 1992 r. bullą „Totus Tuus Poloniae populus” zostało utworzone arcybiskupstwo i metropolia białostocka i bp Kisiel został ogłoszony pierwszym arcybiskupem metropolitą. Ostatni rok życia był naznaczony wielkim cierpieniem z powodu ciężkiej choroby. Zmarł 28 IX 1993 r. i pochowany został w krypcie pod starym kościołem farnym przy bazylice katedralnej w Białymstoku.

363. Obecna nazwa ulicy: Stefana Kisielewskiego „Kisiela”
uchwała nr L/573/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Centrum
Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok włączonych w XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.) oraz gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stefan Kisielewski urodził się 7 III 1911 r. w Warszawie. Jego ojcem był Zygmunt Kisielewski, a matką Salomea z domu Szapiro (ciotka Hanki Sawickiej). W latach 1929–1931 studiował polonistykę i filozofię na Uniwersytecie Warszawskim, a także od 1927 r. w Konserwatorium Warszawskim, gdzie w latach 1934–1937 uzyskał dyplomy z teorii muzyki. W latach 1938–1939 przebywał w Paryżu. W okresie międzywojennym rozpoczął działalność, jako kompozytor, krytyk oraz literat. W 1932 r. opublikował pierwsze recenzje muzyczne w dwutygodniku „Echo Tygodnia”. W latach 1935–1937 był sekretarzem redakcji „Muzyki Polskiej”. W kwietniu 1939 r. objął stanowisko kierownika muzycznego Rozgłośni Warszawa II. Brał udział w kampanii wrześniowej 1939 r., będąc żołnierzem 85. Pułku Piechoty 19 Dywizji Piechoty w Nowowilejce. Po rozformowaniu wrócił pieszo do Warszawy, gdzie spędził okupację. Dawał prywatne lekcje fortepianu, pracował, jako akompaniator w szkole gimnastycznej Stefana Szelestowskiego i w kawiarni „Rio Rita” na Krakowskim Przedmieściu. Pracował w Wydziale Delegatury Rządu na Kraj. Podczas powstania warszawskiego pracował w radiu. Ranny 3 VIII 1944 r. został wywieziony z transportem ludności cywilnej. Z transportu zbiegł w Skierniewicach, gdzie spędził resztę wojny. Podczas powstania stracił większość dorobku kompozytorskiego. Po wojnie osiedlił się w Krakowie. W 1945 r.

założył pismo „Ruch Muzyczny. Był publicystą i felietonistą „Tygodnika Powszechnego”. Używał pseudonimu „Kisiel”. W latach 1950–1953 był redaktorem „Przewodnika koncertowego” Filharmonii Krakowskiej, w latach 1955–1957 autorem radiowych *Rozmów o muzyce*, w latach 1956–1961 prezesem koła Związku Kompozytorów Polskich w Krakowie. W 1961 r. zamieszkał w Warszawie. W latach 1957–1965 był posłem na Sejm PRL. W 1964 r. był jednym z sygnatariuszy Listu 34. W latach 1965–1968 piastował stanowisko redaktora naczelnego wydawnictwa muzycznego „Synkopa”, w latach 1971–1974 prezesa sekcji muzycznej ZAiKS-u, był także członkiem Związku Literatów Polskich. W 1968 r. za krytykę cenzury (użył wtedy na zebraniu Związku Literatów Polskich słynnego określenia „dyktatura ciemniaków”. 11 III 1968 r. został pobity przez tzw. „nieznanych sprawców”. W 1976 r. podpisał list 14 przeciwko represjonowaniu uczestników radomskiego czerwca. W 1984 opublikował w „Tygodniku Powszechnym”. Twórczość publicystyczna Kisielewskiego nacechowana była duchem pragmatyzmu i liberalizmu, a jednocześnie niepokorna. W kwestiach polityczno-społecznych reprezentował poglądy konserwatywno-liberalne. Był jednym z założycieli Ruchu Polityki Realnej w 1987 r. oraz Unii Polityki Realnej w 1989 r. Sympatyzował też z Porozumieniem Centrum. Po 1989 r. po nieporozumieniach z redakcją „Tygodnika Powszechnego”, odmówił dalszego publikowania swoich tekstów w tym tygodniku i przeniósł się na łamy „Wprost, gdzie zgodził się na udzielanie krótkich wywiadów, komentując aktualne wydarzenia. Równocześnie, od marca 1988 r. do 2 IX 1991 r. nagrywał cotygodniowe felietony *Kisiel prosto z Warszawy* dla polonijnej audycji radiowej w rozgłośni WPNA w Chicago. W 1990 r. ustanowił doroczną Nagrodę Kisielewskiego. W latach 1968–1980 pisał osobisty dziennik, który objął kilka brulionów. Dziennik został wydany po jego śmierci, pod nazwą *Dzienniki*. Zmarł 27 IX 1991 r. i został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

364. Obecna nazwa ulicy: Generała Franciszka Kleeberga

brak uchwały, uchwała nr LXVIII/697/98

Wczesniejsze nazwy: Przed rokiem 1998 Szosa Północno-Obwodowa (najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą Szosa Północno-Obwodowa z 1933 r. notariusz Kurmanowicz, nr repertorium 971).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi i kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r., wcześniej Szosa Północno-Obwodowa.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Franciszek Kleeberg urodził się 1 II 1888 r. w Tarnopolu. W 1911 r. ukończył Wyższą Szkołę Strzelecką Artylerii w Hajmasker. Studiował w Szkole Sztabu Generalnego w Wiedniu. W maju 1915 r. wstąpił do Legionów Polskich. W 1916 r. został szefem Sztabu III Brygady Legionów. W czerwcu 1918 r. Kleeberg znalazł się w armii austriackiej. Do końca wojny służył w 54. Brygadzie Piechoty. Po zakończeniu I wojny został przyjęty do Wojska Polskiego. W marcu 1920 r. otrzymał przydział na stanowisko pomocnika szefa Oddziału Organizacyjno-Mobilizacyjnego. W sierpniu 1920 r. był szefem sztabu Grupy Operacyjnej gen. Raszewskiego. Po zakończeniu wojny polsko-bolszewickiej był

szefem Sztabu Okręgu Generalnego. Od 1922 r. pełnił funkcję dowódcy 14. Dywizji Piechoty. W 1924 r. dostał rozkaz wyjazd do Francji, gdzie studiował w Wersalu i Metz (w centrach wyszkolenia piechoty i artylerii). Uczył się również w elitarnej École Supérieure de Guerre. Po powrocie do Polski został dowódcą 29. Dywizji Piechoty. 1 I 1928 r. dostał awans na stopień generała brygady. W 1936 r. został mianowany dowódcą Okręgu Korpusu nr III na terenie Grodna. W 1938 r. został dowódcą Okręgu Korpusu nr IX w Brześciu nad Bugiem. 9 IX 1939 r. został dowódcą Samodzielnej Grupy Operacyjnej „Polesie”, która stoczyła ostatni bój w kampanii wrześniowej 1939 r. pod Kockiem. 5 X 1939 r. poddał ostatnią zorganizowaną jednostkę polską. Po bitwie dostał się do niewoli niemieckiej i przebywał w Oflagu IVB. Zmarł 5 IV 1941 r. w niemieckim szpitalu wojskowym. Został pochowany na cmentarzu w Neustadt. W 1969 r., w 30. rocznicę bitwy pod Kockiem, jego prochy przeniesiono na cmentarz wojskowy w Kocku. Pośmiertnie został mianowany generałem dywizji. Odznaczono go m.in.: Krzyżem Komandorskim, Kawalerskim, Złotym i Srebrnym Orderu Virtuti Militari, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski i Krzyżem Walecznych.

365. Obecna nazwa ulicy: Klepacka

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

366. Obecna nazwa ulicy: Klonowa

uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Sosnowa

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r., przed włączeniem ulica Sosnowa.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

367. Obecna nazwa ulicy: Jana Krzysztofa Kluka

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ksiądz Jan Krzysztof Kluk urodził się 13 IX 1739 r. w Ciechanowcu. Krzysztof Kluk od dzieciństwa interesował się naukami przyrodniczymi, rysunkiem i miedziorytnictwem. Początkowo kształcił się w Warszawie, następnie w Drohiczynie, a na koniec w Seminarium O.O. Pijarów w Łukowie. W 1761 r. wstąpił do Seminarium O.O. Misjonarzy u Świętego Krzyża w Warszawie, gdzie otrzymał święcenia kapłańskie. W latach 1763-1767 był kapelanem nadwornym w siedzibie starosty nurskiego, Tomasza Ossolińskiego w Nurze, w latach 1767-1770 proboszczem w parafii Winna. W 1770 r. został proboszczem w parafii Świętej Trójcy w Ciechanowcu. W parafii prowadził obserwacje przyrodnicze. W latach 1770-1779 ukazała się w Warszawie jego trzypięciotomowa rozprawa pod tytułem „*Roślin potrzebnych, pożytecznych, osobliwie krajowych, albo, które w kraju użyteczne być mogą utrzymanie, rozmnożenie i zażycie*”. Było to pierwsze w literaturze polskiej kompendium wiedzy przyrodniczej. W 1785 r. napisał pierwszy polskojęzyczny podręcznik pt. *Botanika dla szkół narodowych*. Jemu również przypisywane jest autorstwo podręcznika pt. *Zoologia, czyli Zwierzęta pismo dla szkół narodowych*, który ukazał się w 1789 r. W latach 1786-1788 został wydany w Warszawie trzypięciotomowy *Dykcyonarz Roślinny*, w którym ksiądz Krzysztof Kluk opisał 1536 gatunków roślin. Napisał też czterotomowe dzieło pt. *Zwierząt domowych i dzikich, osobliwie krajowych, potrzebnych i pożytecznych, domowych, chowanie, rozmnożenie, chorób leczenie, dzikich łowienie, oswojenie, zażycie, szkodliwych zaś wygubienie*. Był autorem pracy pt. „*Rzeczy kopalnych osobliwie zdalniejszych szukanie, poznanie i zażycie*”. W uznaniu zasług, w 1781 r., król Stanisław August Poniatowski wyróżnił księdza Krzysztofa Kluka złotym orderem „Merentibus”. Wydał też drukiem dwa kazania: *Kazanie o szacunku i miłości kapłanów* (Warszawa, 1777) i *Myśli nawracającego się grzesznika* (Warszawa 1777 r. kilkaset rękopiśmiennych kazań (znajdujących się obecnie w zbiorach Biblioteki Ossolińskich we Wrocławiu). Ksiądz Jan Krzysztof Kluk zmarł 2 VII 1796 r. w Ciechanowcu.

368. Obecna nazwa ulicy: Kłosowa

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

369. Obecna nazwa ulicy: Kmicica

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Andrzej Kmicic jest postacią fikcyjną, jednym z głównych bohaterów powieści *Potop* Henryka Sienkiewicza. Był pułkownikiem wojsk litewskich potomkiem możnego rodu szlacheckiego. Miał też swój pierwowzór w osobie strażnika wielkiego litewskiego Samuela Kmicica. Sienkiewicz pokazał go początkowo jako zabijakę i warchołę, który służył księciu Januszowi Radziwiłłowi (przeszedł on do obozu króla szwedzkiego). Zdradzieckie zamiary Janusza Radziwiłła poznał dopiero w rozmowie z księciem Bogusławem. Kmicic wtedy przeszedł na stronę króla Jana Kazimierza. Bronił Ojczyzny pod przybranym nazwiskiem Babinicz. Brał udział w obronie Jasnej Góry, gdzie wysadził wielkie działo szwedzkie. Potem pojechał na Śląsk do króla. Podczas powrotu do kraju uratował Jana Kazimierza. Brał udział w bitwie pod Prostkami, w czasie której dowodził Tatarami wspomagającymi Polaków. Był zakochany i wierny Aleksandrze Billewiczównie, którą poślubił.

370. Obecna nazwa ulicy: Knyszyńska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z 1922 r. nr hipoteki 243, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

371. Obecna nazwa ulicy: Kobryńska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

372. Obecna nazwa ulicy: Jana Kochanowskiego

brak uchwały o nadaniu nazwy Turgieniewski Zaulek

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Turgieniewski Zaulek, nowa nazwa: Kochanowskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Kochanowski urodził się w 1530 r. w Sycynie (koło Zwolenia). Pochodził ze szlacheckiej rodziny Kochanowskich herbu Korwin. Studiował na Akademii Krakowskiej. W latach 1551–1552 studiował na uniwersytecie w Królewcu, skąd udał do Włoch, do Padwy. Pisał Kochanowski już we Włoszech drobne utwory po łacinie. W tym okresie powstała także *Pieśń XXV*, (*Czego chcesz od nas, Panie, za Twe hojne dary*). W latach 1555–1556 Jan Kochanowski przebywał ponownie w Królewcu, odbył dwie kolejne podróże do Włoch. Stamtąd drogą poprzez Francję (gdzie zetknął się z Ronsardem) i Niemcy wrócił już na stałe do Polski. Dzięki poparciu podkanclerzego koronnego Piotra Myszkowskiego dostał się na dwór Zygmunta Augusta, gdzie ok. 1564 r. mianowano go sekretarzem królewskim. Dzięki Myszkowskiemu dostał też prebendy kościelne: probostwo poznańskie i zwoleńskie. Przy dworze Zygmunta II Augusta służył do 1574 r. Opisywał ważne dla Rzeczypospolitej wydarzenia, w tym hołd pruski księcia Albrechta II Fryderyka Hohenzollerna, unię Korony i Litwy (1569). Po śmierci Zygmunta Augusta Kochanowski na dwór królewski już nie wrócił, choć popierał Stefana Batorego; brał udział w sejmie elekcyjnym i zyskał łaski kanclerza Jana Zamoyskiego. Jan Kochanowski osiedlił się w majątku w Czarnolesie (Czarnym Lesie). W 1575 r. poślubił Dorotę Podlodowską, z którą miał sześć córek (trzy zmarły w dzieciństwie) oraz syna (urodził się już po śmierci Jana). W tym okresie powstała *Odprawa posłów greckich*, a wkrótce po niej *Psalterz Dawidów*. Po śmierci ukochanej córki Urszulki Kochanowskiej w 1579 pisał *Treny*, w których opisywał zmarłą córkę Urszulę. Jan Kochanowski zmarł nagle w Lublinie 22 VIII 1584 r. Pochowany został w Zwoleniu.

373. Obecna nazwa ulicy: Kokosowa

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zawady i uroczyska Antoniuk włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

374. Obecna nazwa ulicy: Oskara Kolberga

uchwała nr X/68/90

Wczesniejsze nazwy: W latach 1974–1990 ulica Edwardy Orłowskiej

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczarki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Oskar Kolberg urodził się 22 II 1814 r. w miejscowości Przysucha w powiecie opoczyńskim. W latach 1823–30 Oskar Kolberg uczęszczał do Liceum Warszawskiego. Równocześnie pobierał naukę gry na fortepianie u Franciszka Vettera. Po przymusowym zamknięciu Liceum w 1830 r. Kolberg podjął pracę, jako księgowy w kantorze bankowym Samuela Franekla. Jednocześnie kontynuował studia muzyczne. Początkowo wiązał swoją przyszłość z karierą kompozytorską, jednak jego debiut w 1836 przeszedł bez echa. Podczas wypraw w gronie przyjaciół (literatów, malarzy, muzyków, m.in. Józefa Kopnki, Emila Jenikego, Teofila Lenartowicza, Ignacego Marcelego Komorowskiego, Cypriana Norwida, Wojciecha Gersona), notował pieśni i melodie ludowe w okolicach Warszawy. W latach 1842–45 wydał w pięciu zeszytach swój pierwszy zbiór – *Pieśni ludu polskiego*. W latach 1846–47 opublikowało 90. Zbiór ten spotkał się jednak z krytyką za naruszenie prostoty melodii, niewłaściwe opracowanie harmoniczne i wprowadzanie przygrywek. Mimo głosów krytycznych Kolberg nadal opracowywał melodie ludowe na głos i fortepian oraz publikował je w ramach artykułów: *O pieśniach litewskich* oraz *Pieśni czeskie i słowackie*, *Pieśni ludu weselne*. W latach 1845–1856 pracował, jako urzędnik w zarządzie kolei żelaznej warszawsko-wiedeńskiej. Jednocześnie podjął systematyczne badania terenowe, początkowo na Mazowszu, z czasem objął nimi cały obszar dawnej Rzeczypospolitej. W latach 50. odniósł sukces w zakresie muzyki – w 1853 odbyły się, w wykonaniu amatorów, prywatnie premiery dwóch obrazów z życia ludu: *Króla pasterzy* i *Scena w karczmie*. *Król pasterzy* doczekał się także wystawienia siedmiu przedstawień w Teatrze Wielkim w 1859 r. W latach 1859–1868 był współredaktorem Encyklopedii powszechnej Samuela Orgelbrandta, dla której opracował ok. 150 haseł. W latach 1856–1857 zaczęły ukazywać się zeszyty *Pieśni ludu polskiego*, zawierające ponad 400 melodii ludowych w formie autentycznej, bez opracowania harmonicznego. W 1865 r. ukazał się I tom dzieła pt. *Lud*. Jego zwyczaje, sposób życia, mowa, podania, przysłowia, obrzędy, gusła, zabawy, pieśni, muzyka i tańce. Seria I. Sandomierskie. W 1871 r. zamieszkał pod Krakowem najpierw w Mogilanach, a następnie w Modlnicy. W 1873 r. Kolberg został członkiem-korespondentem Krakowskiej Akademii Umiejętności, a w 1874 przewodniczącym sekcji etnologicznej Komisji Antropologicznej Akademii. W 1878 udał się na światową wystawę do Paryża. Za swoje wydawnictwa, eksponowane w dziale etnograficznym pawilonu austriackiego, otrzymał brązowy medal. Był jednym z patronów naukowych zorganizowanej w 1880 wystawy etnograficznej w Kołomyi. W 1885 r. ukazał się t. I nowej serii *Obrazy etnograficzne*. W 1889 r. członkostwo honorowe Cesarskiego Towarzystwa Miłośników Przyrody, Antropologii i Etnografii w Moskwie oraz członkostwo Warszawskiego Towa-

rzystwa Muzycznego i Warszawskiego Towarzystwa Śpiewaczego „Lutnia”. Zmarł 3 VI 1890 r. w Krakowie.

375. Obecna nazwa ulicy: Kolejowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z 1921 r. nr hipoteki 83, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białystoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

376. Obecna nazwa ulicy: Marii Kolendo

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: -

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Barnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Barnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Maria Kolendo urodziła się 25 I 1894 r. w Warszawie. Była nauczycielką historii, pracowała w następujących szkołach: 1916–1919 w Szkole Ludowej we wsi Dmochy-Glinki, następnie w Szkole Podstawowej i Gimnazjum w Ostrowi Mazowieckiej 1920–1923, w latach 1923–1925 w Publicznej Szkole Powiatowej w Małkini, w Szkole Średniej w Białymstoku w latach 1925–1931, Gimnazjum Humanistycznym w Brześciu 1931–1933, w Państwowym Gimnazjum Humanistycznym w Pińsku 1933–1936, Państwowym Gimnazjum Żeńskim im. Anny z Sapiehów Jabłonowskiej w Białymstoku 1936–1939, 1940–1941 (w czasie okupacji radzieckiej) była nauczycielką historii średniowiecznej na Kursach przy Instytucie Pedagogicznym w Białymstoku, w czasie okupacji niemieckiej (1941–1944) organizatorką tajnego nauczania, od 1943 r., gdy tajne nauczanie zostało podporządkowane AK – Kierownikiem Komisji Oświaty i Kultury Okręgu Białostockiego w Białymstoku, od roku 1944 nauczycielka w Gimnazjum i Liceum Nr 2 i Gimnazjum Krawieckim w Białymstoku, w grudniu 1944 r. została aresztowana przez władze radzieckie i wywieziona do ZSRR do obozu w Stalino gor sku gdzie przebywała do września 1945 r. Po powrocie w latach 1945–1946 była dyrektorem Liceum dla Dorosłych w Białymstoku, od 1946 wizytatorem szkół zawodowych żeńskich, w latach 1949–1952 nauczwała w Państwowym 3-letnim Liceum Administracyjno-Handlowym w Białymstoku, w latach 1952–1958 w Technikum Mechanicznym w Białymstoku. Zmarła 20 III 1980 r. w Białymstoku.

377. Obecna nazwa ulicy: Kolonia Bagnówka

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

378. Obecna nazwa ulicy: Kolonia Dojlidy

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

379. Obecna nazwa ulicy: Kolonijna

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Kolonia Zaścianki. Ulica utworzona 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

380. Obecna nazwa ulicy: Kolorowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Świerkowa (w byłej wsi Dojlidy Górne)

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

381. Obecna nazwa ulicy: Hugona Kołłątaja

uchwała nr XII/106/90

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1990 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi i kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Hugo Kołłątaj urodził się 1 IV 1750 r. w Dederkałach Wielkich na Wołyniu. Był politykiem i publicystą, kanonikiem, interesował się też geografią. Nauki pobierał szkołach w Pińczowie, a następnie studiował w Akademii Krakowskiej, gdzie uzyskał stopień doktora filozofii. Kontynuował studia w Wiedniu i w Rzymie, gdzie uzyskał doktorat z prawa i teologii oraz przyjął święcenia kapłańskie. Po powrocie do Polski został kanonikiem krakowskim. Był kapłanem w Pińczowie i Krzyżanowicach Dolnych, działaczem Towarzystwa do Ksiąg Elementarnych i Komisji Edukacji Narodowej oraz twórcą planu rozbudowy szkół w całym kraju. Do Warszawy przeniósł się w 1779 r. i zgromadził tam prężny zespół publicystów zwany kuźnicą kołłątajowską, w którym działali m.in. Franciszek Ksawery Dmochowski i Franciszek Salezy Jezierski. W 1786 został odznaczony Orderem Świętego Stanisława, a w 1791 r. został kawalerem Orderu Orła Białego. Uczestniczył w tworzeniu konstytucji 3 maja. Uczestniczył w insurekcji kościuszkowskiej, wchodząc w skład Rady Najwyższej Narodowej. Po klęsce powstańców opuścił Warszawę. Został aresztowany z rozkazu starosty sanockiego Luegera w Radymnie i osadzony w areszcie w Przemyślu. Następnie przebywał w więzieniu ołomunieckim, gdzie napisał rozprawę *Rozbiór krytyczny zasad historii o początkach rodu ludzkiego*. To wartościowe dzieło zostało wydane w trzech tomach jednak dopiero w 1842 r. Po opuszczeniu więzienia udał się na Wołyń, gdzie był współtwórcą Liceum Krzemienieckiego. Zmarł 28 II 1812 r. w Warszawie.

382. Obecna nazwa ulicy: Kołodziejka

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: bez nazwy nowa nazwa: Kołodziejka

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok włączonych w XIX w. i gruntów majątku Dojlidy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

383. Obecna nazwa ulicy: Komandorska

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Komandorska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

384. Obecna nazwa ulicy: Kombatantów

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

385. Obecna nazwa ulicy: Komety

uchwała nr LXVII/670/98

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1998 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy:–

386. Obecna nazwa ulicy: Kominek

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Na niemieckim planie miasta z 1942 r. (sygn. 139) Lanzenweg. Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy Kominek.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

387. Obecna nazwa ulicy: Komisji Edukacji Narodowej
uchwała nr XII/106/90

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1990 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi i kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Komisja Edukacji Narodowej, właściwie Komisja nad Edukacją Młodzi Szlacheckiej Dozór Mająca, podlegała królowi, sprawowała państwowy zarząd nad oświatą w Polsce. Była pierwszą w Europie państwową instytucją oświatową o statusie ministerstwa. Podlegały jej szkoły od akademii do szkół parafialnych, z wyjątkiem Szkoły Rycerskiej. KEN utworzona została na mocy uchwały Sejmu z 14 X 1773 r.

388. Obecna nazwa ulicy: Komunalna
uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

389. Obecna nazwa ulicy: Konduktorska
brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1931 r. nr repertorium 388, notariusz Kurmanowicz.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

390. Obecna nazwa ulicy: Hetmana Stanisława Koniecpolskiego
uchwała nr X/68/90

Wczesniejsze nazwy: W latach 1974–1990 ulica Sergiusza Pyrzyckiego

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Koniecpolski herbu Pobóg urodził się 9 II 1591 r. w Koniecpolu. W 1602 r. rozpoczął naukę w Akademii Krakowskiej. W 1606 r. uczestniczył w zjeździe szlachty rokoszowej w Stężycy. Wkrótce został starostą wieluńskim. Uczestniczył w wojnie polsko-rosyjskiej 1609–1618. W 1610 r., jako rotmistrz, a potem pułkownik, brał udział w wyprawie na Smoleńsk i bitwie pod Kłuszynem. Dowodził prawym skrzydłem wojsk hetmana Chodkiewicza w bitwie na przedpolach Moskwy. W 1613 r. znalazł się na Ukrainie. Brał udział w walkach ze zbuntowanym wojskiem powracającym z wypraw moskiewskich. 17 V 1614 r. pobił konfederatów wraz z synem hetmana Stanisława Żółkiewskiego Janem pod Rohatynem. W 1633 roku wszedł w skład komisji do wojny z Rosją. Buławę polną koronną Stanisław Koniecpolski otrzymał w kwietniu 1618 r. dzięki protekcji hetmana wielkiego koronnego Stanisława Żółkiewskiego, który postanowił uczynić z Koniecpolskiego swego następcę. Nikt w dziejach Rzeczypospolitej nie uzyskał tego urzędu w tak młodym wieku. W latach 1626–1629 dowodził wojskami polskimi broniącymi Prus Królewskich przed Szwedami dowodzonymi przez Gustawa Adolfa. W 1627 r. odniósł zwycięstwo nad wojskami Gustawa Adolfa w bitwie Czarnem. Zdobył Puck i Gniew. 27 VI 1629 r. zwyciężył Gustawa Adolfa w bitwie pod Trzcianą. Powrócił na Ukrainę, gdzie stłumił w 1630 r. powstanie kozackie, któremu przewodził Taras Fedorowicz. Otrzymał buławę wielką, a zaraz po niej godność kasztelana krakowskiego. 30 I 1644 r. pokonał Tatarów w bitwie pod Ochmatowem, z pomocą wojsk księcia Jeremiego Wiśniowieckiego. Zmarł 11 III 1646 r. w Brodach.

391. Obecna nazwa ulicy: Marii Konopnickiej
brak uchwały o nadaniu nazwy Rychterowski Zaulek

Wczesniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Rychterowski Zaulek nowa nazwa: Marii Konopnickiej.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Maria Konopnicka z domu Wasiłowska urodziła się 23 V 1842 r. w Suwałkach. Była polską poetką i nowelistką okresu realizmu. Była też krytykiem literackim, publicystką i tłumaczką. W 1849 r. rodzina Wasiłowskich przeniósł się do Kalisza. Maria wyszła za mąż we wrześniu 1862 r. za Jarosława Konopnickiego. Po ślubie wyjechała z Kalisza, zamieszkując w Bronowie k. Poddębic, a potem w Gusinie na terenie ówczesnej guberni kaliskiej. W czasie dziesięciu lat małżeństwa Maria urodziła ośmioro dzieci, dwoje z nich zmarło zaraz po urodzeniu. W 1872 r. rodzina Konopnickich przeniósł się do dzierżawionego Gusina. Tu powstał poemat *W górach*, który przychylnie zrecenzował Henryk Sienkiewicz. W 1876 r. Konopnicka rozstała się z mężem. W rok później przeniósł się z dziećmi do Warszawy, gdzie mieszkała do 1890. Poetka zaczęła pracę w stolicy, jako korepetytorka. W 1882 r. wyjechała do Austrii i Włoch. Na 25-lecie pracy pisarskiej (1903) Konopnicka otrzymała w darze narodowym dworek w Żarnowcu koło Krosna na Pogórzu Karpackim. Maria Konopnicka debiutowała w 1870 r. w „Kaliszanie” wierszem *Zimowy poranek*. Cykl lirycznych wierszy *W górach* opublikował „Tygodnik Ilustrowany”. Pierwszy tomik Poezji wydała w 1881 r., następne ukazywały się w latach: 1883, 1887, 1896. W latach 1884–1886 redagowała pismo dla kobiet „Świt”. Maria Konopnicka zajmowała się także krytyką literacką. W 1908 r. Konopnicka opublikowała *Rotę*, jedną z najważniejszych polskich pieśni patriotycznych. Konopnicka opublikowała m.in.: *Na drodze* (1893) – zawierał m.in. nowele *Dym*, *Mendel Gdański*, *Nasza szkapka*. Nowele: *Ludzie i rzeczy* (1898) – zawierał m.in. nowelę *Miłosierdzie gminy*, *Na normandzkim brzegu*. Dla dzieci: *Śpiewnik dla dzieci*, *O Janku Wędrowniczku* (1893), *O krasnoludkach i sierotce Marysi* (1896), *Na jagody* (1903), *Szkolne przygody Pimpusia Sadełko* (1905), *Co słonko widziało*, *Stefek Burczymucha*. Ze znanych utworów: *Wolny najmita*, *W poranek*, *Tęsknota*, *Jaś nie doczekał*, *Pieśń o domu*, *Pan Balcer w Brazylii* (1910) i wiele innych. Maria Konopnicka zmarła dn 8 X 1910 r. we Lwowie. Została pochowana na cmentarzu Łyczakowskim we Lwowie, w Panteonie Wielkich Lwowian.

392. Obecna nazwa ulicy: Konwaliowa

uchwała nr XIII/96/86, uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1989 ulica Władysława Pragi

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Południowe

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

393. Obecna nazwa ulicy: Końcowa

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Ogrodowa (w byłej wsi Zawady).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.; przed włączeniem ul. Ogrodowa

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

394. Obecna nazwa ulicy: Kopciuszka

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kopciuszek (fr. Cendrillon) – tytuł znanej baśni oraz przydomek jej głównej bohaterki, pochodzący od słowa kopeć, oznaczającego osad z sadzy.

395. Obecna nazwa ulicy: Koperkowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

396. Obecna nazwa ulicy: Mikołaja Kopernika

brak uchwały o nadaniu nazwy Szosa Baranowicka oraz o zmianie nazwy (z części Szosy Baranowickiej) na Szosa Południowa; uchwała nr XIX/130/68

Wcześniejsze nazwy: Obecna ul. Kopernika do 1915 r. stanowiła część linii komunikacyjnej zwanej Białostockoje-Baranowiczskoje-Strategiczszoje-Wojennoje-Szosse (położenie w granicach Białegostoku), której następnie nadano nazwę Szosa Baranowicka (podzielona z kolei na: Szosę Południową, Szosę Zwierzyniecką, Szosę pod Krzywą i Szosę Wschodnią). W 1968 r. zmieniono nazwę z Szosy Południowej na ul. Mikołaja Kopernika. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Szosa Baranowicka z 1920 r., notariusz Urbanowicz nr repertorium 1461. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą Szosa Południowa z 1931 r. not. Urbanowicz nr repertorium 359.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), dawnych dóbr Białystok i częściowo gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Mikołaj Kopernik urodził się 19 II 1473 r. w Toruniu. Był znanym polskim astronomem. W latach 1491–1495 studiował w Krakowie, a następnie we Włoszech. W 1503 r. uzyskał doktorat z prawa kanonicznego. Po powrocie do Polski mieszkał w Lidzbarku Warmińskim, Fromborku i Olsztynie. Opracował heliocentryczny model Układu Słonecznego, według którego Słońce znajduje się w centrum, Ziemia jest planetą i podobnie jak pozostałe planety obiega Słońce po orbicie kołistej. Jego teoria została opublikowana w 1543 r. w księdze *O obrotach sfer niebieskich*. Została nieprzychylnie przyjęta przez Kościół, a nawet umieszczono ją w indeksie ksiąg zakazanych. Teoria Kopernika zmieniła sposób patrzenia na miejsce Ziemi i człowieka we Wszechświecie i stała się podstawą rozwoju nauk ścisłych. Określa się ją mianem „rewolucji kopernikańskiej”. Mikołaj Kopernik sformułował prawo, iż „gorszy pieniądz wypiera z rynku lepszy”. Mikołaj Kopernik zmarł 24 V 1543 r.

397. Obecna nazwa ulicy: Koralowa

uchwała nr XXXVI/293/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1996 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

398. Obecna nazwa ulicy: Janusza Korczaka

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Janusz Korczak [Henryk Goldszmit] urodził się prawdopodobnie 22 VII 1878 r. w Warszawie. Był lekarzem i pedagogiem. Był częstym gościem robotniczych dzielnic Powiśla, Solca, Woli i Starówki. Starał się pomóc najbardziej potrzebującym. Podjął działalność społeczną w Warszawskim Towarzystwie Dobroczynności. W 1903 r. Korczak po skończeniu medycyny na Uniwersytecie Warszawskim rozpoczął pracę, jako lekarz-pediatra w szpitalu dziecięcym w Warszawie. Swą wiedzę pogłębiał w klinikach Berlina, Londynu i Paryża. W 1905 r., jako lekarz wojskowy brał udział w wojnie rosyjsko-japońskiej. Po wojnie wrócił do swej pracy i włączył się do działalności Towarzystwa „Pomoc dla

Sierot”. W 1912 r. Korczak objął funkcję dyrektora Domu Sierot i stał się jego mieszkańcem. Dom Sierot stał się warsztatem pracy i badań Korczaka. Tam wypracował swój system wychowawczy, pisał dzieła pedagogiczne i powieści. Po odzyskaniu niepodległości przez Polskę Janusz Korczak wspólnie z Marią Falską zorganizował zakład opiekuńczy dla dzieci i sierot z ubogich przedmieść Warszawy. W okresie międzywojennym współpracował z Polskim Radiem, w którym pod pseudonimem Stary Doktor był jedną z najbardziej znanych osób w Polsce. Przez radio wygłaszał pogadanki o wychowaniu, których słuchano całymi rodzinami. We wrześniu nie został zmobilizowany, bo miał wtedy już przeszło sześćdziesiąt lat. Włączył się jednak do cywilnej obrony Warszawy. Opatrywał rannych, przygarniał zagubione w czasie działań wojennych dzieci, chronił Dom Sierot. Został aresztowany i uwięziony przez władze niemieckie. Jego byli wychowankowie po kilku miesiącach wykupili go za uskładane pieniądze. Dom Sierot przesiedlono do Getta. W lutym 1942 r. Korczak został wychowawcą w domu podrzutków na ul. Dzielnej. W czasie likwidacji Getta, która rozpoczęła się 22 VII 1942 r. około czterech tysięcy dzieci z wszystkich sierocińców wraz z wychowawcami trafiło do komór gazowych w Treblince. Janusz Korczak został zamordowany przez Niemców wraz z dziećmi, którymi do końca się opiekował.

399. Obecna nazwa ulicy: Kordiana

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: *Kordian* to tytuł dramatu romantycznego autorstwa Juliusza Słowackiego. Utwór napisany został w Szwajcarii w 1833 r. Ukazał się anonimowo w Paryżu w 1834 r. Postać literacka Kordiana została całkowicie stworzona na potrzeby utworu – imię Kordian (znaczące dosłownie: dający serce) zostało wymyślone.

400. Obecna nazwa ulicy: Kormoranów

uchwała nr XVIII/126/87

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1987 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

401. Obecna nazwa ulicy: Korycińska

uchwała nr II/75

Wcześniejsze nazwy: Jasna

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze oraz gruntach wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r., przed włączeniem ulica Jasna

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

402. Obecna nazwa ulicy: Józefa Konrada Korzeniowskiego

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Konrad Korzeniowski (Joseph Conrad) urodził się 3 XII 1857 r. w Berdyczowie. Był znanym pisarzem i podróżnikiem. Ojciec Korzeniowskiego założył w Warszawie podziemny Komitet Ruchu, który stał się załącznikiem Rządu Narodowego, kierującego później Powstaniem Styczniowym 1863 roku. Jesienią 1861 r. ojciec Korzeniowskiego został aresztowany przez władze rosyjskie. Oboje Korzeniowscy, matka i ojciec, zostali skazani na zesłanie do Wołogdy. Matka zmarła, gdy miał osiem lat, ojciec kilka lat później. Korzeniowski wychowywał się we Lwowie i Krakowie. Gdy dorósł wyjechał do Francji, gdzie zaczął pracę marynarza. Następnie służył w marynarce brytyjskiej, gdzie z czasem został kapitanem. Pierwszą swoją powieść, *Szaleństwo Almayera* opublikował w 1895 r. Ożenił się z Angielką i osiadł na stałe niedaleko Londynu. Najbardziej znaną jego powieścią jest *Lord Jim*, która ukazała się w 1900 r. i jest jednym z kluczowych dzieł światowej prozy XX wieku. Zmarł 3 VIII 1924 r. w Oswalds, pod Canterbury, w południowo-wschodniej Anglii.

403. Obecna nazwa ulicy: Konstantego Kosińskiego

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Konstanty Kosiński urodził się w 1887 r. we wsi Bogusze-Litewka w pobliżu Grodziska). Po ukończeniu szkoły ludowej, edukację kontynuował w Białymstoku. Uczęszczał tutaj do Szkoły Realnej przy ulicy Aleksandrowskiej (obecnie budynek VI Liceum Ogólnokształcącego w Białymstoku). Był współorganizatorem tajnego nauczania w okresie zaboru rosyjskiego (udzielał wówczas korepetycji z matematyki), współzałożycielem pierwszej polskiej organizacji oświatowej w Białymstoku – „Towarzystwa Pomocy Szkołom Polskim w Białymstoku”, które założył w 1915 r. Był także założycielem, wydawcą i redaktorem „Gazety Białostockiej” – jedyne polskojęzyczne pismo w zaborze rosyjskim, członkiem Rady Miejskiej w Białymstoku I kadencji. Nauczał matematyki w Państwowym Gimnazjum Męskim im. Króla Zygmunta Augusta w Białymstoku w latach 1919–1935. Następnie pełnił funkcję dyrektora Państwowego Gimnazjum im. Adama Mickiewicza w Prużanach w latach 1935–1939. W tym czasie był krajoznawcą i propagatorem turystyki – założycielem Oddziału Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego w Białymstoku, organizatorem tajnych kompletów na poziomie szkolnictwa średniego w Białymstoku w czasie okupacji niemieckiej. W dowód uznania za zasługi dla ojczyzny odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1946 r.) oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1958 r.). Zmarł 11 I 1961 r. Został pochowany na cmentarzu farnym w Białymstoku.

404. Obecna nazwa ulicy: Kosmiczna

uchwała nr XVII/121/68

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1968 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

405. Obecna nazwa ulicy: Simony Kossak

uchwała nr XXV/308/08

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Simona Kossak urodziła się 30 V 1943 r. w Krakowie. Była biologiem i leśnikiem, posiadała tytuł profesora, popularyzowała naukę. Znana była przede wszystkim z aktywności na rzecz zachowania resztek naturalnych ekosystemów Polski. W swojej pracy naukowej zajmowała się m.in. ekologią behawioralną ssaków. Pracowała w Zakładzie Badania Ssaków Polskiej Akademii Nauk w Białowieży oraz w Instytucie Badawczym Leśnictwa w Zakładzie Lasów Naturalnych. Jej dorobek twórczy obejmuje kilkaset opracowań

naukowych, niepublikowanych dokumentacji naukowych, artykułów popularnonaukowych i filmów przyrodniczych. Od 2001 r. była autorką codziennych audycji, („Dlaczego w trawie piszczy”) w Radiu Białystok i innych regionalnych oddziałach Polskiego Radia. Zmarła 15 III 2007 r. w Białymstoku.

406. Obecna nazwa ulicy: Zofii Kossak-Szczuckiej

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zofia Kossak-Szczucka urodziła się 8 VIII 1889 r. w Kośminie. Pochodziła ze znanej rodziny malarzy – Kossaków. Podjęła studia na uczelniach plastycznych w Warszawie i Genewie. Wyszła za mąż za Stefana Szczuckiego. Mieli dwóch synów. W 1922 r. napisała *Pożogę*. Po śmierci męża zamieszkała z dziećmi w Górkach Wielkich. Pisała też dla dzieci i młodzieży, m.in. baśni *Kłopoty Kacperka*, *Koreckiego skrzata*. Publikowała w międzywojennych czasopiśmie: „Czas”, „Dziś i Jutro”, „Tęcza”. Po wybuchu II wojny światowej pisarka wyjechała z Nowosielic i zaczęła działać w konspiracji. Współtworzyła pismo podziemne „Polska żyje”. Była także współzałożycielką Komitetu Pomocy Żydom. Była więźniem obozu w Oświęcimiu, potem na Pawiaku. Uwolniona w wyniku akcji władz podziemnych. Uczestniczyła w powstaniu warszawskim. Po wojnie została odznaczona medalem „Sprawiedliwy Wśród Narodów Świata”. Musiała emigrować. Przebywała 12 lat w Anglii. W 1957 r. powróciła do kraju. Zmarła 9 IV 1968 r. w Bielsku-Białej. Najbardziej znane utwory Zofii Kossak-Szczuckiej: *Pożoga*, *Z otchłani*, *Szaleńcy Boży*, *Z miłości*, *Legnickie pole* oraz zbiór opowiadań „śląskich”: *Nieznany kraj*, *Suknia Dejaniry*, *Bursztyny*, autobiografia św. Franciszka: *Bez oręża*, powieść o królestwie izraelskim *Król trędowaty*, *Rok polski – obyczaj i wiara*, trylogia – cykl powieściowy dotyczący wypraw krzyżowych *Krzyżowcy*, powieść biblijna *Przymierze*, powieść historyczna z czasów powstania styczniowego *Dziedzictwo*.

407. Obecna nazwa ulicy: Koszykowa

brak uchwały o nadaniu nazwy Kochowska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Kochowska nowa nazwa: Koszykowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1910 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie sygn. 108, k. 376-384.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

408. Obecna nazwa ulicy: Zyndrama Kościółkowskiego
uchwała nr XXXV/293/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1996 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: życiorys Mariana Zyndrama Kościółkowskiego, poz. 111.

409. Obecna nazwa ulicy: Kościelna
brak uchwały o nadaniu nazwy Gimnazjalna

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Gimnazjalna nowa nazwa: Kościelna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1885 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie sygn. 8, k. 25-31.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r. oraz gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

410. Obecna nazwa ulicy: Kotwiczna
uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Kotwicowa

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

411. Obecna nazwa ulicy: Kowalska
uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

412. Obecna nazwa ulicy: Kowieńska

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

413. Obecna nazwa ulicy: Kozłowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z 1923 r., nr hipoteczny 407, repertorium akt hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

414. Obecna nazwa ulicy: Krakowska

brak uchwały o nadaniu nazwy Moesowska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Moesowska nowa nazwa: Krakowska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1910 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 109, k. 96-100.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek oraz dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

415. Obecna nazwa ulicy: Krańcowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1925 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 777

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

416. Obecna nazwa ulicy: Zygmunta Krasieńskiego

brak uchwał o nadaniu nazwy Mała oraz o zmianie nazwy ulicy (z Małej) na Zygmunta Krasieńskiego

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Mała nowa nazwa: Mała. Następnie zmiana nazwy ulicy na Zygmunta Krasieńskiego. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Mała z 1896 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 60, k. 387-394. Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy Krasieńskiego z 1934 r. Wpis do Repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 2146.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.) i w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zygmunt Krasieński urodził się 19 II 1812 r. w Paryżu. Jego ojcem chrzestnym był cesarz Napoleon. Zygmunt Krasieński spędził dzieciństwo w Opinogórze i w Warszawie. Ukończył liceum prowadzone przez Samuela Bogumiła Lindego. Studiował prawo na Uniwersytecie Warszawskim. W 1829 r. wyjechał na studia do Genewy. Krasieński nie wziął również udziału w powstaniu listopadowym. W 1830 r. poznał Adama Mickiewicza. Przebywał w Wiedniu, a potem we Włoszech. Poznał Cypriana Kamila Norwida i Juliusza Słowackiego. W 1843 r. za namową ojca ożenił się z Elizą Branicką (1820–1876), polską malarką. Zygmunt Krasieński wydawał swoje utwory bezimiennie, pod pseudonimem lub cudzym nazwiskiem. Zabieg ten pozwolił mu na swobodę wypowiedzi, jednocześnie mógł przyjeżdżać do ojczyzny, nie narażając się na represje. Zmarł 23 II 1859 r. w Paryżu. *Agaj-Han, Irydion, Nie-Boska komedia, Przedświt, Psalmi przyszłości, Fantazja życia, Listy do Delfiny Potockiej.*

417. Obecna nazwa ulicy: Kraski

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

418. Obecna nazwa ulicy: Krasnoludków

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych w 1954 r. oraz majątku Wasilków, włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

419. Obecna nazwa ulicy: Józefa Ignacego Kraszewskiego

brak uchwał o nadaniu nazwy Żukowskiego

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Żukowskiego nowa nazwa: Kraszewskiego. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1904 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie sygn. 95, k. 233-240.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Ignacy Kraszewski urodził się 28 VII 1812 r. w Warszawie. Wychowywał się w Romanowie w powiecie włodawskim pod opieką babki Zofii Małskiej i prababki Konstancji Nowomiejskiej. Kształcił się w szkole wydziałowej w Białej Podlaskiej, szkole wojewódzkiej w Lublinie w gimnazjum w Świsłoczy, gdzie zdał egzamin dojrzałości. We wrześniu 1829 r. podjął studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Wileńskiego, wkrótce przeniósł się na literaturę. Pod pseudonimem Kleofasa Fakunda Pasternaka ogłaszał pierwsze utwory literackie. 3 XII 1830 r. został aresztowany. W więzieniu przebywał do marca 1832 r. Następnie otrzymał nakaz osiedlenia się w Wilnie z dozorem policyjnym. Podczas pobytu w Wilnie prowadził badania historyczne, których pokłosiem była

czterotomowa monografia historyczna Wilna. W 1833 r. dostał pozwolenie na wyjazd z Wilna. Osiedlił się we wsi Dołhe. 10 VI 1838 r. ożenił się z Zofią Woronowiczówną. W 1840 r. zakupił wieś Gródek koło Łucka. Odbił też kilka podróży, m.in. do Kijowa i Odessy, które zaowocowały Wspomnieniami Odessy, Jedyssanu i Budżaku. Urodziło mu się czworo dzieci. W 1853 r. zamieszkał w Żytomierzu, gdzie był m.in. kuratorem szkół polskich, dyrektorem Teatru Żytomierskiego, dyrektorem Klubu Szlacheckiego, prezesem Towarzystwa Dobroczynności. Odbił kolejną podróż po Europie. W 1859 r. przeniósł się do Warszawy. Został redaktorem „Gazety Codziennej” Leopolda Kronenberga. Pod koniec stycznia 1863 r. został zmuszony do opuszczenia Warszawy. Wyjechał do Drezna. W pracy literackiej skupił się na publicystyce politycznej, pod pseudonimem „Bogdan Bolesławita” ogłosił szereg powieści o tematyce powstańczej. W 1866 r. zamieszkał w Krakowie. Porażką Kraszewskiego zakończyły się starania o katedrę literatury polskiej na Uniwersytecie Jagiellońskim, które pisarz przegrał z Stanisławem Tarnowskim, mimo iż konkurent nie spełniał wymogów formalnych. Po kolejnym niepowodzeniu – fiasku planów kupna krakowskiego „Czasu” – Kraszewski założył własną drukarnię w Dreźnie. Nie był to dobry interes, już w 1871 r. został zmuszony do odsprzedania drukarni ze stratą finansową. Napisał kilkadziesiąt powieści historycznych, z których najbardziej znana jest *Stara baśń*. Z punktu widzenia regionu najważniejsza jest powieść *Grzechy hetmańskie* przedstawiająca prywatne życie Jana Klemensa Branickiego. Józef Ignacy Kraszewski zmarł 19 III 1887 w Genewie.

420. Obecna nazwa ulicy: Krecia

uchwała nr 12/83

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1963 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

421. Obecna nazwa ulicy: Kredytowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1938 r., nr hipoteczny 2560, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed lutym 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

422. Obecna nazwa ulicy: Kręta

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1934 r. notariusz Szczepiński nr repertorium 410.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed lutym 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

423. Obecna nazwa ulicy: Krokusowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Księżycowa (w byłej wsi Dojlidy Górne).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; przed włączeniem ul. Księżycowa.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

424. Obecna nazwa ulicy: Kropelkowa

uchwała nr XXX/486/17

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki oraz majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

425. Obecna nazwa ulicy: Króla Zygmunta Augusta

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Miasnicka, nowa nazwa Wąska; najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy Miasnicka z 1909 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 106, k. 260-267. Przed rokiem 1985 ulica Wąska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; wydzielona z ulicy Wąskiej w 1985 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zygmunt II August urodził się 1 VIII 1520 r. w Krakowie. Był synem Zygmunta I Starego i księżniczki mediolańskiej Bony z rodu Sforza, ostatni władca Polski z dynastii Jagiellonów. Wybrany został na wielkiego księcia litewskiego i koronowany na króla Polski w 1529 r., jeszcze za życia swego ojca (elekcja vivente rege). Był to wyjątek w dziejach Rzeczypospolitej. Od 1544 r. sprawował samodzielne rządy na Litwie. Prowadził walki z Moskwą o Inflanty. W 1557 r. wybuchła wojna litewsko-rosyjska, która przekształciła się w wojnę Litwy i Polski z Rosją. 1568 r. utworzył Komisję Morską i zapoczątkował budowę i organizację floty polskiej. 1569 r. doprowadził do zawarcia unii polsko-litewskiej w Lublinie. Szukając sojuszników przeciw Moskwie uznał prawa bocznej (elektorskiej) linii Hohenzollernów do objęcia władzy w Prusach Książęcych. Na sejmie 1562–1563 przeszedł na stronę szlacheckiego stronnictwa egzekucyjnego (egzekucja praw). W 1555 r. obradował sejm piotrkowski. Pod naciskiem posłów król wysłał do Rzymu S. Maciejowskiego, który zabiegał u papieża o wyrażenie zgody na zwołanie w Rzeczypospolitej soboru narodowego, odprawianie mszy i nabożeństw w języku polskim, przyjmowanie komunii pod dwiema postaciami i zniesienie celibatu. Paweł IV odrzucił projekt utworzenia Kościoła narodowego. Król zapewnił jednak tolerancję religijną w państwie, m.in. zniósł egzekucję starościńską dla wyroków sądów kościelnych, 1570 wydał edykt „o niesądzeniu za herezję”. Był mecenasem sztuki, protektorem pisarzy, miłośnikiem muzyki, posiadał ok. 3,5 tys. tomów biblioteki i bogatą kolekcję arrasów. Był trzykrotnie żonaty. Najgłośniejsze było jego małżeństwo z Barbarą Radziwiłłówną. Zmarł bezpotomnie 7 VII 1572 r. w Tykocinie.

426. Obecna nazwa ulicy: Królicza

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

427. Obecna nazwa ulicy: inż. Mieczysława Królika

uchwała nr XLVIII/544/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Jaroszkówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Mieczysław Królik urodził się 14 I 1911 r. w Warszawie. Ukończył Wyższą Szkołę Budowy Maszyn im. Wawelberga i Rotwana w Warszawie. W 1934 r. po odbyciu zasadniczej służby wojskowej przyjechał do Białegostoku i od połowy maja 1935 r. dostał pracę w elektrowni, która znajdowała się przy ul. Elektrycznej. Początkowo pracował tam dorywczo, później został zatrudniony na stałe. 24 VII 1944 r. wycofujący się Niemcy wysadzili elektrownię, pozostawiając niezniszczoną jedynie starą, nieczynną od lat turbinę „Alsacienne”. 27 VII 1944 r. do Białegostoku wkroczyła Armia Czerwona. W elektrowni spotkała się grupka byłych pracowników, by pod kierownictwem Mieczysława Królika, przy doradztwie inż. Somera. Podjęto próbę opanowania pożaru węgla i uruchomienia tej jedynej, ocalałej, starej turbiny. W październiku popłynął do miasta pierwszy prąd. Mieczysław Królik wraz z ekipą kilku pracowników pojechał do Zamścia, skąd na przełomie 1944 i 1945 r. sprowadzili turbinę o mocy 500 kWh. Uruchomiono ją do użytku 14 IV 1945 r. W międzyczasie inż. Królik został delegowany do pracy w Białej Piskiej, gdzie uruchomił młyn i małą elektrownię wodną. Następnie wyjechał do Giżycka, gdzie poprowadził odbudowę i uruchomienie pierwszej elektrowni, a później wodociągów i gazowni. Dalej kierował uruchamianiem wodociągów, gazowni i innych obiektów komunalnych w Rynie, Kętrzynie, Węgorzewie, Reszelu, Olszynie i innych miastach Warmii i Mazur. W czerwcu 1957 r. powrócił do Białegostoku i objął początkowo kierownictwo Wydziału Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Prezydium Miejskiej Rady Narodowej, a później także wydział Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej. W okresie pracy Białymstoku, z inspiracji inż. Mieczysława Królika – powstały nawierzchnie asfaltowe (na ul. Malmeda) i w Parku Planty, powstało pierwsze oświetlenie alei do Teatru Dramatycznego, utworzono Park Centralny, zbudowano gazownię przy ul. Zacisze i nastąpiła gazyfikacja miasta, rozpoczęto budowę oczyszczalni ścieków i oczyszczania rzeki Białej, zbudowano Aleja 1 Maja (obecnie Aleja Piłsudskiego), rozpoczęto porządkowanie gospodarki komunalnej w mieście i województwie poprzez powołanie m.in.: służby drogowej, przedsiębiorstwa gazyfikacji bezprzewodowej, budowę baz MPO, MPK, MPGK, cmentarza komunalnego, zbudowano szalety publiczne przy ul. Lipowej, Skłodowskiej i w Parku Planty, zreorganizowano gospodarkę komunalną poprzez powołanie Zrzeszenia Wojewódzkiego Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej, Biura Projektów Budownictwa Komunalnego, Przedsiębiorstwa Robót Drogowych i Mostowych, służby geodezyjno-geologicznej, zbudowano oczyszczalnię ścieków w Łapach i Czarnej Białostockiej, uporządkowano stawy na Dojlidach. Mieczysław Królik współpracował także przy budowie, a później rozbudowie Domu Technika NOT w Białymstoku, a także przy uruchomieniu kolorowej fontanny w Parku Planty. Od stycznia 1976 r. przeszedł na emeryturę, ale aktywnie pracował, jako tłumacz przy brygadach monterskich niemieckojęzycznych pracujących w Białostockiej fabryce Mebli, Chłodni Białystok, Chłodni Ełk, Politechnice Białostockiej, Zakładach Zbożowych, Garbarni w Krynkach, itd. Nawiązał też współpracę z kołami niewidomych w Bielsku Podlaskim, Hajnówce, Michałowie, Łapach i innych miastach. Za swoją pracę wielokrotnie był nagradzany i odznaczany. Otrzymał m.in.: medale Zasłużony Białostoczczyźnie (brązowy, srebrny, złoty), Krzyż Zasługi – brązowy i złoty, Krzyż Zasługi dla ZHP ze złotym wieńcem, Krzyż Kawalerów Polonia Restituta, Order Sztandaru Pracy. Zmarł 23 VIII 1994 r. w Białymstoku.

428. Obecna nazwa ulicy: Królowej Bony

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Bona Sforza d' Aragona urodziła się 2 II 1494 r. w Vigevano. Pochodziła z możnego włoskiego rodu książąt Mediolanu – Sforzów. W młodości Bona zdobyła staranne wykształcenie. Bona poznała dzieła Wergiliusza, Cyserona i Ojców Kościoła. 18 IV 1518 r. Poślubiła owdowiałego króla polskiego Zygmunta Starego. Od początku swego pobytu w Polsce królowa Bona starała się zdobyć silną pozycję polityczną. Zaczęła tworzyć własne stronnictwo. Udało jej się również uzyskać od papieża Leona X prawo do decydowania o obsadzie piętnastu beneficjów kościelnych o bardzo dużym znaczeniu (m.in. w Krakowie, Gnieźnie, Poznaniu, Włocławku i Fromborku). Postawiła więc sobie za cel powiększenie domeny dynastycznej i zgromadzenie jak największego majątku. Do 1524 r. Bona posiadała już, jako nadania królewskie, księstwa pińskie i kobryńskie, dobra sieluckie i bardzo duży pas puszczy w okolicach Narwi, a jej następnym celem była rewindykacja królewskich ziem na Podlasiu. Później skupowała także liczne posiadłości na Litwie, by w końcu w latach 1536–1546 przejąć nadzór nad komorami celnymi na terenie całego Wielkiego Księstwa Litewskiego, co przynosiło ogromne dochody. W 1530 r. Bona doprowadziła do koronacji małoletniego syna Zygmunta Augusta. W polityce zagranicznej była zażartą przeciwniczką Habsburgów i zwolenniczką zacieśnienia sojuszu z Francją. W latach trzydziestych udało jej się również przeprowadzić na Litwie reformy podatkowe i rolne (m.in. ujednoczenie powinności chłopskich i jednostki powierzchni – pomiaru włóczna). 1556 r. Po nieporozumieniach z synem Zygmuntem Augustem wyjechała do księstwa Bari. Tam została otruta 19 XI 1557 r.

429. Obecna nazwa ulicy: Królowej Jadwigi

uchwała nr VII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jadwiga Andegaweńska urodziła się między 3 X 1373 r. a 18 II 1374 r. w Budzie. Jadwigę od dzieciństwa przygotowywano do pełnienia roli królowej poprzez wykształcenie. Jadwiga umiała czytać, знаła też języki obce. 15 VI 1378 r. została zaręczona z ośmioletnim Wilhelmem z dynastii

Habsburgów. Nie był to jednak kontrakt nierozzerwalny. Podpisano zobowiązanie, że strona, która zerwałaby zaręczyny, wypłaci drugiej stronie 200 000 florenów w złocie. Na zjeździe w Radomsku obrano Jadwigę Andegaweńską królem Polski. 16 X 1384 r. w Krakowie została koronowana przez arcybiskupa gnieźnieńskiego Bodzantę na króla Polski. Wobec jej małoletności ster rządów w państwie dzierżyli możnowładcy małopolscy, pozostający w kontakcie z jej matką Elżbietą Bośniaczką. Panowie krakowscy chcieli związać Polskę z Litwą, ofiarowali polską koronę wielkiemu księciu litewskiemu Jagielle, który miał przyjąć chrzest wraz ze swoim państwem. 14 VIII 1385 r. Zawarta została unia w Krewie. 11 I 1386 r. Jadwiga zgodziła się zostać żoną Jagiełły. 18 II 1386 r. Jadwiga i Jagiełło uroczyście zawarli związek małżeński w katedrze na Wawelu. Na wiosnę 1387 r. Jadwiga stanęła na czele wyprawy rycerstwa polskiego, której celem była rewindykacja zajętej przez Węgrów Rusi Czerwonej. Jadwiga zleciła pierwsze w dziejach Polski tłumaczenie Księgi Psalmów na język polski (*Psalterz floriański*). Fundowała wiele nowych kościołów oraz uposażała już istniejące klasztory. Opiekowała się szpitalami. W 1397 r. założyła bursę dla polskich i litewskich studentów przy Uniwersytecie Karola w Pradze. W tym też roku uzyskała zgodę papieża na utworzenie fakultetu teologii na Akademii Krakowskiej. 22 VI 1399 r. urodziła córkę Elżbietę Bonifację, która zmarła 13 VII 1399 r. Jadwiga zmarła 17 VII 1399 r. w Krakowie). 31 V 1979 r. została beatyfikowana przez papieża Jana Pawła II, kanonizowana 8 VI 1997 r.

430. Obecna nazwa ulicy: NMP Królowej Rodzin

uchwała nr XV/21/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1998 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

431. Obecna nazwa ulicy: Krótka

brak uchwały o nadaniu nazwy Krótki zaułek

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Krótki Zaułek nowa nazwa: Krótka.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

432. Obecna nazwa ulicy: Krucza

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1931 r., nr hipoteczny 1918, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

433. Obecna nazwa ulicy: Kryniczna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Zdrojowa (w byłej wsi Dojlidy Górne).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; przed włączeniem ul. Zdrojowa.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

434. Obecna nazwa ulicy: Kryształowa

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Jana Karola Chodkiewicza (w byłej wsi Zawady).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.; przed włączeniem ul. Jana Karola Chodkiewicza.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

435. Obecna nazwa ulicy: Krzywa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Krzywa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

436. Obecna nazwa ulicy: Anieli Krzywoń

uchwała nr XXVII/444/16. 28 XI 2016 r. Rada Miejska Białegostoku stwierdziła utratę mocy obowiązującej uchwały nr V/16/74. Pozostawiła jednak nazwę ulicy Anieli Krzywoń. W 2016 r. z wnioskiem o zmianę uzasadnienia nazwy ulicy zwrócił się do Rady Miasta Białystok białostocki oddział Instytutu Pamięci Narodowej. W swojej opinii IPN wskazał, iż postać Anieli Krzywoń była od 1943 r. wykorzystywana przez komunistyczną propagandę. Zmiana uzasadnienia miała służyć upamiętnieniu polskiego żołnierza i zesłańca na Sybir.

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów leśnych Krupniki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Aniela Krzywoń urodziła się 27 IV 1925 r. w Puźnikach w powiecie buczackim w województwie tarnopolskim. Pochodziła z rodziny o tradycjach patriotycznych. Jej ojciec Tadeusz walczył w Legionach, a także w kampanii wrześniowej w 1939 r. W 1940 r. wraz z całą rodziną wywieziona została do wsi Jakutino w rejonie Szytkina w obwodzie irkuckim. Później przewieziono ich do Kańska w Kraju Krasnojarskim. Aniela pracowała w zakładach mięsnych. 29 V 1943 r. wstąpiła ochotniczo do ludowego Wojska Polskiego, gdzie otrzymała przydział do 2 kompanii fizylierek, 1. Samodzielnego Batalionu Kobiecego. 12 X 1943 r. podczas bitwy pod Lenino Aniela Krzywoń nie zważając na płomień oraz ostrzał wroga uratowała z ciężarówki skrzynię z dokumentami i dwóch rannych, sama zaś zginęła w pożarze. Została pochowana na polskim cmentarzu wojskowym w Lenino. Pośmiertnie została odznaczona Orderem Virtuti Militari V klasy, tytułem Bohatera Związku Radzieckiego i Medalem Złotej Gwiazdy oraz Orderem Lenina.

437. Obecna nazwa ulicy: Bolesława Krzywoustego

uchwała nr XXXV/409/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Jaroszkówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.. Ulica wy-

budowana w związku z wykonaniem nowego odcinka drogi od ulicy Władysława Ragina w kierunku ulicy Władysława Wysockiego, położonego na osiedlu Nr 9 Jaroszkówka.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Bolesław Krzywousty urodził się 20 VIII 1086 r. W latach 1107-1138 był księciem Polski, jednym z najwybitniejszych władców polskich. Większość swego życia poświęcił polityce pomorskiej, utrzymał również niezależność Kościoła. Za jego panowania zostały uregulowane stosunki własnościowe ziemi, stworzono wiele nowych wsi i miast. Powstały dziesiątki klasztorów zakładanych przeważnie przez cystersów i dominikanów. W 1138 r. podzielił swoje państwo pomiędzy trzech synów. Jego testament przetrwał ponad 150 lat. Zmarł 28 X 1138 r.

438. Obecna nazwa ulicy: Krzyżowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Wygoda, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

439. Obecna nazwa ulicy: Księżycowa

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Od 1959 r. ul. Księżycowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

440. Obecna nazwa ulicy: Kubańska

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

441. Obecna nazwa ulicy: Kujawska

uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

442. Obecna nazwa ulicy: Jacka Kuronia

uchwała nr XLIX/619/09

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2009 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jacek Kuroń urodził się 3 III 1934 r. we Lwowie. Tam rodzina Kuroniów przeżyła najpierw okupację sowiecką, a następnie niemiecką. W jej mieszkaniu konspirowano i ukrywano Żydów. Po ponownym zajęciu miasta przez Armię Czerwoną Kuroniowie wyjechali ze Lwowa i wiosną 1945 r. zamieszkali w Krakowie. W 1946 r. zamieszkali w Warszawie. W 1949 r. Jacek Kuroń wstąpił do Związku Młodzieży Polskiej. Trzy lata później pracował, jako instruktor harcerski. Wstąpił też do Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. W listopadzie 1953 r. usunięto go z ZMP, a w 1954 r. również z PZPR. W 1955 r. tworzył drużyny tzw. „walterowców” (patronem był gen. K. Świerczewski), było to „czerwone harcerstwo”. W 1957 r. ukończył historię na Uniwersytecie Warszawskim. W 1962 r. został członkiem Politycznego Klubu Dyskusyjnego. W marcu 1965 r. Wspólnie z K. Modzelewskim opracował „List otwarty do członków PZPR”, który wskazywał na konflikt pomiędzy klasą robotniczą i centralną biurokracją partyjną. W lipcu 1965 r. Sąd Wojewódzki dla m. st. Warszawy skazał Kuronia na karę 3 lat więzienia (Modzelewski otrzymał wyrok 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności). Zwolniony warunkowo opuścił więzienie w maju 1967 r. 8 III 1968 r. w dniu wiecu na UW Jacek Kuroń został aresztowany. W styczniu 1969 r. stanął przed sądem oskarżony o inspirowanie tzw. wydarzeń marcowych. Otrzymał wyrok 3,5 roku pozbawienia wolności. Z więzienia wyszedł we wrześniu 1971 r. W 1975 r. był jednym z inicjatorów i sygnatariuszy „Listu 59. W czerwcu 1976 r. podpisał „Apel do społeczeństwa i władz PRL”. List ten był szeroko komentowany na Zachodzie Europy. Był jednym z założycieli powstałego we wrześniu 1976 r. Komitetu Obrony Robotników (KOR). W jego mieszkaniu było centrum informacyjne. W połowie 1978 r. uczestniczył w spotkaniu z przedstawicielami działającej

w Czechosłowacji opozycyjnej Karty 77, które odbyło się na granicy polsko-czechosłowackiej. W styczniu 1978 r. podpisał deklarację założycielską Towarzystwa Kursów Naukowych. W 1980 r. w czasie sierpniowych strajków w jego mieszkaniu działał ośrodek informacyjny. 18 VIII 1980 r. został zatrzymany, a dziesięć dni później formalnie aresztowany. 1 września – na skutek żądań Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego wyszedł na wolność razem z kilkunastoma innymi działaczami opozycji. Od września 1980 r. był doradcą Międzyzakładowego Komitetu Założycielskiego NSZZ „Solidarność” w Gdańsku, a od stycznia 1981 r. Krajowej Komisji Porozumiewawczej NSZZ „Solidarność”. W nocy z 12 na 13 grudnia 1981 r. został internowany. W marcu 1982 r. w artykule *Tezy o wyjściu z sytuacji bez wyjścia*. Kuroń wzywał do strajku generalnego, który zmusi władze komunistyczne do zawarcia kompromisu ze społeczeństwem. W lipcu 1984 r. stanął przed Sądem Warszawskiego Okręgu Wojskowego. Na ławie oskarżonych obok niego zasiadli Adam Michnik, Zbigniew Romaszewski i Henryk Wujec. Toczący się proces został przerwany ogłoszeniem przez władze amnestii z okazji 40-lecia PRL. Po wyjściu na wolność Kuroń był doradcą podziemnej Regionalnej Komisji Wykonawczej Mazowsze i Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność”. Publikował również w podziemnej prasie. W grudniu 1988 r. wszedł w skład Komitetu Obywatelskiego przy Przewodniczącym NSZZ „S” Lechu Wałęsie. 4 czerwca 1989 r. został wybrany do Sejmu z listy Komitetu Obywatelskiego „Solidarność”. Posłem był nieprzerwanie do 2001 r. W maju 1991 r. został wiceprzewodniczącym Unii Demokratycznej. W rządach Tadeusza Mazowieckiego (1989–90) i Hanny Suchockiej (1992–93) zajmował stanowisko ministra pracy i polityki socjalnej. W listopadzie 1995 r. był kandydatem Unii Wolności w wyborach prezydenckich. W pierwszej turze zajął trzecie miejsce uzyskując 9-proc. Poparcie. Organizował głośne akcje społeczne (m.in. Fundacja „Pomoc Społeczna SOS”), mające łagodzić skutki transformacji gospodarczej. Słynnym przedsięwzięciem były „zupy Kurońia”. Wiele sympatii i wdzięczności przyniosła mu akcja „Podarujmy dzieciom lato, podarujmy zdrowie”. Do języka polskiego na stałe termin „kurońówka” na określenie zasiłku dla bezrobotnych. Założył Uniwersytet Ludowy im. Jana Józefa Lipskiego w Teremiskach na Białostocczyźnie. Zmarł 17 VI 2004 r. w Warszawie. Napisał m.in.: *Polityka i odpowiedzialność, Wiara i wina, Do i od komunizmu, Gwiezdny czas, Moja zupa, Spoko, czyli kwadratura koła oraz Działanie*. Wraz z Jackiem Żakowskim napisał *PRL dla początkujących*.

443. Obecna nazwa ulicy: Kuropatwia

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

444. Obecna nazwa ulicy: Kurpiowska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1931 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 612.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

445. Obecna nazwa ulicy: Kwiatowa

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

446. Obecna nazwa ulicy: Laurowa

uchwała nr XLIV/505/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

447. Obecna nazwa ulicy: Lawendowa

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1989 ulica Feliksa Kona.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze

oraz gruntach wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r., przed włączeniem ul. 1 Maja.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

448. Obecna nazwa ulicy: Lazurowa

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

449. Obecna nazwa ulicy: Stanisława Leca

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Jerzy Lec urodził się 6 III 1909 r. we Lwowie. Pochodził z uszlachconej rodziny żydowskiej. Podjął studia na Uniwersytecie Jana Kazimierza, które ukończył w 1933 r. Zadebiutował wierszem *Wiosna*. W latach 1939–1941 przebywał we Lwowie, gdzie wstąpił do sowieckiego do Związku Radzieckich Pisarzy Ukrainy. Publicznie poparł przyłączenie Zachodniej Ukrainy do ZSRR. Napisał pierwszy polski wiersz o Stalinie. Publikował w „Czerwonym Sztandarze”. Należał do PPR, był członkiem Armii Ludowej i żołnierzem Ludowego Wojska Polskiego. W latach 1946–1950 był attaché prasowym w Wiedniu. Później przez dwa lata przebywał w Izraelu. Powrócił do Polski w 1952. Publikował m.in. na łamach tygodnika *Świat*. Był autorem tomów aforyzmów *Myśli nieuczesane* i *Myśli nieuczesane nowe*. Stanisław Lec zmarł 7 V 1966 r. Został pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach.

450. Obecna nazwa ulicy: Legionowa

brak uchwał o nadaniu nazw Nowo-Niemiecka i Sółdacka, uchwała nr 171 (Protokół Nr 57/IV/1949 z 27.04.1949 r.), uchwała nr IX/83/89

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17IV 1919 r. stara nazwa: Nowo-Niemiecka i Sółdacka nowa nazwa: Legjonowa. Od 1949 r. Feliksa Dzierżyńskiego, od 1989 r. Legionowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Nowo-Niemiecka z 1898 r.

Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn.72 k. 82-86. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Sołdacka z 1882 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn.1, k. 308-309.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Po granicy terenu miasta Białystok z 1692 r. i dawnych dóbr Białystok włączonych etapami w XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.) i w XIX w. Częściowo na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

451. Obecna nazwa ulicy: Joachima Lelewela

uchwała nr IV/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Joachim Lelewel urodził się 22 III 1786 r. w Warszawie. Był polskim historykiem, numizmatykiem, poliglotą, heraldykiem i działaczem politycznym. Pochodził ze spolonizowanej szlachty pruskiej. Był profesorem Uniwersytetu Warszawskiego i Uniwersytetu Warszawskiego, posłem na sejm Królestwa Polskiego. Był członkiem Rady Administracyjnej w czasie powstania listopadowego i członkiem Rządu Narodowego. Był też prezesem założonego w trakcie powstania listopadowego Towarzystwa patriotycznego. Po klęsce powstania znalazł się w Prusach. Następnie udał się na emigrację. Był działaczem, a potem przywódcą Młodej Polski. Politycznie był zwolennikiem ustroju republikańskiego, zaś zainicjowana przez niego tzw. Szkoła lelewelowska, która badała procesy historyczne w ich całości miała istotny wpływ na rozwój polskiej historiografii. Zmarł 29 V 1861 r. w Paryżu.

452. Obecna nazwa ulicy: Stanisława Lema

uchwała nr XVIII/180/07

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Lem urodził się 12 IX 1921 r. we Lwowie. Był uczniem II Gimnazjum im. Karola Szajnochy, na początku

lata 1939 zdał maturę, a w 1940 r. rozpoczął studia medyczne na Wydziale Medycznym Uniwersytetu Lwowskiego, wydzielonym następnie w samodzielny Lwowski Instytut Medyczny. W 1946 w ramach akcji repatriacyjnej wraz z całą rodziną przyjechał do Krakowa. Mimo ciężkiej sytuacji materialnej Stanisław Lem podjął przerwane studia medyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim i rozpoczął trzeci rok nauki. Przez miesiąc odbywał obowiązkową praktykę lekarską w szpitalu. Trafił na oddział położniczy. Aby uniknąć wcielenia do wojska Lem postanowił nie składać końcowych egzaminów i w rezultacie nie otrzymał dyplomu lekarskiego. W latach 1948-1950 pracował, jako młodszy asystent w Konwersatorium Naukoznawczym Asystentów Uniwersytetu Jagiellońskiego prowadzonym przez doktora Mieczysława Chojnowskiego. W 1950 r. Stanisław Lem napisał w krótkim czasie powieść *Astronaucci*. Debiut książkowy Lema okazał się bestsellerem i był wielokrotnie drukowany. Po jej wydaniu pisarz został przyjęty do Związku Literatów Polskich. W 1955 r. został wydany *Obłok Magellana*. W 1957 r. Lem napisał pierwszą w polskim piśmiennictwie monografię poświęconą cybernetyce – *Dialogi*. W 1961 r. ukazały się kolejne dzieła: *Solaris* i *Powrót z gwiazd* oraz *Pamiętnik znaleziony w wannie*. Powieść *Solaris* jest uważana za jedno z najwybitniejszych osiągnięć twórczych Stanisława Lema. W kolejnych latach napisał jeszcze kilkadziesiąt utworów. Stanisław Lem jest najczęściej tłumaczonym polskim pisarzem, a w pewnym okresie był najbardziej poczytnym nieanglojęzycznym pisarzem SF. Jego książki zostały przetłumaczone na kilkadziesiąt języków i były wydane w nakładzie ponad 30 mln. egzemplarzy. Zmarł 27 III 2006 r. w Krakowie.

453. Obecna nazwa ulicy: Leszczynowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Na niemieckim planie miasta z 1942 r. (sygn. 139) Furstweg. Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy Gajowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

454. Obecna nazwa ulicy: Leśna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1930 r. nr repertorium 2504, notariusz Jankowski.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki oraz majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

455. Obecna nazwa ulicy: Leśna Polana

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Leśna Polana

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

456. Obecna nazwa ulicy: Leśne Echa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

457. Obecna nazwa ulicy: Leśnej Jagody

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

458. Obecna nazwa ulicy: Letnia

uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Ogrodowa

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze włączonych w 1954 r., przed włączeniem ulica Ogrodowa.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

459. Obecna nazwa ulicy: Walentego Lewandowskiego
uchwała nr XXXV/410/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Walenty Lewandowski urodził się 12 II 1823 r. w Łaskarzewie. W 1848 r. w Rzeszowie wziął udział w działalności Rady Narodowej. Na Węgrzech zaciągnął się do Legionu Polskiego. Kampanię zakończył, jako podporucznik artylerii. Internowany przez Turków, wszedł w skład sekcji Towarzystwa Demokratycznego Polskiego. Po pobycie w Anglii, w 1851 r. przeniósł się do Paryża. W 1857 r. został profesorem języka polskiego w Szkole Polskiej. W 1861 r. ogłosił odezwę *Do emigracji*, opowiadając się za zakonspirowaniem przygotowań do wybuchu powstania. 5 I 1863 r. Komitet Centralny mianował go naczelnikiem wojennym województwa podlaskiego w stopniu pułkownika. Działal na Podlasiu i w Białostockiem. Po niepowodzeniu w bitwie pod Siemiatyczami, stoczył bitwy pod Woskrzenicami i Sycyną. W łukowskim połączył się z oddziałem księdza Stanisława Brzóska. 24 III 1864 r. dostał się do rosyjskiej niewoli. Namiestnik Fiodor Berg zamienił mu karę śmierci na osiedlenie na Syberii bez praw. W 1865 r. wszedł w porozumienie ze spiskowcami rosyjskimi, co do oderwania Syberii od Rosji. Po wykryciu spisku w 1866 r. więziony przez dwa lata. Przeniósł się do Irkucka. W 1877 r. powrócił do kraju. Zmarł 22 I 1907 r. w Cygankach pod Kutnem.

460. Obecna nazwa ulicy: Lidzka
uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

461. Obecna nazwa ulicy: Liliowa

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Andrzeja Kmicica.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

462. Obecna nazwa ulicy: Władysława Liniarskiego

brak uchwały o nadaniu nazwy Edwarda Próchniaka, uchwała nr VII/36/90

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo powstała określana jako aleja Defilad (przed 1956 r.). Pierwsza nazwa ulicy: Edwarda Próchniaka. Od 1990 r. Władysława Liniarskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Liniarski, ps. *Mściśław, Wuj, Jan* urodził się 23 XI 1897 r. W 1932 r. w randze porucznika pełnił służbę w Dowództwie Okręgu Korpusu nr IX w Brześciu. Brał udział w kampanii wrześniowej. Od 1940 r. podpułkownik Liniarski był komendantem Białostockiego Okręgu Związku Walki Zbrojnej, a od 1942 r. Armii Krajowej. 20 IV 1944 r. nadał oddziałom Okręgu Białystok AK nazwy pułków Wojska Polskiego. Pułkownik Liniarski był przeciwny planowanej Akcji „Burza”. Jednak 10 VII 1944 r. *Mściśław* wydał rozkaz o rozpoczęciu akcji „Burza” na obszarze inspektoratu łomżyńskiego. 20 IX 1944 r. płk Liniarskiemu podporządkował się rotmistrz Zygmunt Szendzielarz ps. „Łupaszko” dowódca 5 Wileńskiej Brygady AK. W listopadzie 1944 r. do oddziału dołączył podporucznik Lech Beynar ps. „Nowina”, później znany polski pisarz Paweł Jasienica. W lutym 1945 r. płk Liniarski mianował Łupaszkę komendantem Okręgu Białostockiego Armii Krajowej Obywatelskiej, a 5 Wileńska Brygada stała się dyspozycyjnym oddziałem Komendy AKO. W maju 1945 r. płk Liniarski podporządkował się Delegaturze Sił Zbrojnych na Kraj. 31 V 1945 r. został aresztowany. 20 V 1946 r. został skazany przez warszawski Wojskowy Sąd Rejonowy na karę śmierci zamienioną potem na 10 lat więzienia. Po wcześniejszych torturach był świadkiem w procesie generała Emila Fieldorfa „Nila” skazanego 16 IV 1952 r. na karę śmierci. Pułkownik Władysław Liniarski wyszedł z więzienia ciężko chory w 1953 r. 20 VIII 1957 r. odwołał zeznania wymuszone na nim podczas śledztwa przeciwko gen. Emilowi Fieldorfowi „Nilowi”. W 1979 r. został członkiem Komitetu Porozumienia na rzecz Samostanowienia Narodu. Zmarł 11 IV 1984 r. w Warszawie. Został pochowany na Powązkach w Warszawie.

463. Obecna nazwa ulicy: Liniowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

464. Obecna nazwa ulicy: Lipowa

Brak uchwał o nadaniu nazw Tykocka i Lipowa oraz o zmianie nazwy ulicy (z Lipowej) na Marszałka Piłsudskiego i po II wojnie światowej na Lipową; uchwała Nr 171 (Protokół Nr 57/IV/1949), uchwała nr 49/56.

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Lipowa nowa nazwa: Lipowa. Powyższy Wykaz nie uwzględnia ul. Tykockiej, która w 1919 r. stała się również częścią ul. Lipowej. Następnie zmiana nazwy ulicy na Marszałka Piłsudskiego. Po II wojnie światowej ul. Lipowa. Od 1949 r. Stalina, od 1956 r. Lipowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Lipowa z 1858 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn.1, k. 20-22. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Tykocka z 1890 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie sygn. 26, k. 129-134. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Marszałka Piłsudskiego z 1930 r. notariusz Kurmanowicz nr repertorium 1752.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r., dawnych dóbr Białystok włączonych w XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.) oraz gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

465. Obecna nazwa ulicy: Lisia

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1928 r. notariusz Bednarski nr repertorium 2176.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bema

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

466. Obecna nazwa ulicy: Liściasta

uchwała nr XXII/221/04

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2004 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

467. Obecna nazwa ulicy: Litewska

uchwała nr XII/106/90

Wcześniejsze nazwy: przed rokiem 1990 ulica Stalingradzka.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze oraz gruntach wsi Klepacze włączonych do miasta Białystok w 1954 r., przed włączeniem ul. Wodociągowa.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

468. Obecna nazwa ulicy: Lniana

barak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

469. Obecna nazwa ulicy: Lodowa

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2002 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.; przed włączeniem ul. Kolonijna.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

470. Obecna nazwa ulicy: Logarymiczna

uchwała nr XLVIII/620/02

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2002 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

471. Obecna nazwa ulicy: Lubczykowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

472. Obecna nazwa ulicy: Lubelska

brak uchwały o nadaniu nazwy Lubliński Zaulek

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Lubliński zaułek nowa nazwa: Lubelska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1913 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 123, k. 327-334.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

473. Obecna nazwa ulicy: Ludowa

uchwała nr 30/50

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1950 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

474. Obecna nazwa ulicy: Lwowska

brak uchwały o nadaniu nazwy Lwowska

Wcześniejsze nazwy: Na niemieckim planie miasta z 1942 r. Rossiter str. Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy Lwowska z 1954 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w. i gruntów majątku Dojlidy, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

475. Obecna nazwa ulicy: Łabędzia

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białegostoku w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

476. Obecna nazwa ulicy: Ładna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy z 1954 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

477. Obecna nazwa ulicy: Łagodna

uchwała nr XIII/96/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki oraz gruntów wsi Zawady, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

478. Obecna nazwa ulicy: Łańcucka

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

479. Obecna nazwa ulicy: Łącznikowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1933 r. notariusz Kurmanowicz nr repertorium 877.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Wygoda, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

480. Obecna nazwa ulicy: Łąkowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1923 r. Wpis do Repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 338.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

481. Obecna nazwa ulicy: Piotra Łodzińskiego

uchwała nr XXVIII/88/83; uchwała nr XLVII/407/97

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1983 droga polna; przed rokiem 1997 ulica Wapienna.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1983 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Piotr Łodziński urodził się 18 VI 1900 r. Był starszym posterunkowym Policji Państwowej w Białymstoku. Został zamordowany przez funkcjonariuszy NKWD w Twerze w 1940 r. Pośmiertnie został awansowany na stopień aspiranta Policji Państwowej.

482. Obecna nazwa ulicy: Władysława Łokietka

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Łokietek urodził się między 3 III 1260 r. a 19 I 1261 r. Był księciem na Kujawach, Dobrzyniu i Sieradzu, był też księciem sandomierskim, wielkopolskim i pomorskim, lennikiem Wacława II. 20 I 1320 r. został królem Polski (był pierwszym władcą Polski koronowanym w Krakowie, w katedrze wawelskiej przez arcybiskupa gnieźnieńskiego Janisława). Moment koronacji Władysława Łokietka historycy uważają za koniec rozbicia dzielnicowego państwa polskiego, mimo pozostawania poza jego terytorium Śląska, Pomorza Gdańskiego i Mazowsza. Także postępowanie procesowe prowadzone przed sądem papieskim 1320-1321 w Inowrocławiu w sprawie zwrotu Pomorza Gdańskiego zakończyło się korzystnym dla Polski wyrokiem, nieuznanym jednak przez Krzyżaków. Wojna 1329-1332 prowadzona przez Władysława Łokietka z Zakonem Krzy-

żackim zakończyła się jego zwycięstwem pod Płowcami w 1331 r. Mimo zwycięstwa Polska była słaba militarnie, król zmuszony został do oddania Krzyżakom Kujaw i Ziemi Dobrzyńskiej. Władysław Łokietek był ojcem Kazimierza Wielkiego. Władysław Łokietek zmarł 2 III 1333 r. w Krakowie.

483. Obecna nazwa ulicy: Łomżyńska

brak uchwały o nadaniu nazwy Dwinska.

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Dwinska nowa nazwa: Łomżyńska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) nazwą ulicy z 1912 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 117, k. 1-9.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

484. Obecna nazwa ulicy: Łosia

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

485. Obecna nazwa ulicy: Łotewska

uchwała nr XI/70/71

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1971 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

486. Obecna nazwa ulicy: Łukowska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy z 1935 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

487. Obecna nazwa ulicy: Łużycka

uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

488. Obecna nazwa ulicy: Maciejki

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Krótka.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

489. Obecna nazwa ulicy: Macierzanki

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

490. Obecna nazwa ulicy: Józefa Mackiewicza

uchwała nr LVII/766/2002

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2002 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Mackiewicz urodził się 1 IV 1902 r. w Petersburgu. Był polskim pisarzem i publicystą. Miał brata Stanisława i siostrę Sewerynę. Studiował na Uniwersytecie Warszawskim i Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. Studiów jednak nie ukończył. J. Mackiewicz pracował w wileńskim „Słowie”. W 1936 r. Józef Mackiewicz wydał tom nowel *16. między trzecią i siódmą*, a następnie, *Bunt rojstów*, będący wyborem reportaży pisanych dla „Słowa”. Po wkroczeniu Sowieców do Polski wyjechał do Kowna. Potem powrócił do Wilna, gdzie wydawał „Gazetę Codzienną”. W 1941 r. publikował w „Gońcu Codziennym” (piśmie wydawanym przez okupacyjne władze niemieckie w języku polskim) kilka antykomunistycznych artykułów, które podpisał inicjałami J.M. W 1943 r. został skazany przez sąd AK na karę śmierci, później go uniewinniono. Po odkryciu przez Niemców w Katyniu grobów oficerów polskich zamordowanych przez Sowieców, na zaproszenie władz niemieckich i za zgodą polskich władz podziemnych udał się do Katynia, jako obserwator ekshumacji zwłok. Po powrocie w „Gońcu Codziennym” ukazał się wywiad z J. Mackiewiczem pt. „Widziałem na własne oczy”, w którym zrelacjonował pobyt w miejscu kaźni polskich oficerów. W 1944 r. Mackiewicz wraz z małżonką udali się do Krakowa, a potem wyjechali do Rzymu, gdzie na zlecenie Biura Studiów 2 korpusu Polskiego J. Mackiewicz opracował białą księgę *Zbrodnia katyńska w świetle dokumentów* z przedmową gen. Władysława Andersa, która ukazała się w 1948 r. W Rzymie ukazał się też reportaż J. Mackiewicza o mordzie w Ponarach. W latach 1946–1947 J. Mackiewicz publikował w kilku pismach emigracyjnych, m.in. w paryskiej „Kulturze”, londyńskich „Wiadomościach”, tygodniku „Lwów i Wilno” itd. Współpracował z emigracyjną prasą litewską, ukraińską, białoruską i rosyjską. W tym też czasie Mackiewiczowie przenieśli się do Londynu. Mackiewicz sporo pisał. Ukazały m.in. kolejne książki: *Droga donikąd* i *Karierowicz, Sprawa pułkownika Miasojedowa, Zwycięstwo prowokacji, rzecz o przyczynach rozprzestrzeniania się komunizmu na świecie*, zbiór nowel *Pod każdym niebem, Ściągaczki z szuflady Pana Boga*, *Lewa wolna* i *Nie trzeba głośno mówić*. W książce *Watykan w cieniu czerwonej gwiazdy* J. Mackiewicz kontynuował wątek polityki Kościoła Katolickiego wobec komunizmu. W 1974 r. uniwersytet amerykański w Kansas zgłosił Mackiewicza do Nagrody Nobla, której jednak nie otrzymał. Zmarł 31 I 1985 r. w Monachium.

491. Obecna nazwa ulicy: Generała Stanisława Maczka

brak uchwały, uchwała nr LXVII/697/98

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1998 Szosa Północno-Obwodowa (najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą Szosa Północno-Obwodowa z 1933 r. notariusz Kurmanowicz, nr repertorium 971).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki, Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Szosa przecinająca tereny kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r. oraz wsi Zawady i uroczyska Antoniuk włączonych do miasta Białystok w 1919 r. ulica wydzielona z Szosy Północno-Obwodowej.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Władysław Maczek urodził się 31 III 1892 r. w Szczercu pod Lwowem. W latach 1910-1914 studiował na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Lwowskiego filozofię ścisłą oraz filologię polską. W trakcie studiów odbył przeszkolenie wojskowe w Związku Strzeleckim, gdzie przyjął pseudonim Rozłucki. Służył w Legionach Piłsudskiego uniemożliwiło mu powołanie do armii austro-węgierskiej. 11 XI 1918 r. zdezerterował i przedostał się do Krosna, gdzie wstąpił do Wojska Polskiego. W połowie sierpnia 1920 r. batalion kpt. Maczka zdobył miasto Waręż i przełamał front 24 dywizji bolszewickiej. 3 V 1922 r. został zweryfikowany w stopniu majora. Początkowo służył w 26 Pułku Piechoty we Lwowie. W latach 1923–1924 był słuchaczem rocznego Kursu Doszkolenia w Wyższej Szkole Wojennej w Warszawie]. 15 X 1924 r. ukończył kursu i otrzymał tytuł naukowy oficera Sztabu Generalnego. Po odbyciu stażu na stanowisku zastępcy dowódcy 76 Lidzkiego Pułku Piechoty otrzymał przydział na stanowisko dowódcy 81 Pułku Strzelców Grodzieńskich. Na pułkownika został awansowany ze starszeństwem z 1 I 1931 r. W 1938 r. objął dowództwo 10 Brygady Kawalerii, pierwszej polskiej jednostki zmotoryzowanej. We wrześniu 1939 r. Maczek wraz ze swą jednostką brał udział w walkach odwrotowych i działaniach opóźniających na rzecz Armii Kraków i Karpaty. Zadał niemieckiemu XXII Korpusowi Pancernemu ciężkie straty w bitwach pod Jordanowem, Wiśniczem, Łańcutem i Rzeszowem. Od piętnastego września, jako generał brygady walczył w obronie Lwowa. 18 września, po najeździe sowieckim na Polskę w wykonaniu rozkazu Naczelnego Wodza zmuszony był wraz z całą jednostką przerwać walkę z Niemcami i wobec nadciągającej Armii Czerwonej przekroczył granicę polsko-węgierską. Po agresji niemieckiej na Francję w czerwcu 1940 r., Maczek na czele odtworzonej 10 Brygady Kawalerii Pancernej wyruszył na front w Szampanii, gdzie walczył m.in. w walkach odwrotowych francuskiej 20 Dywizji Piechoty pod Champaubert-Mongivroux i w rejonie bagien Saint Gond. Po wyczerpujących walkach resztki brygady Maczka zostały odcięte. Generał wydał rozkaz o zniszczeniu sprzętu i przebił się wraz z pół tysiącem swych żołnierzy do Marsylii. Stamtąd przez Tunis, Maroko, Portugalię i Gibraltarc dotarł do Szkocji. W październiku 1940 r., Maczek otrzymał order Virtuti Militari. Brygadę Strzelców przekształcono z powrotem w 10 Brygadę Kawalerii Pancernej, a w lutym 1942 – w 1 Dywizję Pancerną. 1 VII 1944 r. dywizja wylądowała w Normandii, stoczyła zwycięską bitwę pod Falaise. W walkach z Wehrmachtem dywizja podążyła w kierunku Belgii i Holandii. Po ciężkich walkach Maczkowi udało się wyzwolić Brede bez strat wśród ludności cywilnej. 26 III 1945 r., pod Łukiem Triumfalnym w Paryżu został odznaczony Komandorią Krzyża Legii Honorowej. W 19 V 1945 r. w miasteczku niemieckim Haren, wcześniej zdobytym przez 1 Dywizję Pancerną, gen. Stanisław Maczek i jego żołnierze, stworzyli tymczasowe lokum dla Polaków, jeńców byłych niemieckich obozów, żołnierzy, którzy nie mieli dachu nad głową. W miasteczku mieszkało ok. 5000 Polaków, w tym 1728 kobiet, dziewczyn uczestniczek Powstania Warszawskiego, więzionych w obozie Stalagu VI w Oberlangen. Od września 1945 r. dowodził jednostkami polskimi, które

pozostały w Wielkiej Brytanii aż do ich demobilizacji. 26 IX 1946 r. władze komunistyczne pozbawiły go obywatelstwa polskiego. W 1971 r. obywatelstwo zostało mu przywrócone. Pozbawiony świadczeń przysługujących żołnierzom alianckim, rozpoczął pracę, jako sprzedawca, a następnie barman w restauracji hoteli prowadzonych wówczas przez polskich emigrantów. Na wniosek mieszkańców Bredy generałowi przyznano honorowe obywatelstwo Holandii. 11 X 1990 r. został awansowany przez prezydenta RP na uchodźstwie do stopnia generała bron. W 1994 r. został kawalerem Orderu Orła Białego. Zmarł 11 XI 1994 r w Edynburgu. Pochowany został na cmentarzu żołnierzy polskich w Bredzie.

492. Obecna nazwa ulicy: Magazynowa

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

493. Obecna nazwa ulicy: Magnoliowa

uchwała nr XIII/96/86, uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r. Przed rokiem 1989 ulica Arkadiusza Łaszewicza.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze oraz gruntach wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

494. Obecna nazwa ulicy: Majowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Leszczynowa (w byłej wsi Dojlidy Górne).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

495. Obecna nazwa ulicy: Makowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

496. Obecna nazwa ulicy: Kornela Makuszyńskiego

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kornel Makuszyński urodził się 8 I 1884 r. w Stryju. W latach 1898–1903 uczęszczał do IV Gimnazjum im. Jana Długosza we Lwowie. Pierwsze wiersze opublikował w lwowskim dzienniku *Słowo Polskie*. Od 1904 r. studiował polonistykę i romanistykę na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. W latach 1908–1910 kontynuował studia romanistyczne na Sorbonie w Paryżu. W 1910 r. poślubił Emilię Bażeńską. W czasie I wojny światowej został internowany wraz z żoną w głębi Rosji. W 1915 r. powrócił z zesłania i zamieszkał w Kijowie, W 1918 r. Makuszyńscy wrócili do Polski i zamieszkali w Warszawie. Od 1929 r. Makuszyński był honorowym obywatelem Zakopanego. Okupację niemiecką przeżył w Warszawie, podczas Powstania współpracował z prasą powstańczą, potem przez obóz w Pruszkowie dotarł do Krakowa i w listopadzie 1944 r. zamieszkał na stałe w Zakopanem. Po 1945 r. był objęty zakazem publikacji i poddany szykanom. Zmarł 31 VII 1953 r. i został pochowany na Cmentarzu Zasłużonych na Pękowym Brzyzku w Zakopanem. Napisał m.in. *O dwóch takich co ukradli księżyc*, *Przyjaciel wesołego diabła*, *Panna z mokrą głową*, *Awantura o Basię*, *Szatan z siódmej klasy*, *Szaleństwa Panny Ewy*, *120 przygód Koziołka Matołka*, *Awantury i wybryki małej małpki Fiki-Miki* i wiele innych książek.

497. Obecna nazwa ulicy: Malachitowa

uchwała nr XXX/325/04

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2004 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

498. Obecna nazwa ulicy: Jacka Malczewskiego

uchwała nr XXVIII/462/16

Wcześniejsze nazwy: W latach 1976–2016 ulica Aleksandra Gorbatowa. Z propozycją zmiany nazwy ulicy zwrócili się do Rady Miejskiej mieszkańcy Białegostoku. Zebrali podpisy pod wnioskiem o nazwanie ulicy imieniem Jacka Malczewskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jacek Malczewski urodził się 14VII 1854 r. w Radomiu. Przed rozpoczęciem nauki w szkole jego nauczycielem był prof. Stawiński, a następnie Adolf Dygasiński. W 1871 r. rozpoczął naukę w gimnazjum św. Jacka w Krakowie. Od 1872 r., jako wolny słuchacz uczęszczał do klasy Władysława Łuszczkiewicza w Szkole Sztuk Pięknych. W następnym roku za namową Jana Matejki, przerwał naukę w gimnazjum i rozpoczął regularne studia w Szkole Sztuk Pięknych. W 1874 r. naukę kontynuował w studium krajobrazu, a potem przeszedł na oddział kompozycyjny kierowany przez Jana Matejkę. Następnie Malczewski wyjechał do Paryża, gdzie uczył się w École des Beaux-Arts oraz Académie Suisse. W 1880 r. wyjechał do Włoch wraz z Marcelim Czartoryskim, a w 1884 brał udział, jako rysownik w wyprawie do Turcji zorganizowanej przez Karola Lanckorońskiego. Następnie przebywał w Monachium. Zaangażował się w nauczanie kobiet w Żeńskiej SSP Toli Certowiczówny, na Wyższych Kursach dla kobiet im. Adriana Baranieckiego oraz Żeńskiej SSP Marii Niedzielskiej. Od 1910 r. powrócił na ASP, a w latach 1912–14 był rektorem uczelni. Podczas pierwszej wojny przebywał w Wiedniu, a do Krakowa wrócił w 1916 r. Twórczość Malczewskiego cechuje symbolizm, często połączony z tematyką patriotyczną (*Błędne koło*, 1897; *Hamlet polski*, 1903). Tematy narodowe realizował także w formie realistycznej (*Śmierć na etapie*, 1891; *Wigilia na Syberii*, 1892). Tworzył także kompozycje nawiązujące do literatury (*Śmierć Ellenai*, 1883; *Eloe z Ellenai* – tematy zaczerpnięte z Anhellego J. Słowackiego, stworzył także ilustracje do *Lilli Wenedy Słowackiego* oraz *Iliady i Odysei* Homera), czy tematyki biblijnej (*Chrystus przed Piłatem*, *Anioł z Tobiaszem*). Osobną grupę twórczości stanowią u Malczewskiego portrety. Najczęściej wizerunek danej osoby łączył się z treściami symbolicznymi (*Portret Adama Asnyka z muzą*, 1894–1897; *Portret Władysława Reymonta*, 1905 czy wymieniony wyżej *Hamlet Polski* – Portret Aleksandra Wielopolskiego). Malczewski tworzył także nieliczne pejzaże (*Krajobraz z Tobiaszem*, 1904; *W tumanie* 1894) oraz wiele autoportretów. W ostatnich latach życia Malczewski cierpiał na chorobę oczu, która utrudniała mu pracę. Zmarł 8 października 1929 r. w Krakowie.

499. Obecna nazwa ulicy: Malinowa

uchwała nr XXVII/88/83

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1983 część ulicy Kalinowej oraz część ulicy Kasztanowej.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

500. Obecna nazwa ulicy: Franciszka Malinowskiego

uchwała nr LVII/744/10

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2010 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Franciszek Malinowski urodził się w 1845 r. W wyborach samorządowych w 1871 r. został wybrany radnym miejskim, a następnie prezydentem miasta. Funkcję tę piastował do 1890 r. Ponownie urząd prezydenta sprawował w latach 1904–1906. Był inicjatorem utworzenia w mieście tramwaju konnego, wodociągów i elektrowni i ogrodu miejskiego. Posiadał rozległe majątki otrzymane od rodziców po obu stronach Lasu Zwierzynieckiego w drodze do Warszawy (obecnie ul. Adama Mickiewicza). W latach 80. XIX w. prowadził cegielnię na własnym gruncie w pobliżu Lasu Zwierzynieckiego, później wspólnie ze Stanisławem Łuszczewskim założył fabrykę cegieł w Równem i Łucku. Był też wiceprzewodniczącym Towarzystwa Dobroczynności, prowadził własną typolitografię, w której zatrudniał m.in. młodych chłopców utrzymywanych przez Towarzystwo Dobroczynności. W 1872 r. posiadał tytuł honorowego obywatela miasta nadany przez władze miejskie za szczególne zasługi. Przewodniczył zarządowi Białostockiego Towarzystwa Wzajemnego Kredytu, a w latach 1906–1907 był członkiem władz Białostockiego Towarzystwa Wzajemnych Ubezpieczeń od Ognia. W latach 1903–1904 był członkiem Towarzystwa Pomocy Biednym Uczniom Szkoły Realnej. Od 1900 r. był przewodniczącym komitetu budowy kościoła farnego, gdzie m.in. nadzorował budowę organów muzycznych. Na jego gruntach powstała m.in. fabryka Eugeniusza Beckera (późniejsza Biruna) czy obecna siedziba Muzeum Rzeźby Alfonsa Karnego. Franciszek Malinowski zmarł 3 I 1918 r. i spoczął we wspólnej mogile z małżonką Walerią na Cmentarzu Farnym w Białymstoku.

501. Obecna nazwa ulicy: Malmeda

brak uchwały o nadaniu nazwy Kupiecka, protokół nr 18 Miejskiej Rady Narodowej z 28 II 1946 r.

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Kupiecka nowa nazwa: Kupiecka. Od 1946 r. Malmeda Icchoka. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1866 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 1, k. 48-49.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Icchok Malmed urodził się w 1903 r. w Brześciu nad Bugiem. Zamieszkał w Białymstoku. W lutym 1943 r. na terenie białostockiego getta żującym kwasem oblał twarz jednego z niemieckich żołnierzy. Oślepiiony żołnierz strzelił, jednak kula zabiła innego żołnierza. Po tym wydarzeniu Niemcy rozstrzelali grupę osób i jednocześnie zagrozili, iż rozstrzelają kolejnych mieszkańców getta. Pod tą presją Icchok Malmed oddał się w ręce hitlerowców. Powieszono go przed budynkiem Judenratu w dniu 8 II 1943 r.

502. Obecna nazwa ulicy: Malwowa

uchwała nr XXXV/406/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r. W 2012 r. przedłużono dotychczasowy przebieg ulicy Malwowej.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

503. Obecna nazwa ulicy: Małopolska

uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

504. Obecna nazwa ulicy: Mandarynkowa

uchwała nr XXVII/423/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2016 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

505. Obecna nazwa ulicy: Józefa Marcinkiewicza

uchwała Nr VI/34/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Marcinkiewicz urodził się 30 III 1910 r. w Cimoszach. Studiował na uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. W 1939 r. wyjechał na stypendium do Paryża. W trakcie swej naukowej działalności opublikował 50 prac z dziedziny matematyki. Wiele z nich było nowatorskimi, potwierdzającymi geniusz młodego polskiego matematyka. We wrześniu 1939 r. walczył z Niemcami. Trafił jednak do sowieckiej niewoli. Wiosną 1940 r. został zamordowany w Charkowie przez funkcjonariuszy NKWD.

506. Obecna nazwa ulicy: Marczukowska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy 1924 r., nr repertorium 1179, notariusz Bednarski.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Marczuk oraz majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

507. Obecna nazwa ulicy: Margerytki

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

508. Obecna nazwa ulicy: Józefa Marjańskiego

uchwała Nr XXIII/156/95

Wcześniejsze nazwy: Od 1995 r. część ulicy Suraskiej (między M.C. Skłodowskiej i Piękną) otrzymała nazwę Józefa Marjańskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Marjański urodził się 10 VII 1892 r. w Radomiu. Studiował na Politechnice we Lwowie i działał w organizacji niepodległościowej. W 1914 r. przybył do Krakowa, gdzie wstąpił do legionów Józefa Piłsudskiego. Po kryzysie przysięgowym uciekł z transportu i przybył do Radomia. Tam aktywnie działał w Polskiej Organizacji Wojskowej. 2 XI 1918 r. Marjański został wojskowym komendantem Radomia. Brał udział w walkach w Radomskiem i Kieleckim, zdobywał brojnię m.in. Kozienice i Wierzbnik. Walczył w wojnie polsko-sowieckiej. 22 VIII 1920 r. Marjański dowodził 1 batalionem 1 Pułku Legionów, który zdobył Białystok. Zginął wczesnym popołudniem, osłaniając wycofujący się sztab dywizji, w okolicy ówczesnego Zarządu Miasta przy ulicy Warszawskiej. Został pochowany na białostockim cmentarzu wojskowym. W 1923 r. jego prochy ekshumowano i przeniesiono na cmentarz w Radomiu. Po śmierci został odznaczony orderem *Virtuti Militari* i Krzyżem Niepodległości z Mieczami.

509. Obecna nazwa ulicy: Marmurowa

brak uchwały o nadaniu nazwy Mramorna

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Mramorna nowa nazwa: Marmurowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1909 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 107, k. 286-287.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok i częściowo gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

510. Obecna nazwa ulicy: Marsa

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Baciecзки

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

511. Obecna nazwa ulicy: Marynarska

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

512. Obecna nazwa ulicy: Masztowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Neptuna (w byłej wsi Dojlidy Górne)

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

513. Obecna nazwa ulicy: Jana Matejki

bez uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Matejko urodził się 24 VI 1838 r. w Krakowie. W 1851 r. został przyjęty do krakowskiej Szkoły Sztuk Pięknych. Wpływ na młodego malarza wywarli: Józef Kremer i Władysław Łuszczkiewicz, którzy zainspirowali go do szkicowania krakowskich zabytków, zbierania materiałów, studiowania detali i obrazów. W 1858 r. otrzymał stypendium na studia w Monachium. W wieku trzynastu lat Jan Matejko namalował swój pierwszy obraz

historyczny, *Carowie Szujscy przed Zygmuntem III*. W 1860 r. Matejko wyjechał do Wiednia, skąd szybko wrócił. Tutaj wydał *Ubiory w Polsce* – publikację, zawierającą ryciny z postaciami w historycznych strojach. W 1862 r. namalował jeden ze swoich najwybitniejszych obrazów, *Stańczyka*. W 1864 r. Matejko namalował *Kazaniu Skargi*. W 1864 r. zawarł małżeństwo z Teodorą Giebułtowską. Mieli razem pięcioro dzieci. Warto wymienić jeszcze kilka dzieł Matejki: *Sobieski pod Wiedniem*, *Joanna d'Arc*, *Zygmunt August w ogrodzie wileńskim*, *Bitwa pod Grunwaldem*, *Unia Lubelska*. Jego uczniami byli m.in. Maurycy Gottlieb, Jacek Malczewski, Józef Mehoffer i Stanisław Wyspiański. Zmarł 1 XI 1893 r. w Krakowie. Został pochowany na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

514. Obecna nazwa ulicy: Matematyczna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

515. Obecna nazwa ulicy: Mazowiecka

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Mazowiecka nowa nazwa: Mazowiecka. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1906 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 99, k. 191-195.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok i gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

516. Obecna nazwa ulicy: Tadeusza Mazowieckiego

uchwała nr L/573/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Centrum, Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok włączonych w XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.) oraz gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tadeusz Mazowiecki urodził się 18 IV 1927 r. w Płocku. Studiował prawo na Uniwersytecie Warszawskim, studiów jednak nie ukończył. W latach 1951–1954 współpracował z redakcją tygodnika „Dziś i Jutro”. Był związany także ze „Słowem Powszechnym”, został redaktorem naczelnym „Wrocławskiego Tygodnika Katolików”, potem także miesięcznika „Więź”. Był posłem na Sejm z rekomendacji katolickiego koła Znak, które zaprotestowało wobec okrutnemu poradzeniu sobie z demonstracją w marcu 1968 r. Tadeusz Mazowiecki należał na powołanie komisji do spraw ustalenia winnych strzelaniu do robotników podczas wydarzeń grudniowych. W latach 70. związany był z opozycją. W 1980 r. Mazowiecki został doradcą i członkiem NSZZ „Solidarność”. Po ogłoszeniu stanu wojennego internowano go, wyszedł na wolność dwa lata później. Był doradcą Lecha Wałęsy podczas obrad Okrągłego Stołu. Wałęsa zaproponował mu stanowisko premiera pierwszego po wojnie antykomunistycznego rządu. Tadeusz Mazowiecki kandydował w wyborach prezydenckich w 1990 r. Po przegranej zrezygnował z pracy w rządzie. W latach 1992-1995 pełnił funkcję specjalnego wysłannika Komisji Praw Człowieka na terenie byłej Jugosławii z ramienia ONZ. Przewodniczył Unii Demokratycznej oraz Unii Wolności. Tadeusz Mazowiecki zmarł 28 X 2013 r. w Warszawie.

517. Obecna nazwa ulicy: Mazurska

uchwała nr XIV/124/07

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; ulica nowo utworzona

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

518. Obecna nazwa ulicy: Meksykańska

uchwała nr X/68/90, uchwała nr 11/15

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1990 Mariana Buczka

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r., przed włączeniem ul. Warszawskiej, po włączeniu Mariana Buczka, przemianowana w 1990 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

519. Obecna nazwa ulicy: Merkurego

uchwała nr LXVII/670/98

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1998 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

520. Obecna nazwa ulicy: Mewy

uchwała nr XIV/124/07

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

521. Obecna nazwa ulicy: mjr pilota Jana Michałowskiego

uchwała nr XLV/589/2001

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2001 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Krywłany

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów folwarku Krywłany, stanowiących część majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Michałowski urodził się 20 VIII 1909 r. w Białymstoku. Był absolwentem Liceum im. Zygmunta Augusta w Białymstoku oraz absolwentem Szkoły Podchorążych Lotnictwa w Dęblinie. Służył w 1. Pułku Lotniczym w Warszawie, potem w Centrum Oficerów Lotnictwa w Dęblinie, a następnie przeszedł kurs wyższego pilotażu w Grudziądzu. We wrześniu 1939 r. dowodził eskadrą samolotów łącznikowych przydzielonej do dyspozycji dowódcy Brygady Bombowej. Ewakuował się przez Rumunię, Francję do Anglii. Wszedł do pierwszego składu pilotów 300. Dywizjonu Bombowego Ziemi Mazowieckiej i dowodził eskadrą. Brał udział w lotach bojowych nad Niemcy, m.in. w nalotach na Berlin. W 1942 r. został dowódcą 307. Nocnego Dywizjonu Myśliwskiego Lwowskiego „Nocnych Puchaczy” w Exeter. Major pilot Jan Michałowski zginął 21 III 1943 r. w locie nocnym, w katastrofie samolotu D.H. „Mosquito” wraz z radio-nawigatorem por. Stanisławem Szkopem nad lotniskiem Exeter. Pochowany został

na Higer Cementary w Exeter. Był odznaczony: Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari, trzykrotnie Krzyżem Walecznych oraz brytyjskim Zaszczytnym Krzyżem Lotniczym. Major pilot Jan Michałowski miał najwyższy stopień spośród białostockich pilotów, którzy latali bojowo podczas II wojny światowej.

522. Obecna nazwa ulicy: Michałowe Pole

uchwała nr LXII/782/06

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2006 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

523. Obecna nazwa ulicy: Adama Mickiewicza

brak uchwał o nadaniu nazw Brzeska i Puszkinska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Brzeska i Puszkinska; nowa nazwa: Mickiewicza. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Brzeska z 1885 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 12 k. 268-284.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Część drogi do Brześcia, przecinająca grunty dawnych dóbr Białystok oraz majątek Dojlidy.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Adam Mickiewicz urodził się 24 XII 1798 r. w Zaosiu lub Nowogródku. Był synem Mikołaja Mickiewicza i Barbary z Majewskich. W latach 1807–1815 uczęszczał do dominikańskiej szkoły w Nowogródku. W 1812 r. zmarł jego ojciec, a nieco później przez Nowogródek przeszły wojska Napoleona, które maszerowały na Moskwę. W 1815 r. Mickiewicz rozpoczął studia na Uniwersytecie Wileńskim. Ciężka sytuacja finansowa skłoniła go do podjęcia nauki w uniwersyteckim Seminarium Nauczycielskim, co gwarantowało później zatrudnienie w szkołach. Studia ukończył w 1819 r. W 1817 r. razem z Tomaszem Zanem i grupą przyjaciół założył towarzystwo Filomatów. W tym czasie Mickiewicz zakochał się bez wzajemności w Maryli Wereszczakównie. Ślady tej nieszczęśliwej miłości znaleźć można w znanych wierszach Mickiewicza: *Do M...* i *Do przyjaciół*. Podjął pracę nauczyciela. W 1823 r. został aresztowany i uwięziony w klasztorze bazylianów w Wilnie, a następnie skazany za udział w tajnych młodzieżowych organizacjach na zesłanie w głąb Imperium Rosyjskiego. W latach 1824–1829 przebywał w Moskwie, Petersburgu i Odessie, zwiedził też Krym. Okres wileńsko-kowieński i zesłanie w głąb Rosji zaowocowały później, napisanymi podczas

pobytu w Dreźnie *Dziadami cz. III*. Podróżował po Europie. Próbował wziąć udział w powstaniu listopadowym. Z Dreżna wyjechał do Paryża, gdzie mieszkał przez 20 lat. W 1834 r. ożenił się z Cecylią Szymanowską, z którą miał sześcioro dzieci. W latach 1839–1840 był profesorem literatury łacińskiej w Lozannie, a w 1840 r. objął katedrę języków słowiańskich w Collège de France. W latach 1841–1844 był prezesem Wydziału Historycznego Towarzystwa Literackiego w Paryżu. W 1841 r. Poznał Andrzeja Towiańskiego – przedstawiciela nurtu polskiego mesjanizmu. W 1848 r. utworzył we Włoszech Legion Polski. Został też współzałożycielem i redaktorem pisma *Trybuna Ludów*. Od 1852 r. pracował w Bibliotece Arsenau. We wrześniu 1855 r. wyjechał do Konstantynopola z zamiarem utworzenia legionu Polskiego do walki z Rosją. Zmarł nagle 26 XI 1855 r. podczas epidemii cholery. Jego ciało zostało przewiezione do Paryża i pochowane na cmentarzu Les Champeaux w Montmorency, a w 1890 r. przeniesione na Wawel. Napisał m.in.: *Odę do młodości*, zbiór *Ballad i romansów*, *Romantyczność*, *Pana Tadeusza*, *Konrada Wallenroda*.

524. Obecna nazwa ulicy: Ludwika Mierosławskiego

uchwała nr XXXV/410/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ludwik Mierosławski urodził się 17 I 1814 r. w Nemours. Jego ojcem był kapitan wojsk napoleońskich Adam Kasper Mierosławski, matką – Francuzka Camilla Notté de Vaupleux, a ojcem chrzestnym marszałek Louis Nicolas Davout, (u którego ojciec Ludwika był adiutantem). W 1820 r. przyjechał z rodzicami do Łomży. Tam pobierał nauki w wojewódzkiej szkole pijarów, a następnie w kaliskiej szkole kadetów. Mierosławski, jako jeden z najmłodszych podoficerów, brał udział w powstaniu listopadowym. Po walkach w czasie zdobywania arsenału w Warszawie i bitwie grochowskiej otrzymał awans na podporucznika. Odznaczony został srebrnym krzyżem *Virtuti Militari*. Po klęsce powstania od 1833 r. przebywał na emigracji we Francji, gdzie po opracowaniu w latach 1836–1839 i wydaniu trzytomowego studium o powstaniu listopadowym, zyskał sobie sławę wybitnego teoretyka wojskowości. Był jednym z przywódców Centralizacji Towarzystwa Demokratycznego Polskiego i członkiem *Młodej*. W latach 1839–1840 prowadził wykłady z historii ludów słowiańskich we Francuskim Instytucie Historycznym w Paryżu. Także w Paryżu ukazały się drukiem jego wykłady z zakresu strategii i taktyki wojskowej będąc w kontakcie ze spiskowcami z Wielkopolski opracował plan powstania, którego wybuch za jego radą wyznaczono na 1846. Plan zakładał wybuch powstania we wszystkich trzech zaborach. Mierosławski był planowany na dowódcę powstania w 1846 r., jednak zaraz po przybyciu, wskutek denuncjacji jednego ze spiskowców Henryka Ponińskiego, został ujęty 12 II 1846 r. przez pruską policję w Świniarach pod Poznaniem. W czasie powstania wielkopolskiego w 1848 r. Mierosławski dowodził m.in. w zwycięskiej bitwie pod Miłostawiem i Sokołowem. Nie chcąc firmować spodziewanej klęski Mierosławski zrzekł

się dowództwa w związku, z czym akt kapitulacji zamiast niego podpisał płk Augustyn Brzeżański. Po kapitulacji powstania poznańskiego Mierosławski ponownie dostał się do niewoli pruskiej, z której został uwolniony dzięki interwencji francuskiej w Berlinie, w której powołano się na francuskie obywatelstwo Mierosławskiego. W grudniu 1848 r. przybył do Palermo i objął stanowisko szefa sztabu armii rewolucyjnego rządu sycylijskiego. Stanowisko naczelnego wodza objął 25 III 1849 r., mając do dyspozycji około 10 tysięcy ludzi. W walkach pod Messyną (chcąc zlikwidować przyczółek) podzielił swoje siły na dwie części, co także nie uchroniło go od klęski. Następnie dowodził obroną Katanii, gdzie pomimo tego, że dał dowody osobistego męstwa spotkał się z oskarżeniami o spowodowanie klęski. To stało się przyczyną, że 20 IV 1849 r. podał się do dymisji. Trzy tygodnie później wrócił do Paryża, ale już w czerwcu znalazł się w Karlsruhe, gdzie rząd Badenii i Palatynatu mianował go naczelnym wodzem rewolucyjnej armii. Po klęsce w bitwie z Prusakami pod Waghäusel Mierosławski podał się do dymisji i powrócił do Paryża. Po 1849 r. stał się najbardziej znanym Polakiem oraz najpopularniejszym rewolucjonistą w Europie. W grudniu 1860 r. Giuseppe Garibaldi powołał go na dowódcę Legionu Międzynarodowego w Neapolu, który nie został utworzony. W 1861 r. Mierosławski został dyrektorem i wykładowcą Polskiej Szkoły Wojskowej w Genui. W lutym 1862 r. Mierosławski opuścił szkołę. 19 I 1863 r. Komitet Centralny Narodowy ofiarował mu godność dyktatora powstania. Mierosławski dyktaturę przyjął, ale dopiero 17 II 1863 r. przybył do Królestwa Polskiego. Po dwóch przegranych starciach pod Krzywosądem i Nową Wsią wyjechał do Paryża. Po powstaniu znalazł się na marginesie polskiego życia politycznego, a z którego ostatecznie wycofał się po wojnie francusko-pruskiej. Ludwik Mierosławski zmarł 22 XI 1878 r. w Paryżu. Został pochowany na cmentarzu Montparnasse. Autorem pomnika na jego grobie był Cyprjan Godebski.

525. Obecna nazwa ulicy: Mieszka I

uchwała nr V/16/74, uchwała nr XIX/58/81

Wcześniejsze nazwy: Od 1974 r. Jana Stąpora, od 1981 r. Mieszka I.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Mieszko I urodził się około 922–945 r. Wywodził się z dynastii Piastów. Był synem Siemomysła. Był pierwszym historycznym władcą Polan i twórcą państwa polskiego. Kontynuował politykę swojego ojca i dziadka, którzy jako władcy Polan mieszkających na terenach współczesnej Wielkopolski podporządkowali sobie Kujawy część Pomorza i Mazowsze. Mieszko toczył wojny z Czechami o Śląsk i zdobył Małopolskę. W 965 r. ożenił się z Dobrawą, a w 966 r. przyjął chrzest. Przeprowadził reformy i usprawnił państwo. W polityce zagranicznej kierował się przede wszystkim racją stanu. Synom pozostawił państwo o znacznie wyższej pozycji w Europie i przynajmniej podwojonym terytorium. Zmarł 25 V 992 r.

526. Obecna nazwa ulicy: Miętowa

uchwała nr LIX/595/97

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1997 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

527. Obecna nazwa ulicy: Stanisława Mikołajczyka

uchwała nr XXII/220/04

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2004 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Mikołajczyk urodził się 18 VII 1901 r. w Do sten – Holsterhausen. Walczył w szeregach powstańców wielkopolskich. W latach 1920–1931 był członkiem Polskiego Towarzystwa Ludowego, a w latach 1930–1935 posłem na Sejm. Wziął udział w wojnie obronnej 1939 r. Po upadku Polski udał się na emigrację, gdzie został wiceprzewodniczącym I Rady Narodowej RP. W latach 1940–1943 pełnił funkcję wicepremiera, a po śmierci generała Władysława Sikorskiego, tj. od lipca 1943 r. do listopada 1944 r. pełnił funkcję premiera rządu RP na uchodźstwie. Bezskutecznie pertraktował z przedstawicielami ZSRR sprawy dotyczące polskiej granicy wschodniej. O porozumieniu w Teheranie dowiedział się od Wiaczesława Mołotowa. Złożył dymisję. W czerwcu 1945 r. powrócił do Polski, wszedł w skład Tymczasowego Rządu Jedności Narodowej, jako wicepremier i minister rolnictwa. Był w opozycji do komunistów. W latach 1945–1947 był także liderem PSL. Po sfałszowanych wyborach w styczniu 1947 r. musiał uciekać z Polski. Zamieszkał w Stanach Zjednoczonych. Został pozbawiony obywatelstwa polskiego przez Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Zmarł 13 XII 1966 r. w Waszyngtonie.

528. Obecna nazwa ulicy: Miłowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

529. Obecna nazwa ulicy: Miłosna

uchwała nr XXXIX/495/09

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2009 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

530. Obecna nazwa ulicy: Czesława Miłosza

uchwała nr XI/91/07

Wcześniejsze nazwy: Ulica wydzielona z części ulicy Drewnianej w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych w XIX w. i częściowo gruntów wsi Skorupy, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Czesław Miłosz urodził się 30 VI 1911 r. w Szetejniach niedaleko Kiejdan. Studiował na Uniwersytecie Stefana Bato-rego w Wilnie polonistykę na Wydziale Humanistycznym, a następnie prawo na Wydziale Nauk Społecznych. Zadebiutował w 1930 r. na łamach uniwersyteckiego pi-sma „Alma Mater Vilnensis” wierszami *Kompozycja i Podróż*. Był członkiem grupy poetów Żagary i współtwórcą pisma o tej samej nazwie. Pracował w Polskim Radiu Wilno. We wrześniu 1939 r. udało mu się dotrzeć do Rumunii. Jednak powrócił do Wilna zajętego przez oddziały sowieckie. Następnie przeniósł się do Warszawy oku-powanej przez Niemcy Warszawy. Konspiracyjnie drukował wiersze, pracował w Bibliotece Uniwersyteckiej. Po upadku powstania warszawskiego wyjechał do Krakowa. Po zakończeniu II wojny światowej pracował dla komunistycznego rządu Polski. Był w Stanach Zjednoczonych, a potem w Paryżu attaché kulturalnym. W 1951 r. poprosił o azyl polityczny we Francji. Poznał Jerzego Giedroycia. Miłosz mieszkał przez pewien czas w Maisons-Laffitte, co doprowadziło do jego wielolet-niej współpracy z *Kulturą*. Przedstawiciele emigracji zaprotestowali jednak przeciw-ko przyjęciu byłego komunisty. Jednak dwa lata później Instytut Literacki Giedroycia wydał *Zniewolony umysł*. W kolejnych latach Instytut Literacki wydawał dzieła Miłosza. W 1960 r. Miłosz wyjechał do Stanów Zjednoczonych, gdzie wykładał lite-raturę słowiańską na Uniwersytecie Kalifornijskim w Berkeley, oraz na Harvardzie.

Tworzył głównie poezję, m.in., *Który skrzywdziłeś*. W komunistycznej Polsce był uznany za zdrajcę i renegata. Do 1980 r. cenzura zakazywała publikacji jego utworów. Książki Miłosza były drukowane były w podziemiu. W 1978 r. Miłosz otrzymał Międzynarodową Nagrodę Literacką Neustadt zwaną „Małym Noblem”. W 1980 r. otrzymał literacką Nagrodę Nobla. W 1981 r. przyjechał do Polski. Otrzymał doktorat honoris causa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, a w 1989 r. Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1990 r. Miłosz został członkiem Polskiej Akademii Umiejętności. Był członkiem Stowarzyszenia Pisarzy Polskich. W 1993 r. Miłosz powrócił do Polski i zamieszkał w Krakowie. W 1994 r. Czesław Miłosz został odznaczony Orderem Orła Białego. W 1996 r. Polskie Radio przyznało mu nagrodę Diamentowy Mikrofon. Czesław Miłosz zmarł 14 VIII 2004 r. w Krakowie. Napisał m.in.: *Kompozycja, Podróż, Poemat o czasie zastygłym, Trzy zimy, Obrachunki, Wiersze, Równina, Pieśń niepodległa, Do polityka, Ocalenie, Traktat moralny, Zniewolony umysł, Zdobycie władzy, Światło dzienne, Dolina Issy, Traktat poetycki, Rodzinna Europa, Kontynenty, Człowiek wśród skorpionów, Król Popiel i inne wiersze, Gucio zaczarowany, Widzenia nad zatoką San Francisco, Miasto bez imienia, Prywatne obowiązki, Gdzie wschodzi słońce i kędy zapada, Ziemia Ulro, Ogród nauk, Hymn o perle Nieobjęta ziemia, Kroniki, Dalsze okolice, Zaczynając od moich ulic, Metafizyczna pauza, Poszukiwanie ojczyzny, Rok myśliwego, Na brzegu rzeki, Szukanie ojczyzny, Historia literatury polskiej, Legendy nowoczesności, Życie na wyspach, Piesek przydrożny, Abecadło Miłosza, Inne abecadło, Zaraz po wojnie, Korespondencja z pisarzami 1945-1950 Wyprawa w dwudziestolecie, To (2000) – tomik poetycki (Książka otrzymała laur Śląskiego Wawrzynu Literackiego za 2000 r.), Druga przestrzeń, Orfeusz i Eurydyka, O podróżach w czasie, Spiżarnia literacka, Wiersze ostatnie.*

531. Obecna nazwa ulicy: Miodowa

uchwała nr IV/23

Wcześniejsze nazwy: Piękna (w b. Starosielcach)

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

532. Obecna nazwa ulicy: Mławska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1926 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 901.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

533. Obecna nazwa ulicy: Młoda

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1936 r., nr repertorium 362, notariusz Szczepiński.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

534. Obecna nazwa ulicy: Młynowa

brak uchwały o nadaniu nazwy Mielniczna

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Mielniczna nowa nazwa: Młynowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1905 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 97, k. 283-284.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok i gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

535. Obecna nazwa ulicy: Mnożna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

536. Obecna nazwa ulicy: Modlińska

brak uchwały o nadaniu nazwy Arturska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Arturska nowa nazwa: Modlińska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1913 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 123, k. 344-369.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

537. Obecna nazwa ulicy: Modra

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

538. Obecna nazwa ulicy: Modrzewiowa

uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1954 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.; ulica nowo utworzona w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

539. Obecna nazwa ulicy: Mohyłowska

brak uchwały o nadaniu nazwy Mohylewska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Mohylewska nowa nazwa: Mohyłowska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

540. Obecna nazwa ulicy: Mokra

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

541. Obecna nazwa ulicy: Mongolska

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w roku 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

542. Obecna nazwa ulicy: Stanisława Moniuszki

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1950 r., jako ul. Żwirowa. W 1958 r. wydzielona z części ulicy Żwirowej.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki oraz majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Moniuszko urodził się 5 V 1819 r. w Ubielu. W 1827 r. rozpoczął naukę muzyki u Augusta Freyera. W 1837 r. Moniuszko wyjechał do Berlina, gdzie studiował do 1840 r. Po powrocie zamieszkał w Wilnie. W 1858 r. przeniósł się wraz z rodziną do Warszawy, gdzie objął stanowisko dyrygenta opery. Od 1864 r. był wykładowcą w Instytucie Muzycznym w Warszawie. Zmarł 4 VI 1872 r. w Warszawie. Był autorem około 268 pieśni, operetek, baletów i oper. Do największych dzieł należą: *Halka*, *Straszny Dwór*, *Paria* i *Verbum nobile*.

543. Obecna nazwa ulicy: Morelowa

uchwała nr XIII/96/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

544. Obecna nazwa ulicy: Morska

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

545. Obecna nazwa ulicy: Ignacego Mościckiego

uchwała nr VI/38/07

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ignacy Mościcki urodził się 1 XII 1867 r. w Mierzanowie. Studiował chemię na politechnice w Rydze. Podczas studiów został członkiem a wkrótce potem gospodarzem Korporacji Akademickiej „Welecja”. Wraz z innymi korporantami z „Welecji” został członkiem Ligi Narodowej, a później także Związku Młodzieży Polskiej „Zet” (pod przywództwem Zygmunta Balickiego). Studia na ryskiej politechnice ukończył w 1891 r. Potem był współpracownikiem II Proletariatu. Brał nawet udział w przygotowaniach do zamachu na warszawskiego generał-gubernatora Josifa Hurko. Zamach jednak się nie udał. Wobec groźby aresztowania w lipcu 1892 r. opuścił wraz z żoną zabór rosyjski i przez Prusy Wschodnie, Berlin, Rotterdam i Hoek Van Holland dotarł do Londynu. Podczas pobytu w Wielkiej Brytanii kontynuował działalność w ruchu socjalistycznym. W 1896 poznał Józefa Piłsudskiego. W 1897 r. wyjechał do Fryburga w Szwajcarii, gdzie osiadł i rozpoczął karierę naukową. 19 X 1897 r. rozpoczął studia uzu-

pełniące z zakresu fizyki i matematyki na Uniwersytecie we Fryburgu. W latach 1897-1901 był asystentem prof. Józefa Wierusz-Kowalskiego na tej uczelni, specjalizując się w elektrochemii. Później objął stanowisko kierownika technicznego w firmie Société de l'Acide Nitrique. Spółka otworzyła fabrykę kwasu azotowego, który produkowano autorską metodą Mościckiego przy pomocy energii elektrycznej, wiążąc azot z powietrza. Dwa lata później w zakładzie zaprojektowanym, wybudowanym i uruchomionym przez Mościckiego wyprodukowano pierwszą cysternę kwasu azotowego. Równoległe Mościcki opracował technologię syntezy cyjanowodoru wkrótce również wdrożoną do produkcji. Po odzyskaniu niepodległości i objęciu przez Polskę części Górnego Śląska w lipcu 1922 r. został mianowany dyrektorem kombinatu związków azotowych w Chorzowie (Stickstoffwerke/Azoty). W roku akademickim 1925/1926 został wybrany na stanowisko rektora Politechniki Lwowskiej. Nie podjął jednak obowiązków, gdyż jesienią 1925 r. objął katedrę elektrochemii technicznej Politechniki Warszawskiej. 1 VI 1926 r., w drugim głosowaniu Zgromadzenia Narodowego, Mościcki został Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej. Został zaprzysiężony 4 VI 1926 r. Zamieszkał wraz z rodziną na Zamku Królewskim w Warszawie. Po wybuchu II wojny światowej znalazł się w Rumunii, gdzie został internowany. 30 IX 1939 r. zrezygnował z prezydentury. W grudniu 1939 przeniósł się do Szwajcarii. Zmarł 2 X 1946 r. w Versoix. W 1993 r. jego szczątki zostały pochowane w bazylice archikatedralnej św. Jana Chrzciciela w Warszawie.

546. Obecna nazwa ulicy: Motyla

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Polna (w byłej wsi Dojlidy Górne)

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

547. Obecna nazwa ulicy: Mrówcza

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

548. Obecna nazwa ulicy: Murarska

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

549. Obecna nazwa ulicy: Myśliwska

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r. ulica nowo utworzona w 1958 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

550. Obecna nazwa ulicy: Nad Potokiem

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

551. Obecna nazwa ulicy: Nadbużańska

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

552. Obecna nazwa ulicy: Nadrzeczna

uchwała nr XXIII/219/04

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2004 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

553. Obecna nazwa ulicy: Naftowa

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1958 ulica Serwitutowa; najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy Serwitutowa z 1934 r. nr repertorium 518, notariusz Szczepiński.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica wydzielona z ulicy Serwitutowej w 1958 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

554. Obecna nazwa ulicy: Nagietkowa

uchwała nr LIII/621/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

555. Obecna nazwa ulicy: Narcyzowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

556. Obecna nazwa ulicy: Narewska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z 1938 r., nr hipoteczny 2542, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek oraz uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

557. Obecna nazwa ulicy: Narodowych Sił Zbrojnych

uchwała nr XL/527/2001

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 2001 Szosa Ełcka

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.; ulica nowo utworzona w 2001 r. wcześniej Szosa Ełcka

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Narodowe Siły Zbrojne powstały 20 IX 1942 r. Była to polska konspiracyjna organizacja wojskowa obozu narodowego zorganizowana i działająca w czasie II wojny światowej. Żołnierze tej formacji zbrojnej walczyli również z komunistami po zakończeniu II wojny światowej. Po Armii Krajowej i Batalionach Chłopskich Miały najwięcej żołnierzy w swych szeregach. W najlepszym okresie było ich ponad 100 tysięcy. W listopadzie 1944 r. większa część oddziałów NSZ została podporządkowana Narodowemu Zjednoczeniu Wojskowemu, powstało Narodowe Zjednoczenie Wojskowe. Oddziały NZW zbrojne walczyły z Korpusem Bezpieczeństwa Wewnętrznego, funkcjonariuszami Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego i oddziałami Ukraińskiej Powstańczej Armii. W 1947 r. doszło do rozbicia większości grup NZW, pozostały tylko nieliczne oddziały, które przestały istnieć w połowie lat pięćdziesiątych.

558. Obecna nazwa ulicy: Nasienna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

559. Obecna nazwa ulicy: Nasturcjowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

560. Obecna nazwa ulicy: Nefrytowa

uchwała nr XII/138/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

561. Obecna nazwa ulicy: Neptuna

uchwała nr XII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

562. Obecna nazwa ulicy: Nory Ney

uchwała nr XXVI/410/16

Wcześniejsze nazwy: ulica nowo powstała w 2016 r. Z propozycją nadania nazwy zwrócili się do Rady Miejskiej mieszkańcy Białegostoku. Nadanie nazwy wiązało się z chęcią upamiętnienia Nory Ney i przypadającej 110 rocznicy jej urodzin.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Piaski

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok z 1692 r. i gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Sonia Najman - Nora urodziła się w 1906 r. w Wasilkowie. Przed I wojną światową rodzina wyjechała do Azerbejdżanu. Sonia wraz z czwórką rodzeństwa spędziła dzieciństwo w Baku. W 1921 r. Jakub Najman korzystając z prowadzonych wówczas repatriacji, powrócił do Białymstoku. Sonia rozpoczęła naukę w prestiżowym Gimnazjum Druskina. Mając 18 lat wyjechała do Warszawy. Po kilkumiesięcznym pobycie w stolicy Sonia została przyjęta do znanego Instytutu Filmowego Wiktora Biegańskiego i już po pół roku miała okazję zadebiutować w pierwszym obrazie. Rozgłos przyniosły jej role w filmach „Gorączka złota” i „Czerwony błazen” z 1926 r. Od tamtej pory nie mogła narzekać na brak angaży. Szybko stała się gwiazdą krajowego kina, nazywaną czasami polską Gretą Garbo. W 1932 r. została zaangażowana do ekranizacji powieści Ferdynanda A. Ossendowskiego, która weszła do kin pod tytułem „Głos pustyni”. Był to pierwszy polski film tego typu. W plebiscycie ogłoszonym w 1933 r. została wybrana Królową Polskiego Ekranu i okrzyknięta następczynią Jadwigi Smosarskiej. Jej wizyty z okazji premier filmowych w różnych miastach Polski wzbudzały zawsze nie lada sensację. Tak było i w Białymstoku w 1931 r., kiedy przybyła tu z okazji premierowego pokazu filmu „Serce na ulicy”. W 1934 r. Nora Ney urodziła córkę Joannę. Po pierwszych urodzinach dziecka postanowiła jednak wrócić do filmu. Nakręcono wówczas przedostatni obraz Nory – „Kobiety nad przepaścią”, którego premiera odbyła się w 1938 r. Gdy w 1939 r. wybuchła wojna, Nora Ney wraz ze swoją malutką córką wyjechała do Związku Sowieckiego, co uratowało jej życie. W 1945 r. powróciła do Polski. Okazało się, że nie ma w nim już miejsca dla przedwojennej gwiazdy. W 1946 r. wraz z córą Joanną i siostrą Lidią Leichter, przybyła do Nowego Jorku. Po przyjeździe do Stanów Zjednoczonych nie była w stanie opanować. Aby utrzymać siebie i córkę w Nowym Jorku, parała się różnych zajęć – była nianią, pomocą domową, opiekunką osób starszych, archiwistką. W 1950 r. po raz trzeci wyszła za mąż. I ten związek bardzo szybko się rozpadł. W latach 50. poznała Leona Friedlanda. Małżeństwo przetrwało 25 lat. Kiedy ze względu na stan zdrowia Nora została przeniesiona do specjalnego ośrodka to właśnie rozstanie z Leonem stało się dla niej ogromną tragedią? Nora Ney – jedna z największych gwiazd polskiego kina zmarła 21 II 2003 r. w Encinitas w Kalifornii.

563. Obecna nazwa ulicy: Niedźwiedzia

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

564. Obecna nazwa ulicy: Niemeńska

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

565. Obecna nazwa ulicy: Niewodnicka

uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze włączonych w 1954 r., przed włączeniem do miasta Białystok ulica Niewodnicka.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

566. Obecna nazwa ulicy: Niezapominajki

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

567. Obecna nazwa ulicy: Niska

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze włączonych do miasta Białystok w 1954 r.; ulica nowo utworzona w 1966 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

568. Obecna nazwa ulicy: Norweska

uchwała nr XXXVI/293/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

569. Obecna nazwa ulicy: Notecka

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

570. Obecna nazwa ulicy: Nowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1920 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 549.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

571. Obecna nazwa ulicy: Seweryna Nowakowskiego

uchwała nr XXXVI/293/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Seweryn Nowakowski urodził się 8 I 1894 r. w Piotrkowie Tubunalskim. Studiował w Moskwie początkowo medycynę, a następnie przeniósł się na prawo. W 1915 r. został powołany do rosyjskiego wojska. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości wstąpił w szeregi Wojska Polskiego. Brał też udział w wojnie polsko-bolszewickiej 1919–1920, a po jej zakończeniu wstąpił do Policji Państwowej i pełnił funkcję komendanta Policji Konnej w Częstochowie. Z Częstochową był związany do 1931 r., kiedy to od władz centralnych otrzymał propozycję objęcia funkcji komisarza rządowego w Białymstoku lub Łodzi. Wybrał Białystok. 30 VIII 1932 r. w Białymstoku została rozwiązana Rada Miejska i Zarząd Miejski. Seweryn Nowakowski objął komisaryczną prezydenturę nad miastem, a w 1934 r. po wyborach do kolejnej Rady Miejskiej został wybrany większością głosów na stanowisko prezydenta Białegostoku. Od samego początku przed Sewerynem Nowakowskim, jako prezydentem Białegostoku stało wiele problemów, które należało jak najszybciej rozwiązać, aby przede wszystkim uzdrowić finanse i zmniejszyć zadłużenie miasta. Następnym etapem było przeprowadzenie reorganizacji administracji w myśl nowej ustawy samorządowej. W ciągu pierwszych dwu lat rezultaty pracy Zarządu miasta pod przewodnictwem Seweryna Nowakowskiego dały przede wszystkim równowagę budżetu, co z kolei umożliwiło na podjęcie szeregu prac inwestycyjnych tak niezbędnych dla rozwoju Białegostoku. Jedną z najpilniejszych potrzeb była kanalizacja, której budowa poprawiłaby znacznie stan sanitarny miasta. Po rozpoczęciu prac kanalizacyjnych przystąpiono do generalnych porządków w mieście. Poprawiono nawierzchnię głównych ulic, ułożono szerokie chodniki przybrane trawnikami i kwietnikami, utworzono planty im. Mariana Zyndrama-Kościółkowskiego, odnowiono i otynkowano w śródmieściu wszystkie fasady domów. Z prac nad planem rozbudowy miasta dokonanych na podstawie zdjęć lotniczych uzyskano niezbędne materiały do racjonalnej rozbudowy poszczególnych dzielnic i zerwanie z „dziką” zabudową. Zarząd miasta zwrócił również uwagę na rozwój oświaty budując nowe szkoły i poprawiając warunki w istniejących. Niezwykle ważnym dla rozwoju kulturalnego miasta była budowa i otwarcie nowego Teatru Miejskiego im. Marszałka J. Piłsudskiego. Cały okres prezydentury Seweryna Nowakowskiego charakteryzuje niezwykła dbałość i zaangażowanie we wszystkie problemy Białegostoku, z którym związał się do końca. We wrześniu 1939 r. Nowakowski mógł wyjechać z Białegostoku razem z wycofującymi się Niemcami. Zdecydował, że zostaje w Białymstoku. Został aresztowany przez okupacyjne władze sowieckie i ślad po nim zaginął. Do dziś nie wiadomo, kiedy zginął i gdzie został pochowany. Prawdopodobnie mógł zostać zamordowany w Mińsku. W Białymstoku też nie ma jego symbolicznego grobu.

572. Obecna nazwa ulicy: Nowatorska

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

573. Obecna nazwa ulicy: Nowogródzka

brak uchwały o nadaniu nazwy Nowgorodska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Nowgorodska nowa nazwa: Nowogródzka. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1910 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 110, k. 221-226.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

574. Obecna nazwa ulicy: Nowosielska

uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Choroszczańska

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów leśnych Krupniki oraz gruntów wsi Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

575. Obecna nazwa ulicy: Feliksa Nowowiejskiego

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Feliks Nowowiejski urodził się 7 II 1877 r. w Wartemborku (teraz Barczewo). Kształcił się w szkole muzycznej w Świętej Lipce. Potem zamieszkał w Olsztynie, gdzie grał w orkiestrze grenadierów. W 1898 r. zdobył nagrodę w Londynie za utwór *Pod sztandarem pokoju*. Prowadził działalność pedagogiczną w Krakowie, Berlinie i w Poznaniu. 15 VII 1910 r. w 500 rocznicę bitwy pod Grunwaldem dyrygował orkiestrą i chórami, które zaśpiewały po raz pierwszy *Rotę* Marii Konopnickiej (muzykę do słów *Roty* napisał Nowowiejski). Zmarł 18 I 1946 r. w Poznaniu. Skomponował m.in.: *Pod sztandarem pokoju*, oratorium *Powrót syna marnotrawnego*, uwertura *Swaty polskie*.

578. Obecna nazwa ulicy: Nowowarszawska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1922 r., nr repertorium 4688, notariusz Urbanowicz.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica:

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

579. Obecna nazwa ulicy: Nowy Świat

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Nowy-Świat nowa nazwa: Nowy-Świat. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1880 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 1, k. 259-260.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok włączonych w XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.) oraz gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

580. Obecna nazwa ulicy: Obłoków

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

581. Obecna nazwa ulicy: Oboźna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

582. Obecna nazwa ulicy: Obrębowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1937 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie granicy gruntów majątku Dojlidy oraz wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

583. Obecna nazwa ulicy: Obrońców Westerplatte

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Obrona Westerplatte – Załoga Westerplatte (wojskowa składnica tranzytowa) we wrześniu 1939 roku składała się ze 182 żołnierzy, w tym 5 oficerów i lekarz. Żołnierze dysponowali ok. 160 karabinami, ok. 40 pistoletami i około tysiącem granatów oraz sporymi zapasami żywno-

ści. Siły niemieckie stanowiły: pancernik „Schleswing – Holstein”, oraz kilka torpedowców. Siły lądowe składały się z około 15000 żołnierzy. Niemcy dysponowali sporą liczbą ciężkich samochodów pancernych oraz dział. Wojska niemieckie wspomagały samoloty. Według planów Westerplatte miało bronić się przez sześć godzin, a w rzeczywistości broniło się 7 dni.

584. Obecna nazwa ulicy: Oceaniczna

uchwała nr XXXIX/477/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2016 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; ulica nowo utworzona.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

585. Obecna nazwa ulicy: Octowa

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

586. Obecna nazwa ulicy: Odeska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Odesska nowa nazwa: Odesska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1907 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 101, k. 550-558.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

587. Obecna nazwa ulicy: Odległa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument notarialny z nazwą ulicy z 1929 r. notariusz Bednarski nr repertorium 2827.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Wygoda włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

588. Obecna nazwa ulicy: Odrzańska

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

589. Obecna nazwa ulicy: Ofiar Obławy Augustowskiej

uchwała nr X/114/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Wysoki Stoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Celem tej operacji było rozbicie oddziałów partyzanckich operujących na pograniczu polsko-litewskim – w Puszczy Augustowskiej i na terenach do niej przyległych. Obława Augustowska została przeprowadzona siłami 50. armii 3. Frontu Białoruskiego oraz 62 Dywizji Wojsk Wewnętrznych NKWD. Akcją dowodzili: Zastępca Szefa Głównego Zarządu Kontrwywiadu Smiersz gen. major Iwan Gorgonow oraz Szef Zarządu Kontrwywiadu 3. Frontu Białoruskiego gen. porucznik Paweł Zielenin. W operacji brali udział również funkcjonariusze lokalnych struktur polskiego komunistycznego aparatu bezpieczeństwa i milicji oraz ich tajni współpracownicy. Ponadto w powiecie suwalskim zaangażowane zostały dwie kompanie 1. Praskiego Pułku Piechoty WP. Między 12 a 19 VII 1945 r. oddziały sowieckie przeprowadziły szereg lokalnych operacji, podczas których zatrzymywano zarówno ludzi podejrzanych o kontakty z partyzantką niepodległościową, jak również osoby zupełnie przypadkowe, przebywające jedynie poza swoim miejscem zamieszkania. Sposoby

i okoliczności aresztowania poszczególnych osób były różne – w domach, na drogach, w pracy, na polach, niekiedy otaczano całe wsie. W Jaziewie zwołano wiejskie zebranie, a następnie zatrzymano wszystkich jego uczestników. Kilkudziesięciu partyzantów dostało się w ręce NKWD po bitwie nad jeziorem Brożane. 21 VII 1945 r. Szef Głównego Zarządu Kontrwywiadu Smiersz Wiktor Abakumow informował ludowego komisarza spraw wewnętrznych Ławrientija Berię, że podczas obławy zatrzymano 7049 osób, z których po przesłuchaniu (tzw. filtracji) 5115 zostało wypuszczonych. Aresztowanych Litwinów przekazano organom NKWD LSRS. 592 Polaków nigdy nie wróciło do domów – zostali zamordowani i pochowani w nieznanym miejscu. Do dziś nie udało się ustalić miejsca spoczynku ofiar tej zbrodni.

590. Obecna nazwa ulicy: Ofiar Majdanka

uchwała nr XIV/102/84

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: W październiku 1941 r. w Majdanku (dzielnica Lublina), Niemcy założyli obóz jeńców radzieckich. Pierwszymi więźniami obozu koncentracyjnego Majdanek było 5 tys. jeńców radzieckich, zatrudnionych przy rozbudowie obozu, których wymordowano. Potem do obozu trafiali więźniowie polityczni, chłopcy za nieoddawanie kontyngentów, inteligencja polska, ludność żydowską. Obóz rozbudowano. Szacuje się, że przez obóz koncentracyjny w Majdanku przeszło 300-360 tys. więźniów. Zginęło 230 tys. ludzi, w tym ponad 103 tys. Żydów.

591. Obecna nazwa ulicy: Michała Ogińskiego

uchwała nr 12/83

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1963 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Michał Ogiński **urodził** się 7 X 1765 r. w Guzowie. W 1793 r. Sejm grodzieński nominował go do Rady Nieustającej. W 1794 r. brał udział w wojnie polsko-rosyjskiej. W 1810 r. został senatorem rosyjskim. W 1822 r. wyjechał do Włoch. Był autorem *Listów o muzyce* oraz pamiętników *O Polsce i Polakach: od roku 1788 aż do końca roku 1815* wydanych po francusku. Najbardziej rozpoznawany jest z poloneza *Pożegnanie Ojczyzny*, którego napisał jednak jego stryj Michał Kazimierz Ogiński. Zmarł 15 X 1833 r. we Florencji.

592. Obecna nazwa ulicy: Ogrodniczki

uchwała nr X/77

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

593. Obecna nazwa ulicy: Ogrodowa

brak uchwały o nadaniu nazwy Policejska oraz zmianie nazwy (z Więziennej) na Ogrodową.

Wczesniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Policejska (od Sienkiewicza do Fabrycznej) nowa nazwa: Więzienna oraz stara nazwa: Policejska (od Sienkiewicza do Pałacowej) nowa nazwa: Ogrodowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Policejska z 1889 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 23, k. 377-382. Ostatni odnaleziony dokument z nazwą ulicy Więziennej z 1923 r. Wpis do repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 475. Pod koniec lat trzydziestych część ulicy nosiła nazwę Polskiej Organizacji Wojskowej.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych etapami w XVIII i XIX w. oraz częściowo gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

594. Obecna nazwa ulicy: Okrętowa

uchwała nr LII/602/05

Wczesniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Okrętowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

595. Obecna nazwa ulicy: Stanisława Okrzei

uchwała nr X/77

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stefan Okrzeja – urodził się 3 IV 1886 r. we wsi Dembe. Pracował, jako robotnik. Wstąpił w szeregi Polskiej Partii Socjalistycznej, potem był członkiem jej Organizacji Bojowej. Dokonał zamachu bombowego na cyrkuł policji carskiej na Pradze. Bomba miała uśmiercić oberpolicmajstra Karla Nolkena. W czasie akcji został schwytyany przez policję. W trakcie procesu został skazany na karę śmierci przez powieszenie. Wyrok wykonano w Warszawie 21 VII 1905 r.

596. Obecna nazwa ulicy: Generała Leopolda Okulickiego

uchwała nr XVII/227/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Leopold Okulicki urodził się 12 XI 1898 r. Od 1913 r. należał do Związku Strzeleckiego w Bochni. W maju 1914 r. wstąpił w szeregi Legionów Polskich, ale już w następnym miesiącu został zwolniony, jako niezdolny do służby wojskowej z przyczyn zdrowotnych. Ponownie wstąpił do Legionów Polskich w październiku 1915 r. i służył pod pseudonimem „Sęp”. W 1917 r. uczęszczał na kurs oficerski w Zegrzu. Po kryzysie przysięgowym wcielony został do armii austriackiej, ukończył szkołę oficerów rezerwy w Koszycach. W listopadzie 1918 r. w Bochni sformował pluton złożony z uczniów gimnazjum – członków POW. Ranny w lutym 1919 r., przebywał w szpitalu, potem wrócił na stanowisko dowódcy plutonu 4. pułku piechoty Legionów. Od sierpnia 1919 r. dowodził kompanią. Ponownie ranny w czerwcu 1920 r., do sierpnia leczył się w szpitalu, po czym wrócił na stanowisko dowódcy kompanii i p.o. dowódcy batalionu 4. pułku piechoty Legionów. Po ukończeniu Wyższej Szkoły Wojennej w Warszawie od października 1925 r. był kierownikiem referatu mobilizacyjnego w sztabie Dowództwa Okręgu Korpusu III Grodno. Od kwietnia 1930 r. był dowódcą batalionu 75. pułku piechoty, od czerwca 1931 r. wykładowcą taktyki broni połączonych w Centrum Wyszkożenia Piechoty w Rembertowie. Od marca 1934 r. pełnił funkcję szefa sztabu 13. Dywizji Piechoty. We wrześniu 1935 r. przeniesiony został do Sztabu Głównego, od 1936 r. był szefem Wydziału „Wschód” w Oddziale III Sztabu Głównego, a od kwietnia 1939 r. szefem Wydziału Sytuacyjnego i zastępcą szefa w Oddziale III Sztabu Głównego, przekształconego z momentem wybuchu wojny w Sztab Naczelnego Wodza. W nocy z 31 VIII na 1 IX 1939 r., jako oficer służbowy pełnił dyżur w Sztabie. Przyjął pierwsze meldunki o rozpoczęciu działań wojennych, napływają-

ce od poszczególnych oficerów odcinkowych. Pozostał w Warszawie po opuszczeniu stolicy przez Sztab Naczelnego Wodza, jako oficer operacyjny ekspozytury Kwatery Głównej Naczelnego Wodza przy Armii „Warszawa”. Od 10 IX 1939 r. uczestniczył ochotniczo w obronie Warszawy, jako szef sztabu odcinka Warszawa-Zachód, a od 18 września, jako dowódca odcinka swego imienia na Woli. 28 IX 1939 r. wstąpił w szeregi Służby Zwycięstwu Polski. Od października 1939 r. został dowódcą wojewódzkim SZP w Łodzi. Używał wówczas dokumentów na nazwisko Johann Müller. Od stycznia 1940 r. był komendantem Okręgu Łódź Związku Walki Zbrojnej. Używał w tym czasie pseudonimów: „Jan”, „Kula”, „Leopold”, „Miller”. W marcu 1940 r. zawiózł do Gałek Krzczonowskich rozkaz Komendanta Okupacji Niemieckiej Związku Walki Zbrojnej płk. „Grabicy” (Stefana Roweckiego), nakazujący mjr. „Hubalowi” (Henrykowi Dobrzańskiemu) rozwiązanie jego Wydzielonego Oddziału Kawalerii Wojska Polskiego i przejście do konspiracji. Major „Hubal” rozkazowi nie podporządkował się. 1 VII 1940 r. Leopold Okulicki został mianowany pułkownikiem. We wrześniu 1940 r. odwołany został do Warszawy, gdzie był Inspektorem Komendy Głównej ZWZ, a następnie został mianowany komendantem terenów wschodnich (Obszar Nr 2 Białystok i Obszar Nr 3 Lwów) pod zmienionym pseudonimem „Mrówka”. 2 XI 1940 r. przybył do Lwowa. Aresztowany w nocy 21/22 I 1941 r. Został wywieziony do Moskwy i osadzony w więzieniu NKWD na Łubiance, a w kwietniu tego roku przeniesiony do Lefortowa, skąd zwolniono go 12 VIII 1941 r. Pełnił funkcję Szefa Sztabu Armii Polskiej w ZSRR gen. Władysława Andersa, następnie był dowódcą 7. Dywizji Piechoty. 21 VII 1944 r. wziął udział w naradzie trzech generałów, w trakcie, której przekonał gen. Komorowskiego „Bora” o podjęciu akcji „Burza” w Warszawie. 27 VII 1944 r. mianowany został komendantem organizacji „Nie”. 30 VII 1944 r. Dowódca AK zameldował, że wyznaczył Okulickiego pseud. „Termit” na swojego następcę (na wypadek ujawnienia się po wkroczeniu Armii Czerwonej do Warszawy lub w wypadku niemożności dalszego dowodzenia). 2 X 1944 r. opuścił Warszawę z ludnością cywilną. Stanowisko Dowódcy AK piastował – formalnie mianowany przez Prezydenta RP Raczkiewicza dopiero 21 XII 1944 r. – aż do rozwiązania Armii Krajowej własnym rozkazem z 19 I 1945 r. Przebywał w tym czasie na terenie Częstochowy i Milanówka, używając pseudonimu „Niedźwiadek”. 3 I 1945 r. spotkał się w Katarzynie koło Radomska z brytyjską misją wojskową „Feston”, dowodzoną przez płk. D.T. Hudsona. 27 III 1945 r. został aresztowany przez NKWD w Pruszkowie i wywieziony do Moskwy, gdzie sądono go w tzw. „procesie szesnastu” w dniach 18-21 VI 1945 r. Skazany został na 10 lat więzienia. W sowieckim więzieniu 3 razy podejmował głodówkę. Został zamordowany 24 VI 1946 r. w moskiewskim więzieniu NKWD na Łubiance. Jego zwłoki zostały spalone w krematorium więziennym. Jego symboliczna mogiła znajduje się na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie.

597. Obecna nazwa ulicy: Oleandrów
uchwała Nr XXXVI/409/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2016 r. w związku z koniecznością ustalenia numerów porządkowych nowo powstającym budynkom.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: nazwa ulicy komponowała się z już istniejącymi nazwami ulic w tym rejonie (Dzwonkowa, Niezapominajki, Nasturejowa).

598. Obecna nazwa ulicy: Olecka

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

599. Obecna nazwa ulicy: Oleńki

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Oleńki.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Aleksandra (Oleńka) Billewiczówna była jedną z głównych postaci kobiecych występujących w *Potopie* Henryka Sienkiewicza. Była wnuczką i spadkobierczynią Henryka Billewicza. Pochodziła ze starego szlacheckiego rodu. Mieszkała w majątku w Wodoktach. Zgodnie z wolą dziadka miała poślubić Kmicica. Po wielu perypetiach tak też się stało. Była postacią posiadającą wyłącznie cechy pozytywne.

600. Obecna nazwa ulicy: Oliwkowa

uchwała nr XVIII/126/87

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1987 ulica Palmowa

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zawady, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

601. Obecna nazwa ulicy: Olsztyńska

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

602. Obecna nazwa ulicy: Ołowiana

brak uchwały o nadaniu nazwy Swincowy Zaulek

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Swincowy Zaulek nowa nazwa: Ołowiana. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1912 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 119, k. 47-56.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

603. Obecna nazwa ulicy: Ondraszka

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ondraszek prawdziwe dane: Andrzej Szebista urodził się w 1660 r. w Janowicach koło Frydka. Był legendarnym zbójnikiem, który swój fach rozpoczął na pograniczu Śląska Cieszyńskiego i Moraw. 1 IV 1715 r. został zamordowany przez jednego ze swych towarzyszy. Ondraszek przetrwał w ludowych przekazach, jako obrońca chłopów i wróg bogaczy, dlatego był przedmiotem wielu ludowych podań, legend i pieśni.

604. Obecna nazwa ulicy: Onyksowaa

uchwała nr XIII/151/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy:

605. Obecna nazwa ulicy: Opolska

uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

606. Obecna nazwa ulicy: Orbitalna

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

607. Obecna nazwa ulicy: Hanki Ordonówny

uchwała nr IV/124/66, uchwała nr XXI/145/91

Wcześniejsze nazwy: W latach 1966-1991 ulica Wandy Wasilewskiej.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Hanka Ordonówna, (właściwie nazywała się Maria Anna Pietruszyńska) – urodziła się w 1902 r. w Warszawie. Karierę rozpoczęła w 1915 r., jako tancerka w warszawskim Teatrze Wielkim. Od 1916 r. używała pseudonimu Ordonówna, który pochodził od Mickiewiczowskiego wiersza

Reduta Ordon. W 1918 r. debiutowała w teatrzyku „Sfinks”. Pracowała w słynnym kabarecie „Qui pro Quo”, W latach 1923–1931 była gwiazdą kabaretu. Po jego zamknięciu nie związała się na stałe z żadnym teatrem. Dawała indywidualne recitale, występując w wielu miastach polskich i światowych metropoliach, m.in. w Wiedniu, Paryżu, Berlinie, Atenach, Bejrucie, Damaszku, Kairze, Rydze czy Stanach Zjednoczonych. W 1931 r. wyszła za mąż za hrabiego Michała Tyszkiewicza. W 1933 r. w filmie *Szpieg w masce* Hanka Ordonówna wykonała szlagier *Miłość ci wszystko wybaczy*. Inne filmy z udziałem Ordonówny to m.in. *Niewolnica miłości*, *Orlą*, *Parada Warszawy*. Do wybuchu wojny śpiewała w Warszawie, w latach 1940–1941 grała w Polskim Teatrze Dramatycznym w Wilnie. Sowieci wywieźli ją do łagru w Uzbekistanie. Na mocy układu Sikorski-Majski została uwolniona i wtedy zajęła się pomocą dla polskich sierot. W 1942 r., jako opiekunka dzieci polskich udała się z II Korpusem Polskim na Bliski Wschód. Uratowała kilkaset polskich dzieci wywiezionych do ZSRR. W 1948 r. pod pseudonimem Weronika Hort wydała książkę *Tułacze dzieci*. Wkrótce wraz z mężem przeniosła się do Palestyny. Ordonówna zmarła 8 IX 1950 r. w Bejrucie.

608. Obecna nazwa ulicy: Ordynacka

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Ordynacka.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

609. Obecna nazwa ulicy: Oriona

uchwała nr XXXIV/382/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

610. Obecna nazwa ulicy: Władysława Orkana

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Orkan [Franciszek Ksawery Szmaciarz] urodził się 27 XI 1875 r. w Porębie Wielkiej. Ukończył szkołę elementarną w Szczyrczu. Pierwsze teksty zaczął pisać w gimnazjum pod pseudonimem „Orkan”. Gimnazjum ukończył, nie przystąpił natomiast do matury. W Krakowie nie znalazł pracy, więc powrócił do domu. Wyjeżdżał do Włoch, Szwajcarii i na Ukrainę. W 1898 r. wydał *Nowele* z przedmową Kazimierza Przerwy-Tetmajera. W 1927 r. obchodził 30-lecie pracy twórczej, z tej okazji na Uniwersytecie Jagiellońskim odbyła się sesja naukowa. W 1930 r. dostał nagrodę literacką przyznaną przez miasto stołeczne Warszawa. Nagrody nie zdążył odebrać. Zmarł w Krakowie 14 V 1930 r. Władysław Orkan napisał m.in.: *Drogą Czwartaków*, (w którym zawarł własne wspomnienia kapitana Legionów), *Drzewiej*, *W Roztokach*, *Herkules nowożytny i inne wesołe rzeczy*, *Nad grobem Matki*, *Dumania*, *Z tej smutnej ziemi*, *Z martwej rozutki*, *Pieśni czasu*, *Wesele Prometeusza*.

611. Obecna nazwa ulicy: Orła

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1935 r. Wpis do repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 2314.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

612. Obecna nazwa ulicy: Orłat Grodzieńskich

uchwała nr V/44/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Orłęta Grodzieńskie – tak określano najmłodszych obrońców Grodna przed wojskami sowieckimi we wrześniu 1939 r.

613. Obecna nazwa ulicy: Orłat Lwowskich

uchwała nr XLVIII/620/2000

Wcześniejsze nazwy: Stanisława Żółkiewskiego (w byłej wsi Zawady).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.; przed włączeniem ul. Stanisława Żółkiewskiego.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Orłęta Lwowskie – tak określano młodych mieszkańców Lwowa, którzy wobec braku we Lwowie polskich oddziałów wojskowych, w listopadzie 1918 bronili miasta przed oddziałami wojsk ukraińskich. Młodzi ochotnicy walczyli również z wojskami bolszewickimi w 1920 r.

614. Obecna nazwa ulicy: Orzechowa

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

615. Obecna nazwa ulicy: Elizy Orzeszkowej

brak uchwały o nadaniu nazwy Kuropatkinska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Kuropatnika, nowa nazwa: Orzeszkowej. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1909 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 3, k. 6-12.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok oraz gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Eliza Orzeszkowa urodziła się 6 VI 1841 r. w Milkowszczyźnie. W 1852 r. Eliza pojechała do Warszawy, gdzie latach 1852–1857 kształciła się na pensji sakramentek. W 1855 r. poznała Marię Wasiłowską, późniejszą Marię Konopnicką. W maju 1857 r. Eliza wróciła na Milkowszczyznę, gdzie poznała Piotra Orzeszkę, którego poślubiła 21 I 1858 r. W 1862 r. Orzeszkowa przebywała dłuższy czas w Warszawie, gdzie pod wpływem patriotycznych kazań rabina Markusa Jastrowa podjęła hasło asymilacji Żydów. Wróciła do Ludwinowa i przebywała tam przez okres powstania styczniowego wspierając powstańców w służbach pomocniczych. Najprawdopodobniej od połowy czerwca 1863 r., przez około dwa tygodnie, w Ludwinowie przebywał Romuald Traugutt, którego później, w lipcu, Orzeszkowa we własnej karecie odwiozła do granic Królestwa. Je-

sienią 1863 r. Piotr Orzeszko został aresztowany i zesłany na Sybir. Jego majątek skonfiskowano. W 1864 r. Eliza Orzeszkowa przeniosła się do Milkowszczyzny i wszczęła proces o unieważnienie małżeństwa. Od 1869 r. Eliza Orzeszkowa zamieszkała w Grodnie. W 1894 r. Eliza Orzeszkowa wyszła za mąż za Stanisława Nahorskiego. Poświęcała sporo czasu na akcje filantropijne i społeczne. Dwukrotnie była kandydatką do literackiej Nagrody Nobla. Była znaną polską pisarką doby pozytywizmu. Zmarła 18 V 1909 r. w Grodnie. Napisała m.in.: *Marta, Pan Graba, Meir Ezołowicz, Listy o literaturze, Nad Niemnem, Cham, Dobra pani, A...B...C..., Tadeusz, Dwa bieguny, Gloria victis, Marta O Żydach i kwestii żydowskie, Kilka słów o kobietach.*

616. Obecna nazwa ulicy: Osadnicza

uchwała nr LXIII/716/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

617. Obecna nazwa ulicy: Pułkownika Michała Ostrowskiego

Uchwała nr XXXVI/575/17

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Michał Ostrowski urodził się w Białymstoku 29 IX 1873 r. Nauki pobierał w latach 1883–1890 w rosyjskiej szkole realnej w Białymstoku. W 1890 roku, będąc w ostatniej, szóstej klasie, przerwał naukę, by wstąpić do 4. Charkowskiego Pułku Ułanów, w którym, w stopniu szeregowego, odsłużył dokładnie pół roku. Następnie został odesłany do Wojskowej Szkoły Kawalerii w Jelizawietgradzie Dwudziestoczeromiesięczny kurs podstawowy ukończył na początku września 1893 r. Otrzymał wówczas przydział do 1 Pułku Ułanów, w którym służył przez kolejnych kilka lat, pełniąc funkcję dowódcy plutonu. Potem służył w 17 Nowomirogradzkim Pułku Ułanów. Tam też wytrwał do wybuchu I wojny światowej. 4 VII 1915 r. uzyskał awans na pułkownika, dzięki czemu, do momentu zwolnienia go ze służby, dowodził już samodzielnie – początkowo pułkiem strzelców przy 16 Dywizji Kawalerii, a następnie zgrupowaniem złożonym z 2 pułków piechoty, 4 szwadronów jazdy i baterii artylerii polowej. W wyniku wybuchu rewolucji październikowej Ostrowski 1 XI 1917 r. w Woroneżu został

usunięty z Armii. Za swą wieloletnią służbę oraz zasługi oddane na polu walki odznaczony został Orderem Świętego Stanisława 2 i 3 klasy (za waleczność), Orderem Świętej Anny 2 i 3 klasy, Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Komandorskim Orderu Świętego Włodzimierza oraz brylantową Gwiazdą Szacha Perskiego III stopnia (Order Lwa i Słońca). Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości wstąpił w szeregi Wojska Polskiego. 1 VI 1919 r. został zweryfikowany w stopniu pułkownika ze starszeństwem. Początkowo pełnił jednak jedynie funkcje administracyjne. Najpierw został przewodniczącym Komisji Remontowej Dowództwa Okręgu Generalnego Warszawa, obowiązki te wykonywał do maja 1919 r., kiedy, jako szef polskiej misji wojskowej, wyjechał do Francji i Stanów Zjednoczonych w celu zakupu koni na potrzeby armii. Po powrocie do kraju zajął poprzednie stanowisko w Komisji Remontowej. Wojna polsko-bolszewicka i zagrożenie wynikające z naciągających pod Warszawę jednostek Armii Czerwonej spowodowały przeniesienie płk. Ostrowskiego do zadań związanych ze służbą liniową. 13 VIII 1920 r. objął w Warszawie stację zborną, mającą za zadanie ewidencjonować i grupować zgłaszających się do służby frontowej oficerów. Przez następny rok zadania te przeplatał z obowiązkami przewodniczącego wojskowej Komisji Perlustracyjnej Gospodarki Materialnej. W 1921 r. otrzymał przydział do Dowództwa Okręgu Generalnego Białystok, gdzie z końcem lipca 1921 r. objął funkcję Okręgowego Inspektora Jazdy. Następnie wysłano go do Torunia na dowódcę tamtejszego 18 Pułku Ułanów Pomorskich. 1 V 1923 r. otrzymał przeniesienie do Suwałk, na dowódcę tamtejszej IV Brygady Jazdy. 1 VI 1924 r. został oddelegowany do Wołkowyska, do formowanej tam właśnie VIII Brygady Kawalerii Obejmując zwierzchność nad nowo powstałą brygadą, – choć była organizacyjnie mniejsza od poprzedniej, suwalskiej – Ostrowski zyskał dodatkowe możliwości. Bowiern po przeniesieniu jej dowództwa z Wołkowyska do Białegostoku, został jednocześnie zastępcą gen. Juliusza Rómmla – dowódcy I Dywizji Kawalerii, w skład której wchodziła VIII BK, a której sztab rozlokowany był nad Białą. W trakcie swej służby w Białymstoku często angażował się w inicjatywy lokalnych jednostek wojskowych. Pułkownik wspierał wszelkie inicjatywy związane z lotnictwem, tak wojskowym, jak i cywilnym. Głównym jednak zadaniem, jakie przed sobą postawił, było przygotowanie w Białymstoku lotniska, które w przyszłości, jak planowano, miało mieć znaczenie dla handlu i komunikacji. W styczniu 1927 r. Ostrowski został skierowany na kilkumiesięczny kurs wyższych studiów wojskowych, jednakże już w maju tego roku, po 35 latach służby, przeniesiono go w stan spoczynku. W październiku 1927 r. wojewoda Marian Rembowski odbył, razem z prezydentem Białegostoku Bolesławem Szymańskim i Ministrem Spraw Wewnętrznych Felicjanem Sławojem Składkowskim, wspólną konferencję, po której ten ostatni, przychylając się do wniosku wojewody, wydał dekret o rozwiązaniu Rady Miejskiej i konieczności rozpisania w Białymstoku wyborów samorządowych. Wybory nowych władz odbyły się 11 XII 1927 r. Inauguracyjne posiedzenie nowej Rady Miejskiej odbyło się wieczorem 26 I 1928 r. Rada powierzyła funkcję prezydenta M. Ostrowskiemu. Jego wybór był nie tyle zaskoczeniem, co wręcz sensacją. Po wielu starciach z Radą 29 X 1928 r. M. Ostrowski zrezygnował w pełnienia funkcji prezydenta. 22 IX 1939 r., po oficjalnych uroczystościach przekazania władzy nad miastem, w miejsce wycofujących się oddziałów niemieckich, do Białegostoku nadciągają zaczęły pierwsze jednostki sowieckie. Już następnego dnia nowy okupant przystąpił do zaprowadzania własnych porządków, a jednym z kluczowych aspektów tej działalności było rozprawienie się z wszelkimi „elementami niepożądanymi”. Już na początku października wyszedł rozkaz władz radzieckich mówiący o konieczności stworzenia list operacyjnych ewentualnych „kontrewolucjonistów” i osób mogących szkodzić nowej

władzy. Rozpoczęły się aresztowania przedwojennych funkcjonariuszy policji, urzędników państwowych, samorządowców oraz wszystkich tych, którzy cieszyli się w mieście szacunkiem, gdyż, jako tacy, mogli wpływać na nastroje lokalnej społeczności. Sytuacja zaostrzyła się jeszcze po 2 XI 1939 r., kiedy w obwodzie białostockim powołano do życia zarząd i struktury terenowe NKWD. Na początku okupacji sowieckiej oficerowie i urzędnicy zostali oni zobowiązani przez władze sowieckie do stawiania się w specjalnie do tego celu powołanych punktach rejestracyjnych, gdzie po zaewidencjonowaniu, dowiadawali się o fakcie ich zatrzymania, właśnie za działalność wrogą wobec Związku Sowieckiego. Identyczny los spotkał płk. M. Ostrowskiego, który, jako wysoki rangą wojskowy, ponadto pełniący w przedwojennym Białymstoku funkcję prezydenta, nie mógł ująć uwadze lokalnych organów śledczych. W październiku 1939 r. został aresztowany i osadzony w więzieniu przy ul. Kopernika. W celi, mniej więcej od lutego następnego roku, przebywać miał ze Szczepanem Zakrzewskim, który, jako naoczny świadek, brał udział w toczącym się po wojnie postępowaniu o uznanie zgonu Ostrowskiego. Według zeznań współwięźnia, pułkownik zmarł 5 III 1940 r. na atak serca, pochowany został przez władze więzienne na „cmentarzu wojskowym niemieckim przy Szosie Zwierzynieckiej” (Cmentarz wojskowy w Zwierzyńcu).

618. Obecna nazwa ulicy: Ostrowiecka

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1929 r. notariusz Kurmanowicz nr rep. 3276.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

619. Obecna nazwa ulicy: Ostróżki

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.;

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

620. Obecna nazwa ulicy: Owocowa

uchwała nr LIX/595/97

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1997 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

621. Obecna nazwa ulicy: Owsiana

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1932 r. notariusz Gąsiorowski nr repertorium 1603.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

622. Obecna nazwa ulicy: Pagórkowa

uchwała nr LII/602/10

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Pagórkowa

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

623. Obecna nazwa ulicy: Pajęcza

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

624. Obecna nazwa ulicy: Edwarda Pajkerta

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Białostocki dziennikarz pracujący w „Gazecie Białostockiej” od 1951 r. Po wydarzeniach października 1956 r. został zastępcą redaktora naczelnego „Gazety Białostockiej”.

625. Obecna nazwa ulicy: Palmowa

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zawady i gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

626. Obecna nazwa ulicy: Pałacowa

Brak uchwał o nadaniu nazwy Instytutowa oraz o zmianie nazwy ulicy (z Pałacowej) na Żwirki i Wigury; uchwała nr 30/50, uchwała nr IX/83/89

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Instytutowa nowa nazwa: Pałacowa. Następnie zmiana nazwy ulicy na Żwirki i Wigury. Od 1950 r. Juliana Marchlewskiego, od 1989 r. Pałacowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Instytutowa z 1876 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie sygn. 1, k. 188-189. Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy Żwirki i Wigury z 1935 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

627. Obecna nazwa ulicy: Pancerna

uchwała nr XIV/43/80

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1980 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

628. Obecna nazwa ulicy: Paprociowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

629. Obecna nazwa ulicy: Parkowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Parkowa nowa nazwa: Parkowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1910 r. Starszy Notariusz Sadu Okręgowego w Grodnie, sygn. 110, k. 227-231.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

630. Obecna nazwa ulicy: Partyzantów

uchwała nr XXVII/443/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1963 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Pietrasze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r. 28 XI 2016 r. Rada Miejska Białegostoku stwierdziła utratę mocy obowiązującej uchwały nr 12/63. Pozostawiła nazwę ulicy Partyzantów.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

631. Obecna nazwa ulicy: Jana Chryzostoma Paska

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Chryzostom Pasek urodził się około 1636 r. w Węgrzynowicach. Był człowiekiem wykształconym. Był żołnierzem w służbie hetmana Czarnieckiego, walczył w Danii. Lubił się procesować, przez co był kilkakrotnie skazany na banicję, a w 1700 r. na infamię. Najbardziej znane są jego *Pamiętniki*, które spisywał w latach 1690–1695. Były wydane drukiem w 1836 r. Zmarł 1 VIII 1701 r. w Niedzieliskach.

632. Obecna nazwa ulicy: Władysława Paszkowskiego

uchwała nr XVI/238/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Paszkowski urodził się 18 XII 1905 r. w Smoleńsku. W 1917 r. wraz z rodzicami i bratem przyjechał do Wilna. Od września 1925 r. uczęszczał do Państwowej Szkoły Technicznej. Po ukończeniu szkoły pracował w spółce sporządzania planów w Wilnie. W 1934 r. został zatrudniony w Oddziale Sztuki Wileńskiego Urzędu Wojewódzkiego. Brał udział w pracach prowadzonych na Placu katedralnym, Górze Zamkowej, a także prowadził prace niwelacyjne w Trokach. Na początku 1945 r. wraz z małżonką przyjechał do Białegostoku. W kwietniu rozpoczął pracę w Wydziale Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku, pełnił też obowiązki konserwatora zabytków. W 1949 r. Naczelna Dyrekcja Muzeów i Ochrony Zabytków przy Ministerstwie Kultury i Sztuki powierzyła mu organizację muzeum regionalnego. Umieścił je w wyremontowanym skrzydle Pałacu Branickich. Wraz ze Stanisławem Bukowskim ratowali ocalałe białostockie zabytki. 1 VIII 1955 r. otrzymał nominację na Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Komisja Weryfikacyjno-Egzaminacyjna przy

Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej, uznając jego dorobek w zakresie konserwacji i odbudowy zabytkowych obiektów nadała mu tytuł inżyniera architekta. Paszkowski zlecił prace konserwatorskie przy Pałacu Branickich, Pałacyku Gościennym, klasztorze Sióstr Szarytek, Zbrojowni (później budynek Archiwum Państwowego), Komorze Celnej na Wysokim Stoczku (Domek Napoleona). Ratował zabytki m.in. w Tykocinie i Supraślu. Porządkował ogrody przy Pałacu Branickich, Dojlidach, Choroszczy, Dowspuździe i Rudce. Wiele czasu poświęcał popularyzacji wiedzy o zabytkach województwa białostockiego. Organizował ogólnopolskie konferencje w Supraślu i Augustowie. W 1963 r. zainspirował Wytwórnice filmów Dokumentalnych w Warszawie do nakręcenia filmu o zabytkach Tykocina. Pasją Władysława Paszkowskiego było fotografowanie, jego zdjęcia stanowią dziś ogromne archiwum wojewódzkiej pracowni konserwacji zabytków. To dzięki jemu i S. Bukowskiemu zawdzięczamy dzisiejszy wygląd centrum miasta. Władysław Paszkowski zmarł 2 X 1982 r. Został pochowany na Cmentarzu Św. Rocha w Białymstoku.

633. Obecna nazwa ulicy: Gen. Georgea Smitha Pattona

uchwała nr L/776/18

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2018 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Georg Smith Patton urodził się 11 XI 1885 r. w San Gabriel. Pochodził z rodziny z silnymi tradycjami wojskowymi. Karierę wojskową rozpoczął w Virginia Military Institute, z którego przeniósł się rok później do West Point. Ukończył tę szkołę po pięciu latach. Patton służył, jako adiutant przy gen. Johnie Pershingu w wyprawie do Meksyku. Przebywał tam do lutego 1917 r. Wstąpił się zabiciem dowódcy gwardii przybocznej Pancho Villi, generała Julio Cardenas, w czasie rutynowego patrolu z oddziałem żołnierzy z 6 Dywizji Piechoty. Po przystąpieniu Stanów Zjednoczonych do I wojny światowej został awansowany do stopnia kapitana i udał się do Francji, jako adiutant Pershinga, który polecił mu zorganizowanie amerykańskiego korpusu czołgów. Osiągnął stopień podpułkownika, zanim jego oddziały wzięły udział w walce. W czasie bitwy pod St. Mihiel został ciężko ranny. Został awansowany na pułkownika. W momencie podpisywania zawieszenia broni przebywał w szpitalu. W czasie amerykańskich przygotowań do II wojny światowej zorganizował Desert Training Center w Kalifornii i wziął udział w manewrach w Luizjanie w 1941 r. Po zakończeniu kampanii północnoafrykańskiej Pattonowi powierzono dowództwo 7. Armii podczas przygotowań do inwazji na Sycylię. W czasie inwazji na Włochy Patton, choć formalnie nie był dowódcą żadnej jednostki, miał duży wpływ na dalszy przebieg wojny. Po sukcesach w Afryce i na Sycylii Niemcy uważali go za najlepszego generała alianckiego. Pod koniec 1944 r. niemiecka armia przeprowadziła ostatnią wielką ofensywę na froncie zachodnim. Patton, jako jedyny z wyższych dowódców alianckich przewidział możliwość takiej ofensywy i dzięki temu jego armia była do tego dobrze przygotowana. Po kapitulacji Niemiec Patton miał nadzieję, że zostanie przeniesiony na front działań na Pacyfiku, pozostawiono go jednak w Europie, gdzie został gubernatorem woj-

skowym Bawarii. Jego zadaniem było teraz odbudowanie tego regionu. Jako gubernator Bawarii Patton bardzo szybko znalazł się w konflikcie politycznym ze swoimi przełożonym. Patton zmarł 21 XII 1945 r. w szpitalu w Heidelbergu w wyniku obrażeń odniesionych w wypadku samochodowym, do którego doszło 9 XII 1945 r.

634. Obecna nazwa ulicy: Pawia

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy z 1954 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

635. Obecna nazwa ulicy: Pelargonii

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

636. Obecna nazwa ulicy: Perłowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; ulica nowo utworzona.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

637. Obecna nazwa ulicy: Księdza Zdzisława Peszkowskiego

uchwała nr XLVII/703/18

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2018 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki, ulica dochodząca do ulicy Stanisława Mikołajczyka.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zdzisław Peszkowski herbu Jastrzębiec urodził się 23 VIII 1918 r. w Sanoku. Po maturze wstąpił do Szkoły Podchorążych Kawalerii w Grudziądzu. We wrześniu 1939 r., jako podchorąży 20 Pułku Ułanów w Rzeszowie dostał się do niewoli sowieckiej i wraz z innymi jeńcami znalazł się w obozie w Kozielsku. Cudem uniknął śmierci w Katyniu. W 1942 r. opuścił Związek Sowiecki, jako oficer 1 Pułku Ułanów Krechowieckich w 2 Korpusie Armii Polskiej gen. Władysława Andersa. Po zakończeniu wojny rozpoczął studia na Uniwersytecie w Oksfordzie, a następnie udał się do Stanów Zjednoczonych. Ukończył tam Seminarium Polskie w Orchard Lake. W 1954 r. w katedrze w Detroit Zdzisław Peszkowski przyjął święcenia kapłańskie. Studiował na Uniwersytecie Wisconsin, University of Detroit i na Polskim Uniwersytecie na Obczyźnie. W 1970 r. został wyniesiony do godności prałata domowego Ojca Świętego. W 1990 r. ks. Peszkowski wrócił na stałe do Polski i zamieszkał w Warszawie. W 1991 r. uczestniczył w ekshumacji ciał jeńców Kozielska, Ostaszkowa i Starobielska. Był kapłanem Rodzin Katyńskich. Dzięki Jego staraniom rok 1995 ogłoszono Rokiem Katyńskim. W 1995 r. Rada Miasta Sanoka postanowiła nadać księdzu prałatowi tytuł Honorowego Obywatela. W 2005 r. Rada Miejska w Białymstoku nadała księdzu Zdzisławowi Peszkowskiemu tytuł honorowego obywatela miasta. W 2006 r. Sejm RP zgłosił kandydaturę ks. Zdzisława Peszkowskiego do Pokojowej Nagrody Nobla. Ks. Peszkowski był autorem wielu publikacji z zakresu teologii, historii Polski, literatury i filozofii. Zmarł 8 X 2007 r. w Warszawie.

638. Obecna nazwa ulicy: Piaskowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1952 r.: książki ewidencyjne nieruchomości.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

639. Obecna nazwa ulicy: Piasta

brak uchwały o nadaniu nazwy Waliłowska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Waliłowska (Gogolew.) nowa na-

zwa: Piasta. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Waliłowska z 1911 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 111, k. 202-203.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary, Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Piast Kołodziej był ubogim oraczem spod Gniezna. Miał żonę Rzepichę i syna. W czasie postrzyżyn swego syna ugościł tajemniczych przybyszów wypędzonych z dworu Popiela. Nieznajomi postrzygli syna Piasta i nadali mu imię Siemowit. Gdy Siemowit dorósł, wypędził Popiela i został księciem.

640. Obecna nazwa ulicy: Piastowska

uchwała nr XXXV/407/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1969 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Piastowie – była to pierwsza historyczna dynastia panująca w Polsce w latach 960–1370. Jej protoplastą był Piast. Jego syn Siemowit został księciem Polan. Pierwszym historycznym władcą z dynastii Piastów był Mieszko I. Ostatnim Piastem był Kazimierz Wielki zmarły w 1370 r. Boczne linie Piastów najdłużej panowały na Mazowszu (do 1526 r. i Śląsku do 1675 r.).

641. Obecna nazwa ulicy: Pieczurki

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1928 r.; notariusz Bednarski, nr repertorium 100.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

642. Obecna nazwa ulicy: Pierwiastkowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

643. Obecna nazwa ulicy: Michała Pietkiewicza

uchwała nr XVII/228/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi i kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Michał Pietkiewicz urodził się w 1917 r. w Białej Wace k. Wilna. Ukończył gimnazjum Ojców Jezuitów w Wilnie. Był uczestnikiem kampanii wrześniowej 1939 r. W czasie walk o Grodno został wzięty do sowieckiej niewoli; uciekł i schronił się u kolejarza w Lidzie. W czasie okupacji sowieckiej i niemieckiej przebywał we Wrocławiu, w Goniądzu, Dolistowie i Zabieliu. Od 1945 r. nauczyciel w Dolistowie i Zabieliu. W 1951 r. na skutek szykan władz szkolnych za nauczanie języka polskiego i historii niezgodne z obowiązującym programem porzucił pracę w szkole; zatrudniony został w Wojewódzkim Zarządzie Kin w Białymstoku. W 1967 r. został pracownikiem Przedsiębiorstwa Elektryfikacji i Technicznej Obsługi Rolnictwa Eltor. Na początku września 1980 r. był współorganizatorem Komitetu Robotniczego i 12 IX 1980 pierwszego MKZ „S” Regionu Białystok, 17 IX 1980 r. zarejestrował w Gdańsku białostocki MKZ (razem z B. Bujwickim). 24 III 1981 przewodniczył Społecznemu Komitetowi Budowy Pomnika „S” i Społecznemu Komitetowi Fundacji Sztandaru „S”. 25-26 VI 1981 (I Walnym Zjeździe Delegatów), był uczestnik prac ZR (odpowiedzialny za Społeczny Komitet Budowy Pomnika „S” i Fundacji Sztandaru). 10 IX 1981 w czasie obrad I Krajowego Zjazdu Delegatów przedstawił dramatyczne losy Polaków mieszkających w ZSRR i zaapelował o udzielenie im pomocy materialnej. 13 XII 1981 zabrany z domu przez funkcjonariuszy MO. Internowany za działalność polityczną, przebywał w Ośrodku Odosobnienia w Białymstoku, Suwałkach i DarłóWKu. 1 II 1982 zwolniony. Zmarł 19 X 1988 r. Pochowany został na Cmentarzu Farnym w Białymstoku (na jego grobie znajdują się trzy krzyże wileńskie).

644. Obecna nazwa ulicy: Księdza Witolda Pietkuna

uchwała nr XVII/226/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ksiądz Witold Pietkun urodził się 23 III 1911 r. w miejscowości Ikażń (obecnie Litwa). W czerwcu 1937 r. przyjął święcenia kapłańskie, w tymże roku ukończył studia teologiczne na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. W 1938 r. był prefektem parafii w Krynkach. W kwietniu 1940 r. został wywieziony przez Litwinów do Wołkowyszek. Powrócił do Wilna w czerwcu 1940 r. W 1942 r. ukrywał się w Czarnym Borze, zagrożony aresztowaniem przez Niemców w zw. z udziałem w ratowaniu Żydów i rosyjskich dzieci wywożonych do obozów koncentracyjnych. W marcu 1945 r. przyjechał do Polski. Był wykładowcą Diecezjalnego Seminarium Duchownego w Białymstoku. W lipcu 1945 r. został aresztowany przez funkcjonariuszy Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w Białymstoku. W 1952 r. został pozbawiony prawa do wykładania na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Warszawskiego. Od 15 IX 1952 r. był wykładowcą i kierownikiem seminarium filozoficznego WSD w Białymstoku i duszpasterzem akademickim. 1 II 1956 r. został usunięty ze stanowiska profesora WSD w Białymstoku za głoszenie patriotycznych kazań. W latach 1956–1958 był redaktorem pisma Kurii Białostockiej „Wiadomości Kościelne”. 24 X 1959 r. został skazany przez Sąd Powiatowy w Białymstoku na 1,5 roku więzienia za kazanie w obronie krzyży w szkołach (po rozprawie rewizyjnej 22 I 1960 wyrok zmniejszony do roku więzienia i grzywny). 4 IV 1960 r. został zatrzymany w klasztorze i osadzony w Zakładzie Karnym w Łodzi, następnie przeniesiony został do więzienia w Barczewie. 10 XII 1960 r. wyszedł na wolność. W latach 1961–1969 był wykładowcą w WSD w Siedlcach. Za kazania patriotyczne wielokrotnie odmawiano mu wydania paszportu. W latach 1970–1979 (po objęciu posługi biskupiej w Białymstoku przez ks. Henryka Gulbinowicza) był rektorem Diecezjalnego Ośrodka Kształcenia Soborowego. Po wydarzeniach na Wybrzeżu w grudniu 1970 r. napisał „List otwarty o warunkach przywrócenia zaufania do władzy państwowej w PRL”, który wysłał 1 III 1971 r. do premiera Piotra Jaroszewicza. W 1971 r. władze ponownie odmówiły mu paszportu (na wyjazd do Rzymu na beatyfikację o. Maksymiliana Kolbego) i w 1972 r. (na wyjazd na rehabilitację po ciężkiej operacji). Oskarżony był o przewożenie bandom na Białostocczyźnie. Paszport otrzymał dopiero w 1973 r. W latach 1979–1981 był rektorem Instytutu Teologiczno-Pastoralnego w Białymstoku. W latach 1980–1981 był nieformalnym kapelan Międzyzakładowego Komitetu Założycielskiego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Region Białystok. 29 III 1981 r. podczas kryzysu bydgoskiego wygłosił kazanie terenie Fabryki Przychodów i Uchwytów, będącej wówczas siedzibą Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego. Zmarł 29 IV 1981 r. w Białymstoku. Został pochowany w Chodorówce.

645. Obecna nazwa ulicy: Pietrasze

uchwała nr IV/23

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1954 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy gruntów wsi Białostoczek włączonych do miast Białystok w 1919 r. oraz gruntów majątku państwowego Pietrasze włączonych w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

646. Obecna nazwa ulicy: Piękna

brak uchwały o nadaniu nazwy Płotniczna

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17.04.1919 r. stara nazwa: Płotniczna nowa nazwa: Piękna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Płotnicka z 1899 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie sygn. 74, k. 321-324.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy terenu miasta Białystok z 1692 r. i dawnych dóbr Białystok włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

647. Obecna nazwa ulicy: Witolda Pileckiego

uchwała nr XVII/229/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Witold Pilecki pseudonim „Witold”, „Druh”...; nazwiska konspiracyjne „Roman Jezierski”, „Tomasz Serafiński”, „Leon Bryjak”, „Jan Uznański”, „Witold Smoliński” – urodził się 13 V 1901 r. w Ołońcu. W 1919 r. był drużynowym VIII drużyny im. Adama Mickiewicza w Wilnie. Maturę zdał w 1921 r. W latach 1918–1921 służył w Wojsku Polskim, walczył podczas wojny polsko-bolszewickiej. W 1922 r. rozpoczął studia na Wydziale Rolnym na Uniwersytecie Poznańskim. W 1934 r. Witold Pilecki był podporucznikiem rezerwy. W sierpniu 1939 został ponownie zmobilizowany. Walczył w we wrześniu 1939 r., jako dowódca plutonu w szwadronie kawalerii dywizyjnej 19 Dywizji Piechoty, a potem w 41 Dywizji Piechoty. Pilecki rozwiązał swój pluton 17 X 1939 r. i przeszedł do konspiracji. Przedostał się do Warszawy, Był jednym z organizatorów Tajnej Armii Polskiej. Początkowo pełnił funkcję szefa sztabu, następnie inspektora głównego. Był zwolennikiem wcielenia TAP do Związku Walki Zbrojnej. W 1940 r. Pilecki przedstawił swoim przełożonym plan przedostania się do obozu koncentracyjnego Auschwitz, w celu zebrania informacji. Do obozu trafił w nocy z 21 na 22 IX 1940 r. W obozie był głównym organizatorem konspiracji. Opracowywał

pierwsze sprawozdania o zbrodniach niemieckich w Auschwitz, które były przesyłane przez pralnicze komando do dowództwa w Warszawie i przez komórkę „Anna” w Szwecji dalej na Zachód. W nocy z 26 na 27 IV 1943 r. Pilecki wraz z dwoma współwięźniami zdołał uciec z obozu. 1 XI 1943 r. został awansowany do stopnia rotmistrza. W 1943–1944 służył w oddziale III Kedywu Komendy Głównej Armii Krajowej. Brał udział w powstaniu warszawskim. W latach 1944–1945 przebywał w niewoli niemieckiej. Po wyzwoleniu stałagu był w 2 Korpusie Polskim we Włoszech. Pod koniec 1945 r. na rozkaz gen. Władysława Andersa powrócił do Polski. Jesienią 1945 r. zorganizował siatkę wywiadowczą i rozpoczął zbieranie informacji wywiadowczych o sytuacji w Polsce. 8 V 1947 r. został aresztowany. W areszcie był torturowany przez funkcjonariuszy Urzędu Bezpieczeństwa. 8 III 1948 r. przed Rejonowym Sądem Wojskowym w Warszawie rozpoczął się proces rotmistrza Pileckiego, którego oskarżał major Czesław Łapiński, przewodniczącym składu sędziowskiego był podpułkownik Jan Hryckowian. 15 V 1948 r. rotmistrz Pilecki został skazany na karę śmierci i wkrótce stracony.

648. Obecna nazwa ulicy: Pińska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1937 r.) z nazwą Pińska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bema

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

649. Obecna nazwa ulicy: Pionierska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą Pionierska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

650. Obecna nazwa ulicy: Pionowa

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

651. Obecna nazwa ulicy: Piotrkowska

brak uchwały o nadaniu nazwy Piotrkowskaja

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Piotrkowskaja nowa nazwa: Piotrkowska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1913 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 123, k. 406-417.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r. oraz częściowo gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

652. Obecna nazwa ulicy: Piracka

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Piracka

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

653. Obecna nazwa ulicy: Samuela Pisara

uchwała nr XLVII/704/18

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2018 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r. oraz dawnych dóbr Białystok włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Samuel Pisar urodził się 18 III 1929 r. w Białymstoku. W czasie okupacji niemieckiej, mając zaledwie dwanaście

lat, trafił do getta. Przeżył, jako jedyny z rodziny. Po wojnie wyjechał na Zachód. W 1949 r. zapadł na gruźlicę. Po wyzdrowieniu Samuel Pisar studiował prawo – doktoryzował się na Harvardzie i na Sorbonie. W 1956 r. objął stanowisko doradcy generalnego UNESCO w Paryżu, w 1960 roku w Waszyngtonie dołączył do grupy doradców Johna Kennedy’ego. Był doradcą Parlamentu Stanu i Komisji Ekonomicznej Kongresu. W 1962 r. otworzył w Paryżu międzynarodowe biuro adwokackie, z którego usług korzystały największe spółki świata oraz osoby prywatne, m.in. Elizabeth Taylor, Henry Ford i Steve Jobs. Po raz pierwszy od zakończenia wojny przybył do Białegostoku w 1961 r. W 1973 r. został zgłoszony do Pokojowej Nagrody Nobla. Kolejny raz był w Białymstoku w 1991 r. Odwiedził wtedy I LO. W 2009 r. Samuel Pisar po raz kolejny odwiedził Białystok. Wygłosił wykład podczas Międzynarodowej Konferencji Naukowej "Poszukiwanie pamięci i dialog – Białystok 65 lat później", poświęconej historii białostockich Żydów. Swoje losy opisał w przetłumaczonej na 20 języków książce *Z krwi i nadziei*. Zmarł 27 VII 2015 r. w Nowym Jorku.

654. Obecna nazwa: Plac Witolda Antonowicza

uchwała nr XXV/326/2000

Wcześniejsze nazwy: Plac nazwany w 2000 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Witold Antonowicz urodził się 5 IV 1897 r. w Płocku. Ukończył szkołę średnią i kursy administracyjne. Pracował w Izbie Przemysłowo-Handlowej w Wilnie. Przyjechał do Białegostoku, gdzie był przewodniczącym Rady Nadzorczej Bazaru Przemysłowo-Ludowego a także członkiem Rady Nadzorczej Chrześcijańskiej Spółdzielni Spożywców „Zjednoczenie”. Pełnił funkcję radnego. 1924 r. założył i został dyrektorem oraz nauczycielem Gimnazjum Kupieckiego w Białymstoku. W 1930 r. założył w Zwierzyńcu Publiczną Szkołę Powszechną na Powietrzu, przeznaczoną dla dzieci zagrożonych gruźlicą i innymi schorzeniami. Został wybrany do Sejmu V kadencji. W 1939 r. został aresztowany przez władze sowieckie i zmarł w więzieniu.

655. Obecna nazwa: Plac Ducha Świętego

uchwała nr LXV/649/98

Wcześniejsze nazwy: Plac nazwany w 1998 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

656. Obecna nazwa: Plac Inwalidów Wojennych

uchwała Nr V/16/74, uchwała nr XXII/286/99

Wcześniejsze nazwy: Od 1974 r. Plac XXX-lecia PRL, od 1999 r. Plac Inwalidów Wojennych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

657. Obecna nazwa: Plac dr n. med. Andrzeja Lussy

uchwała nr XXV/325/2000

Wcześniejsze nazwy: Od 1989 r. Plac Branickich, od 2000 r. Plac dr nauk medycznych Andrzeja Piotra Lussy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Andrzej Lussa urodził się 20 II 1948 r. w Otwocku. Szkołę Podstawową i Liceum Ogólnokształcące ukończył w Garwolinie. W 1967 r. rozpoczął studia na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Białymstoku. Ukończył je w 1973 r. uzyskując tytuł lekarza. Od 1 X 1973 r. kontynuował naukę, jako słuchacz studiów doktoranckich. W 1976 r. został asystentem, a potem adiunktem Zakładu Patologii Ogólnej i Doświadczalnej AMB. 17 V 1976 r. Rada Naukowa Wydziału Lekarskiego AMB nadała mu tytuł doktora nauk medycznych. Był uczniem profesora Karola Buluka. W 1981 r. uzyskał I, a w 1988 r. II stopień specjalizacji z zakresu chorób wewnętrznych. Pracował ze studentami i prowadził badania naukowe. Był autorem i współautorem około 30 prac i komunikatów zjazdowych zamieszczonych w czasopiśmie krajowych i zagranicznych. Publikacje były wyróżniane zespołowymi nagrodami naukowymi Ministra Zdrowia i Rektora Akademii Medycznej w Białymstoku. W latach 1980–1981 r. był aktywnym działaczem NSZZ „Solidarność” w Akademii Medycznej w Białymstoku, redaktorem prowadzącym „Biuletynu Informacyjnego” wydawanego przez Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność”. W okresie stanu wojennego brał w obronę szykanowanych przez władzę studentów AMB. Od 1989 r. był sekretarzem Okręgowej Rady Lekarskiej w Białymstoku, organizował od podstaw działania samorządu lekarskiego. Był twórcą Biuletynu Okręgowej Rady Lekarskiej i Zeszytów Historycznych. W latach 1989–1993 pełnił funkcję prezesa fundacji „Wschód”. Działał w grupie inicjatorów budowy pomnika księdza Jerzego Popiełuszki i pomnika Marszałka Józefa Piłsud-

skiego. Był delegatem na Ogólnopolski Zjazd Lekarzy. Był też jednym z inicjatorów budowy siedziby Izby Lekarskiej przy ulicy Świętojańskiej, dołoży wszelkich starań by wybrać właściwą lokalizację i by powstał ciekawy architektonicznie projekt. Za inicjował budowę Domu Lekarza. Współtworzył fundację na rzecz Utworzenia Polskiego Uniwersytetu w Wilnie. W 1989 r. był aktywnym działaczem i członkiem Komitetu Obywatelskiego Ziemi Białostockiej „Solidarność”, mocno zaangażowanym w przygotowanie wyborów z 4 czerwca 1989 r., które doprowadziły Polskę do wolności. Od 1990 r. był działaczem Porozumienia Centrum. Prowadził aktywną kampanię wyborczą Lechowi Wałęsie w czasie wyborów prezydenckich w 1990 r. W wyborach samorządowych, które odbyły się 19 VI 1994 r. mandat radnego uzyskał z rekomendacji Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Białymstoku. W czerwcu 1994 r. „Jedność” zgłosiła kandydaturę Andrzeja Lussy na prezydenta Białegostoku. Żaden z klubów nie zgłosił kontrkandydata. Po głosowaniu Rada Miejska powierzyła mu funkcję prezydenta Białegostoku. Obejmując swą funkcję Andrzej Lussa nakreślił program działania, w którym ważną rolę miała odgrywać polityka proinwestycyjna prowadząca do ograniczenia bezrobocia. Planował też przesunięcie środków finansowych na cele społeczne, np. na polepszenie wyposażenia w przychodniach lekarskich. Podkreślał, iż urzędnik pełni rolę służebną wobec obywatela, a przy sprawowaniu władzy najważniejsze jest dobro mieszkańców. Zapowiadał dobre relacje z Kościołem Katolickim i Cerkwią Prawosławną. 13 IV 1995 r. prezydent Andrzej Lussa zasnął w trakcie pełnienia obowiązków. W stanie śmierci klinicznej trafił na oddział intensywnej terapii Państwowego Szpitala Klinicznego w Białymstoku, gdzie zmarł. Trumna ze zwłokami prezydenta została wystawiona w Auli Pałacu Branickich. Przy zmarłym zaciągnięto warty. Hołd prezydentowi składali liczni białostoczanie. Uroczystości pogrzebowe odbyły się 18 V 1995 r. W tym dniu Zarząd Miasta ogłosił żałobę. Został pochowany na Cmentarzu Farnym w Białymstoku.

658. Obecna nazwa: Plac Jana Pawła II

uchwała nr LXVII/698/94

Wcześniejsze nazwy: Plac nazwany w 1994 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy terenu miasta Białystok z 1692 r. i dawnych dóbr Białystok włączonych w XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.).

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: zyciorys Jana Pawła II, poz. 16.

659. Obecna nazwa: Plac Katyński

uchwała nr XLI/355/96

Wcześniejsze nazwy: Plac nazwany w 1996 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: W trakcie tzw. zbrodni katyńskiej wiosną 1940 r. rozstrzelano, co najmniej 21 768 obywateli polskich, w tym ponad 10 tys. oficerów wojska i policji. Dokonano jej na mocy decyzji najwyższych władz Związku Sowieckiego zawartej w tajnej uchwale Biura Politycznego KC WKP(b) z 5 III 1940 r. Egzekucji ofiar, uznanych za „wrogów władzy sowieckiej”, których zabijano strzałami w tył głowy dokonali funkcjonariusze NKWD. W latach 1940-1990 władze sowieckie zaprzęcały, iż dokonały tej zbrodni. Dopiero 13 IV 1990 r. Borys Jelcyń przyznał, że była to zbrodnia wykonana na rozkaz Stalina.

660. Obecna nazwa: Plac Marszałka Józefa Piłsudskiego

uchwała nr XIV/122/07

Wcześniejsze nazwy: Plac nazwany w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.)

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: życiorys Józefa Piłsudskiego, poz. 17.

661. Obecna nazwa: Plac im. Stanisława Moniuszki

uchwała nr XXXVI/428/12

Wcześniejsze nazwy: Plac nazwany w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Centrum w obrębie Nr 11 Śródmieście.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Moniuszko urodził się 5 V 1819 r. w Ubielu. W 1827 r. rozpoczął naukę muzyki u Augusta Freyera. W 1837 r. Moniuszko wyjechał do Berlina, gdzie studiował do 1840 r. Po powrocie zamieszkał w Wilnie. W 1858 r. przeniósł się wraz z rodziną do Warszawy, gdzie objął stanowisko dyrygenta opery. Od 1864 r. był wykładowcą w Instytucie Muzycznym w Warszawie. Zmarł 4 VI 1872 r. w Warszawie. Był autorem około 268 pieśni, operetek, baletów i oper. Do największych dzieł należą: *Halka*, *Straszny Dwór*, *Paria* i *Verbum nobile*. Pochowany został na Powązkach, a w pogrzebie uczestniczyło ponad 11 tysięcy osób.

662. Obecna nazwa: Plac Niepodległości im. Romana Dmowskiego

uchwała nr IV/39/89, uchwała nr XII/73/95

Wcześniejsze nazwy: Nadanie nazwy Plan Niepodległości w 1989 r., następnie w 1995 r. nastąpiło nadanie nazwy Plac Niepodległości im. Romana Dmowskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Roman Dmowski urodził się 9 VIII 1864 r. w Kamionku. W 1881 r. zorganizował tajne kółko uczniowskie pod nazwą „Strażnica”. We wrześniu 1886 r. Dmowski rozpoczął nauki na wydziale fizyczno-matematycznym Cesarskiego Uniwersytetu Warszawskiego. Tam po złożeniu rozprawy pt. *Przyczynki do morfologii wymoczków włoskowatych* otrzymał tytuł doktora nauk przyrodniczych. W 1888 r. został członkiem warszawskiego koła organizacji młodzieży patriotycznej „Zet”, a potem był „starszym” Koła Braterskiego „Zet-u”. W grudniu 1889 r. został przyjęty do Ligi Polskiej, W sierpniu 1891 r., za współorganizowanie manifestacji narodowej w setną rocznicę Konstytucji 3 Maja, Dmowski został zesłany do Mitawy. W lutym 1895 r. uciekł stamtąd i osiadł we Lwowie. W 1903 r. wydał książkę *Myśli nowoczesnego Polaka*. W 1901 r. wrócił do kraju i zamieszkał w Krakowie, a w 1905 r. przeniósł się do Warszawy. W grudniu 1906 r. rozpoczął pracę w „Gazecie Polskiej”. W 1907 r. został wybrany posłem do rosyjskiej II Dumy, w której był przewodniczącym koła polskiego. Wydał drukiem rozprawę *Niemcy, Rosja i kwestia polska*. Roman Dmowski, zgodnie z programem wszechpolskim, stał na stanowisku, że sprawę Polski należy łączyć z przymierzem francusko-rosyjskim przeciw Niemcom. Obawiając się, że Rosja wciąż jest niezdecydowana pomiędzy Berlinem a Londynem, Dmowski starał się przekonać Rosję o swej i Polaków lojalności do Imperium Rosyjskiego. Uczynił to, stając po stronie ruchu neoslawistycznego, którego głównym założeniem była wspólna obrona narodów słowiańskich przed ekspansją Niemiec oraz przekształcenie Austro-Węgier w federację narodów słowiańskich. Po zjeździe Rady Głównej Ligi Narodowej 4-7 VII 1913 r. w Berlinie, wyjechał na ponad 4 miesiące do Algierii i Neapolu. Wrócił do Warszawy i napisał książkę *Upadek myśli konserwatywnej w Polsce*. Po wybuchu I wojny światowej utworzył w Warszawie Komitet Narodowy Polski. Po zajęciu Warszawy przez Niemców wyjechał do Petersburga, gdzie brał udział w pracach komisji polsko-rosyjskiej, mającej ustalić zasady przyszłej autonomii Królestwa. W lipcu 1917 r. rozesłał przywódcom państw zachodnich memoriał pt. „*Problems of Central and Eastern Europe*”, w którym sformułował program terytorialny przyszłej niepodległej Polski. We Francji, z jego inicjatywy, została zorganizowana 100 tysięczna Błękitna Armia, którą przetransportowano wraz z pełnym wyposażeniem do Polski. Na początku 1919 r. Roman Dmowski został głównym delegatem Polski na konferencję pokojową w Paryżu. 28 VI 1919 r. w sali zwierciadlanej Wersalu, Dmowski wraz z Paderewskim podpisali traktat wersalski, przywracający formalnie Polskę na mapę Europy. 10 września Dmowski podpisał także traktat pokojowy koalicji z Austrią w Saint-Germain. Dmowski był zwolennikiem inkorporacyjnej koncepcji wschodniej granicy Polski, pozostającej w opozycji do federacyjnych planów

Piłsudskiego. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości został wybrany posłem na Sejm Ustawodawczy w 1919 r. W czasie wojny z Rosją Radziecką był członkiem Rady Obrony Państwa. Został posłem do Sejmu Ustawodawczego z ramienia Związku Ludowo-Narodowego. W 1922 r. kupił resztówkę z majątku Chłudowo pod Poznaniem, gdzie mieszkał do 1934 r. Od 27 X do 14 XII 1923 r. był ministrem spraw zagranicznych w gabinecie Wincentego Witosa. Było to jedyne stanowisko rządowe w jego karierze politycznej. W 1922 został honorowym prezesem Młodzieży Wszeczpolskiej. Napisał wiele książek, między innymi: *Kościół, naród i państwo*, *Przewrót*, *Świat powojenny i Polska*, *Zagadnienie rządu*, a także *Dziedzictwo*. Zmarł 2 I 1939 r. w Drozdowie pod Łomżą. Pochowany został na Cmentarzu Bródnowskim w Warszawie.

663. Obecna nazwa: Plac Niezależnego Zrzeszenia Studentów

uchwała nr XXXIV/558/17

Wcześniejsze nazwy: Plac Uniwersytecki. W 2017 r. z wnioskiem o zmianę nazwy na Plac Niezależnego Zrzeszenia Studentów wystąpili członkowie NZZS wyrażając wolę uhonorowania największej niezależnej organizacji studenckiej, zaangażowanej w prawy białostockich uczelni środowisk studenckich, posiadającej istotny wkład w przemianę społeczno ustrojowe zachodzące w Polsce po 1980 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Centrum

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok z 1692 r. i gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Niezależne Zrzeszenie Studentów powstało 22 IX 1980 r. Było sprzeciwem społeczeństwa wobec ówczesnego reżimu politycznego w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Studenci postulowali o niezależną od władz organizację studencką, demokratyzację życia akademickiego, podstawowych swobód politycznych i obywatelskich oraz przestrzegania przez władze polskich tradycji niepodległościowych i patriotycznych. W ponad 36 letniej działalności przez szeregi NZS przewinęło się ponad 190 tysięcy osób. W Białymstoku struktury NZS istniały w Akademii Medycznej, Politechnice Białostockiej i Filii Uniwersytetu Warszawskiego w Białymstoku. Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 XII 1981 r. struktury NZS zostały rozwiązane przez komunistyczną władzę. Przez pewien czas studenci prowadzili działalność podziemną. W 1982 r. w Białymstoku miał miejsce jeden z największych procesów politycznych, tj. „Proces 21”, w trakcie, którego siedmioro członków białostockiego NZS otrzymało wyroki od 6 miesięcy do roku pozbawienia wolności. Na placu przed ówczesnym budynkiem komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej odbyła się 25 V 1981 r. pikiet studentów w obronie więźniów politycznych. 17 II 1989 r. odbyła się studencka manifestacja, którą próbowały spacyfikować Zmotoryzowane Odwody Milicji Obywatelskiej. 8 I 1990 r. grupa studentów rozpoczęła okupację budynku Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Po dwóch dniach podpisano porozumienie. Z czasem budynek stał się siedzibą Filii Uniwersytetu Warszawskiego w Białymstoku, a po 1997 r. Uniwersytetu w Białymstoku.

664. Obecna nazwa: Plac ks. Adolfa Ołdziejewskiego

uchwała nr L/774/18

Wcześniejsze nazwy: Plac nazwany w 2018 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ksiądz Adolf Ołdziejewski urodził się 17 VI 1887 r. we wsi Wojtacy w parafii Korycin. Do Seminarium Duchownego w Wilnie został przyjęty na podstawie zaświadczenia o złożeniu egzaminu na ucznia w aptece. Seminarium ukończył w 1910 r. i przyjął święcenia kapłańskie z rąk biskupa Jana Cieplaka. Jako wikariusz posługę kapłańską pełnił w Zdzięciole, Dołhinowie, Jasionówce i Perlejewie. Od 1915 r. był administratorem parafii Dzierkowszczyzna, a następnie w latach 1917–1924 Wołkołaty. W latach 1924–1935 był proboszczem w parafii Sidra. W 1936 r. przybył do Dojlid, gdzie podjął prace przygotowawcze do budowy nowego kościoła. Pod budowę kościoła przy ulicy Baranowickiej otrzymał ks. Ołdziejewski od księcia Jerzego Lubomirskiego, jako darowiznę 6 hektarów ziemi. Władze miejskie przekazały księdzu Ołdziejewskiemu budynek teatru letniego ze Zwierzyńca. Z drewna tego w 1937 r. tymczasowy kościół pw. Chrystusa Króla i rozpoczęto w nim nabożeństwa. 25 VI 1941 r. na plebanię wtargnęli żołnierze sowieccy, którzy rozstrzelali księdza, zamordowali też jego ojca. Następnie podpalili kościół, a do parafian, którzy chcieli go ratować otworzyli ogień. Zginęło kilkanaście osób. Pogrzeb księdza Ołdziejewskiego odbył się 28 VI 1941 r. Wraz z ojcem pochowano go na cmentarzu grzebalnym w Dojlidach. Pogrzebowi przewodniczył dziekan białostocki ksiądz Aleksander Chodyko. Ciało księdza Adolfa Ołdziejewskiego i jego ojca ekshumowano 19 XI 1994 r. i uroczystie pochowano przy świątyni Chrystusa Króla, zbudowanej na miejscu spalonego przez Sowietów kościoła. Uroczystościom przewodniczył arcybiskup Stanisław Szymecki, metropolita białostocki.

665. Obecna nazwa: Plac Opatrzności Bożej

uchwała nr LII/688/10

Wcześniejsze nazwy: Plac nazwany w 2010 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Wysoki Stoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

666. Obecna nazwa: Plac Bł. Ks. Michała Sopočki

uchwała nr XXXV/443/08

Wcześniejsze nazwy: Plac nazwany w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: –

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ksiądz Michał Sopočko urodził się 1 XI 1888 r. w Juszeuwszczyźnie na Wileńszczyźnie. W 1910 r. wstąpił do Seminarium Duchownego w Wilnie. Święcenia kapłańskie otrzymał w roku 1914. Pracował, jako wikariusz w Taboryszkach, a następnie, jako kapelan Wojska Polskiego w Warszawie i Wilnie. Po obronie doktoratu został ojcem duchownym w seminarium wileńskim. Habilitację obronił w 1934 r. na Uniwersytecie Warszawskim. Pracował także, jako profesor teologii pastoralnej na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie i w Wyższym Seminarium Duchownym w Białymstoku w latach 1928–1962. Był też spowiednikiem św. Faustyny Kowalskiej i animatorem kultu Miłosierdzia Bożego. W 1942 r. opuścił Wilno i do roku 1944 ukrywał się w Czarnym Borze. Był założycielem zgromadzenia zakonnego Sióstr Jezusa Miłosiernego. Zmarł 15 II 1975 r. w Białymstoku. 30 XI 1988 r. dokonano ekshumacji zwłok ks. Michała Sopočki. Jego szczątki spoczywają obecnie w kościele pod wezwaniem Miłosierdzia Bożego w Białymstoku. W 2004 r. Jan Paweł II ogłosił dekret o heroiczności cnót ks. Michała Sopočko. 17 XII 2007 r. Benedykt XVI uznał cud za jego wstawiennictwem. Jego uroczysta beatyfikacja odbyła się 28 IX 2008 r. w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Białymstoku, której przewodniczył abp Angelo Amato. Homilię wygłosił kardynał Stanisław Dziwisz. Na uroczystości obecni byli dostojni goście: prymas Polski kardynał Józef Glemp, metropolita wileński kardynał Audrys Juozas Bačkis, metropolita mińsko-mohylewski arcybiskup Tadeusz Kondrusiewicz, prezydent RP Lech Kaczyński, ostatni Prezydent RP na Uchodźstwie Ryszard Kaczorowski, Marszałek Sejmu Bronisław Komorowski, prezydent Białegostoku Tadeusz Truskolaski.

667. Obecna nazwa: Plac Mordechaja Tennenbauma

uchwała nr XXX/360/08

Wcześniejsze nazwy: Plac nazwany w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Mordechaj Tennenbaum urodził się w 1916 r. w Warszawie. Od 1938 r. należał do Centralnego Komitetu Hechaluc, organizacji dla młodzieży żydowskiej przygotowującej młodych do pracy w Palestynie. W czasie II wojny światowej jej członkowie byli aktywnymi działaczami pod-

ziemia. We wrześniu 1939 r. Tennenbaum wyjechał do Kowla a następnie do Wilna. W 1942 r. powrócił do Warszawy, gdzie przywiózł informacje o eksterminacji Żydów na kresach wschodnich. Latem 1942 r., Żydowska Organizacja Bojowa podjęła decyzję o organizacji zbrojnego oporu w innych dużych gettach na terenie kraju. Mordechaj Tennenbaum przybył do getta w Białymstoku. Mimo trudności udało się stworzyć podziemną siatkę, która gromadziła broń. W nocy z 15 na 16 VIII 1943 r. Niemcy przystąpili do ostatecznej likwidacji getta. Kilkuset słabo uzbrojonych młodych ludzi dowodzonych przez Mordechaja Tennenbauma i Daniela Moszkowicza broniło się ponad dobę. Po złamaniu przez Niemców oporu Mordechaj Tennenbaum wraz ze swoim zastępcą Danielem Moszkowiczem popełnili samobójstwo.

668. Obecna nazwa: Plac Wyzwolenia

brak uchwały o nadaniu nazwy Soborny plac

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Soborny plac nowa nazwa: Plac Wyzwolenia.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

669. Obecna nazwa ulicy: Planetarna

uchwała nr XVII/121/68

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1968 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

670. Obecna nazwa ulicy: Plastik

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Wasilków, włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Plastuś – to fikcyjna postać, stworzona przez Marię Kownacką. Bohater książki *Plastusiowy Pamiętnik*. Był ludeczkiem wykonanym z plasteliny. Ulepiła go Tosia. Postać, która pojawiła się także w *Dobranockach*.

671. Obecna nazwa ulicy: Emilii Plater

uchwała nr V/16/74

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Emilia Plater urodziła się 13 XI 1806 r. w Wilnie. W 1815 r. razem z matką opuściła Wilno i zamieszkały w majątku Liksana w okolicach Dyneburga. Dużo czytała, wrażenie wywarła na niej historia Joanny d'Arc, która obok Tadeusza Kościuszki i greckiej bohaterki Bubuliny była jej ideałem. Uprawiała fechtunek, jazdę konną, myślistwo, dużo wędrowała. W latach 1824–1829 Emilia dużo podróżowała zarówno po Inflantach, jak i po Litwie i Białorusi. Odbyła również podróż do Warszawy, Częstochowy i Krakowa. W roku 1830 zmarła jej matka, co było dla niej ciężkim przeżyciem. Po wybuchu powstania listopadowego chciała zdobyć Dyneburg. Emilia przystąpiła do działania, obcięła swoje długie włosy, kazała sobie i swej towarzyszce Marii Prószyńskiej (obie przyjaźniły się od dawna) uszyć stroje męskie. Uzbrojona w pistolety i sztylet wyruszyła walczyć w powstaniu. Sformowany przez nią oddział partyzancki liczył 280 strzelców, kilkuset chłopów kosynierów i 60 kawalerzystów. 2 IV 1831 r. jej oddział stoczył zwycięską potyczkę z piechotą rosyjską pod Ucianami. Zaskoczenie Dyneburga nie powiodło się powstańcom, Emilia zrezygnowała ostatecznie z ataku na Dyneburg. W zaciętych walkach, stoczonych z Schirmanem pod Ucianą i Onikszkami oddział Emilii poniósł znaczne straty w zabitych i rannych, uległ rozproszeniu, resztę Emilia Plater przyłączyła do oddziału Cezarego Platera. 27-28 czerwca pułk stoczył ciężkie i zakończone niepowodzeniem walki o utrzymanie Kowna. Emilia Plater na czele swojej kompanii zdobyła Rosienie. 9 VII 1831 r. Emilia Plater znalazła się pod dowództwem gen. Chłapowskiego. Po niepowodzeniach oddziałów powstańczych Emilia Plater postanowiła przedostać się do Warszawy. W trakcie wędrowki zachorowała i zmarła 23 XII 1831 r. w Justianowie.

672. Obecna nazwa ulicy: Plażowa

brak uchwały

Wczesniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1952 r.; książki ewidencyjne nieruchomości.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

673. Obecna nazwa ulicy: **Plutona**

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

674. Obecna nazwa ulicy: **Płaska**

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą Płaska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

675. Obecna nazwa ulicy: **Płocka**

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1933 r.; notariusz Jankowski, nr repertorium 768.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

676. Obecna nazwa ulicy: Pływacka

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Pływacka

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

677. Obecna nazwa ulicy: Pochyła

uchwała nr 4/39, uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r. i przedłużona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

678. Obecna nazwa ulicy: Pod Krzywą

Brak uchwał o nadaniu nazw Szosa Baranowicka i Szosa pod Krzywą, uchwała nr XIX/130/68, uchwała nr XXXV/341/92

Wcześniejsze nazwy: Obecna ul. Pod Krzywą do 1915 r. stanowiła część linii komunikacyjnej zwanej Białostockoje-Baranowiczskoje-Strategiczszoje-Wojennoje-Szosse (położenie poza granicami Białegostoku), której następnie nadano nazwę Szosa Baranowicka (podzielona z kolei na: Szosę Południową, Szosę Zwierzyniecką, Szosę pod Krzywą i Szosę Wschodnią). Szosa pod Krzywą od 1968 r. nosiła nazwę ul. Lucjana Szenwalda, od 1992 r. ul. Pod Krzywą. Najstarszy akt notarialny z nazwą Szosa Baranowicka z 1920 r., notariusz Urbanowicz nr repertorium 1461. Najstarszy akt notarialny z nazwą Szosa pod Krzywą z 1932 r. Wpis do repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 1962.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

679. Obecna nazwa ulicy: Pod Lasem

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Parkowa (w byłej wsi Dojlidy Górne).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

680. Obecna nazwa ulicy: Podleśna

brak uchwały o nadaniu nazwy Zwierzyniecka

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Zwierzyniecka nowa nazwa: Podleśna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1886 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 11, k. 335-336.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

681. Obecna nazwa ulicy: Podłużna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1951 r.: książki ewidencyjne nieruchomości.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

682. Obecna nazwa ulicy: Podmokła

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Podmokła.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

683. Obecna nazwa ulicy: Pogodna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1938 r. notariusz Kołdrasiński nr repertorium 1480.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda oraz wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

684. Obecna nazwa ulicy: Pokładowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

685. Obecna nazwa ulicy: Wincentego Pola

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Wincenty Pol urodził się 20 IV 1807 r. w Lublinie. Ukończył gimnazjum we Lwowie i kolegium jezuickie w Tarnopolu. Studiował na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Lwowskiego. Brał udział w powstaniu listopadowym. Był ranny w czasie walk. W uznaniu zasług został odznaczony orderem Virtuti Militari. Po upadku powstania przeszedł z oddziałem gra-

nicę z Prusami. Był internowany. Potem był wysłannikiem gen. Józefa Bema. Przebywał w Lipsku i Dreźnie. Tam poznał Adama Mickiewicza. Obawiając się represji przez kilka miesięcy ukrywał się w Zakopanem. Tu zaintrygowały go Tary. Pod koniec 1835 r. mieszkał w Zagórzanach koło Gorlic. Tam powstała *Pieśń o ziemi naszej* – najpopularniejszy utwór Pola, poetycki opis regionów Polski. Podjął także studia przyrodnicze i geograficzne. W 1835 r. w Paryżu wydano anonimowo zbiór jego wierszy pt. *Pieśń Janusza*. W połowie 1839 r. zamieszkał w Lesku. Dużo podróżował po Karpatach. W 1840 r. zamieszkał w Glinnik Mariampolskiego. W latach 1841–1844 podróżował, prowadząc badania terenowe na Pokuciu, Wołyniu, Tatrach i Pomorzu. W 1849 r. został mianowany profesorem nadzwyczajnym geografii na Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie objął katedrę geografii. W 1853 r. został usunięty z uniwersytetu ze względu na rzekomą nielojalność wobec władz zaborczych, katedrę zlikwidowano. Zmarł 2 XII 1872 r. w Krakowie. Napisał m.in.: *Historia szweca Kilińskiego*, *Gawęda Dorosza*, poemat *Wit Stwosz*, trylogia *Pamiętniki J. P. Benedykta Winnickiego*, rapsody *Mohorta*, *Pacholę hetmańskie*, *Legenda o świętym Janie Kantym...* i *Pan starosta Kiślacki*. Zbiorowe wydanie dzieł Pola ukazało się w latach 1875–1888 pt. *Dzieła wierszem i prozą*.

686. Obecna nazwa ulicy: Polarna

uchwała nr XLII/490/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

687. Obecna nazwa ulicy: Poleska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Poleska nowa nazwa: Poleska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1911 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 111, k. 406.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek i wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

688. Obecna nazwa ulicy: Polowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Polowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

689. Obecna nazwa ulicy: Polska

uchwała nr IV/24/66, uchwała nr XXV/191/91

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r. Przed rokiem 1991 ulica Tadeusza Rutkowskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

690. Obecna nazwa ulicy: Południowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z 1929 r., nr hipoteczny 1658, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy gruntów wsi Horodniany oraz majątku państwowego Słoboda, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

691. Obecna nazwa ulicy: Pomiarowa

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

692. Obecna nazwa ulicy: Pomocna

uchwała nr LXIII/716/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

693. Obecna nazwa ulicy: Pomorska

uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

694. Obecna nazwa ulicy: Księcia Józefa Poniatowskiego

uchwała nr XVII/226/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1974 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Książę Józef Poniatowski urodził się 7 V 1763 r. w Wiedniu. Był bratankiem króla Stanisława Augusta Poniatowskiego. W 1788 r. brał udział w wojnie polsko-austriackiej. Książę Poniatowski był zwolennikiem Konstytucji 3 maja 1791 r. 6 V 1792 r. otrzymał dowództwo nad całością wojsk polskich w wojnie z Rosją. W 18 VI 1792 r. w bitwie pod Zieleńcami zwyciężył jeden z korpusów rosyjskich – Arkadija Markowa. Na wiadomość o akcesie Stanisława Augusta Poniatowskiego do Targowicy do i oddaniu armii polskiej pod dowództwo Rosjan chciał popełnić samobójstwo. Był zdecydowanym przeciwnikiem układów z państwami rozbiorowymi. Książę przyłączył się do Powstania Kościuszkowskiego, jako żołnierz-ochotnik. Odmówił natomiast przyjęcia dowództwa po-

wstania na Litwie. Z poświęceniem walczył w październiku 1794 r. na linii Bzury. Po klęsce powstania ks. Józef pozostał przez jakiś czas w Warszawie (jego majątki ziemskie skonfiskowano). Odmówił przyjęcia posady w armii rosyjskiej, jak i zadeklarowania lojalności wobec władz rosyjskich, dostał polecenie opuszczenia Warszawy i w kwietniu 1795 r. wyjechał do Wiednia. W 1798 r. Ksiązę Józef Poniatowski wziął udział w pogrzebie stryja Stanisława Augusta Poniatowskiego. Wrócił do Warszawy, gdzie zamieszkał w Pałacu Pod Blachą. W listopadzie 1806 r. Poniatowski na rozkaz króla Fryderyka Wilhelma III zarządził Warszawą. Pod koniec tego roku, po wejściu wojsk francuskich Murat obwieścił go naczelnikiem wojsk polskich. 14 I 1807 r. został dyrektorem wojny Komisji Rządzącej. Na wiosnę 1809 r. stanął się czoło dwukrotnie silniejszej armii austriackiej. 2 VI 1809 r. na polecenie Napoleona stworzył Rząd Centralny Wojskowy Tymczasowy Obojga Galicji. 15 VII 1809 r. wkroczył na czele wojsk polskich do Krakowa. W 1812 r. Wyruszył z Napoleonem na Moskwę otrzymując dowództwo części V Korpusu Wielkiej Armii liczącego ok. 32-36 tys. żołnierzy. Dzielnie walczył. Pod Winkowem uchronił Murata od kompletnej porażki. Został ciężko kontuzjowany 29 X 1812 r. w bitwie pod Wiaźmą. Zmuszony był powrócić do Warszawy, gdzie dotarł 12 XII 1812 r. Po katastrofie armii napoleońskiej Poniatowski podjął od razu pracę nad odtworzeniem wojska polskiego. Poprowadził kilkunastotysięczną armię przez Austrię do Saksonii, gdzie, jako dowódca VIII korpusu Wielkiej Armii, walczył pod Lützen. 16 X 1813 r. został mianowany przez Napoleona marszałkiem Francji. Wziął udział w bitwie pod Lipskiem. 19 X 1813 r. Poniatowski osłaniał odwrót armii francuskiej. Ciężko ranny, rzucił się z koniem do wezbranej rzeki i został omyłkowo ostrzelany przez Francuzów i zginął w odmętach Elstery. Zwłoki jego sprowadzono do Polski we wrześniu 1814 r. i pochowano w podziemiach kościoła św. Krzyża w Warszawie. 23 VII 1817 r. zwłoki księcia Józefa Poniatowskiego zostały złożone na Wawelu.

695. Obecna nazwa ulicy: Księdza Jerzego Popiełuszki

brak uchwały o nadaniu nazwy Szosa Jeżewska, uchwała nr XXVIII/88/83, uchwała nr X/68/90

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1983 Szosa Jeżewska, następnie od 1983 r. ulica Władysława Gomułki, następnie przemianowana w 1990 r. ks. Jerzego Popiełuszki. Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą Szosa Jeżewska z 1935 r. nr repertorium 246, notariusz Gąsiorowski. Od 1990 r. ul. Księdza Jerzego Popiełuszki.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn., Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Szosa do Jeżewa przecinająca grunty wsi Starosielce włączone do miasta Białystok w 1919 r. oraz grunty wsi Klepacze, Bacieczki, Krupniki włączone w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ksiądz Jerzy Popiełuszko urodził się 14 IX 1947 r. we wsi Okopy koło Suchowoli. Od wczesnej młodości pragnął zostać księdzem (pierwotnie chciał wstąpić do klasztoru franciszkańskiego w Niepokalanowie). Jego wzorem był ojciec Maksymilian Kolbe. W 1966 r. został wcielony do wojska (już, jako kleryk). Służył w jednostce w Bartoszycach, która była specjalnie przygotowana na odbycie służby wojskowej przyszłych księży. Jerzy Popiełuszko

nie pozwolił odebrać sobie medalika i różańca harcerskiego. Za niewykonanie rozkazu musiał stać boso na mrozie. Skutkiem tego była długotrwała choroba. W 1968 r., gdy jego oddział ruszył w stronę Pragi ks. Jerzy wylądował w szpitalu, gdzie leczył się na serce i miał operowaną tarczycę. Święcenia kapłańskie uzyskał dzięki osobistej zgodzie księdza Prymasa Stefana Wyszyńskiego. W 1972 r. po święceniach kapłańskich trafił do podwarszawskiej parafii w Żąbkach. Potem do Anina i parafii Dzieciątka Jezus w Warszawie. Na przełomie 1979 r. i 1980 r. prowadził katechezę dla studentów medycyny w kościele akademickim św. Anny. Mianowano go diecezjalnym duszpasterzem pielęgniarek. 31 VIII 1980 r. odprawił Mszę św. na głównym placu Huty Warszawa. Po tej mszy został kapelanem hutników. Celebrował również Msze św. dla strajkujących studentów w Wyższej Szkole Pożarniczej w Warszawie. 13 XII 1981 r., w pierwszy dzień stanu wojennego, plebania przy kościele św. Stanisława Kostki na Żoliborzu stała się punktem, w którym udzielano pomocy dla rodzin internowanych i uwięzionych działaczy „Solidarności”. W mieszkaniu księdza Jerzego spotykali się działacze, którzy uniknęli aresztowań i dalej prowadzili podziemną działalność. Pierwszą mszę Św. za Ojczyznę odprawił w styczniu 1982 r. w kościele św. Stanisława Kostki. Na jego kazania przychodziły setki osób. Dzięki tym mszom stał się kapelanem podziemnej „Solidarności”. Na jego kazania ściągali tłumy wiernych z całej Polski. Za swą działalność ksiądz Jerzy śledzony był przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa. Dostawał anonimy z pogrozkami. W grudniu 1983 r. trafił do aresztu. W kawalerce, którą odziedziczył po ciotce, SB rzekomo znalazła ulotki i materiały drukarskie. Mieszkanie okrzyknięto w reżimowej prasie tajną garsonierą ks. Popiełuszki. Po interwencji władz kościelnych został wypuszczony na wolność. Na procesie, który mu wytoczono, odpowiadał z wolnej stopy. 13 X 1984 r. funkcjonariusze SB podjęli nieudaną próbę zgładzenia księdza Jerzego. 19 X 1984 r. ksiądz Jerzy pojechał z Waldemarem Chrostowskim (kierowcą) do Bydgoszczy, gdzie w kościele pod wezwaniem Świętych Polskich Braci Męczenników odprawił Mszę św. Gdy wracał do Warszawy, funkcjonariusze SB: Grzegorz Piotrowski, Waldemar Chmielewski i Leszek Pękala zamordowali księdza Jerzego. Zwłoki zbadano w Zakładzie Medycyny Sądowej Akademii Medycznej w Białymstoku pod kierunkiem prof. Marii Byrdy. Jego pogrzeb odbył się 3 XI 1984 r. i zgromadził olbrzymie tłumy. Proces beatyfikacyjny trwał wiele lat. Ogłoszenie ks. Jerzego Popiełuszki błogosławionym Kościoła katolickiego odbyło się 6 VI 2010 r. w Warszawie na placu Piłsudskiego. W 13 VI 2010 r. w Białymstoku przed kościołem Zmartwychwstania Pańskiego została odprawiona Msza święta dziękczynna za beatyfikację księdza Jerzego. 20 IX 2014 r. w diecezji Créteil we Francji nastąpiło otwarcie procesu do kanonizacji bł. ks. Jerzego. 14 IX 2015 r. nastąpił koniec procesu, na etapie diecezjalnym, w sprawie domniemanego cudu za wstawiennictwem bł. ks. Jerzego. Akta procesu zostały przesłane do Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie.

696. Obecna nazwa ulicy: Poprzeczna

brak uchwały o nadaniu nazwy Poprzeczna

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Popiereczna nowa nazwa: Poprzeczna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1909 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 106, k. 397-403.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

697. Obecna nazwa ulicy: Poranna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Pogodna.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

698. Obecna nazwa ulicy: Portowa

uchwała nr LIV/627/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

699. Obecna nazwa ulicy: Portugalska

uchwała nr XXII/287/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

700. Obecna nazwa ulicy: Porzeczkowa

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

701. Obecna nazwa ulicy: Posejdona

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

702. Obecna nazwa ulicy: Potokowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Potokowa

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

703. Obecna nazwa ulicy: Powstańców

uchwała nr VI/61/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

704. Obecna nazwa ulicy: Powstańców Warszawy

uchwała nr XXVIII/465/16

Wcześniejsze nazwy: W latach 1959–2016 ulica Eweliny Sawickiej

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Powstanie Warszawskie wybuchło 1 VIII 1944 r. Skierowane było przeciwko wojskom niemieckim, okupującym stolicę. Zorganizowane zostało przez Armię Krajową w ramach akcji „Burza”. Głównym celem powstania warszawskiego było wyrzucenie Niemców z Warszawy, a także ratowanie suwerenności, kształtu granicy wschodniej sprzed wojny oraz obrona przed stworzeniem w Warszawie władz państwowych narzuconych przez Związek Sowiecki. Powstaniem dowodził Tadeusz Bór Komorowski. Powstanie zakończyło się 3 X 1944 r. Straty po stronie polskiej wyniosły około 10 tys. zabitych i 7 tys. zaginionych, 5 tys. rannych żołnierzy oraz od 120 do 200 tysięcy ofiar spośród ludności cywilnej. Wśród Niemców było 10 tys. zabitych, 7 tys. zaginionych, 9 tys. rannych żołnierzy oraz 300 zniszczonych czołgów i samochodów pancernych. Dziś śladem po tych działaniach jest Muzeum powstania warszawskiego stworzone przez Lecha Kaczyńskiego.

705. Obecna nazwa ulicy: Pozioma

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Na niemieckim planie miasta z 1942 r. (sygn. 139) Mejsenweg. Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy Pozioma z 1951 r.; książki ewidencyjne nieruchomości.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1919 i 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

706. Obecna nazwa ulicy: Poziomkowa

Uchwała nr XIII/150/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

707. Obecna nazwa ulicy: Północna

brak uchwały o nadaniu nazwy Siewierna

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Siewierna nowa nazwa: Północna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1910 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 109, k. 67-74.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

708. Obecna nazwa ulicy: Pracownicza

uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1954 ulica Urzędnicza (najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy Urzędniczej z 1933 r., nr hipoteczny 2080, repertorium ksiąg hipotecznych). Ulica przemianowana w 1954 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

709. Obecna nazwa ulicy: Ignacego Prądyńskiego

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ignacy Prądzyński urodził się 20 VII 1792 r. w Sannikach w Wielkopolsce. Służył w wojsku Księstwa Warszawskiego. Wziął udział w wyprawie Napoleona na Rosję w 1812 r. Odznaczony został orderem *Virtuti Militari*. Zaprojektował i nadzorował budowę Kanału Augustowskiego. W wojsku Królestwa Polskiego był kwatermistrzem i wykładowcą taktyki i fortyfikacji. Zakładał także Towarzystwo Patriotyczne. Wziął udział w powstaniu listopadowym. Okazał się zdolnym strategiem i rzecznikiem działań zaczepnych. Dowodził w zwycięskiej dla wojsk polskich bitwie pod Iganiami. Po klęsce powstania listopadowa został przez Rosjan wywieziony do Wiatki. Do kraju powrócił w 1834 r. Napisał około 60 prac, z których możemy wyróżnić: *O sztuce wojennej – Kurs taktyki* oraz *Czterej ostatni wodzowie polscy przed sądem historii*. Zmarł 4 VIII 1850 r.

710. Obecna nazwa ulicy: Produkcyjna

uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1954 Kol. Bacieczki

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

711. Obecna nazwa ulicy: Proletariacka

uchwała nr 7/60

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1962 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

712. Obecna nazwa ulicy: Promienna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1932 r. nr repertorium 1364, notariusz Kurmanowicz.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

713. Obecna nazwa ulicy: Promowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona. Przed włączeniem ulica Promowa

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

714. Obecna nazwa ulicy: Prosta

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1926 r. notariusz Jankowski, nr repertorium 1390-1391.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy gruntów wsi Słoboda, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

715. Obecna nazwa ulicy: Prowiantowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1923 r. nr repertorium 3689, notariusz Urbanowicz.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

716. Obecna nazwa ulicy: Próźna

brak uchwały o nadaniu nazwy Ogrodna

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Ogrodna nowa nazwa: Próźna.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

717. Obecna nazwa ulicy: Łucji Prus

uchwała nr LXIII/718/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Łucja Prus urodziła się 25 V 1942 r. w Białymstoku. Dom rodzinny przyszłej piosenkarki znajdował się przy ul. Jurowieckiej. Rodzice mieli piekarnię. W latach 1956–1960 uczyła się w I LO, które znajdowało się wtedy przy ul. Kościelnej. Były to lata 1956–60. Śpiewała w szkolnym klubie. Zaproponowano jej występ w „Kolibrze”. To był kabaret działający przy Klubie Siedmiu. Klub był znanym wówczas lokalem. Mieścił się w budynku ówczesnej „Gazety Białostockiej” przy ul. Suraskiej. Po zdaniu matury Łucja Prus wyjechała do Warszawy. Wygrała konkurs na piosenkę. Potem przyszedł sukces w Opolu, gdzie wyśpiewała główną nagrodę piosenką do wiersza Wisławy Szymborskiej *Nic dwa razy się nie zdarza*, potem razem ze Skaldami śpiewała wielki przebój lat 70. *W żółtych płomieniach liści*. W latach 70. była czołową piosenkarką w Polsce. W Białymstoku rzadko występowała. Jeden z jej pierwszych koncertów w Białymstoku odbył się dopiero w latach 80. Wystąpiła w Filharmonii. Zmarła 3 VIII 2002 r. w Warszawie. Spoczęła na Cmentarzu Bródnowskim.

718. Obecna nazwa ulicy: Bolesława Prusa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku z 1955 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy dawnych dóbr Białystok, włączonych w XIX w. i gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Bolesław Prus, [Aleksander Głowacki] urodził się 20 VIII 1847 r. w Hrubieszowie. Tam ukończył Powiatową Szkołę Realną. Następnie zamieszkał w Siedlcach. W 1862 r. wraz z bratem Leonem przeprowadził się do Kielc, gdzie pobierał nauki w w gimnazjum. Wziął udział w powstaniu styczniowym. Został ranny, dostał się do niewoli rosyjskiej. Po wsta-

wiennictwie ciotki wyszedł na wolność. Zamieszkał w Lublinie. W 1864 r. opublikował swój pierwszy wiersz *Do Pegaza*. Za udział w powstaniu był aresztowany przez władze rosyjskie. Sąd wojskowy pozbawił go szlachectwa. Po wyjściu na wolność ukończył gimnazjum. Następnie studiował w Szkole Głównej w Warszawie. Aby się utrzymać udzielał korepetycji. Kłopoty finansowe spowodowały przerwanie studiów. Zamieszkał w Puławach. Aby przeżyć miał się różnych zawodów. Debiutował artykułem *Nasze grzechy*. Także w czasopiśmie „Niwa” opublikował pierwszy artykuł *O elektryczności*. W 1874 r. Prus zaczął pisać w „Kurierze Warszawskim”, na łamach którego ukazały się *Szkice warszawskie i Kartki z podróży*. Redagował *Kronikę tygodniową*. Był czołowym pisarzem doby pozytywizmu. Propagował turystkę pieszą i rowerową. Zmarł 19 V 1912 r. w Warszawie. Został pochowany na Powązkach. Napisał m.in.: *Placówkę, Lalkę, Dusze w niewoli, Anielkę, Farona*.

719. Obecna nazwa ulicy: Prypecka

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

720. Obecna nazwa ulicy: Przechodnia

brak uchwały o nadaniu nazwy Uzki Zaulek

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Uzki Zaulek nowa nazwa: Przechodnia.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

721. Obecna nazwa ulicy: Przejazd

brak uchwały o nadaniu nazwy Projeżdżaja

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Projeżdżaja nowa nazwa: Przejazd.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

722. Obecna nazwa ulicy: Przekątna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1926 r. notariusz Bednarski nr repertorium 1303.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy gruntów wsi Słoboda, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

723. Obecna nazwa ulicy: Przejściowa

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

724. Obecna nazwa ulicy: Przelotowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Prze włączeniem ulica Przelotowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

725. Obecna nazwa ulicy: Przemysłowa

brak uchwały o nadaniu nazwy Komierczeska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Komierczeska nowa nazwa: Przemysłowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

726. Obecna nazwa ulicy: Przepiórki

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

727. Obecna nazwa ulicy: Kazimierza Przerwy-Tetmajera

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii Bacieczki, włączonych w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kazimierz Przerwa-Tetmajer urodził się 12 II 1865 r. w Ludźmierzu. Ukończył wydział filozoficzny Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1886 r. zadebiutował utworem *Illa*. W 1888 r. Tetmajer zdobył nagrodę literacką za wiersz ku czci Mickiewicza. W latach 1888–1893 współpracował z „Tygodnikiem Literackim”, „Kurierem Warszawskim” i krakowskim „Czasem”. Znał dobrze Podhale, Spisz i Tatry. Napisał cykl opowieści *Na skalnym Podhalu*, ponadto epopeję tatrzańską *Legenda Tatr*, składającą się z dwóch części: *Maryna z Hrubego* i *Janosik Nędza Litmanowski*. Po zakończeniu I wojny światowej interesował się sporem polsko-czechosłowackim o granicę w Tatrach, brał udział w przygotowaniach do plebiscytu na Spiszu i Orawie. Napisał t broszurę pt. *O Spisz, Orawę i Podhale*. Pełnił funkcję prezesa Towarzystwa Literatów i Dziennikarzy Pol-

skich. Zmarł 18 I 1940 r. w Warszawie. Spoczywa na cmentarzu na Pęksowym Bżyku w Zakopanem.

728. Obecna nazwa ulicy: Przędzalniana

uchwała nr 7/60

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1962 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

729. Obecna nazwa ulicy: Przygodna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1932 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 1661.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

730. Obecna nazwa ulicy: Przyjazna

uchwała nr XXXVI/456/09

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2009 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

731. Obecna nazwa ulicy: Przyrodnicza

uchwała nr XXXIV/431/08

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

732. Obecna nazwa ulicy: Przytorowa

brak uchwały o nadaniu nazwy Trochimowska, uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1954 ulica Trochimowska. Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą ulicy Trochomowska. Ulica przemianowana w 1954 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

733. Obecna nazwa ulicy: Przytulna

uchwała nr XLII/552/2001, uchwała nr 18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

734. Obecna nazwa ulicy: Pszczela

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

735. Obecna nazwa ulicy: Pszeniczna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

736. Obecna nazwa ulicy: Ptasia

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

737. Obecna nazwa ulicy: Józefa Karola Puchalskiego

uchwała Nr VII/49/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Karol Puchalski – urodził się w 1862 r. W latach dziewięćdziesiątych wszedł do Rady Miasta Białegostoku. W lutym 1919 r. po wkroczeniu wojsk polskich pełnił funkcję prezydenta miasta do 7 IX 1919 r., czyli po ukonstytuowaniu się nowej Rady Miasta z nowym prezydentem. Nadal pozostał radnym. Zmarł nagle w 1924 r. Został pochowany na Cmentarzu Farnym w Białymstoku.

738. Obecna nazwa ulicy: Puchatka

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kubuś Puchatek – urodził się 14 X 1926 r., jako postać książki napisanej przez pisarza A. A. Milnea. Jego przyjaciółmi byli: Prosiaczek, Królik, Kłapouchy, Sowa, Mama Kangurzyca, Maleństwo i Krzyś.

739. Obecna nazwa ulicy: Kazimierza Pułaskiego

brak uchwały o nadaniu nazw Żurawia i Pułaskiego

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy Żurawia z 1930 r., nr repertorium 91, notariusz Urbanowicz. Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy Pułaskiego z 1933 r., nr repertorium 361, notariusz Kurmanowicz.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka, Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r. Przedłużenie ulicy na dawnych gruntach wsi Starosielce.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kazimierz Pułaski urodził się 6 III 1745 r. w Warszawie. W latach 1768–1772 był jednym z dowódców konfederacji barskiej. Został też marszałkiem ziemi łomżyńskiej. W 1769 r. bronił Okopów Świętej Trójcy przed armią rosyjską, następnie przeszedł do Turcji, a potem na Podole. Prowadził zaciągi i zorganizował pod Barwinkiem jeden z największych obozów konfederackich. Pełnił funkcję regimentarza krakowsko-sanockiego i sandomierskiego. W Barwinku sygnowany był uniwersał nazwany imieniem Pułaskiego. Wsławił się między obroną Jasnej Góry przed wojskami rosyjskimi na przełomie 1770 i 1771 r. Podjął się zorganizowania porwania króla Stanisława Augusta Poniatowskiego, a po nieudanej próbie spadła na niego główna odpowiedzialność. Po upadku konfederacji barskiej wyemigrował do Stanów Zjednoczonych Ameryki. W latach 1777–1779 walczył w wojnie o niepodległość Stanów Zjednoczonych. 11 IX 1777 r. w bitwie pod Brandywine uratował życie Jerzemu Waszyngtonowi, za co został awansowany na stopień generała brygady amerykańskiej kawalerii. Pułaski zmarł 11 X 1779 r. w wyniku ran poniesionych w bitwie pod Savannah.

740. Obecna nazwa ulicy: Pułkowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony hipoteczny z 1922 r. nr hipoteczny 161, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

741. Obecna nazwa ulicy: Pusta

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy: Okręgowa Komisja Wyborcza do Sejmu i Senatu w Białymstoku, 1927-1928, sygn. 2.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

742. Obecna nazwa ulicy: Aleksandra Puszkina

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Aleksander Siergiejewicz Puszkina urodził się 6 VI 1799 r. w Moskwie. Jego pradziadkiem był Ibrahim Hannibal (abisyńczyk), który trafił do Rosji, jako niewolnik, ale od cara Piotra I otrzymał szlachectwo. Po ukończeniu liceum zamieszkał w Petersburgu. Pisał wiersze krytykujące carską tyranię i absolutyzm: oda *Wolność Bajki Noël*, wiersz *Do Czaadajewa* i pro chłopską elegię *Wieś* (utwory te krążyły początkowo tylko w odpisach i zostały wydane dopiero w latach pięćdziesiątych XIX w.). Za działalność literacką został zesłany na południe Rosji. W 1820 r. napisał pierwszy poemat *Rustan i Ludmiła*. Kolejne utwory powstały na zesłaniu: *Jeniec kaukaski*, *Fontanna Bachczyseraju*, *Cyganie*, *Eugeniusz Oniegin*, *Sztylet i Więzień*. Jesienią 1824 r. powrócił do majątku matki we wsi Michajłowskoje koło Pskowa. Tam napisał *Borysa Godunowa*. Następnie wyjechał do Moskwy, gdzie poznał Adama Mickiewicza. W latach 30. XIX wieku napisał powieści: *Dubrowski*, *Damę Pikową* oraz swe najwybitniejsze dzieło *Córka kapitana*. Zmarł w wyniku ran poniesionych w pojedynku 10 II 1837 r. w Petersburgu.

743. Obecna nazwa ulicy: Kazimierza Pużaka

uchwała nr XXXIV/557/17

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Jaroszkówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Jarosówka – grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.; Białostoczek – grunty wsi Białostoczek włączone do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kazimierz Pużak urodził się 26 VIII 1883 r. w Tarnopolu. Uczęszczał tam do wyższego gimnazjum. W 1899 r. założył tajną organizację patriotyczną, która w 1901 r. została przyłączona do „Promienistych”. W 1904 r. we Lwowie, wstąpił do Polskiej Partii Socjalistycznej. W 1905 r. rozpoczął studia na Wydziale Prawa i Umiejętności Politycznych Uniwersytetu Lwowskiego. Studia jednak porzucił dla pracy politycznej. W 1906 r. razem z Józefem Piłsudskim stworzył PPS-Frakcję Rewolucyjną. Był również kierownikiem Wydziału Organizacyjnego w Łodzi. Na zjeździe partii w Wiedniu w marcu 1907 r. był prawdopodobnie delegatem z Warszawy. Na II zjeździe PPS-Frakcji Rewolucyjnej w sierpniu 1909 r. w Wiedniu został wybrany na członka Wydziału Agitacyjno-Organizacyjnego – działał pod pseudonimami „Popielec” i „Siciński”. W 1909 r. wraz z Henrykiem Minkiewiczem wykonał wyrok sądu partyjnego na policyjnym prowokatorze Edmundzie Taranowiczu. Pużak został aresztowany 3 IV 1911 r. w Łodzi. 8 V 1913 r. został skazany przez Warszawską Izbę Sądową w Piotrkowie Trybunalskim na osiem lat ciężkich robót i osiedlenie na Syberii. Karę więzienia odbywał najpierw w Warszawie, a następnie w Piotrogradzie oraz od 1915 r. w twierdzy w Szlisselburgu. W więzieniach spędził wówczas sześć lat. Wyszedł na wolność w wyniku amnestii po obaleniu caratu. Wziął udział w rewolucji październikowej w Rosji. Wchodził w skład Tymczasowego Centralnego Komitetu Wykonawczego PPS w Rosji. Pużak był także redaktorem pisma „Głos Robotnika i Żołnierza” oraz członkiem zarządu Komisji Likwidacyjnej ds. Królestwa Polskiego. Po rozbiciu przez Niemców 2 Korpusu Polskiego w maju 1918 r. pod Kaniowem Pużak udzielał pomocy jego żołnierzom i oficerom. Kazimierz Pużak w 1918 r. został sekretarzem w Ministerstwie Poczty i Telegrafów w rządzie Jędrzeja Moraczewskiego. Od 1919 r. był członkiem Rady Naczelnej PPS., Kiedy wybuchła wojna polsko-bolszewicka, Pużak był wiceprzewodniczącym Robotniczego Komitetu Obrony Warszawy. Razem z Tomaszem Arciszewskim organizował pomoc dla III Powstania Śląskiego, werbując bojowców z Pogotowia Bojowego PPS. Utworzył również Główny Komitet Opieki nad Powstańcami w Sosnowcu, który wspierał materialnie ich rodziny. W latach 1919–1935 był posłem na Sejm RP z Zagłębia Dąbrowskiego i Okręgu Częstochowskiego. Pełnił funkcję sekretarza Sejmu Ustawodawczego. 31 I 1930 r. został na wybrany wicemarszałka Sejmu, jednak po wyborze funkcji nie przyjął. Początkowo Kazimierz Pużak poparł przewrót majowy 1926 r. PPS jednak szybko przeszła do opozycji, a Pużak był jednym z pierwszych krytyków sanacji. Pużak był także aktywnym działaczem Centrolewu. Od 1934 r. kierował „Akcją Socjalistyczną”. W lutym 1939 r. wszedł do Naczelnego Komitetu Pożyczki Obrony Przeciwołtniczej. W październiku 1939 r. Pużak współuczestniczył w powołaniu konspiracyjnej Polskiej Partii Socjalistycznej – Wolność Równość Niepodległość (PPS-WRN), czyli kontynuacji PPS w warunkach okupacji. W latach 1940–1941 i 1943–1944 był jej reprezentantem w Politycznym Komitecie Porozumiewawczym. Pużak dowodził Organizacją Wojskową Pogotowia Powstańczego Socjalistów (OW PPS). Od stycznia 1944 r. był przewodniczącym Rady Jedności Narodowej. W czerwcu 1944 r. prezydent Władysław Raczkiewicz nominował Pużaka swoim następcą. Odmówił jednak przyjęcia tej godności – na swoje miejsce zaproponował

Tomasza Arciszewskiego. Wziął udział w powstaniu warszawskim. Wyszedł z Warszawy z ludnością cywilną. Ukrywał się m.in. w Piotrkowie Trybunalskim. Pużak nie akceptował dekretu PKWN i nadzoru Sowieców. W marcu 1945 r. wraz z 15 innymi przywódcami Polskiego Państwa Podziemnego został podstępnie aresztowany w Pruszkowie. Następnie przewieziono ich do Moskwy i osadzono w więzieniu na Łubiance. W toczącym się w Moskwie pokazowym „procesie szesnastu” – trwającym w dniach 18-21 VI 1945 r. – został skazany na 1,5 roku więzienia. Został amnestionowany po czterech miesiącach. Powrócił do kraju. Kazimierz Pużak został ponownie aresztowany w 1947 r. 19 XI 1948 r. wyrokiem Rejonowego Sądu Wojskowego w Warszawie Kazimierz Pużak został skazany na 10 lat więzienia, utratę praw honorowych i obywatelskich na lat pięć (po amnestii pięć lat pozbawienia wolności), a sąd ogłosił także przepadek całego mienia na rzecz skarbu państwa. Kazimierz Pużak prawdopodobnie został zamordowany w więzieniu w Rawiczu w kwietniu 1950 r. Zmarł w wyniku pęknięcia aorty po zepchnięciu ze schodów. Umierał kilka dni, w tym czasie otrzymał opieki medycznej. Został pochowany potajemnie na Cmentarzu Powązkowskim. W 1996 r. został pośmiertnie odznaczony Orderem Orła Białego.

744. Obecna nazwa ulicy: Raclawicka

uchwała nr VII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1985 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

745. Obecna nazwa ulicy: Radosna

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

746. Obecna nazwa ulicy: Janusza Radziwiłła

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Janusza Radziwiłła.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Janusz Radziwiłł urodził się 12 XII 1612 r. w Popieli. Był potężnym magnatem, w zasadzie prowadził samodzielną politykę zagraniczną. Podczas Potopu szwedzkiego przyjął protektorat króla Szwecji. Był też wybitnym wodzem w Rzeczypospolitej. Miał dobre wykształcenie wojskowe. Był kalwinem i protektorem tego wyznania na Litwie. Zmarł 31 XII 1655 r. w oblężonym Tykocinie. Pochowany został w Kiejdanach. Jako zdrajcę przedstawił go Henryk Sinkiewicz w *Potopie*. W Polsce utrwalił się jego negatywny wizerunek. Na Litwie uważany jest za bohatera dążącego do jej niepodległości. Jego pomnik znajduje się na rynku w Kiejdanach.

747. Obecna nazwa ulicy: por. Anatola Radziwonika

Wcześniejsze nazwy: W latach 1976 -2018 ulica Maksyma Gorkiego. Nazwę zmieniono na podstawie Zarządzenia Zastępczego Wojewody Podlaskiego z dnia 17 I 2018 r. w sprawie nadania nazwy ulicy por. Anatola Radziwonika.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Anatol Radziwonik urodził się 20 II 1916 r. w Briańsku w Rosji, gdzie rok wcześniej jego rodzina została ewakuowana przez władze rosyjskie, uchodzące przed nadciągającą armią niemiecką. Jego ojciec, Konstanty Radziwonik, pochodził z Wołkowyska i tam też pracował jako kolejarz. Matka – Nadzieja z domu Makowiecka – pochodziła z prawosławnej rodziny zamieszkałej we wsi Piekary. Radziwonikowie powrócili do Wołkowyska zaraz po zakończeniu wojny polsko-bolszewickiej. Anatol kontynuował naukę w Państwowym Męskim Seminarium Nauczycielskim w Słonimiu. Po otrzymaniu dyplomu ukończenia seminarium podjął pracę, jako nauczyciel w wiejskiej szkole w Iszczołnianach koło Szczuczyna (nowogródzkiego). Jego uczniowie zapamiętali go, jako dobrego, pełnego zapału pedagoga, a także organizatora harcerstwa. Latem 1938 r. został powołany do Wojska Polskiego. Ukończył wówczas szkołę podchorążych piechoty w Jarosławiu. Po zwolnieniu z wojska powrócił do Iszczołnian, gdzie zastała go wojna. Nie wiadomo, czy Anatol Radziwonik uczestniczył w wojnie obronnej 1939 r. W każdym razie zataił ten fakt w życiorysie pisanym dla sowieckiego urzędu administracji terenowej (Wydziału Edukacji Żołędzkiego Rejonowego Komitetu Wykonawczego). Być może właśnie dzięki temu udało mu się przetrwać okres wywózek i represji w latach pierwszej okupacji sowieckiej 1939–1941. W 1943 r. dowodził jedną z placówek konspiracyjnych Armii Krajowej w Obwodzie Szczuczyn kryptonim „Łąka”. Już wówczas uczestniczył w akcjach zbrojnych. Podczas służby w AK został awansowany do stopnia podporucznika. Zimą 1944 r. przeszedł z konspiracji do oddziałów partyzanckich. Objął dowództwo trzeciego plutonu w 2. kompanii VII batalionu 77. pp. AK, dowodzonego kolejno przez ppor. Bojomira

Tworzyńskiego „Ostoję” i legendarnego por. Jana Piwnika „Ponurego”. Przyjął pseudonim „Olech”. Uczestniczył w walkach z niemieckimi siłami okupacyjnymi. 15 IV 1944 r. patrol wydzielony z jego plutonu rozbroił posterunek żandarmerii i policji białoruskiej w Możejkwie Małym (zdobyto 1 rkm, 3 pm, 20 kb i kilka skrzynek z amunicją). W maju 1944 r. pluton „Olecha” w zasadzce koło wsi Kowczyki rozbił oddział niemiecki (spalono ciężarówkę, zabito 4 Niemców i wzięto jeńców), a w zasadzce na trakcie pod Możejkwem Wielkim – kolejną grupę przeciwnika (zabito 5 Niemców, zdobyto broń). Uczestniczył w zwycięskiej operacji likwidacji niemieckiego garnizonu w Jewłaszach w dniu 16 VI 1944 r., podczas której poległ por. Jan Piwnik „Ponury”. W lipcu 1944 r. batalion partyzancki, w którym służył ppor. „Olech”, pomaszerował na północ, by wziąć udział w operacji „Ostra Brama”. Nie zdołał jednak dotrzeć na czas pod Wilno i dzięki temu uniknął rozbrojenia przez wojska sowieckie. Ppor. „Olech”, wymykając się bolszewikom, powrócił w swe ojczyste strony w powiecie szczuczynskim. Przyjście Armii Czerwonej nie przyniosło Polakom wolności. NKWD rozpoczęło prawdziwe polowanie na polskich partyzantów oraz represje wobec polskiej ludności. W takich warunkach żołnierze Armii Krajowej kontynuowali walkę z nowym okupantem. Po likwidacji ppor. Czesława Zajączkowskiego „Ragnera” 3 XII 1944 r. w okolicy wsi Jeremicze i 21 I 1945 r. pod Kowalkami por. Jana Borysewicza „Krysi”, dla NKWD wrogiem numer jeden stał się „Olech”. Stan liczebny Obwodu 49/67 w 1945 r. NKWD BSRR oceniało na około 800 ludzi, w większości pozostających w konspiracji i zorganizowanych w liczne placówki terenowe liczące od 10 do 50 członków, rozsiane w wioskach zamieszkałych głównie przez ludność polską. Kolejne operacje przeciwko partyzantce i działania represyjne wobec ludności prowadzone przez NKWD przerzedzały placówki terenowe, nie były jednak w stanie ich zlikwidować i złamać polskiego oporu aż do wiosny 1949 r. Ppor. Anatol Radziwonik „Olech” poległ 12 V 1949 r. nad rzeczką Niewisza, niedaleko wsi Raczkowszczyzna, 3 km na płd.-zach. od wsi Bakszty w Obwodzie Szczuczyn-Lida, podczas próby przebicia się przez pierścień kolejnej sowieckiej oblawy.

748. Obecna nazwa ulicy: Radzymińska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z lat 1927–1928; Okręgowa Komisja Wyborcza do Sejmu i Senatu w Białymstoku, sygn. 2.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

749. Obecna nazwa ulicy: Władysława Raginisa

uchwała nr XIX/130/68

Wcześniejsze nazwy: Przed 1968 r. Szosa do Supraśla. Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą ulicy z Szosa Supraślska. Ulica przemianowana w 1968 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Szosa do Supraśla przecinająca grunty gruntów wsi Skorupy, włączone w 1919 r. i 1954 r. oraz grunty wsi Bagnówka włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Raginis urodził się 27 VI 1908 r. w Dźwińsku. Ukończył Szkołę Podchorążych Piechoty w Komorowie koło Ostrowi Mazowieckiej, a następnie szkołę oficerską. 15 VIII 1930 r. został awansowany na porucznika. Służbę pełnił w 76 Lidzkim Pułku Piechoty stacjonującym w Grodnie. Następnie służył w Korpusie Ochrony Pogranicza, gdzie awansował na stopień kapitana. 27 VIII 1939 r. obsadził wraz ze swoją kompanią schrony bojowe w Osowcu. 2 IX 1939 kpt. Raginis przejął dowództwo nad całością obrony odcinka Wizna, który był fragmentem linii obronnej Samodzielnej Grupy Operacyjnej „Narew”. Schrony bojowe odcina Wizna zamykały ważną szosę Łomża – Białystok. Raginis miał pod swą komendą 720 żołnierzy i 20 oficerów. Bronił powierzonego sobie odcinka przed nacierającym XIX Korpusem Armijnym pod dowództwem generała Heinza Guderiana, liczącym ponad 42 tys. żołnierzy. Po walkach i wyczerpaniu amunicji kapitan Raginis rozkazał swoim żołnierzom kapitulację. Sam będąc rannym popełnił samobójstwo.

750. Obecna nazwa ulicy: Rakietowa

uchwała nr XVII/121/68

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1968 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

751. Obecna nazwa ulicy: Felicji Raszkin-Nowak

uchwała nr XLVII/702/18

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2018 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r. oraz dawnych dóbr Białystok włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Felicja Raszkin – Nowak urodziła się w 1924 r. w Warszawie. Rodzinnie związana była z Białymstokiem, z którego pochodzili jej rodzice i w którym mieszkali jej dziadkowie, bliźsi i dalsi kuzyni. Jej wujem był Jakub Szapiro – dziennikarz, sławny białostocki esperantysta. Po wybuchu II wojny światowej wraz z rodzicami znalazła się w Białymstoku. W 1941 r. Niemcy rozstrzelali jej ojca w lesie na Pietraszach razem z wujem Jakubem Szapiro i 5000 innych Żydów. Z matką i babcią przez dwa lata żyła w białostockim getcie. Udało się jej uciec z niego tuż przed jego likwidacją. Ukrywała się w jednej z podbiałostockich wsi w rodzinie zaprzyjaźnionego gospodarza. W latach pięćdziesiątych XX wieku została reżyserem w Polskim Radio. Pracowała w Teatrze Dramatycznym i Narodowym jako realizator dźwięku. Po wydarzeniach marcowych 1968 r. wyjechała do Kopenhagi. Współpracowała z Radiem Wolna Europa, propagowała w Danii polską literaturę. W 1991 r. swoje przeżycia spisała w książce *Moja gwiazda*. Kilkakrotnie przyjeżdżała do Białegostoku. Zmarła w 2015 r. w Kopenhadze.

752. Obecna nazwa ulicy: Zbigniewa Rečki

uchwała Nr XIII/116/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zbigniew Rečko urodził się 7 III 1923 r. w Białymstoku. Ukończył szkołę powszechną w Białymstoku. Do chwili wybuchu wojny kontynuował naukę w Gimnazjum Męskim im. Józefa Piłsudskiego w Białymstoku. Działal w harcerstwie. W kwietniu 1940 r. Rečko przedostał się na teren Generalnego Gubernatorstwa. Zatrzymany w Warszawie podczas ulicznej łapanki, został wywieziony na roboty przymusowe w głąb Rzeszy (Bawaria). Po wybuchu wojny sowiecko-niemieckiej zbiegł i 1 XI 1941 r. i powrócił do Białegostoku. Działalność konspiracyjną rozpoczął w szeregach Bojowej Organizacji „Wschód”. W lutym 1942 r. pełnił funkcję wywiadowcy. Skierowany został przez organizację do pracy w Gestapo w charakterze tłumacza. Jesienią 1942 r. po aresztowaniu przez Gestapo trzech członków sztabu Okręgu AK Białystok kontakt z nim nawiązały miejscowe struktury AK. W nocy 31 X/1 XI 1942 r., po uprzednim odurzeniu strażników alkoholem zawierającym środki nasenne, wyprowadził z gmachu Gestapo przy Erich Kochstrasse 15 (obecnie: ul. Sienkiewicza) wspomnianych oficerów oraz łączniczkę. Podczas ucieczki Rečko śmiertelnie ranił niemieckiego strażnika pocztowego usiłującego ich zatrzymać. Był poszukiwany listami gończymi. AK przerzuciło go na teren powiatu Wysokie Mazowieckie. Wkrótce otrzymał przydział do komórki ochrony sztabu Okręgu AK Białystok. Od tego czasu posługiwał się pseudonimem „Trzynastka”. Od 1 III 1944 r. był zastępcą szefa Kedywu Okręgu AK Białystok. Latem 1944 r. wraz z oddziałem Kedywu pchor. Zygmunta Stokowskiego „Oliwy” brał udział w akcji „Burza” na terenie Obwodu AK Zambrów. Walczył w potyczkach z wycofującą się żandarmerią oraz oddziałami Wehrmachtu, m.in. k. wsi Czarnowo-Undy oraz pod Wyknem. Po zajęciu w lecie 1944 r. Białostoczczyzny przez Armię Czerwoną, kontynuował działalność konspiracyjną. Zgodnie z roz-

kazami dowództwa podjął pracę w Zarządzie Lasów w Zambrowie. Od grudnia 1944 r. był adiutantem komendanta Obwodu AK Zambrów kpt. Ferdynanda Tokarzewskiego „Kruka”. Zatrzymany został 21 I 1945 r. we wsi Tybory-Żochy przez Grupę Operacyjną NKWD-UB. Podczas walki został ranny. Przewieziony do Białegostoku i osadzony w Więzieniu Karno-Śledczym przy Szosie Południowej (obecnie: ul. Kopernika). Przeszedł ciężkie śledztwo. 9 V 1945 r. zbiegł w czasie zbiorowej ucieczki więźniów. 1 VI 1945 r. został odznaczony Orderem Virtuti Militari V klasy. Przerzucony był do Warszawy, gdzie doszedł do zdrowia. Na Białostoczczyznę powrócił jesienią 1945 r. Mianowany adiutantem komendanta (prezesa) Okręgu WiN Białystok ppłk. Mariana Świtalskiego „Sulimy”. Na początku października 1946 r. w Warszawie, wraz z Marianem Armatowiczem „Delfinem”, zlikwidowali i żonę Władysława Liniarskiego, skazaną na karę śmierci za przywłaszczenie pieniędzy organizacyjnych oraz kontakty z UB. 11 X 1946 r. w okolicy wsi Plewki, Rećko wraz z Armoatowiczem (współpracował z Urzędem Bezpieczeństwa Publicznego) natknęli się na pluton operacyjny MO. Rećko próbował uciec, jednak został zastrzelony. Zwłoki Rećki zostały pochowane w bezimiennym grobie na cmentarzu w Wysokiem Mazowieckiem. 10 X 1947 r. żona Rećki – Anna przeniosła jego prochy na cmentarz parafialnym w Kobylinie. Był odznaczony Orderem Virtuti Militari, Krzyżem Walecznych. W 2009 r. odznaczony został pośmiertnie Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

753. Obecna nazwa ulicy: Mikołaja Reja

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Mikołaj Rej z Nagłowic urodził się 4 II 1505 r. w Żurawnie niedaleko Halicza. Był polskim poetą, prozaikiem, tłumaczem, teologiem ewangelickim. Uznawany był za ojca literatury polskiej. Rozpropagował idee humanizmu w polskiej literaturze i kulturze. Twórczość Mikołaja Reja jest bardzo różnorodna, na ogół podporządkowana pokazania etycznego życia społecznego i religijnego. Rej jest uważany za mistrza opisu literackiego. Był pierwszym polskim pisarzem – obok Marcina Bielskiego, który połączył rozwój polskiego języka literackiego z ideą służbie Rzeczypospolitej. W utworze napisanym w 1562 r. pt. *Zwierzyniec* znalazło się zdanie: *A niechaj narodowie wždy postronni znają, iż Polacy nie gęsi, iż swój język mają.* Napisał też: *Krótką rozprawę między trzema osobami: Panem, Wójtem i Plebanem, Żywot Józefa z pokolenia żydowskiego, syna Jakubowego, rozdzielony w rozmowach person, który w sobie wiele cnót i obyczajów zamyka, Psalterz Dawidów, który snadź jest prawy fundament wszystkiego pisma krześcijańskiego* i wiele innych. Zmarł 5 X 1569 r. w Rejowcu.

754. Obecna nazwa ulicy: Rejsowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

755. Obecna nazwa ulicy: Władysława Reymonta

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1933 r. nr hipoteczny 5290; repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Stanisław Reymont urodził się 7 V 1867 r. w Kobielach Wielkich. Ukończył Warszawską Szkołę Niedzielno-Rzemieślniczą. Uczył się zawodu krawieckiego w Warszawie. Był też aktorem w wędrownych grupach teatralnych. Pracował na Kolei Warszawsko-Wiedeńskiej. Z twórczości literackiej utrzymywał się od 1894 r., kiedy to przeniósł się do Warszawy. W 1900 r. Reymont uległ wypadkowi. Dostał wysokie odszkodowanie, za które kupił kilka warszawskich kamienic. Pozwoliło mu to na niezależność finansową. W 1920 r. zakupił majątek w Kołaczowie koło Wrześni. Był polskim pisarzem, przedstawicielem realizmu w prozie Młodej Polski. Jego najgłośniejszym utworem była czterotomowa epopeja chłopska pt. *Chłopi*, za którą otrzymał nagrodę Nobla. Był autorem *Ziemi Obiecanej*. Zmarł 5 XII 1925 r. W Warszawie. Spoczął na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

756. Obecna nazwa ulicy: Tadeusza Reytana

uchwała nr XVIII/181/07

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tadeusz Reytan urodził się 20 VII 1742 r. w Hruszówce. Był polskim szlachcicem, posłem na sejm z województwa nowogródzkiego. Sprzeciwiał się zawiązaniu na sejmie konfederacji pod przewodnictwem Adama Ponińskiego, umożliwiającej zatwierdzenie I rozbioru Polski. Po sejmie rozbiorowym, Reytan wyjechał na Litwę. 8 VIII 1780 r. popełnił samobójstwo.

757. Obecna nazwa ulicy: Robotnicza

uchwała nr 30/50

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1950 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

758. Obecna nazwa ulicy: Rodzinna

uchwała Nr XV/127/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

760. Obecna nazwa ulicy: Rolna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1932 r., not. Urbanowicz nr rep. 1386.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

761. Obecna nazwa ulicy: Romantyczna

uchwała nr X/72

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

762. Obecna nazwa ulicy: Rondo 19 Lutego 1919 r.

uchwała nr XLIX/742/18

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2018 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary i Piasta

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok z 1692 r. i gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Na początku 1919 r. Białostoczczyzna znajdowała się pod wojskową okupacją niemiecką Naczelnego Dowództwa Wschodu zwanego Ober – Ostem. Możliwość przejścia tych obszarów pojawiła się dopiero 5 II 1919 r., gdy w Białymstoku zawarto umowę polsko-niemiecką, a polskie oddziały wojskowe otrzymały zgodę na przemarsz przez niemiecką strefę okupacyjną, która ciągnęła się wzdłuż linii kolejowej: Kowel – Brześć nad Bugiem – Czeremcha – Białystok – Grajewo – Ełk. Mieszkańcy Białegostoku zostali poinformowani, iż od 19 II 1919 r. znajdują się w granicach odrodzonej Rzeczypospolitej. Powstał Tymczasowy Komitet Miejski na czele, którego stanął Józef Puchalski – doświadczony samorządowiec i patriota. W komitecie zasiedli przedstawiciele reprezentujący społeczność polską, żydowską, niemiecką i rosyjską. 8 II 1919 r. Komitet zebrał się po raz kolejny. Za stołem prezydyjnym obok Puchalskiego zasiadł niemiecki komendant Białegostoku, Roszer, który wygłosił kurtuazyjną mowę pożegnalną. W ciągu następnego dnia Niemcy likwidowali swoją administrację. Władza przechodziła w ręce władz polskich. 12 lutego 1919 r. powstał w Białymstoku tymczasowy Magistrat m. Białegostoku na czele, którego stanął Józef Puchalski. W kilkanaście dni później (1 III 1919 r.) funkcję komisarza rządowego powierzono Napoleonowi Cydzikowi). 19 II 1919 r. do Białegostoku wkroczyły oddziały polskie w sile III batalionu 28 pułku piechoty, drugiej kompanii 1 pułku piechoty, 3 szwadronu 4 pułku ułanów, szwadronu jazdy pod dowództwem Kossaka i jednej baterii. Dowódcą okręgu wojskowego został generał Wincenty Odyniec. Dowódcą okręgu etapowego Białystok został generał Wacław Iwaszkiewicz. Komendantem miasta mianowano pułkownika Stanisława Dziewulskiego. Niemieckie oddziały wojskowe opuszczające Białystok podpaliły koszary na ulicy Traugutta. Pożar gasiła Białostocka Ochotnicza Straż Ogniowa. 22 II 1919 r. przed białostockim kościołem farnym odprawiona została Msza Święta polowa pod przewodnictwem ks. Lucjana Chaleckiego. Zakończyła się ona odśpiewaniem pieśni patriotycznej: „Z dymem pożarów, kurzem krwi bratniej, do Ciebie Panie, bije ten głos”. Po nabożeństwie miały

miejsce liczne przemówienia oraz symboliczne przywitanie chlebem i solą stojących na placu żołnierzy przez mieszkańców Białegostoku. Na zakończenie odbyła się – tak długo oczekiwana w Białymstoku – defilada polskich żołnierzy. Wieczorem w teatrze Palace wystawiono *Zemstę* Aleksandra Fredry.

763. Obecna nazwa ulicy: Rondo 10 Pułku Ułanów Litewskich
uchwała nr XIII/19/03

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2003 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: 10 Pułk Ułanów został utworzony 8 III 1831 r. wśród formacji powstańczych na Litwie. 30 XII 1918 r. formujący się pułk jazdy w Pietkowie koło Łap przy Dywizji Litewsko-Białoruskiej nazwano 10 Pułkiem Ułanów Litewskich. Następnie poszczególne szwadrony zaczęły odchodzić na front wzmacniając Dywizję Litewsko-Białoruską oraz szereg innych związków piechoty działających na kierunkach: Baranowicze, Mińsk, Bobrujsk. We wrześniu 1919 r. pułk walczył w ramach 2 Brygady Jazdy. W związku z wyprawą kijowską 2 Brygada Jazdy otrzymała zadanie osiągnięcia linii Dniepru. Po zaciętych walkach w rejonie Horlawu, Chromatycz i Łojowa 8 V 1920 r. pułk doszedł do Dniepru i obsadził zachodni brzeg. Ofensywa wojsk sowieckich na froncie ukraińskim zmusiła polskie wojsko do opuszczenia Kijowa i linii Dniepru. Od tego momentu pułk w ciągu kilku tygodni osłaniał wycofującą się piechotę i toczył zażarte boje narzucone przez przeciwnika. Tocząc walki dotarł 6 sierpnia do Siedlec, następnie do Grodziska gdzie otrzymał uzupełnienie. Pułk stoczył boje pod Górą i Starożrebami i nad Niemnem, po czym dokonując długiego rajdu, w ciągłej bojowej styczności z przeciwnikiem dotarł do Dołhinowa i Krywicz. 19 X 1920 r. otrzymał wiadomość o zawieszeniu broni. 4 XI 1920 r. w Parafianowie poświęcono i wręczono sztandar ofiarowany. Za działania wojenne 1918–1920 odznaczono Krzyżem *Virtuti Militari* 5 oficerów oraz 9 podoficerów i szeregowych. Krzyżami *Walecznych* odznaczono 21 oficerów i szeregowych. We wrześniu 1922 r. pułk został przeniesiony do Białegostoku. Staraniem pułku w 1932 r. w powiecie Wysokie Mazowieckie powstał Szwadron Krakusów. 25 VIII 1939 r. 10 PUL opuścił koszary i nocnym marszem osiągnął rejon Zawad. Dnia 12 i 13 września atakowany przez czołgi zniszczył 11 niemieckich wozów bojowych i jeden samolot. Dopiero po 14 września pułk został odcięty od brygady przesunął się do Puszczy Białowieskiej i dołączył do Suwalskiej Brygady Kawalerii. W wyniku reorganizacji wszedł w skład Brygady „Plis” (Dywizji Kawalerii „Zaza”), by w łączności z 2 i 5 Pułkiem Ułanów wziąć udział w bitwie pod Kockiem. W boju pod Serokomlą 3 szwadron zdołał jeszcze unieruchomić 3 czołgi niemieckie. Ostatnie zacięte walki pułk prowadził w rejonie Woli Gułowskiej. W kampanii 1939 r. poległo i zmarło w wyniku poniesionych ran: 7 oficerów i 19 szeregowych.

**764. Obecna nazwa: Rondo Arcybiskupa generała Mirona Chodakowskiego
Prawosławnego Ordynariusza Wojska Polskiego**
uchwała nr LI/590/13

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Arcybiskup generał Miron Chodakowski urodził się 21 X 1957 r. w Białymstoku. W 1972 r. wstąpił zaś do prawosławnego seminarium duchowego w Warszawie. Po jego ukończeniu złożył wieczyste śluby mnisze w monasterze św. Onufrego w Jabłecznej na Lubelszczyźnie, którym też potem przez pięć lat kierował. Ukończył seminarium duchowe w Jabłecznej i Chrześcijańską Akademię Teologiczną w Warszawie. Świecenia kapłańskie przyjął w 1979 r. W tym samym roku złożył śluby wieczyste w klasztorze w Supraślu, gdzie od 1984 r. był przełożonym. Położył duże zasługi dla odbudowy tego obiektu i ożywienia życia religijnego. Sześć lat później Cerkiew nadała mu najwyższą godność mniszą – archimandryty. Czternaście lat później przyjął sakrę biskupią i został biskupem, najpierw w Hajnówce, potem właśnie w Warszawie. Od 1998 r. był generałem brygady, prawosławnym. Zginął 10 IV 2010 r. w katastrofie lotniczej pod Smoleńskiem.

765. Obecna nazwa ulicy: Rondo mjr. hm. Bronisława Jastrzębskiego
uchwała nr XLIX/43/18

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2018 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.
rondo nazwane w 2018 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Bronisław Jastrzębski urodził się 14 V 1910 r. w Białymstoku. Po wybuchu I wojny światowej wraz z rodziną wyjechał do Kijowa, skąd rodzina Jastrzębskich wyjechała w 1920 r., tuż przed wojskami bolszewickimi wkraczającymi do Kijowa. Jastrzębscy znowu osiedli w Białymstoku. We wrześniu 1920 r. Bronisław wstąpił do 2. Białostockiej Drużyny Harcerskiej im. A. Mickiewicza przy gimnazjum im. Króla Zygmunta Augusta. Ukończył studia prawnicze w Warszawie. W 1941 r. po ataku Niemców na Związek Sowiecki stworzył Bojową Organizację „Wschód”, której został komendantem. Działała m.in. na ziemiach białostockich. Jastrzębski walczył także w powstaniu warszawskim. Po jego zakończeniu pozostał w konspiracji. W lipcu 1945 r. został aresztowany przez funkcjonariusz Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego. Po ciężkim śledztwie Bronisław Jastrzębski, wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie został

skazany na karę śmierci, którą zamieniono na 10 lat więzienia. Jednak na mocy amnestii w 1947 r. wyrok zmniejszono do pięciu lat. Z więzienia Bronisław Jastrzębski „Damazy” wyszedł w listopadzie 1950 r., jako były żołnierz Armii Krajowej do 1960 r. dziesięć razy musiał zmieniać pracę. By przeżyć pisał artykuły wydawane pod nazwiskami przyjaciół. Po wyjściu z więzienia nie udzielał się publicznie, by nie narażać swoich byłych podkomendnych z czasów konspiracji. Za swoje zasługi wojenne został odznaczony, m.in. Srebrnym Krzyżem Zasługi dla ZHP z Rozetą. Otrzymał też krzyż *Virtuti Militari*. Jastrzębski zmarł 6 października 1997 r. Został pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach.

766. Obecna nazwa: Rondo Jana Nowaka-Jeziorańskiego

uchwała nr XXXII/366/12

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Nowak – Jeziorański rodził się 2 X 1914 r. w Berlinie, jako Zdzisław Jeziorański. W młodości aktywnie działał w harcerstwie. Ukończył studia ekonomiczne na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W trakcie kampanii wrześniowej został wzięty do niewoli niemieckiej podczas walk nad Bugiem. Jednak udało mu się zbiec w trakcie transportu jeńców do Niemiec. Powrócił do Warszawy, gdzie kontynuował działalność konspiracyjną w Związku Walki Zbrojnej, a następnie w szeregach Armii Krajowej. Od 1943 r. kursował między Warszawą a rządem polskim w Londynie, jako kurier Komendanta Głównego AK. Walczył w Powstaniu Warszawskim. Po zakończeniu II wojny światowej udało mu się wydostać do Anglii. Pracował w Radiu BBC, a potem w Radiu Wolna Europa. 3 V 1952 r. w Monachium, gdzie mieściła się siedziba Radia Wolna Europa, poprowadził pierwszą audycję w języku polskim. Funkcję dyrektora polskiej rozgłośni sprawował do grudnia 1975 r. Wyjechał do Stanów Zjednoczonych, gdzie za rządów Jimmy’ego Cartera i Ronalda Reagana był konsultantem amerykańskiej Rady Bezpieczeństwa Narodowego. W tym czasie zaangażował się w pomoc dla polskiej opozycji demokratycznej i NSZZ „Solidarność”.

Był jednym z architektów wejścia Polski do. W Polsce, po raz pierwszy od czasów II wojny światowej Jan Nowak Jeziorański pojawił się w sierpniu 1989 r. na zaproszenie prezydenta Lecha Wałęsy. Do ojczyzny Jan Nowak-Jeziorański wrócił na stałe w 2002 r., aktywnie angażując się w życie polityczne kraju. Jan Nowak-Jeziorański zmarł 20 I 2005 r. w Warszawie.

767. Obecna nazwa: Rondo Mikołaja Kawelina

uchwała nr XXVIII/319/08

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na zbiegu dawnej Szosy Wschodniej oraz Szosy do Zambrowa, przecinających grunty wsi Skorupy, włączone w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Mikołaj Kawelin urodził się w 1865 r. W Białymstoku pojawił się w latach osiemdziesiątych XIX w. W 1887 r. ożenił się z Heleną Kruzensztern, która wniosła mu w posagu majątek Rafałówka. Mikołaj Kawelin w 1905 r. zorganizował w Białymstoku pierwszy wyścig kolarski, kolarzy wpierał też w okresie międzywojennym. Wielokrotnie przekazywał drewno ze swoich lasów na budowę obiektów sportowych. Dotował też sportowców. W 1917 r. Kawelin wyjechał do Francji. Po zakończeniu I wojny światowej powrócił do Polski. Zamieszkał w majątku Majówka. Nieoficjalnie białostoczanie jego imieniem ochrztili stworzony w 1936 r. Pomnik psa Kawelina. W latach 1932–1935 był prezesem „Jagielloni”. We wrześniu 1939 r. wyjechał do Warszawy, gdzie zmarł w roku 1944. Pochowany został na cmentarzu prawosławnym na Woli.

768. Obecna nazwa: Rondo Gen. Ludwika Kmicic-Skrzyńskiego

uchwała nr XXXV/444/08

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd., Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ludwik Kmicic-Skrzyński urodził się 26 VIII 1893 r. w Odessie. Studiował na Politechnice w Lege w Belgii. W 1912 r. Wstąpił w szeregi Związku Strzeleckiego. W 1914 r. wstąpił do Legionów Polskich. Służył pod komendą Władysława Prażmowskiego „Beliny”. Po kryzysie przysięgowym w lipcu 1917 r. został internowany w obozie w Bolimowie. Od października 1918 r. służył w Wojsku Polskim. Walczył z wojskami bolszewickimi w bitwie warszawskiej i nad Niemnem. W 1921 r. odbył kurs w Grudziądzu. 2 III 1929 r. objął dowództwo Brygady Kawalerii Białystok, przemianowanej 1 IV 1937 r. na Podlaską Brygadę Kawalerii. We wrześniu 1939 r. walczył w składzie Samodzielnej Grupy Operacyjnej „Narew, a następnie w SGO „Polesie”. Walczył pod Kockiem. 6 X 1939 r. dostał się do niewoli niemieckiej. Do kwietnia 1945 r. przebywał w niemieckich oflagach. Po wyjściu na wolność wstąpił do II Korpusu Polskiego. Po jego reformowaniu zamieszkał w Manchesterze. Imał się różnych zajęć, publikował na łamach „Przeglądu Kawalerii i Broni Pancernej”. Zmarł 14 II 1972 r. w Manchesterze.

769. Obecna nazwa: Rondo Św. Faustyny Kowalskiej

uchwała Nr XXXVII/468/2001, Uchwała nr V/443/08

Wcześniejsze nazwy: Od 2001 r. Plac ks. Michała Sopoćki, od 2008 r. Rondo Św. Faustyny Kowalskiej

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Maria Faustyna Kowalska [Helena Kowalska] urodziła się 25 VIII 1905 r. w Głogowcu. W 1924 r. doznała widzenia umęczonego Jezusa. Po tym wydarzeniu wstąpiła do zakonu do Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia i rozpoczęła postulat. 30 IV 1926 r. uczestniczyła w obłóczynach. Przyjęła czarno-biały habit oraz imię Maria Faustyna. 30 IV 1928 r. złożyła pierwsze śluby zakonne (czystości, ubóstwa i posłuszeństwa). W klasztorze w Łagiewnikach pełniła obowiązki kucharki, ogrodniczki i furtianki. 1 V 1933 r. złożyła w Krakowie śluby wieczyste. 27 V 1933 r. wyjechała do Wilna. 21 III 1936 r. Maria Faustyna Kowalska została przeniesiona do Walendowa, a po kilku tygodniach do Derd. Następnie przeniesiona została do Krakowa. Zmarła 5 X 1938 r. w Krakowie. Na polecenie ks. Michała Sopoćki prowadziła zapis swoich przeżyć. Powstał *Dzienniczek*. Dawała także wskazówki przy powstawaniu obrazu *Jezu ufam Tobie*. Dzięki niej powstała modlitwa *Koronka do Miłosierdzia Bożego i Godziny Miłosierdzia*.

770. Obecna nazwa: Rondo Korony Królestwa Polskiego i Wielkiego Księstwa Litewskiego

uchwała nr XLVII/705/18

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2018 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok z 1692 r. i gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Rondo usytuowane zostało w miejscu przebiegu dawnej granicy między Wielkim Księstwem Litewskim, a Koroną Królestwa Polskiego, która przebiegała między innymi ulica Skorupską.

771. Obecna nazwa: Rondo ks. Zbigniewa Stanisława Krupskiego

uchwała Nr XXV/262/12

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Południowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: grunty wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ksiądz Zbigniew Stanisław Krupski urodził się w 1936 r. W 1982 r. został proboszczem Parafii pw. Świętej Rodziny w Białymstoku, która swym zasięgiem obejmowała osiedle Białostoczek.

W 1984 r. rozpoczął budowę kościoła, budynku katechetycznego i plebanii. Od początku ks. Krupski czynił starania, aby świątynia pełniła rolę sanktuarium, w którym zostaną złożone doczesne szczątki ks. Michała Sopoćki. Zamierzenia te zrealizował 30 XI 1988 r. W 1989 r. z jego inicjatywy powstało Stowarzyszenie Czcicieli Miłosierdzia Bożego, które skupiło liczne grono członków. Stowarzyszenie, pod kierunkiem ks. Zbigniewa Stanisława Krupskiego było też inicjatorem wzniesienia Krzyża – Pomnika na miejscu katastrofy cystern z ciekłym chlorem i dziękczynienia za ocalenie Białegostoku. W 1990 r. Parafia pw. Św. Rodziny została podzielona i wyodrębniono z niej Parafię pw. Miłosierdzia Bożego. 25 VI 1990 r. biskup Edward Kisiel mianował ks. Zbigniewa Krupskiego proboszczem Parafii Miłosierdzia Bożego. Ksiądz Krupski kontynuował budowę świątyni. W 2014 r. arcybiskup Edward Ozorowski – Metropolita Białostocki wydał Dekret potwierdzający Sanktuarium Miłosierdzia Bożego. Ksiądz Zbigniew Krupski był społecznikiem i patriotą. Potrafił zgromadzić wokół siebie liczne grono wiernych. Zmarł 26 VI 2001 r.

772. Obecna nazwa: Rondo Aleksandra Małachowskiego

uchwała nr XXXIV/433/08

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Wysoki Stoczek i wsi Ogrodniczki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Aleksander Małachowski urodził się 23 XI 1924 r. we Lwowie. W czasie wojny był łącznikiem i podchorążym. Był więziony przez NKWD, został zesłany w głąb ZSRR. Po powrocie ukończył prawo na Uniwersytecie Wrocławskim. Po październiku 1956 r. założył pismo „Fakty”. Pracował, jako dziennikarz. W Telewizji Polskiej stworzył takie programy jak: *Telewizja Nocą* i *Rozmowy o cierpieniu*. W 1980 r. wstąpił w szeregi NSZZ „Solidarność”. W stanie wojennym był internowany. W 1989 r. wszedł do sejmu kontraktowego. Zakładał „Solidarność” Pracy. Od 1992 r. był w Unii Pracy. W latach 1993–1997 pełnił funkcję wicemarszałka Sejmu. Był członkiem Stowarzyszenia Pisarzy Polskich. Zmarł 26 I 2004 r. w Warszawie.

773. Obecna nazwa: Rondo Nauczycieli Tajnego Nauczania

uchwała nr XLIX/618/09

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2009 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Wiosną 1942 r. w Białymstoku powstał Wojewódzki Zarząd Tajnego Nauczania, który podlegał Departamentowi Oświaty i Kultury w Warszawie, podporządkowanemu Delegaturze Rządu RP na kraj. Tajne nauczanie w Białymstoku prowadzili m.in.: Michał Motoszko, Maria Kolendo i Konstanty Kosiński. 15 X 1979 r. Szkoła Podstawowa nr 27, jako pierwsza w Polsce, otrzymuje imię Nauczycieli Tajnego Nauczania oraz sztandar. Dokonano również otwarcia Izby Pamięci Narodowej poświęconej tajnej oświacie na Białostoczczyźnie.

774. Obecna nazwa: Rondo Seweryna Nowakowskiego Prezydenta Miasta Białegostoku

uchwała Nr XIII/104/11

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2009 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: życiorys Seweryna Nowakowskiego, poz. 571.

775. Obecna nazwa: Rondo Pamięci Bieżeństwa 1915 roku

uchwała Nr XVI/246/15

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: granice osiedli Nr 2 – Białostoczek oraz Nr 9 Jaroszkówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Jaroszkówka – grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.; Białostoczek – grunty wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Latem 1915 r. armia rosyjska pod naporem Niemców wycofała się z Królestwa Polskiego i zachodnich krańców Imperium. Wozy z dobytkiem wyruszyły w głąb Rosji. Z obszarów na wschód od Białegostoku wyjechało około osiemdziesięciu procent mieszkańców. Wędrowali w ciężkich warunkach, bez wody i jedzenia. Niemieckie samoloty nie szczędziły uciekinierów. Przy drogach zostały liczne mogiły. Bieżeńcy byli rozwożeni po całej Rosji. Gdy we wsiach na Syberii czy nad Donem z trudem budowali nowe życie. Po wybuchu rewolucja bolszewickiej część bieżeńców wyruszyła w drogę do Polski. Szacuje się, iż w głąb Rosji mogło wyjechać około dwóch milionów osób.

776. Obecna nazwa: Rondo Pamięci Męczeństwa Kresowian

uchwała Nr V/45/15

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: granice osiedli Nr 26 – Bacieczki oraz Nr 27 – Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r. Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r. Usytuowane jest u zbiegu ulic: Gen. Franciszka Kleeberga, Narodowych Sił Zbrojnych, Szosy Etckiej.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Nazwa poświęcona tragicznym wydarzeniom, które miały miejsce na wschodnich rubieżach II Rzeczypospolitej w okresie II wojny światowej w wyniku, których tysiące Polaków poniosło śmierć z rąk Niemców, Rosjan i Ukraińców.

777. Obecna nazwa: Rondo Krzysztofa Putry

uchwała Nr XXV/262/12

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Jaroszkówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Rondo znajduje się u zbiegu ulic: gen. Władysława Andersa, gen. Stanisława Maczka i Alei Tysiąclecia Państwa Polskiego w Białymstoku.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Krzysztof Jakub Putra urodził się 4 VII 1957 r. w Józefowie (gmina Raczek), gdzie spędził dzieciństwo i młodość. W 1975 r. przeniósł się do Białegostoku i rozpoczął pracę, jako robotnik w Fabryce Przystrojów i Uchwytów „Bizon Biał” w Białymstoku. W 1982 r. ukończył Technikum Mechaniczne w Białymstoku, by w 1983 r. rozpocząć pracę, jako mistrz na wydziale doświadczalnym. Od sierpnia 1980 r. należał do NSZZ „Solidarność”. W latach 1985–1986 był wiceprzewodniczącym, a w latach 1987–1988 przewodniczącym Rady Pracowniczej. W 1989 r. został członkiem Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” Ziemi Białostockiej. Stanisław Marczuk przewodniczący NSZZ „Solidarność” rekomendował jego kandydaturę na posła KO „Solidarność”. 4 VI 1989 r. został wybrany posłem na Sejm X kadencji. Ponownie został posłem w pierwszych, demokratycznych wyborach do Sejmu RP w 1991 r. z listy Porozumienia Centrum. Od 1990 r. tworzył Porozumienia Centrum był prezesem zarządu wojewódzkiego w woj. białostockim, a następnie w woj. podlaskim, a w Sejmie Po rozwiązaniu Sejmu w 1993 r., powrócił do pracy w Fabryce Przystrojów i Uchwytów. W 1994 r. został prezesem „Lecha” w Białymstoku. W 2001 r. był jednym z współzałożycieli Prawa i Sprawiedliwości, od 2001 r. do śmierci sprawował funkcje prezesa PiS w woj. podlaskim. Od 2002 r. do 2005 r. zasiadał, z ramienia PiS, w Sejmiku Samorządowym Województwa Podlaskiego. 25 IX 2005 r. został wybrany senatorem W wyborach parlamentarnych w 2007 r. uzyskał mandat poselski, a od 6 listopada tego samego roku został wybrany na wicemarszałka Sejmu. W latach 1995–1997 był prezesem Włókniarza Białystok. Przez lata był też prezesem klubu Podlasie Biały-

stok. Zginął 10 IV 2010 r. w katastrofie samolotu prezydenckiego pod Smoleńskiem. 16 IV 2010 r. został pośmiertnie odznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą.

778. Obecna nazwa: Rondo Ronalda Reagana

uchwała Nr XIII/103/11

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: –

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; rondo nazwane w 2011 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ronald Wilson Reagan urodził się 6 II 1906 r. w Tmapcico. Był 40. prezydentem Stanów Zjednoczonych. Swą funkcję pełnił w latach 1981–1989. Jako prezydent USA wspomagał NSZZ „Solidarność”. Przyczynił się do obalenia komunizmu w Europie Środkowo-Wschodniej. Dwukrotnie zdobywał tytuł człowieka roku magazynu „Time”. Ronald Regan zajmował się także aktorstwem (w czasach przed rozpoczęciem kariery politycznej). Zmarł 5 VI 2004 r. w Bel Air.

779. Obecna nazwa ulicy: Rondo prof. Juliana Juliusza Szymańskiego

Uchwała nr XXI/308/16

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2016 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki, Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r. Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r. Usytuowane jest u zbiegu ulic: Gen. Franciszka Kleeberga, Gen. Stanisława Maczka i Produkcyjnej.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Julian Juliusz Szymański urodził się 10 V 1870 r. w Kielcach. W 1905 r. prześladowany przez władze rosyjskie za działalność rewolucyjną. Wyjechał do USA. W latach 1916–1920 był profesorem Uniwersytetu w Kurytybie (Brazylia), gdzie zorganizował klinikę okulistyczną. Tam wydał pierwszy w języku portugalskim podręcznik okulistyki. W 1920 r. wydał w języku polskim *Okulistykę w skróceniu*. Od 1922 r. był profesorem Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. W latach 1928–1930 pełnił funkcje marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej. Był autorem nowych metod operacyjnych, zwłaszcza w leczeniu jaskry. 1 VII 1928 r. został członkiem zarządu głównego założonego wówczas Związku Sybiraków. Zmarł 8 VI 1958 r. w Białymstoku.

780. Obecna nazwa ulicy: Rondo Jana Tarasiewicza

Uchwała nr XXVII/455/12

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Tarasiewicz urodził się 23 IX 1893 r. w Sokółce. Od wczesnych lat uczył się gry na fortepianie. Lekcje muzyki pobierał w petersburskim konserwatorium u profesora Mikołaja Abramyczewa. Do 1917 r. mieszkał w Petersburgu. Zaprzyjaźnił się ze znanym kompozytorem Siergiejem Rachmaninowem, który podczas swoich podróży do Paryża kilkakrotnie przyjeżdżał do majątku w Szyndzielu k. Sokółki, gdzie Tarasiewicz zamieszkał na stałe po 1917 r. W okresie międzywojennym komponował oraz uczył gry na pianinie w Grodnie, Sokółce i Białymstoku. Jego utwory zafascynowały Dymitra Szostakowicza. Kompozytorzy mieli się spotkać. Ich wspólne plany nie zostały zrealizowane. Przed wkroczeniem Armii Czerwonej we wrześniu 1939 r. wyjechał do Wilna, a potem do Rygi. W 1941 r. powrócił w rodzinne strony. Po zakończeniu II wojny światowej jego majątek został rozparcelowany. Tarasiewicz przeniósł się do Sokółki, a następnie do Białegostoku. Podjął pracę nauczyciela muzyki w Niższej i Średniej Szkole Muzycznej Heleny Frankiewicz w Białymstoku. Tu po raz pierwszy zetknął się z nim Jerzy Maksymiuk przyszły światowej sławy dyrygent, który po latach stwierdził, iż Tarasiewicz go ukształtował. Utwory Jana Tarasiewicza: *Preludia Tocata, Kujawiak na skrzypce, wiolonczelę i fortepian, Tarantella, Serenada, Nokturn, Morczny walc, Ziemia rodzinna, Kohysanka, Mazurek*. Zmarł w Białymstoku w 1961 r.

781. Obecna nazwa ulicy: Rondo majora Antoniego Wiszowatego

Uchwała nr VII/70/15

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2015 r. z inicjatywą uhonorowania osoby mjr. Antoniego Wiszowatego wystąpił Niezależny Ruch Kombatantów oraz mieszkańcy Białegostoku.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: w granicach osiedli Nr 26 – Bacieczki oraz Nr 27 – Zawady.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r. Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r. Usytuowana jest u zbiegu ulic: Gen. Franciszka Kleeberga i Hugona Kołłątaja.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Antoni Wiszowaty urodził się w 1897 r. we wsi Wiszowate. W 1920 r. wziął udział w wojnie polsko-bolszewickiej. Za bohaterstwo w walce był uhonorowany kilkoma odznaczeniami. Podczas II wojny światowej, jako doświadczony żołnierz brał udział w organizowaniu Armii Krajowej w Warszawie. Był osobą zaufaną najwyższego dowództwa AK. Prawdopodobnie właśnie stamtąd w roku 1945 otrzymał bardzo tajną misję zorganizowania porwania lub w razie konieczności zabicia Władysława Gomułki, wicepremiera Tym-

czasowego Rządu Jedności Narodowej. Za porwanego Władysława Gomułkę miano zażądać wymiany na aresztowanych przez NKWD w roku 1945 kilku wysokich rangą oficerów AK. W razie niemożności porwania Gomułki plan przewidywał wykonanie na nim wyroku śmierci. Akcja była prowadzona w ścisłej tajemnicy. Do jej organizacji i przeprowadzenia wyznaczono kpt. Antoniego Wiszowatego ps. „Korzeń”. Został on zakonspirowany we wsi Pisanki. Zamieszkał tu ze swoją żoną i sześciorgiem dzieci. Razem prowadzili gospodarstwo rolne. Najpierw udało mu się wprowadzić w szeregi Pułku Ochrony Rządu swojego zaufanego człowieka Aleksandra Obuchowskiego. Dobrał on kilkunastu funkcjonariuszy, którzy pod kierownictwem Antoniego Wiszowatego mieli doprowadzić do porwania bądź – w razie konieczności – wykonania wyroku śmierci na Gomułce. Na trop spisku wpadli funkcjonariusze Informacji Wojskowej. Aresztowano wszystkich uczestników spisku. Zatrzymania Antoniego Wiszowatego na terenie jego gospodarstwa rolnego we wsi Pisanki 24 XI 1945 r. dokonało około stu funkcjonariuszy bezpieki. Aresztowanych poddano okrutnemu śledztwu. Kapitan Antoni Wiszowaty, pomimo okrutnych tortur, nikogo nie zdradził, nic nie wydał. Aresztowanych sądził w Warszawie Wojskowy Sąd Garnizownowy. Jego wyrokiem 15 I 1946 r. na karę śmierci skazano kpt. Antoniego Wiszowatego oraz st. sierż. Pułku Ochrony Rządu Aleksandra Obuchowskiego. Innych żołnierzy POR zamieszanych w spiszek zdegradowano, a w późniejszych latach represjonowano. Wyroki śmierci wykonano 23 II 1946 r., najpewniej na terenie Dolinki Służewieckiej w Warszawie. Antoni Wiszowaty zginął w randze kapitana Wolność i Niezawistość, po śmieci dowództwo podniosło jego wojskową rangę do stopnia majora.

782. Obecna nazwa ulicy: Rondo kapitana Kazimierza Wunschego
uchwała nr XLIII/663/17

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2015 r. z inicjatywy mieszkańców Białegostoku, których reprezentował doc. dr hab. Andrzej Różański.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy w obrębie Krywlany

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów folwarku Krywlany, stanowiących część majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kazimierz Wuhsche urodził się 5 VI 1919 r. w Jarosławiu. W 1936 r. wstąpił do Szkoły Podchorążych Lotnictwa dla małoletnich w Bydgoszczy. Po jej ukończeniu kontynuował naukę w Wyższej Szkole Myśliwskiej i Strzelania powietrznego w Grudziądzu. Wiosną 1939 r. został przydzielony do 111 Eskadry Myśliwskiej 1 Pułku Lotniczego. W maju 1939 r. eskadra weszła w skład Brygady Pościgowej. Wykonał 16 lotów bojowych. W listopadzie 1939 r. przedostał się do Francji. Tam przeszedł przeszklenie i latał w II/8 Dywizjonie Myśliwskim. Osłaniał aliancką ewakuację Dunkierki. Po kapitulacji Francji przedostał się do Anglii, gdzie służył w 303 Dywizjonie Myśliwskim. Zestrzelił kilka samolotów niemieckich. 9 IX 1940 r. został zestrzelony i trafił do szpitala. Do służby powrócił w 1941 r. W 1943 r. otrzymał promocję na stopień podporucznika. W październiku 1943 r. skierowano go na urlop. Loty bojowe rozpoczął w połowie kwietnia 1944 r. Latał na mustangach, brał udział w osłonie lądowania wojsk alianckich.

kich w Normandii. W grudniu 1945 r. został przeniesiony do 309 Dywizjonu „Ziemi Czerwieńskiej”. W 1947 r. zakończył służbę wojskową, wykonując łącznie 265 lotów bojowych. W 1947 r. powrócił do Polski, służył w lotnictwie, pracując, jako instruktor w Szkole Lotniczej w Dęblinie. W 1951 r. został awansowany do stopnia kapitana. Był przeniesiony do rezerwy. Pracował w Państwowej Komisji Samochodowej w Warszawie. W początkach 1956 r. powrócił z stery w lotnictwie sanitarnym. Na rok zamieszkał w Białymstoku. Następnie powrócił do Warszawy. Latał w Bieszczady, do Wrocławia objętego kwarantanną z powodu czarnej ospy. W 1960 r., jako pierwszy wylądował śmigłowcem przy szpitalu im. Śniadeckich w Białymstoku. W 1970 r. doznał zawału serca i przeszedł na rentę inwalidzką. Zmarł 10 VII 1980 r. w Warszawie.

783. Obecna nazwa ulicy: Rondo Żołnierzy Wyklętych

uchwała nr LXIII/719/14

Wcześniejsze nazwy: Rondo nazwane w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Żołnierzami Wyklętymi określa się żołnierzy podziemia niepodległościowego, którzy walczyli z komunistycznymi władzami w drugiej połowie lat czterdziestych XX wieku. Zaliczyć do nich można m.in. Armię Krajową Obywatelską, Wolność i Niezawisłość, Armię Polską w Kraju, Konspiracyjne Wojsko Polskie, Narodowe Siły Zbrojne, Narodowe Zjednoczenie Wojskowe, NIE, Ruch Oporu Armii Krajowej i inne. Od 2011 r. dzień pierwszego marca jest w Polsce obchodzony, jako Narodowy Dzień Pamięci Żołnierzy Wyklętych.

784. Obecna nazwa ulicy: Rozmarynowa

uchwała Nr IX/68/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

785. Obecna nazwa ulicy: Równa

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie majątku państwowego Swoboda, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

786. Obecna nazwa ulicy: Różana

uchwała nr IV/29/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

787. Obecna nazwa ulicy: Róży Wiatrów

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

788. Obecna nazwa ulicy: Rubinowa

uchwała Nr XIII/116/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Jaroszkówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

789. Obecna nazwa ulicy: Wojciecha Rubinowicza

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacja o patronie lub nazwie ulicy: Wojciech Rubinowicz urodził się 22 II 1889 r. w Sadagórze. W latach 1919-1920 pracował w Kopenhadze u Nielsa Bohra. Był profesorem na Uniwersytecie w Lublanie. W 1922 r. stworzył katedrę fizyki teoretycznej na Politechnice we Lwowie. W 1937 r. był profesorem fizyki teoretycznej na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. Po zajęciu Lwowa przez wojska sowieckie był profesorem Uniwersytetu Lwowskiego, podczas okupacji hitlerowskiej tajnie nauczał. Od maja 1946 r. był profesorem mechaniki teoretycznej na Wydz. Matematyczno-Fizycznym Uniwersytetu Warszawskiego. Zmarł 13 X 1974 r.

790. Obecna nazwa ulicy: Rumcajsa

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Wasilków, włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacja o patronie lub nazwie ulicy: Rumcajs to bohater czechosłowackiej dobranocki dla dzieci w reżyserii Ladislawa Capka. Bajkę napisał Vaclav Cyrtek, a postać rozbójnika namalował Radek Pilar. Rumcajs mieszkał w Jicinie i był szewcem. Do zbójowania zmusiła go niesprawiedliwość możnych tego świata. Miał żonę Hankę i synka Cypiska. Cała trójka mieszkała w jaskini w Rzaholeckim Lesie. Wrogami Rumcajsa byli Książę Pan i Księżna Pani.

791. Obecna nazwa ulicy: Rumiankowa

uchwała nr IV/29/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych w 1919 r. oraz wsi Klepacz, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacja o patronie lub nazwie ulicy: –

792. Obecna nazwa ulicy: Rumuńska

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

793. Obecna nazwa ulicy: Rybitwy

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

794. Obecna nazwa ulicy: Aleksandra Rybnika

uchwała Nr IV/23

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1997 ulica Pawła Findera

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r., przed włączeniem ul. Mickiewicza, po włączeniu ul. Pawła Findera, następnie przemianowana w 1997 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Aleksander Rybnik ps. „Dziki” urodził się 13 XII 1906 r. w Starosielcach k. Białegostoku. Wykształcił się na nauczyciela. We wrześniu 1939 r. dowodził kompanią piechoty w batalionie Korpusu Ochrony Pogranicza Wołozyn. W kwietniu 1941 r. został komendantem garnizonu Wilno. Aresztowany został 12 IV 1941 r. przez NKWD. Udało mu się zbiec z transportu kolejowego. W styczniu 1942 r. został mianowany komendantem Obwodu Armii Krajowej Słonim w Okręgu AK Nowogródek. W drugiej połowie 1943 r., schronił się na terenie województwa białostockiego, gdzie w grudniu objął Obwód Białystok – powiat. W październiku 1945 r. mianowany został zastępcą Prezesa Okręgu Wolność i Niezawisłość Białystok. Został aresztowany 19 IV 1946 r. we wsi Rybaki, przez grupę Wojska Polskiego podszywającą się pod oddział Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. Sądzony był w pokazowym procesie Inspektoratu su-

walsko-augustowskiego WiN (24 oskarżonych), który odbywał się w sali białostockiego kina „Ton” w dniach 18-20 VII 1946 r. Rybnika wraz z sześcioma podwładnymi skazano na karę śmierci. Wyrok został wykonany 11 IX 1946 roku w białostockim więzieniu. Miejsce pochówku do chwili obecnej pozostaje nieznane. 11 IX 2006 r. na budynku kina „Ton” umieszczono tablicę pamiątkową.

795. Obecna nazwa ulicy: Rycerska

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych w 1973 r. oraz gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

796. Obecna nazwa ulicy: Rynek Kościuszki

brak uchwały o nadaniu nazwy Bazarny plac, uchwała nr XLII/523/09, uchwała nr XLV/565/09

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Bazarny plac nowa nazwa: Rynek Kościuszki. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą Bazarny plac z 1873 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 1, k. 140-141.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tadeusz Bonawentura Kościuszko – urodził się 4 II 1746 r. w Mereczowszczyźnie. Nauki pobierał w kolegium Pijarów w Lubieszowie. 18 XII 1765 r. wstąpił do Korpusu Kadetów Szkoły Rycerskiej. W 1776 r. wyróżnił się na egzaminie tygodniowym z geometrii. Przeniesiono go na specjalny kurs inżynierski dla wyróżniających się słuchaczy. Szkołę ukończył w stopniu kapitana. Dostał stypendium do król i wyjechał do Paryża, gdzie studiował w Akademii Malarstwa i Rzeźby. Nie bardzo go to interesował, więc sam chodził na prywatne wykłady profesorów ze szkół wojskowych. We Francji był pięć lat. Wrócił do Polski, ale nie mógł znaleźć pracy, więc wyjechał do Drezna. Przebywał tam krótko, znów pojechał do Paryża. Tam też był krótko. Popłynął do Ameryki. W 1777 r. Kościuszko fortyfikował różne obozy wojskowe Armii Kontynentalnej Stanów Zjednoczonych. Jego fortyfikacje przyczyniły się do amerykańskiego zwycięstwa w bitwie pod Saratogą. Jerzy Waszyngton powierzył mu budowę twierdzy West Point nad rzeką Hudson. 13 X 1783 r. został generałem brygady armii amerykańskiej. 12 VIII 1784 r. powrócił do Polski do rodzinnych Siechnowicz. Tam gospodarzył przez pięć lat. 18 V 1792 r. wojska rosyjskie (w sile około 100 tysięcy żołnierzy)

wkroczyły na terytorium Rzeczypospolitej. Armia litewska nie stawiała najeźdźcom prawie żadnego oporu. 18 VI 1792 r. doszło do zwycięskiej dla wojsk polskich bitwy pod Zieleńcami. Dla uczczenia tego zwycięstwa ustanowiony został przez króla Order Virtuti Militari. Pierwszym z odznaczonych był generał major Tadeusz Kościuszko. W 1792 r. odznaczony został Orderem Orła Białego. Kościuszko wyjechał do Lipska, gdzie mieszkał przez dwa tygodnie. Wyjechał do Paryża. Po powrocie z Paryża do Drezna w czerwcu 1793 Kościuszko opracował koncepcję organizacji powstania narodowego. W formie instrukcji trafiła ona do kraju. 24 III 1794 r. na rynku krakowskim złożył przysięgę narodowi polskiemu i objął formalnie przywództwo insurekcji, jako Najwyższy Naczelnik Siły Zbrojnej Narodowej. 10 X 1794 r. w bitwie pod Maciejowicami ranny Kościuszko dostał się do niewoli. Został uwięziony w twierdzy Pietropawłowskiej w Petersburgu. Cesarz Paweł wypuścił Kościuszkę. Po złożeniu przez Kościuszkę przysięgi wiernopoddańczej wypuścił około 20 tys. jeńców polskich. Kościuszko wyjechał do Stanów Zjednoczonych. Szybko jednak powrócił do Europy. Najpierw mieszkał we Francji. Potem wyjechał do Szwajcarii. Nie angażował się politycznie. Nie przyjechał do Królestwa Polskiego na zaproszenie cara Aleksandra I. Zmarł 15 X 1817 r. w Solurze w Szwajcarii.

797. Obecna nazwa ulicy: Rynek Sienny

brak uchwały o nadaniu nazwy Targ na piaskach

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Targ na piaskach nowa nazwa: Sienny Rynek.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

798. Obecna nazwa ulicy: Rynek Stary

brak uchwały o nadaniu nazwy Swiński Bazar, uchwała nr XXXII/391/08

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Swiński bazar nowa nazwa: Stary rynek. Od 2008 r. ulica Stary Rynek.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

799. Obecna nazwa ulicy: Rysia

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

800. Obecna nazwa ulicy: Ryska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1924 r. Wpis do Repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 749.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

801. Obecna nazwa ulicy: Rzeczna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

802. Obecna nazwa ulicy: Rzemieślnicza

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1932 r. notariusz Kurmanowicz nr repertorium 1389-1390.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

803. Obecna nazwa ulicy: Rzeszowska

uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

804. Obecna nazwa ulicy: Rzędziana

uchwała nr XLII/490/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Rzędzian był postacią literacką. Występował w powieściach Henryka Sienkiewicza: *Ogniem i mieczem* i *Potopie*. W *Ogniem i mieczem* był sługą Jana Skrzetuskiego. Uratował z rąk Bohuna kniaziownę Helenę Kurcewiczównę, którą kochał Skrzetuski. Mieszkał w Rzędzianach, miał ojca, matkę i bardzo starego mającego, co najmniej dziewięćdziesiąt lat dziadka. Jego rodzina toczyła długoletni spór z sąsiadami Jaworskimi, o gruszę posadzoną na miedzy. Kilka lat później (w *Potopie*) dorobił się majątku i wygrał proces o gruszę z Jaworskimi. W *Potopie* jest zamożnym szlachcicem. Przy spotkaniu z Kmicicem każe tytułować się mianem starosty z Wąsoszy, choć w rzeczywistości jest tylko dzierżawcą. Nie występuje w powieści *Pan Wołodyjowski*.

805. Obecna nazwa ulicy: Sadowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1926 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 220.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

806. Obecna nazwa ulicy: Sandomierska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1926 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 220.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

807. Obecna nazwa ulicy: Saperska

uchwała nr XI/70/71

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1971 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

808. Obecna nazwa ulicy: Pawła Sapięhy

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ul. Pawła Sapięhy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Paweł Jan Sapięha – urodził się w 1609 r. W 1633 brał udział w walkach pod Smoleńskiem. W dwa lata później został dworzaniem królewskim. Podczas elekcji w 1648 r. wypowiedział się za jak najszybszym rozpoczęciem działań przeciwko Chmielnickiemu. Do połowy 1655 r. liczył na porozumienie ze Szwecją, jako koalicji antyrosyjskiej, lecz nie przyjął później protekcji szwedzkiej. W 1655 r. po najeździe Szwedów na Rzeczpospolitą

i przejściu hetmana Janusza Radziwiłła na ich stronę, stanął na czele szlachty i części armii litewskiej wiernej królów Janowi Kazimierzowi. Na początku marca 1656 r. otrzymał buławę wielką litewską i województwo wileńskie. 12 marca rozbił pod Janowem Podlaskim wojska Bogusława Radziwiłła. 12 kwietnia zajął Lublin, w parę dni później stanął pod Warszawą. Na początku 1657 r. doszło do sporu pomiędzy Pawłem Sapiehą a hetmanem Gosiewskim. Po zdobyciu 27 I 1657 r. Tykocina wojsko sapieżyńskie zawiązało konfederację przeciwko królowi, domagając się zapłaty zaległego żołdu. Jan Kazimierz oddał Pawłowi Janowi w zarząd ekonomię szawelską. Był jednym z nielicznych zwolenników toczenia wojny tylko na jednym froncie – tj. zawarcia rozejmu z Moskwą, zakończenia wojny szwedzkiej. W maju 1659 r. zrezygnował z dowództwa, powołując się na zły stan zdrowia. Na sejmie w 1661 r. zdał relację z wszystkich swoich działań wojennych, przywożąc m.in. 120 zdobycznych chorągwi nieprzyjacielskich. Brał udział w kampanii zimowej 1663/1664 przeciwko Moskwie. Zmarł w Różanej po długiej chorobie 30 XII 1665 r. Położył podwaliny pod dominację rodu Sapiehów na Litwie.

809. Obecna nazwa ulicy: Sarnia

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

810. Obecna nazwa ulicy: Sasanki

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

811. Obecna nazwa ulicy: Saska

uchwała nr LV/565/97

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1997 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

812. Obecna nazwa ulicy: Satelitarna

uchwała nr XII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

813. Obecna nazwa ulicy: Saturna

uchwała nr 44/76, uchwała nr XXIII/219/04

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

814. Obecna nazwa ulicy: Sąsiedzka

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

815. Obecna nazwa ulicy: Scaleniowa

Protokół nr 41 Magistratu m. Białystok

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1934 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

816. Obecna nazwa ulicy: Sejneńska

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r. Przed rokiem 1974 ulica Zwrotnicza.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

817. Obecna nazwa ulicy: Sekcyjna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą Sekcyjna.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

818. Obecna nazwa ulicy: Podpułkownika Feliksa Selmanowicza

uchwała nr XXVIII/466/16

Wcześniejsze nazwy: W latach 1963–2016 r. ul. Janka Krasickiego

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów państwowych Pietrasze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Podpułkownik Feliks Selmanowicz urodził się 6 VI 1904 r. w Wilnie. Tam też ukończył pięć klas gimnazjum. We

wrzeźniu 1918 r. wstąpił w szeregi Samoobrony Wileńskiej. Wziął udział w wojnie polsko-bolszewickiej. W 1921 r. wstąpił do działającej na pograniczu polsko-litewskim Milicji Ludowej Pasa Neutralnego. Po odejściu z wojska Selmanowicz pracował w Urzędzie Pocztowym w Stolnie. W połowie lat 20. zwolnił się z pracy i ożenił z Apolonią Skoczyc, z którą zamieszkał w Sokolnikach, gdzie razem prowadzili gospodarstwo rolne. 25 VI 1939 r., Selmanowicz w stopniu sierżanta został zmobilizowany i skierowany do Korpusu Ochrony Pogranicza, do batalionu „Troki”, a następnie internowany przez Litwinów i osadzony w obozie, z którego udało mu się zbiec w listopadzie 1939 r. Podjął działalność konspiracyjną. W styczniu 1940 r. został aresztowany przez policję litewską. Zwolniony, został ponownie zatrzymany, tym razem przez Sowieców, po aneksji Litwy. Za szpiegostwo skazano go na karę śmierci, jednakże po wejściu wojsk niemieckich do Wilna udało mu się zbiec z transportu, po czym ukrywał się przez jakiś czas u rodziny żony. W styczniu 1944 r. wstąpił w szeregi 3. Brygady Wileńskiej, dowodzonej przez Gracjana Fróga „Szczerbca”, by po pewnym czasie trafić do 4. Brygady „Narocz”, dowodzonej przez Longina Wojciechowskiego „Ronina”, w której objął funkcję dowódcy plutonu, a później awansował na stanowisko dowódcy 2. kompanii. Brał udział w bitwie z Niemcami pod Krawczunami. Podobnie jak wielu innych akowców został internowany przez Sowieców w Kałudze. Zbiegł z obozu i przez Wilno przedostał się do Polski. Zamieszkał w Suszu (wówczas woj. olsztyńskie), gdzie podjął pracę w elektrowni. W końcu listopada 1945 r. przyjechał do Koszalina, gdzie zatrudnił się w charakterze sekretarza w Powiatowym Urzędzie Ziemskim w pobliskim Głębokiem. W końcu grudnia 1945 r. spotkał się z majorem Zygmuntem Szendzielarzem „Łupaszka”. W marcu 1946 r. Feliks Selmanowicz „Zagończyk” stworzył oddział dywersyjny. W wyniku donosu Reginy Żylińskiej, która podczas pobytu w więzieniu zobowiązała się do współpracy z Urzędem Bezpieczeństwa, na początku lipca 1946 r. zlikwidowano patrol „Zagończyka”. 8 VII 1946 r. „Zagończyk” został aresztowany przez funkcjonariuszy urzędu Bezpieczeństwa Publicznego. Przewieziono go do Aresztu Śledczego w Gdańsku i osadzono w pionie śledczym. Od tego momentu był poddany licznym przesłuchaniom. 17 sierpnia odbyła się rozprawa sądowa, na której byli obecni prokurator por. Ludwik Alwin oraz obrońca z urzędu Kazimierz Ogrodzki. Przewodniczący Wojskowego Sądu Rejonowego w Gdańsku mjr Adam Gajewski skazał Feliksa Selmanowicza na karę śmierci, utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na zawsze oraz przepadek mienia. Jeszcze tego samego dnia „Zagończyk” napisał do prezydenta Bolesława Bieruta prośbę o ułaskawienie. Dzień po ogłoszeniu wyroku „Zagończyk” napisał drugą, znacznie obszerniejszą, prośbę o ułaskawienie, jednak prezydent z prawa łaski nie skorzystał. Wyrok wykonano 28 VIII 1946 r. w piwnicy gdańskiego aresztu. Zarówno „Zagończyk”, jak i rozstrzeliana razem z nim „Inka”, mimo iż wyjątkowo pluton egzekucyjny liczył 10 żołnierzy, nie zginęli po komendzie „Po zdrajcach narodu polskiego, ognia!”. Strzałem z bliskiej odległości dobił ich ppor. Franciszek Sawicki.

819. Obecna nazwa ulicy: Serbska

uchwała nr XXXVI/463/2001

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2001 r.

Położenie (w granicach Bialegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

820. Obecna nazwa ulicy: Serwisowa

uchwała nr XXXVI/464/2001

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2001 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.; ulica nowo utworzona w 2001 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy:

821. Obecna nazwa ulicy: Serwitutowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1934 r. notariusz Szczepiński nr repertorium 518.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

822. Obecna nazwa ulicy: Sezamkowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych do miasta Białystok w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

823. Obecna nazwa ulicy: Sępia

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

824. Obecna nazwa ulicy: Sieciowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Sieciowa

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

825. Obecna nazwa ulicy: Wacława Siedleckiego

uchwała nr XIX/130/68

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1968 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Wacław Siedlecki – harcerz, uczeń Gimnazjum im. Józefa Piłsudskiego w Białymstoku zamordowany przez żołnierzy niemieckich w dniu 20 IX 1939 r. na podwórzu Szkoły Powszechnej nr 1 w Białymstoku przy ulicy Pałacowej. Rozstrzelano także pięciu Żydów. Wacław Siedlecki został złapany i zatrzymany dlatego, że idąc ulicą Ogrodową, przejął kartkę podaną przez ogrodzenie przez jednego z polskich jeńców, trzymanych w tym obozie przejściowym.

826. Obecna nazwa ulicy: Danuty Siedzikówny

uchwała nr LXII/700/14

Wcześniejsze nazwy: W latach 1968–2014 ulica Teodora Duracza

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Danuta Siedzikówna urodziła się 3 IX 1928 r. w Guszczewinie, koło Narewki a wychowała w leśniczówce w Olchówce koło Narewki Jej ojciec został Deportowany przez NKWD w lutym 1940 r. Od 1941 r. był żołnierzem gen. Władysława Andersa. Zmarł w Teheranie. Matka Eugenia z Tymińskich, należała do siatki terenowej Armii Krajowej. Aresztowana przez Gestapo, po ciężkim śledztwie zamordowana w 1943 r. w lesie pod Białymstokiem. W 1943 r. wraz ze swoją siostrą złożyła przysięgę w AK. Otrzymała szkolenie sanitarne. Po przejściu frontu podjęła pracę kancelistki w nadleśnictwie Hajnówka. Aresztowana została za współpracę z antykomunistycznym podziemiem, uwolniona z konwoju Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego przez patrol wileński AK. Została sanitariuszką w oddziałach antykomunistycznej partyzantki. Przybrała pseudonim „Inka”, na pamiątkę szkolnej przyjaźni. Od wiosny 1946 r. służyła w szwadronie 5. Wileńskiej Brygady AK mjr. Zygmunta Szendzielarza „Łupaszki”, jako łączniczka i sanitariuszka. W lipcu 1946 r. pojechała do Gdańska po zaopatrzenie medyczne dla oddziału Tam aresztowana rankiem 20 VII 1946 r. i umieszczona w pawilonie V więzienia w Gdańsku, jako więzień specjalny. Po ciężkim śledztwie 3 VIII 1946 r. skazana na śmierć przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Gdańsku. „Inka” nie uległa namowom obrońcy z urzędu i nie podpisała się pod pismem do Bieruta o ułaskawienie. Pismo podpisał obrońca. Bierut nie skorzystał z prawa łaski. W przesłanym grypsie z więzienia „Inka” napisała: „Powiedzcie mojej babci, że zachowałam się jak trzeba”. Została rozstrzelana 28 VIII 1946 r. strzałem w głowę przez dowódcę plutonu egzekucyjnego, ponieważ żołnierze z plutonu nie chcieli tego zrobić. Miejsce pochówku zostało przez UB utajnione. „Inka” ma symboliczny grób na cmentarzu garnizonowym przy ulicy Giełguna w Gdańsku. Ma też tablicę pamiątkową w bazylice NMP w Gdańsku oraz kamienny obelisk w Sopocie, obok pomnika AK. W 1991 r. Sąd Wojewódzki w Gdańsku uznał, iż działalność „Inki” i innych żołnierzy V Wileńskiej Brygady AK zmierzała do odzyskania niepodległego bytu Państwa Polskiego. 11 XI 2006 r. Danuta Siedzikówna została pośmiertnie odznaczona przez prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski Polonia Restituta. W 2014 r. zespół IPN podczas prac na Cmentarzu Garnizonowym w Gdańsku, pod kierownictwem prof. Krzysztofa Szwagrzyka, odnalazł i ekshumował szczątki młodej kobiety z przestrzeloną czaszką. 1 marca 2015 r., w Narodowym Dniu Pamięci Żołnierzy Wyklętych, IPN ogłosił, że badania genetyczne potwierdziły, iż są to szczątki Danuty Siedzikówny, „Inki”. Potwierdzono też, że szczątki pochowanego w pobliżu mężczyzny należą do Feliksa Selmanowicza. 28 VIII 2016 r. trumny ze szczątkami Danuty Siedzikówny i „Inki” i Feliksa Selmanowicza „Zagończyka” zostały złożone do grobów. zostali pochowani na gdańskim Cmentarzu Garnizonowym. Wcześniej w Bazylice w Gdańsku odbyła się msza w ich intencji. Kondukt pogrzebowy przeszedł ulicami przez centrum miasta. W ostatnim pożegnaniu uczestniczyły wielkie rzesze ludzi z całej Polski.

827. Obecna nazwa ulicy: Sielska
uchwała Nr XV/127/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

828. Obecna nazwa ulicy: Siemiatycka

uchwała nr IV/24/66

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

829. Obecna nazwa ulicy: Henryka Sienkiewicza

brak uchwały o nadaniu nazwy Mikołajewska, uchwała Nr 171 (Protokół Nr 57/IV/1949 z 27 IV 1949 r.), uchwała nr 49/56

Wczesniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Mikołajewska (do przejazdu kolei poleskiej) nowa nazwa: Sienkiewicza.

Od 1949 r. 1 Maja, od 1956 r. Sienkiewicza. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Mikołajewska z 1866 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 1, k. 51-52.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Henryk Sienkiewicz ps. „Litwos” urodził się 5 V 1846 r. w Woli Okrzejskiej. W 1858 r. Sienkiewicz rozpoczął naukę w gimnazjum w Warszawie. Będąc w szkole w 1864 r. zdobył swą pierwszą nagrodę za wypracowanie *Mowa Żółkiewskiego do wojska pod Cecorą*. W 1886 r. zdobył maturę. Zdał na wydział lekarski do Szkoły Głównej w Warszawie. Szybko zrezygnował i przeniósł się na wydział Filologiczno-Historyczny. Zdobył tam gruntowną znajomość literatury i języka staropolskiego. W 1869 r. debiutował, jako dziennikarz. „Przegląd Tygodniowy” wydrukował jego recenzję sztuki teatralnej, a „Tygodnik Ilustrowany” zamieścił rozprawkę historyczno-literacką o Mikołaju Sępie Sarzyńskim. Sienkiewicz pisał pod pseudonimem Litwos do „Gazety Polskiej” oraz „Niwę”. W 1873 r. rozpoczął pracę w „Gazecie Polskiej”. Od 1874 r. prowadził dział literacki w „Niwie”. W lutym 1876 r. wraz z Heleną Modrzejewską i grupą znajomych

wybrał się w podróż do USA. Z tego okresu pochodzą *Listy z podróży do Ameryki*; drukowane w „Gazecie Polskiej” zyskały sobie szerokie uznanie czytelników. W 1878 r. wrócił do Europy. W 1879 r. Sienkiewicz wygłosił we Lwowie odczyt pod tytułem *Z Nowego Jorku do Kalifornii*. W latach 1879-1881 napisał utwór dramatyczny *Na jedną kartę*. W 1880 r. napisał *Niewolę tatarską*. Pracował też nad powieścią historyczną *Ogniem i mieczem*, jednocześnie drukowaną w warszawskim „Słowie” i krakowskim „Czasie”. W drugiej połowie lat osiemdziesiątych i początku lat dziewięćdziesiątych rozpoczął prace nad *Potopem*. Po powrocie do Warszawy wydał *Pana Wołodyjowskiego*. Trylogia uczyniła Sienkiewicza najpopularniejszym polskim pisarzem. W 1890 r. włączył się w organizację roku Mickiewiczowskiego. W styczniu 1891 r. odbył podróż do Afryki. Pozostały po niej *Listy z Afryki*. Sienkiewicz napisał jeszcze: *Bez dogmatu*, *Rodzinę Połanieckich*, *Krzyżaków*, *Quo vadis? W pustyni i w puszczy*. Po wybuchu I wojny światowej Henryk Sienkiewicz wyjechał do Szwajcarii, gdzie z Ignacym Janem Paderewskim zakładali Szwajcarski Komitet Centralny Pomocy Ofiarom Wojny. Zmarł w Vevey 15 XI 1916 r.

830. Obecna nazwa ulicy: Siewna

uchwała nr 30/50

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1950 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

831. Obecna nazwa ulicy: Sikorki

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; przed włączeniem ul. Leśna.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

832. Obecna nazwa ulicy: Władysława Sikorskiego

uchwała nr IV/24/66; uchwała nr 53/81, uchwała nr XIX /58/81

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r. Przed rokiem 1981 ulica Samotna.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, Marczuk i Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1966 r.; ulica przemianowana w 1981 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Sikorski urodził się 20 V 1881 r. w Tuszowie Narodowym koło Mielca. W latach 1902–1908 studiował na Wydziale Inżynierii Politechniki Lwowskiej. Został inżynierem. W 1902 r. wstąpił do Związku Młodzieży Polskiej („Zet”). W lutym 1904 r. był jego prezesem. W 1905 r. uzyskał stopień podporucznika armii austriackiej. W 1908 r. założył Związek Walki Czynnej. 9 VIII 1914 r. mianowany został przez Józefa Piłsudskiego komisarzem wojskowym na Galicję. 30 IX 1914 r. mianowany został podpułkownikiem i dowódcą 4 pułku piechoty Legionów Polskich. 19 VII 1916 r. uzyskał stopień podpułkownika. Na przełomie września i października 1916 r. sprawował funkcję dowódcy 3 pułku piechoty Legionów, Po kryzysie przysięgowym 1 IX 1917 r. został dowódcą Ośrodka Uzupelnień Polskiego Korpusu Posiłkowego w Bolechowie. 27 X 1918 r. Rada Regencyjna mianowała go szefem sztabu gen. Stanisława Puchalskiego, który dowodził wojskami polskimi w Galicji. 21 XI 1918 r. mianowany kwatermistrzem Armii „Wschód”. 1 VIII 1919 r. został dowódcą 9 Dywizji Piechoty i Grupy Poleskiej. 11 VIII 1920 r. został dowódcą 5 Armii. Jego działania pod Nasielskiem i Ciechanowem przyczyniły się do zwycięstwa wyprowadzonego przez Piłsudskiego znad Wieprza. Od 1 IV 1921 r. do 16 XII 1922 r. pełnił obowiązki szefa Sztabu Generalnego. 16 XII 1922 r. objął funkcję premiera, którą pełnił do maja 1923 r. Następnie był Generalnym Inspektorem Sił Zbrojnych i ministrem spraw wojskowych. W maju 1926 r. był neutralny. Od 1928 r. został bez przydziału służbowego. W 1931 r. opublikował książkę *Polska i Francja w przeszłości i dobie współczesnej*. We wrześniu 1939 r. pozostał bez przydziału. 18 IX 1939 r. przekroczył granicę polsko-rumuńską. 28 września został wyznaczony dowódcą polskich sił zbrojnych mających powstać we Francji. Mianowany został prezesem Rady Ministrów. 7 XI 1939 r. objął stanowisko Naczelnego Wodza Polskich Sił Zbrojnych. W lipcu 1941 r., po wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej, podpisał układ o współpracy wojskowej ze Związkiem Sowieckim, umożliwiający na jego obszarze organizację polskiej armii. 26 IX 1942 r. zrezygnował z funkcji ministra spraw wojskowych. Zginął 4 VII 1943 r. w katastrofie lotniczej koło Gibraltaru, której okoliczności do dziś nie zostały wyjaśnione. Został odznaczony m.in.: orderem Virtuti Militari kl. II i V, Polonia Restituta kl. I i III, Krzyżem Niepodległości, czterokrotnie Krzyżem Walecznych oraz pośmiertnie Orderem Orła Białego.

833. Obecna nazwa ulicy: Zbigniewa Simoniuka

uchwała nr XXXIV/586/17

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście, osiedle Piaski

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r. oraz dawnych dóbr Białystok włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zbigniew Simoniuk urodził się 13 II 1949 r. w Sułowie k. Zamościa. W latach 1963–1965 uczył się w Zasadniczej Szkole Przemysłu Mięsnego. W latach 1965–1966 przebywał w zakładzie poprawczym. Szkołę ukończył, zdobywając zawód ślusarza. W 1967 r. pracował jako ślusarz w PKO, jednocześnie uczył się w Wieczorowym Technikum Mechanicznym. W 1968 r. został skazany za rzekomy współudział we włamaniu na 3 lata więzienia, zwolniony przedterminowo. Od początku lat 70. monter konstrukcji stalowych w cyrku, treser zwierząt i akrobata w Zjednoczonych Przedsiębiorstwach Rozrywkowych. W 1974 r. zamieszkał w Białymstoku. W latach 1975–1981 pracował, jako tokarz w Fabryce Przynurków i Uchwytów, był uczniem Przychodni Średniego Studium Zawodowego. Od sierpnia 1981 r. na rencie. Od 1981 działacz Komitetu Obrony Więźniów za Przekonania oraz Konfederacji Polski Niepodległej. W nocy z 22 na 23 I 1981 r. został pobity, obłany łatwopalnym płynem, podpalony, jak twierdził, przez funkcjonariuszy MO. Śledztwo wszczęto 24 I 1981 r., umorzono 30 IX 1982 r. z braku dowodów. W kwietniu 1981 r. zaginął na kilka dni. Powrócił do domu poparzony papierosami. Według jego relacji został porwany, torturowany, następnie upojony alkoholem i wyrzucony niedaleko domu. 16 IV 1981 r. na polecenie Lecha Wałęsy w celu wyjaśnienia tej sprawy powołano specjalną komisję „S” na czele z Marianem Jurczykiem. 7 VII 1981 r. umorzono śledztwo z powodu nieświadczenia przestępstwa. 8 IX 1981 r. wszczęto śledztwo ws. rzekomo jego fałszywego zeznania. 14–21 XII 1981 r. był internowany w Ośrodku Odosobnienia w Białymstoku, następnie aresztowany, przetrzymywany w Szpitalu Psychiatrycznym w Choroszcy, w Pruszkowie (podejmował ucieczki). Poddany kilkutygodniowej nagonce prasowej przez Dionizego Sidorskiego z „Gazety Współczesnej”, na łamach której przedstawiany był jako niepoczytalny kryminalista. W maju 1982 r. rozpowszechniał w Areszcie Śledczym w Białymstoku sporządzane przez siebie ulotki. 18 VIII 1982 r. został oskarżony o składanie fałszywych zeznań i ucieczki ze szpitali. 31 VIII 1982 r. został pobity przez współwięźnia. 13 X 1982 r. został skazany przez Sąd Rejonowy w Białymstoku na 2 lata więzienia, osadzony w AŚ w Białymstoku, wielokrotnie karany dyscyplinarnie. 8 I 1983 r. został znaleziony martwy w celi. 16 III 1983 r. Prokuratura Wojewódzka w Białymstoku umorzyła śledztwo z powodu braku cech przestępstwa. Według tzw. Raportu Rokity z 1991 r. śledztwo to prowadzono wyłącznie w celu dostarczenia dowodów samobójstwa, śledztwa ws. Porwań i pobić w celu wykazania fałszywości jego zeznań. W 1991 r. na podstawie tzw. Raportu Rokity śledztwo wszczęto ponownie, w 1992 r. umorzono z powodu braku cech przestępstwa. W latach 2006–2009 w Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu IPN w Białymstoku toczyło się kolejne śledztwo, umorzone z powodu braku wystarczających przesłanek wskazujących na popełnienie przestępstwa.

834. Obecna nazwa ulicy: Sina

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1925 r. notariusz Bednarski nr repertorium 1730.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

835. Obecna nazwa ulicy: Sitarska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1922 r., notariusz Bednarski, nr repertorium 5364.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

836. Obecna nazwa ulicy: Skalna

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

837. Obecna nazwa ulicy: Skandynawska

uchwała nr XI/70/71

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1971 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

838. Obecna nazwa ulicy: Piotra Skargi

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacja o patronie lub nazwie ulicy: Piotr Skarga [Piotr Powęski] urodził się 2 II 1536 r. w Grójcu. W latach 1552-1555 studiował na Wydziale Filozoficznym w Akademii Krakowskiej. W 1564 r. przyjął święcenia kapłańskie. Prowadził działalność kaznodziejską. Następnie wyjechał do Włoch, gdzie wstąpił do zakonu jezuitów. Po powrocie do Polski zakładał kolegia jezuickie. Wspierał też ubogich. Był pierwszym rektorem Akademii Wileńskiej. W latach 1588–1612 był nadwornym kaznodzieją Zygmunta III Wazy. Był współtwórcą Unii Brzeskiej. Najbardziej znanymi i cenionymi jego dziełami były *Kazania sejmowe*. Napisał też *Żywoty świętych*. Zmarł 25 IX 1612 r. w Krakowie.

839. Obecna nazwa ulicy: Stanisława Skarżyńskiego

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacja o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Skarżyński urodził się 1 V 1899 r. w Warcie. Po ukończeniu szkoły należał do Polskiej Organizacji Wojskowej. W 1918 r. Rozbrajał Niemców w Warcie. Walczył w wojnie polsko-sowieckiej. Został odznaczony Srebrnym Krzyżem *Virtuti Militari*. Po zakończeniu wojny znalazł się w Szkole Pilotów w Bydgoszczy. Od 1925 r. służył w 1 Pułku Lotniczym w Warszawie. W 1931 r. wraz z porucznikiem Andrzej Markiewiczem wykonał na samolocie PZŁ.2 rajd dookoła Afryki, pokonując trasę 25 770 km. Po tym wyczynie stał się znanym pilotem w Polsce i na świecie. 8 V 1933 r. na jednomiejscowym samolocie RWD – 5bis, przebudowanym z samolotu turystycznego, jako pierwszy Polak przeleciał przez Ocean Atlantycki – z zachodniego wybrzeża Afryki do Brazylii. W 1933 r. przeleciał nad południowym Atlantykiem z Warszawy do Rio – de Janeiro. We wrześniu 1939 r. był szefem sztabu w Dowództwie Lotnictwa w Armii „Pomorze”. Przez Rumunię ewakuował się do Francji, potem do Anglii. Zginął 26 VI 1942 r. w czasie powrotu z nalotu na Bremę. Został doceniony w Białymstoku. 15 VIII 1933 r. przy zbiegu ul. Wołodyjowskiego i Szpitalnej stanął się głaz-pomnik, wykonany przez plastyka Józefa Blicharskiego. Potem pomnik przeniesiono do Parku Zwierzynieckiego.

840. Obecna nazwa ulicy: Skidelska

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

841. Obecna nazwa ulicy: Składowa

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

842. Obecna nazwa ulicy: Marii Skłodowskiej Curie

brak uchwał o nadaniu nazw Aleja Pochodów i Olejniczaka, uchwała nr 49/56

Wcześniejsze nazwy: Pierwotnie występujące nazwy ulicy: Aleja Pochodów (projektowana), Olejniczaka, od 1956 r. M. Skłodowskiej Curie. Ulicę zbudowano w oparciu o dotychczasową ulicę Piwną. Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Piwna nowa nazwa: Piwna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Piwna z 1884 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 6, k. 303-306.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r. oraz dawnych dóbr Białystok włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Maria Skłodowska-Curie urodziła się 7 XI 1867 r. w Warszawie. W 1877 r. rozpoczęła naukę na pensji dla dziewcząt. Potem nauki pobierała w III Żeńskim Gimnazjum Rządowym, które ukończyła w 1883 r. W Warszawie udzielała korepetycji z matematyki, fizyki, języków obcych. W 189 r. Maria Skłodowska rozpoczęła naukę na Sorbonie. Jako przedmiot studiów wybrała matematykę i fizykę. Jej nauczycielami byli: Paul Appel, Henri Poincaré oraz Gabriel Lippmann. W Paryżu poznała i zaprzyjaźniła się z Janem Ignacym Paderewskim. 28 VII 1893 r. Otrzymała licencjaty z fizyki i matematyki. 26 VII 1895 r. Maria Skłodowska i Pierre Curie zawarli cywilny związek małżeński. W 1897 r. Maria Skłodowska-Curie podjęła badania naukowe z promieniami Becquerela. 12 IX 1897 r. urodziła córkę Irenę. Maria i Piotr opracowali metodę wskaźników promieniotwórczych, dzięki czemu określili zdolność promieniowania nowego pierwiastka polonu nazwanego na cześć Polski. 26 XII 1898 r. wspólnie z Gustawem Bemontem odkryli rad (także nowy pierwiastek chemiczny). W roku 1903 Maria i Pierre Curie otrzymali wspólnie z Becquerelem Nagrodę Nobla. 6 XII 1904 r. Maria urodziła córkę Ewę. 19 IV 1906 r. zginął w wypadku Piotr Curie (przeżył tylko 47 lat).

W 1911 r. po raz drugi otrzymała nagrodę Nobla z chemii za wydzielenie czystego radu i badanie właściwości chemicznych pierwiastków promieniotwórczych. Jest do tej pory jedyną kobietą, która tę nagrodę otrzymała dwukrotnie. Po otrzymaniu drugiej Nagrody Nobla, rząd Francji do przeznaczył środki na budowę prywatnego Instytutu Radowego – *Institut du Radium* (obecnie *Institut Curie*). W maju 1921 r. Maria wraz z córkami przybyła do Stanów Zjednoczonych, gdzie dzięki zbiórce pieniędzy wśród Polonii amerykańskiej oraz amerykańskich milionerów otrzymała pieniądze na zakup grama radu do Instytutu Radowego. W 1934 r. Maria zachorowała. Lekarze zdiagnozowali i u niej złośliwą anemię i chorobę popromienną. Maria Skłodowska-Curie zmarła tam 4 VII 1934 r. Spoczęła obok Pierre'a na cmentarzu w Sceaux. 20 IV 1995 r. szczątki Marii i Pierre'a Curie spoczęły w Panteonie w Paryżu.

843. Obecna nazwa ulicy: Skorupska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Skorupska nowa nazwa: Skorupska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1909 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 106, k. 45-50.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy gruntów wsi Bojary, włączonych w XIX w. i gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

844. Obecna nazwa ulicy: Skowronkowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

845. Obecna nazwa ulicy: Skrajna

uchwała nr V/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

846. Obecna nazwa ulicy: Skrzatów

uchwała nr XLIX/454/97

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1997 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Wasilków, włączonych do miasta Białystok w 1973 r.; ulica nowo utworzona w 1997 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

847. Obecna nazwa ulicy: Jana Skrzetuskiego

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Jana Skrzetuskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Skrzetuski – był jednym z głównych bohaterów powieści Henryk Sienkiewicza *Ogniem i mieczem*. Sienkiewicz wzorowała się na postaci Mikołaja Skrzetuskiego. Był porucznikiem chorągwi pancernej księcia Jeremiego Wiśniowieckiego. Dokonał bohaterskich czynów pod Zbarażem. Zakochał się w Helenie Kurcewiczównie, o którą konkurował z Bohunem. Po zakończeniu kampanii wojennej poślubił Helenę. Skrzetuski był patriotą, człowiekiem prawym dla którego dobro ojczyzny było ważniejsze od życia prywatnego.

848. Obecna nazwa: Skwer Armii Krajowej

uchwała nr XXVII/337/2000

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2000 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok z 1692 r. i gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: poz. 31

849. Obecna nazwa: Skwer profesor Agnieszki Borzuchowskiej

uchwała nr LX/669/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Agnieszka Borzuchowska urodziła się 7 VII 1933 r. w Szudziałowie. W czasie stanu wojennego leczyła i przyjmowała do szpitala ukrywających się białostockich działaczy „Solidarności”. W latach 1988–2003 kierowała Zakładem Medycyny Rodzinnej i Pielęgniarstwa Środowiskowego AMB. Wspomagała też ojca Edwarda Konkola, który zajmował się narkomanami. Uhonorowana została Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, odznaką „Za wzorową pracę w Służbie Zdrowia”, Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Kolegium Lekarzy Rodzinnych w Polsce wyróżniło ją tytułem honorowego członka. W 2000 r. została laureatką trzeciej edycji Złotych Kluczy „Kurier Porannego”, w kategorii działalność społeczna. W 1989 r. była w składzie Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” Ziemi Białostockiej. Zmarła 14 XII 2012 r.

850. Obecna nazwa: Skwer Błogosławionej Bolesławy Lament

uchwała nr XXII/333/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2016 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok z 1692 r. i gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Bolesława Lament urodziła się 3 VII 1862 r. w Łowiczu. Po kilkuletniej przynależności do Zgromadzenia Rodziny Maryi pragnęła wstąpić do klauzurowego Zakonu Sióstr Wizytek. Z polecenia jednak spowiednika oddała się pracy społecznej prowadząc przez ponad 10 lat przytułek noclegowy w Warszawie. Mając 41 lat udała się z Warszawy do gubernialnego miasta Mohylew nad Dnieprem. Tam w 1905 r. korzystając z duchowej pomocy tajnego misjonarza z Moskwy ks. Feliksa Wiercińskiego jezuitę założyła zgromadzenie zakonne. Wyznaczyła mu za cel pracę i modlitwę na rzecz zjednoczenia chrześcijan, zwłaszcza wschodnich, a także umacnianie w wierze żyjących w diasporze katolików. Środkami realizacji tego celu miało być wychowanie i nauczanie katechizmu. Taką działalność pod kierunkiem Bolesławy Lament prowadziły siostry misjonarki przez kilkanaście lat w Rosji i Finlandii. Od 1907 r. centralnym miejscem działalno-

ści był Petersburg, w którym zgromadzenie prowadziło: gimnazjum, progimnazjum, internat, sierociniec i szkołę parafialną. Represje bolszewickie po rewolucji październikowej zmusiły Matkę Bolesławę do powrotu na ziemie polskie. W okresie międzywojennym zgromadzenie prowadziło działalność oświatową, wychowawczą, pielęgniarzką, a przede wszystkim katechetyczną, głównie na Wileńszczyźnie i Polesiu, wśród ludności wyznaniowo mieszanej. W 1933 r. Bolesława Lament wysłała siostry do pracy religijno-ekumenicznej do Estonii. W 1935 r. z powodu podeszłego wieku i słabnącego zdrowia zrezygnowała z tej funkcji. Zgromadzenie liczyło wówczas 209 członkiń, które prowadziły działalność w 24 placówkach. W tym samym roku m. Bolesława z polecenia nowo obranej przełożonej generalnej udała się do Białegostoku, gdzie spędziła jedenaście ostatnich lat swego życia. Zaraz po przybyciu na nową placówkę z wielkim poświęceniem oddała się pracy wśród białostoczan. Założyła dwa przedszkola, szkołę zawodową, gimnazjum ogólnokształcące, stołówkę dla bezrobotnej inteligencji. Z inicjatywy m. Bolesławy siostry prowadziły sierociniec, dom noclegowy dla kobiet poszukujących pracy, półkolonie, pracowały w państwowych internatach, odwiedzały i niosły pomoc więźniom i chorym, a w czasie wojny prowadziły tajne siedmioklasowe komplety, z których rocznie korzystało około 300 uczniów. Pracowały też w parafialnym domu starców i pomagały w prowadzeniu gospodarstw parafialnych ks. prała Adama Abramowicza i ks. Aleksandra Chodyki. Matka Bolesława mimo podeszłego już wieku była bardzo aktywna, czuwała nad całą działalnością i dawała swoje instrukcje, zwłaszcza siostrom pełniącym obowiązki kierownicze. W 1941 r. została częściowo sparaliżowana. Mimo choroby, starości i trudnych lat wojny do końca życia pozostała bardzo aktywna. Zmarła 29 I 1946 r. w Białymstoku. 4 lutego została pochowana w podziemiach kościoła św. Antoniego przylegającego do klasztoru Sióstr Misjonarek Świętej Rodziny we wsi Ratowo w diecezji płockiej. W 1976 r. rozpoczął się w Białymstoku jej proces beatyfikacyjny. Podczas wizyty Ojca Świętego Jana Pawła II w Białymstoku w dniu 5 VI 1991 r. Msza święta rozpoczęła się od uroczystości beatyfikacji Sługi Bożej siostry Bolesławy Marii Lament.

851. Obecna nazwa: Skwer Lecha i Marii Kaczyńskich – Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z Małżonką
uchwała nr LVIII/636/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nr 5 – Piaski w obrębie Nr 11 – Śródmieście, przy ulicach Marii Skłodowskiej-Curie, Świętojańskiej i Akademickiej.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok z 1692 r. i gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Lech Kaczyński urodził się 18 VI 1949 r. w Warszawie. Ojciec, Rajmund Kaczyński z zawodu inżynier, był żołnierzem Armii Krajowej, uczestnikiem powstania warszawskiego kawalerem Orderu Virtuti Militari. Matka, Jadwiga, z wykształcenia była filologiem polskim. Był bratem bliźniaczym Jarosława Kaczyńskiego. Bracia zagrali rolę Jacka (Lech Kaczyński) i Placka (Jarosław Kaczyński) w ekranizacji powieści Kornela Makuszyńskiego *O dwóch ta-*

kich, co ukradli książyc z 1962 r. w reżyserii Jana Batorego. Uczęszczał do XLI Liceum Ogólnokształcącego im. Joachima Lelewela w Warszawie, ukończył XXXIX Liceum Ogólnokształcące im. Ludowego Lotnictwa Polskiego na Bielanach. Był absolwentem Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego (studiował w latach 1967–1971). W 1980 r. na podstawie pracy zatytułowanej *Zakres swobody stron w zakresie kształtowania treści stosunku pracy* pisanej pod kierunkiem Romana Korolca (a po jego śmierci pod kierunkiem Czesława Jackowiaka uzyskał stopień doktora na Uniwersytecie Gdańskim. Rozprawa ta została nagrodzona przez redakcję miesięcznika „Państwo i Prawo”. W 1990 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego w oparciu o rozprawę pt. *Renta socjalna*. W latach 1971–1997 był pracownikiem naukowym w Katedrze Prawa Pracy Uniwersytetu Gdańskiego. W latach 1996–1999 był pracownikiem naukowym Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego (zajmując stanowisko profesora nadzwyczajnego, a od 1999 r. Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie (również na stanowisku profesora nadzwyczajnego, urlopowany w związku z prezydenturą). Był autorem publikacji z dziedziny prawa pracy: *Ocena nowelizacji kodeksu pracy* (1996), *Przewodnik do nauki prawa pracy* (1998). W trakcie pracy naukowej pod jego kierunkiem powstała jedna rozprawa doktorska (*Związkowa zdolność układowa*, obroniona w 1999 przez Jakuba Stelinę z UG). W 1971 r. przeniósł się do Sopotu. Jesienią 1977 r. za pośrednictwem brata, Jarosława, nawiązał współpracę z Biurem Interwencyjnym Komitetu Samoobrony Społecznej „KOR”, kierowanym przez Zofię i Zbigniewa Romaszewskich. Prowadził szkolenia z zakresu prawa pracy dla robotników. Od 1978 działał w Wolnych Związkach Zawodowych. W latach 1978–1980 wraz z Joanną i Andrzejem Gwiazdami prowadził dla robotników wykłady z prawa pracy i historii PRL. Pisywał w niezależnym „Robotniku Wybrzeża”. W 1981 r. został delegatem gdańskiego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” na I Zjazd Krajowy Delegatów związku, wybrano go na członka komisji programowej. Przewodniczył zespołowi do spraw uregulowania stosunków z Polską Zjednoczoną Partią Robotniczą. W czasie stanu wojennego był internowany w Strzebielinku od 13 XII 1981 r. do 15 X 1982 r. Od 1983 r. brał udział w posiedzeniach Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej oraz w pracach tajnej Regionalnej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność”. Od 1985 r. wchodził w skład regionalnej Rady Pomocy Więźniom Politycznym w Gdańsku. W czasie strajków w 1988 r. w maju i sierpniu był doradcą, razem ze swoim bratem Jarosławem, robotników strajkujących w Stoczni Gdańskiej. Pod koniec lat 80. stał się bliskim współpracownikiem Lecha Wałęsy. 16 IX 1988 brał udział w rozmowach „Solidarności” z przedstawicielami władz w Magdalence pod Warszawą. Od grudnia tego roku należał do Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie. Od lutego do kwietnia 1989 brał udział w obradach tzw. podstolików powstałych w związku z rozmowami Okrągłego Stołu. Od kwietnia 1989 wchodził w skład prezydium Krajowej Komisji Wykonawczej NSZZ „Solidarność”. W maju 1990 r. został wybrany na pierwszego wiceprzewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” (kierował praktycznie związkiem w czasie kampanii prezydenckiej Lecha Wałęsy i po jego wyborze na stanowisko prezydenta RP). Zrezygnował z funkcji po przegranej walce z Marianem Krzaklewskim o stanowisko przewodniczącego „Solidarności” w lutym 1991r. Był później pierwszym przewodniczącym rady nadzorczej Fundacji na rzecz Polskich Związków Kredytowych. Był senatorem I kadencji (1989–1991) i członkiem Obywatelskiego Klubu Parlamentarnego. Następnie sprawował mandat posła na Sejm I kadencji (1991–1993) z listy Porozumienia Obywatelskiego Centrum. Od 12 III 1991 r. do 31 X 1991 r. w kancelarii prezydenta Lecha

Wałęsy zajmował stanowisko ministra stanu do spraw bezpieczeństwa. Z pracy w Kancelarii odszedł po konflikcie z Lechem Wałęsą i szefem jego gabinetu Mieczysławem Wachowskim. 14 II 1992 r. został wybrany przez Sejm na stanowisko prezesa Najwyższej Izby Kontroli. 14 VI 2000 r. został powołany przez prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego na urząd ministra sprawiedliwości w rządzie Jerzego Buzka. Stanowisko to zajmował do 5 V 2001 r. W 2001 r. stanął na czele Prawa i Sprawiedliwości, nowej (współtworzonej z bratem) partii, powstałej na bazie dawnego Porozumienia Centrum. Wiosną 2002 r. doprowadził do zjednoczenia PiS z Przymierzem Prawicy. Był prezesem PiS w latach 2001–2003 (następnie zaś, do 2006, pełnił funkcję prezesa honorowego). Od 18 XI 2002 r. do 22 grudnia 2005 r. zajmował stanowisko prezydenta miasta stołecznego Warszawy. Podczas jego kadencji zorganizowano obchody 60. rocznicy wybuchu powstania warszawskiego. Przy tej okazji prezydent w lipcu 2004 otworzył Muzeum Powstania Warszawskiego. 19 III 2005 r., jako pierwszy ogłosił swój zamiar ubiegania się z ramienia PiS o najwyższy urząd w wyborach prezydenckich. W pierwszej turze wyborów prezydenckich zajął drugie miejsce po Donaldzie Tusku, otrzymując 33% głosów. W drugiej turze głosowania, w dniu 23 października 2005, Lech Kaczyński otrzymał 8 257 468 głosów, co stanowiło 54,04% głosujących. Kadencja Prezydenta RP rozpoczęła się 23 XII 2005 r. i zakończyła się z chwilą śmierci w katastrofie lotniczej pod Smoleńskiem 10 IV 2010 r.

Maria Kaczyńska z domu Mackiewicz urodziła się 21 VIII 1942 r. w Machowie, w dawnej gminie Kobylnik, w pobliżu Naroczy. W 1945 r. rodzina Mackiewiczów przeniósła się z Wileńszczyzny na Ziemię Odzyskane i osiadła w Człuchowie. W 1949 Czesław Mackiewicz wyrokiem sądu został skazany na karę pięciu lat więzienia za działalność w AK (karę anulowano w wyniku amnestii), po czym utracił w zatrudnienie w nadleśnictwie i rodzina przeniósła się do położonego nieopodal Złotowa, gdzie zamieszkiwali do 1951 r. Brat Marii Kaczyńskiej, płk dr inż. Konrad Mackiewicz był pracownikiem Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych. Ojciec Marii Kaczyńskiej, Czesław, zmarł wskutek obrażeń odniesionych w wypadku drogowym. W 1955 r. Maria przeszła operację serca, którą przeprowadził prof. Leon Manteuffel-Szoegel. W latach 1957–1961 uczęszczała do I Liceum Ogólnokształcącego im. Eugeniusza Romera w Rabce, gdzie w 1961 r. uzyskała maturę. W latach 1961–1966 studiowała handel zagraniczny (specjalność: transport morski) w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Sopocie. Uzyskała tytuł zawodowy magistra nauk ekonomicznych. Znała język angielski i francuski, porozumiewała się także w językach hiszpańskim i rosyjskim. W 1976 r. poznała Lecha Kaczyńskiego, gdy pracowała naukowo w Instytucie Morskim, a on studiował. Po urlopie macierzyńskim i nie powróciła do pracy zawodowej, zaś zarabiała, jako korepetytorka i tłumaczka. Maria i Lech Kaczyńscy mieli córkę Martę urodzoną w 1980 r. Maria Kaczyńska zginęła w katastrofie lotniczej pod Smoleńskiem 10 IV 2010 r.

852. Obecna nazwa: **Skwer św. Konstantyna Wielkiego, cesarza**
uchwała nr LX/670/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Bialegostoku), dzielnica: Nr 1 – Centrum w obrębie Nr 11 – Śródmieście, przy ulicach Lipowej i Władysława Liniarskiego.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok z 1692 r. i gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Konstantyn Wielki urodził się 27 II ok. 272 r. w Niszu w dzisiejszej Serbii. Był synem cesarza Konstancjusza Chlorausy i św. Heleny. W drodze do jedynowładztwa w cesarstwie pokonał w wojnach domowych Maksencjusza i Licyniusza. Walczył przeciwko Frankom, Alamanom, Wizygotom i Sarmatom. Przekształcił dawną grecką kolonię Byzantion w nową siedzibę cesarza – Konstantynopol, który przez ponad tysiąc lat był stolicą cesarstwa wschodniego. Przeprowadził liczne reformy, które ukształtowały nowe formy ustroju społecznego, ekonomicznego i politycznego w państwie. Był pierwszym cesarzem, który przeszedł na chrześcijaństwo. Zakończył politykę prześladowań chrześcijan swojego poprzednika Dioklecjana i w 313 r. wydał edykt mediolański, proklamując swobodę wyznawania tej religii. Zmarł 22 V 337 r. Jest świętym Kościoła prawosławnego.

853. Obecna nazwa: Skwer Tamary Sołoniewicz

uchwała nr XXVIII/318/08

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tamara Sołoniewicz urodziła się 17 IX 1938 r. w Narewce. Była córką Mikołaja i Olgi. Ukończyła Liceum Ogólnokształcące w Michałowie, a następnie studia na Wydziale Filologii Polskiej na Uniwersytecie Warszawskim oraz Podyplomowe Studium Dziennikarskie. Pracowała w Telewizji Polskiej, gdzie zajmowała się reportażem. W latach dziewięćdziesiątych XX wieku współpracowała z białostockim ośrodkiem telewizyjnym. Nakręciła sporo filmów dokumentalnych na Białostocczyźnie. Jej pierwszym filmem był film o życiu Hajnówki (*Miasteczko na skraju puszczy*). Za swe filmy zdobywała też nagrody. Najbardziej znane i utytułowane jej filmy to: *Matecznik* – złoty Ekran w 1975 r., „*Antygona w stodole*” – nagroda Brązowego Lajkonika na Festiwalu Filmów Dokumentalnych w Krakowie, *Hela Pacewiczówna z Zadworzan* – srebrny Lajkonik na FFD, *Ziemia* – Gran Prix FFD, *Wąski tor* – w 1981 r. zdobyła nagrodę „Solidarności” oraz pierwszą nagrodę na Festiwalu Filmów Społeczno-Politycznych w 1984 r., *Polski podrzutek* – nagroda Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich w 1997 r. Zmarła 18 VII 2000 r.

854. Obecna nazwa: Skwer im. Ks. Henryka Szlegiera

uchwała nr XXXII/513/17

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Henryk Szlegier urodził się 11 VII 1930 r. w Białymstoku. Ukończył I Liceum Ogólnokształcące w Białymstoku. Świecenia kapłańskie otrzymał 24 VI 1956 r. z rąk biskupa Władysława Suszyńskiego. Pracował, jako wikariusz w Wasilkowie, Trzciannem i białostockiej prokatedrze (1963–1969). Był ojcem duchownym w Seminarium Duchownym, wykładowcą teologii duchowości i liturgiki, referentem ds. powołań duchownych. W diecezji był dyrektorem ds. Liturgicznej Służby Ołtarza i ds. Misyjnych. Od 1969 r. piastował urząd dyrektora diecezjalnego Papieskiego Dzieła Misyjnego Rozkrzewiania Wiary. Należał do diecezjalnego zespołu misjonarzy, duszpasterzem w Kaplicy Zgromadzenia Służebnic Matki Dobrego Pasterza przy ul. Orzeszkowej w Białymstoku, której był rektorem w latach 1983–1992 r. Był postrzegany, jako człowiek o dobrym sercu, które okazywał interesując się codziennymi problemami ludzi młodych. W 1992 r. ze względu na stan zdrowia zrezygnował ze wszystkich zajmowanych stanowisk. W 1976 r. otrzymał godność prałata papieskiego Pawła VI. Zmarł 21 V 1995 r. Został pochowany na Cmentarzu Farnym.

855. Obecna nazwa: Skwer doc. Włodzimierza Zankiewicza
uchwała nr XLII/551/2001

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2000 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Włodzimierz Zankiewicz urodził się 1 XI 1899 r. w Wołkowysku. W 1921 r. rozpoczął studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, które ukończył w 1927 r. uzyskując dyplom lekarza. Do 1934 r. pracował w miasteczku Dereczyn w powiecie słonimskim. W tymże roku przyjechał do Białegostoku i objął stanowisko lekarza domowego Ubezpieczalni Społecznej w rejonie Bojar i Dojlid. W latach 1939–1944 pracował, jako konsultant w Szpitalu Miejskim Nr 2 oraz w Szpitalu Zakaźnym i Skórno-Wenerycznym, gdzie kierował też oddziałem internistycznym Szpitala Miejskiego przy ul. Warszawskiej 27/29. Po wojnie był ordynatorem oddziału chorób wewnętrznych w tym szpitalu, następnie został jego dyrektorem. W 1956 r. uzyskał stopień docenta w Klinice Chorób Wewnętrznych Akademii Medycznej. W pracy naukowej koncentrował na problemach kardiologicznych, głównie na EKG. Jego pionierska wówczas praca z 1954 r. o EKG została wysoko oceniona w środowisku polskich kardiologów. Włodzimierz Zankiewicz zorganizował pierwszą w województwie Poradnię Kardiologiczną z nowoczesną pracownią EKG. W 1960 r. dzięki jego staraniom powstał nowy Szpital Miejskiego im. PCK przy ulicy Sienkiewicza 79. Był tam ordynatorem. Zmarł 3 VII 1970 r.

856. Obecna nazwa ulicy: Witolda Sławińskiego

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Witold Sławiński urodził się 27 XI 1888 r. w Wilnie. W 1906 r. ukończył szkołę średnią w Wilnie. Studiował we Lwowie i Moskwie i Wilnie na Wydziale Filozoficzno-Przyrodniczym. Pracował, jako asystent przy Katedrze Botaniki Ogólnej i Systematyki Roślin Uniwersytetu Wileńskiego. W 1923 r. wyjechał do Paryża. W 1938 r. obronił doktora na Uniwersytecie Poznańskim. W 1937 r. powrócił do Polski i otrzymał kierownictwo Katedry Botaniki Stosowanej na Politechnice Warszawskiej. Prowadził wykłady na wydziałach chemicznych i inżynierii. Przez jakiś czas w dalszym ciągu zgłębiał fitosocjologię i opracowywał zdobyte za granicą materiały. W 1939 r. obronił pracę habilitacyjną na Wydziale Przyrodniczym Uniwersytetu Poznańskiego. Podczas okupacji niemieckiej Witold Sławiński brał udział w tajnym nauczaniu. Po zakończeniu II wojny światowej wykładał Witold Sławiński wykładał w Poznaniu, Lublinie i Warszawie. 1 VIII 1950 r. uzyskał stopień profesora zwyczajnego w Akademii Medycznej w Białymstoku. Był też kierownikiem Katedry Ekologii Roślin w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Pozostawił po sobie ok. 85 prac naukowych. Oprócz tego był promotorem ponad 40 opracowań naukowych powstałych na Akademii Medycznej w Białymstoku. Profesor zorganizował w Białymstoku, Oddział Polskiego Towarzystwa Botanicznego. W 1953 r. zorganizował Ogólnopolski Zjazd Polskiego Towarzystwa Botanicznego. Był też wiceprzewodniczącym białostockiego oddziału Polskiego Towarzystwa Historycznego. Brał udział w pracach Kompleksowej Ekspedycji Jaćwieskiej. Witold Sławiński został też pierwszym prezesem Białostockiego Towarzystwa Naukowego. Zainteresowały go złoża borowin. Znalazł je w Puszczy Knyszyńskiej, okalającej Supraśl. Był to m.in. wynik badania torfowiska wysokiego Gorbacz koło Michałowa. W 1960 r. profesor Witold Sławiński przeszedł na emeryturę. Zmarł 4 IX 1962 r. w Białymstoku. Był odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Odznaką za Wzorową Pracę w Służbie Zdrowia.

857. Obecna nazwa ulicy: Słoneczna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1934 r. notariusz Gąsiorowski nr repertorium 1178.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie majątku państwowego Swoboda, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

858. Obecna nazwa ulicy: Słonecznikowa
uchwała nr IV/29/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r. oraz wsi Klepacze, włączonych w 1954 r., ulica nowo utworzona w 1985 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

859. Obecna nazwa ulicy: Słonimska
brak uchwały o nadaniu nazwy Gogolewska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Gogolewska nowa nazwa: Słonimska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1906 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 99 k. 116-128.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

860. Obecna nazwa ulicy: Słowacka
uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

861. Obecna nazwa ulicy: Juliusza Słowackiego

brak uchwały

Wczesniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1920 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 4162.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Juliusz Słowacki urodził się 4 IX 1809 r. w Krzemieńcu. Juliusz już w dzieciństwie poznał m.in. Adama Mickiewicza i Ludwikę Śniadecką, w której się bez wzajemności zakochał. Po ukończeniu studiów prawniczych w Wilnie powrócił do Krzemieńca, gdzie kilka miesięcy przebywał z matką. W lutym 1829 r. przyjechał do Warszawy, gdzie został aplikantem w Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu. Wtedy też w roczniku *Melitele* zadebiutował bezimiennie powieścią poetycką *Hugo*. Po wybuchu powstania listopadowego poeta, niezdolny do służby liniowej pracował w powstańczym Biurze Dyplomatycznym księcia Adama Czartoryskiego. W marcu 1831 r. wyjechał do Drezna. Potem z pilnymi listami Rządu Narodowego udał się do Paryża, a następnie do Londynu. Pod koniec 1832 r. Słowacki podjął decyzję o wyjeździe do Szwajcarii. W 1833 r. wydał trzeci tom *Poezji*. W lutym 1836 r. Słowacki opuścił Szwajcarię i udał się do Marsylii, potem do Rzymu. Tu spotkał Zygmunta Krasińskiego. W latach 1836-1837 podróżował po Grecji, Egipcie, Palestynie i Syrii. Po podróżach zamieszkał w Paryżu, gdzie poznał Andrzeja Towiańskiego. Zmarł 3 IV 1849 r. w Paryżu. Został pochowany na paryskim Cmentarzu Montmartre. W 1927 r. Jego prochy przywieziono do Polski i spoczęły obok Adama Mickiewicza w Krypcie Wieszców Narodowych w Katedrze na Wawelu. Juliusz Słowacki pozostawił po sobie 13 dramatów, blisko 20 poematów, setki wierszy, listów oraz jedną powieść. Opublikował m.in.: *Poezje, Hugo, Maria Stuart, Mnich, Konrad Wallenrod, W Szwajcarii, Rozłączenie, Anelli, Ojciec zadżumionych, Wacław, Balladyna, Lilia Weneda, Genезis z Ducha, Król – Duch, Samuel Zborowski, Kordian, Horsztyński, Mazepa, Książdz Marek, Sen srebrny Saloemi, Beniowski*.

862. Obecna nazwa ulicy: Słoweńska

uchwała nr XXVII/338/2000

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2000 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

863. Obecna nazwa ulicy: Słowicza

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

864. Obecna nazwa ulicy: Jana III Sobieskiego

brak uchwały o nadaniu nazwy Suworowska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Suworowska nowa nazwa: Sobieskiego. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1901 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 86, k. 456-466.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan III Sobieski urodził się 17 VIII 1629 r. w Olesku w województwie ruskim. Naukę pobierał w Collegium Nowodworskiego w Krakowie, następnie uczęszczał do Akademii Krakowskiej. W 1646 r. z bratem Markiem wyruszyli w podróż po zachodniej Europie. Zwiedzili Niemcy, Francję, Niderlandy a także Londyn i Rzym. W czasie powstania Bohdana Chmielnickiego w 1648 r. Sobieski walczył na czele własnej chorągwi po Zborowem i Beresteczkiem. Pod Batohem zginął jego brat Marek. W 1654 r. Sobieski walczył pod Ochmatowem. W 1655 r. w czasie potopu szwedzkiego poddał się pod protekcję Karola X Gustawa. Szybko jednak powrócił w szeregi wojsk Jana Kazimierza. W listopadzie 1661 r. po śmierci matki i ugodzie z siostrą podzielił majątek i stał się w pełni samodzielny na scenie politycznej Rzeczypospolitej. W 1664 r. objął Urząd Marszałka Wielkiego. W rok później po śmierci Jana Zamoyskiego pojął za żonę Marysieńkę. 11 VII 1666 r. w bitwie pod Mątłami (bratobójczo starli się regaliści z republikanami) odium klęski spadło w dużej mierze na Sobieskiego, na którego wpadli uciekający z pola bitwy żołnierze i zepchnęli go do rzeki. W dniach 6-16 X 1667 r. w bitwie pod Podhajcami Jan Sobieski powstrzymał połączone siły tatarsko – kozackie. 5 II 1668 r. Jan Kazimierz nominował Jana Sobieskiego na hetmana wielkiego koronnego. W 1671 r. odniósł zwycięstwa nad Tatarami pod Braclawiem i Kalnikiem. W 1672 r. Turcy zdobyli Kamieniec Podolski. Wojna zakończyła się niekorzystnym dla Polski traktatem w Buczaczu, którego trochę złagodziło zwycięstwo Sobieskiego pod Chocimiem. Zwycięstwo dało mu królewską koronę. Rządził, jako Jan III Sobieski. Po wstąpieniu na tron zawarł w Jaworowie tajne przymierze z Francją. Przeciwno temu sojuszowi wystąpiła grupa magnatów, pozostająca pod

wpływami Brandenburgii i Austrii oraz Stolica Apostolska. Pod naciskiem tych sił król zawarł polsko-austriackie przymierze zaczepno-odporne, które przyniosło zwycięstwo nad Turkami pod Wiedniem w 1683 r. Potem były jednak dwie nieudane wyprawy przeciwko zhołdowanej przez Turków Mołdawii. W 1686 r. Sobieski zawarł z Rosją pokój wieczysty. Należał do najwybitniejszych wodzów Rzeczypospolitej. Był także mecenasem kultury i sztuki. Zmarł 17 VI 1796 r. w Wilanowie.

865. Obecna nazwa ulicy: Sobolewska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1930 r. notariusz Bednarski, nr rep. 111.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

866. Obecna nazwa ulicy: Sokola

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

867. Obecna nazwa ulicy: Sokólska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z lat 1927–1928; Okręgowa Komisja Wyborcza do Sejmu i Senatu w Białymstoku, sygn. 2.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

868. Obecna nazwa ulicy: Solnicka

uchwała nr LII/602/05

Wczesniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Solnicka

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem I stycznia 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

869. Obecna nazwa: Błogosławionego Księdza Michała Sopoćki

uchwała nr XLI/621/17

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: zyciorys patrona pod poz. 666.

870. Obecna nazwa ulicy: Generała Stanisława Sosabowskiego

uchwała nr LI/589/13

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w związku z wybudowaniem przedłużenia ulicy gen. Władysława Andersa na odcinku od ulicy Wasilkowskiej w kierunku granic Białegostoku. Nowa droga swoim zasięgiem obejmowała ulicę 27 lipca oraz część ulicy Zacisze. Pozbawiono nazwy części dotychczasowego przebiegu ulic: Wasilkowskiej, Pustej, Kaprańskiej, Zacisze, Dolistowskiej, gen. Władysława Andersa, księdza Aleksandra Syczewskiego, Ofiar Majdanka i ulicy Konstantego Ciołkowskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda i Jaroszkówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok oraz gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych w XIX w. Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Generał Stanisław Sosabowski urodził się 8 V 1892 r. w Stanisławowie. W 1911 r. wstąpił w szeregi Polskich Drużyn Strzeleckich. W sierpniu 1914, w czasie mobilizacji był kapralem w austriackim 58 Pułku Piechoty w Stanisławowie. Pułk w czasie pokoju wchodził w skład 30 Dy-

wizji Piechoty XI Korpusu, a po przeprowadzeniu mobilizacji został włączony do XXII Brygady 11 Dywizji Piechoty. Na początku października, w rejonie twierdzy Przemysł przeszedł swój chrzest bojowy. W czasie walk na froncie awansował do stopnia starszego sierżanta. Na początku 1918 r., na własną prośbę, przeniesiony został do Lublina i przydzielony do Generalnego Gubernatorstwa. W tym okresie awansował do stopnia porucznika i nawiązał kontakt z komendantem lubelskiego okręgu Polskiej Organizacji Wojskowej, Stanisławem Burhardt-Bukackim. 1 XI 1918 r. został kierownikiem Komisji Likwidacyjnej byłego austriackiego Generalnego Gubernatorstwa w Lublinie. 15 listopada awansował do stopnia kapitana. 1 I 1919 r. został przeniesiony do Warszawy i przydzielony do Głównego Urzędu Likwidacyjnego w Ministerstwie Spraw Wojskowych. Z powodu kontuzji kolana nie brał bezpośredniego udziału w wojnie polsko-bolszewickiej i wojnie polsko-ukraińskiej. Od 1 III 1920 r. do 15 III 1921 r. pełnił służbę w Oddziale IV Zaopatrzania i Komunikacji Sztabu Ministerstwa Spraw Wojskowych, kierowanym przez płk. Jana Niesiołowskiego. 3 V 1922 r. został zweryfikowany w stopniu majora ze starszeństwem W 1923 r. ukończył kurs Wyższej Szkoły Wojennej w Warszawie. W 1925 r. został wykładowcą na tej uczelni. 26 IV 1928 r. został wyznaczony na stanowisko zastępcy dowódcy 3 Pułku Strzelców Podhalańskich. W grudniu 1929 r. został przeniesiony do Wyższej Szkoły Wojennej w Warszawie. W 1937 r. objął dowództwo 9 Pułku Piechoty Legionów w Zamościu. W 1939 r. objął dowództwo 21 Warszawskiego Pułku Piechoty „Dzieci Warszawy”. Sosabowski, któremu udało się uniknąć niewoli, współzałożył Służbę Zwycięstwu Polski. Przedostał się do Paryża w charakterze jej delegata i tam działał w służbie tworzącej się armii polskiej. W lutym 1940 r. został wyznaczony na stanowisko dowódcy piechoty dywizyjnej 1 Dywizji Piechoty, która została przemianowana na 1 Dywizję Grenadierów. W kwietniu 1940 r. został wyznaczony na stanowisko dowódcy piechoty dywizyjnej 4 Dywizji Piechoty. Po dotarciu do Wielkiej Brytanii Sosabowski zgłosił się do polskiego sztabu, gdzie otrzymał przydział na dowódcę formującej się właśnie 4 Brygady Kadrowej Strzelców. Współtworzył 1 Samodzielną Brygadę Spadochronową w Wielkiej Brytanii. We wrześniu 1943 gen. Frederick Browning złożył płk. Sosabowskiemu propozycję objęcia dowództwa brytyjsko-polskiej dywizji spadochronowej. Sosabowski odmówił. 15 VI 1944 r. płk Sosabowski awansował do stopnia generała brygady. Brał udział w nieudanym desancie alianckim w Holandii. Pod koniec wojny oraz kilka lat po niej Stanisław Sosabowski pracował, jako inspektor jednostek etapowych i wartowniczych w Wielkiej Brytanii. W 1946 r. rząd polski pozbawił obywatelstwa polskiego żołnierzy Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, także i jego. Sosabowski pozostał na emigracji. Zmarł 25 IX 1967 r. w Londynie. W 1969 r. spadochroniarze generała przywieźli jego prochy do Polski, gdzie spoczęły – zgodnie z jego wolą – na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie.

871. Obecna nazwa ulicy: Sosnowa

brak uchwał o nadaniu nazw Kładbiszczańska i Sosnowa

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Kładbiszczańska i Sosnowa nowa nazwa: Sosnowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Kładbiszczańska z 1867 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 1, k. 55.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok i gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

872. Obecna nazwa ulicy: Oskara Sosnowskiego

uchwała nr XXXII/363/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r. z części przebiegu ulic: Sosnowej, Kijowskiej, Grunwaldzkiej i Angielskiej.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok oraz gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Oskar Sosnowski urodził się 6 XI 1880 r. w Warszawie. W latach 1898–1902 studiował na Wydziale Inżynieryjno-Budowlanym w Instytucie Politechnicznym w Warszawie. Po studiach zdobywał doświadczenie w pracowni słynnego architekta Józefa Piusa Dziekońskiego. W 1914 r. został profesorem Politechniki Lwowskiej, lecz jego pracę przerwał wybuch I wojny. Sosnowski służył w armii rosyjskiej. Po wojnie kierował Kursem Odbudowy w Ministerstwie Robót Publicznych i wykładał historię architektury na Politechnice Warszawskiej. Z jego inicjatywy utworzono tam Zakład Architektury Polskiej. Działalność Zakładu obejmowała inwentaryzację i pomiary architektury ludowej (między innymi na terenie Województwa Białostockiego). W 1924 r. zaprojektował neobarokowy kościół św. Agnieszki w Goniądzu. W 1925 r. obronił rozprawę doktorską. W 1926 r. zaprojektował „Świątynię Opatrzności Bożej w Białymstoku”. Prace budowlane rozpoczęto w 1927 a zakończono po śmierci Sosnowskiego w 1945 r. Kościół ostatecznie pod wezwaniem św. Rocha został zbudowany w stylu modernistyczno-ekspresjonistycznym na planie ośmioboku do dziś jest uznawany za jedną z najwybitniejszych budowli sakralnych dwudziestolecia międzywojennego. W 1929 r. Sosnowski zainicjował serię wydawnictw pod tytułem „Studia do dziejów Sztuki w Polsce” wydawał czasopismo „Biuletyn Naukowy” a nawet pojawiał się w Polskim Radiu. W latach przedwojennych zajmował się malarstwem, rzeźbiarstwem czy muzyką. W 1937 r. rozpoczął realizację kościoła św. Andrzeja Boboli w Starosielcach. Jego budowa została ukończona w 1959 r. W czasie wojny postanowił zamieszkać w gmachu Wydziału Architektury, aby zaopiekować się tamtejszymi zbiorami. Oskar Sosnowski zginął 24 IX 1939 r., raniony odłamkiem pocisku na dziedzińcu Wydziału podczas ratowania archiwum z inwentaryzacjami polskiej architektury. Aby uczcić pamięć Oskara Sosnowskiego, nazwano w Białymstoku jego imieniem ulicę, przy której mieści się Wydział Architektury Politechniki Białostockiej.

873. Obecna nazwa ulicy: Sowia

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1934 r. notariusz Szczepiński nr repertorium 479.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

874. Obecna nazwa ulicy: Generała Józefa Sowińskiego

uchwała nr XVII/224/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Sowiński urodził się 15 III 1777 r. w Warszawie. Uczył się w Szkole Rycerskiej. Walczył w insurekcji kościuszkowskiej. W latach 1799–1811 był żołnierzem armii pruskiej, gdzie awansował na stopień porucznika. Walczył w armii Księstwa Warszawskiego. Wziął udział w wyprawie na Moskwę, gdzie został ranny w nogę. Dostał się do niewoli rosyjskiej, z której został uwolniony w 1813 r. Za walki w Rosji został odznaczony krzyżem *Virtuti Militari*. W 1820 r. awansował na stopień pułkownika. W czasie powstania listopadowego został dowódcą artylerii garnizonu warszawskiego. W lipcu 1831 r. mianowano go dowódcą reduty na Woli. W sierpniu 1831 r. został generałem brygady. Zginął 6 IX 1831 r. w czasie ataku oddziałów rosyjskich na redutę na Woli. Po śmierci stał się jednym z bohaterów narodowych.

875. Obecna nazwa ulicy: Sowlańska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Na niemieckim planie miasta z 1942 r. (sygn. 139) Stieglitzweg. Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy Sowlańska z 1951 r.: książki ewidencyjne nieruchomości.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki oraz majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

876. Obecna nazwa ulicy: Spacerowa

brak uchwały o nadaniu nazwy Piechotna

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Piechotna nowa nazwa: Spacerowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1913 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 123, k. 47.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

877. Obecna nazwa ulicy: Spokojna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1934, nr hipoteczny 2233, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

878. Obecna nazwa ulicy: Sporna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z lat 1927–1928; Okręgowa Komisja Wyborcza do Sejmu i Senatu w Białymstoku, sygn. 2.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

879. Obecna nazwa ulicy: Spółdzielcza

brak uchwały o nadaniu nazwy Ossorgińska, uchwała nr 172 (protokół nr 57/IV/1949)

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Ossorgińska nowa nazwa: Giełdowa. Od 1949 r. Spółdzielcza. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1914 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 126, k. 157-172.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

880. Obecna nazwa ulicy: Leopolda Staffa

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Leopold Staff **urodził** się 14 XI 1878 r. we Lwowie. W latach 1897-1901 studiował prawo, filozofię i romanistykę na Uniwersytecie we Lwowie. Był on przez kilkanaście lat przełomu XIX i XX wieku uczestnikiem poetyckich spotkań i dyskusji lwowskiej grupy *Płatenicy*. Do grupy tej należeli oprócz Staffa Ostap Ortwin, Jan Ruffer, Jan Kasprowicz, Edward Porębowicz. W latach 1901–1903 Staff przebywał we Francji i we Włoszech. W czasie I wojny światowej mieszkał w Charkowie. Po odzyskaniu niepodległości zamieszkał w Warszawie. Redagował Nowy Przegląd Literatury i Sztuki. Od 1933 r. pełnił funkcję wiceprezesa Polskiej Akademii Literatury. W czasie okupacji niemieckiej przebywał w Warszawie. Po zakończeniu II wojny światowej wyjechał do Krakowa. Do Warszawy powrócił w 1949 r. Zmarł 31 V 1957 r. w Skarżysku Kamiennej. Pochowany został na Powązkach. Napisał m.in.: *Szumiąca muszla*, *Wysokie drzewa*, *Ucho igielne*, *Ścieżki polne*, *Sny o potędze*, *W cieniu miecza*, *Barwa miodu*, *Wiersze wojenne*, *Martwa pogoda*, *Skarb*, *Godiwa*, *Południca*.

881. Obecna nazwa ulicy: Stalowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z 1927 r., nr hipoteczny 1175, repertorium ksiąg hipotecznych

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

882. Obecna nazwa ulicy: Starobojska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Starobojska nowa nazwa: Starobojska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1867 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn., 1 k. 56-57.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

883. Obecna nazwa ulicy: Starosielce

Uchwała nr XXVI/577/17

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1934 r. nr repertorium 1389, notariusz Urbanowicz. W 2017 r. status prawny ulicy uregulowano zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r., przed włączeniem droga w ww. wsi.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

884. Obecna nazwa ulicy: Staszica

brak uchwały o nadaniu nazwy Stołypinska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Stołypinska nowa nazwa: Staszycyca. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1907 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 101, k. 247-259.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Staszic urodził się 6 XI 1755 r. w Pile. W 1775 r. został wyświęcony na księdza. Wykształcenie pogłębiał w Niemczech i we Francji. Podróżował po Polsce prowadząc badania geologiczne. Był zwolennikiem reform I Rzeczypospolitej. Od 1818 r. był prezesem Towarzystwa

Przyjaciół Nauk. W 1825 r. opublikował informacje o Karkonoszach i Górach Izerskich. Był inicjatorem powstania Staropolskiego Okręgu Przemysłowego. Od 1824 był ministrem stanu Królestwa Polskiego W 1816 r. został odznaczony Orderem Orła Białego i Orderem Świętego Stanisława. Zmarł 20 I 1825 r. w Warszawie. Napisał m.in.: *Uwagi nad życie Jana Zamoyskiego, Przestrogi dla Polak, O ziemorództwie gór dawnej Sarmacji, potem Polski, O ziemorództwie Karpatów i innych gór i równin Polski, Myśli o równowadze politycznej Europy, O przyczynach szkodliwości Żydów, Ród Ludzki, O statystyce Polski.*

885. Obecna nazwa ulicy: Stawowa

brak uchwały

Wczesniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1928 r. notariusz Kurmanowicz, nr rep. 4338.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

886. Obecna nazwa ulicy: prof. Andrzeja Stelmachowskiego

Uchwała nr XXI/308/16

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2016 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki, Zawady, ulica nowo utworzona w 2016 r.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r. Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Andrzej Stelmachowski urodził się 28 I 1925 r. w Poznaniu. W okresie okupacji był żołnierzem Armii Krajowej. W 1947 r. ukończył studia prawnicze na Uniwersytecie Poznańskim. Pracował, jako asystent na Wydziale Prawa Uniwersytetu Poznańskiego (1947–1950) oraz na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego (1950–1962). W latach 1962–1969 był wykładowcą na Uniwersytecie Wrocławskim. W 1969 r. powrócił na Uniwersytet Warszawski. Od 1970 r. wykładał również w Akademii Teologii Katolickiej. Był także kierownikiem Zakładu Prawa Cywilnego Filii UW w Białymstoku. W 1962 r. został profesorem nadzwyczajnym, a w 1973 r. zwyczajnym. Specjalizował się w prawie cywilnym i prawie rolnym. Był autorem ponad 160 publikacji książkowych, rozpraw i artykułów. W latach 1948–1980 należał do Związku Nauczycielstwa Polskiego. Od 1975 r. był członkiem Prymasowskiej Rady Budowy Kościołów. W 1980 r. został doradcą Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego w Gdańsku. Następnie pełnił funkcję eksperta Ośrodka Prac Społeczno-Zawodowych przy Ko-

misji Krajowej NSZZ „Solidarność”. W 1981 r. był również doradcą NSZZ Rolników Indywidualnych „Solidarność”. W latach 1982–1985 był przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego Kościelnej Fundacji na Rzecz Rolnictwa. W latach 1984–1989 był członkiem komisji Episkopatu Polski „Iustitia et Pax”. Od 1987 r. do 1990 r. zajmował stanowisko prezesa warszawskiego Klubu Inteligencji Katolickiej, z którym związany był od 1972 r. Odegrał ważną rolę w przygotowaniach Okrąglego Stołu. W grudniu 1988 r. został członkiem Komitetu Obywatelskiego przy Przewodniczącym NSZZ „Solidarność” Lechu Wałęsie, w którym pełnił funkcję przewodniczącego komisji wsi i rolnictwa. W wyborach czerwcowych w 1989 r. kandydat na senatora rekomendowany przez Komitet Obywatelski „Solidarność” Ziemi Białostockiej. Uzyskał mandat senatora, a następnie został marszałkiem Senatu. W latach 1991–1992 sprawował urząd ministra edukacji narodowej w rządzie Jana Olszewskiego. W latach 1990–2008 był prezesem Krajowej Rady Stowarzyszenia „Wspólnota Polska”, zajmującego się sprawami Polonii i Polaków za granicą. Później pełnił funkcję honorowego prezesa Wspólnoty. Od lutego 2007 r. był doradcą prezydenta RP. Zmarł 6 IV 2009 r. w Warszawie.

887. Obecna nazwa ulicy: Stepowa

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

888. Obecna nazwa ulicy: Sterowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Sterowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

889. Obecna nazwa ulicy: Stoczni Gdańskiej

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Stoczni Gdańskiej.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; przed włączeniem ul. Stoczni Gdańskiej

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stocznia Gdańska była jedną z największych polskich stoczni. Powstała po 1945 r. Stocznia Gdańska w ciągu swojej działalności zbudowała ponad 1000 w pełni wyposażonych statków pełnomorskich, kontenerowców, statków pasażerskich i żaglowców. W grudniu 1970 r. na jej terenie sfumiono robotnicze protesty w trakcie, których funkcjonariusze MO zamordowali trzech stoczniowców. Stocznia jest także kolebką NSZZ „Solidarność”. 31 VIII 1980 r. podpisano tu porozumienia sierpniowe. 1 XI 1988 r. mimo dobrych wyników ekonomicznych Stocznia Gdańska została postawiona w stan likwidacji przez ekipę premiera Mieczysława Rakowskiego. W 1990 r. została przedstawiona na zasady rynkowe, drastycznie zmieniła się sytuacja finansowa stoczni. Z powodu narastającego zadłużenia i niewypłacalności w dniu 8 VIII 1996 r. Sąd Rejonowy w Gdańsku ogłosił upadłość spółki.

890. Obecna nazwa ulicy: Stokrotki

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Słoneczna

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

891. Obecna nazwa ulicy: Stołeczna

brak uchwały o nadaniu nazwy Stołeczka

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Stołeczka nowa nazwa: Stołeczna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1886 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 10, k. 337-345.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy:

892. Obecna nazwa ulicy: Storczykowa

uchwała nr XII/96/86; uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r. W latach 1986–1989 ulica Ryszarda Kraški.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

893. Obecna nazwa ulicy: Strażacka

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie kolonii wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

894. Obecna nazwa ulicy: Stroma

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

895. Obecna nazwa ulicy: Andrzeja Struga

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Andrzej Strug [Tadeusz Gałecki] – urodził się 28 XI 1871 r. w Lublinie. Studiował w Instytucie Rolnictwa i Leśnictwa

w Puławach. W 1897 r. został aresztowany i zesłany w głąb Rosji. Po powrocie do kraju studiował na Uniwersytecie Jagiellońskim. W 1907 r. był zmuszony wyjechać do Paryża. W czasie I wojny światowej walczył w szeregach legionów Józefa Piłsudskiego. W 1918 r. był wiceministrem propagandy w rządzie Ignacego Daszyńskiego. W 1928 r. został senatorem. W 1934 r. został prezesem Ligi Obrony Praw Człowieka i Obywatela. Protestując przeciwko procesowi brzeskiemu nie przyjął członkostwa Polskiej Akademii Literatury. Był też masonem. Zmarł 9 XII 1937 r. w Warszawie. Napisał m.in.: *Ludzie podziemi*, *Jutro*, *Dzieje jednego pocisku*, *Ojcowie nasi*, *Portret*, *Pieniądz*, *Chimera*, *Wyspa zapomnienia*, *Odznaka za wierną służbę*, *Mogiła nieznanego żołnierza*, *Pokolenie Marka Świdy*, *Wielki dzień – Kronika niedoszłych wydarzeń*, *Pisma*, *Żółty Krzyż*.

896. Obecna nazwa ulicy: Strumykowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Strumykowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 stycznia 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

897. Obecna nazwa ulicy: Strusia

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

898. Obecna nazwa ulicy: Strzelecka

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1939 r. notariusz Kołdrasiński nr repertorium 363.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

899. Obecna nazwa ulicy: Studzienna

uchwała nr 4/39, uchwała nr XIII/96/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r. i przedłużona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

900. Obecna nazwa ulicy: Majora Henryka Sucharskiego

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Henryk Sucharski urodził się 12 XI 1898 r. w Gręboszowie. Służbę wojskową rozpoczął w 1917 r. w armii austriackiej. W 1918 r. ukończył Rezerwową Szkołę Oficerską w Opatowie. Walczył w wojnie polsko-bolszewickiej. Awansował na stopień podporucznika. Za męstwo odznaczony został Srebrnym Krzyżem *Virtuti Militari* i Krzyżem *Walecznych*. W 1922 r. został awansowany na stopień porucznika, w 1928 r. na stopień kapitana, a w 1938 r. na stopień majora. W 1938 r. został komendantem Składnicy *Tranzytovej* na *Westerplatte*. Bohatersko bronił placówki przez siedem dni. Skapitulował 7 IX 1939 r. W uznaniu bohaterstwa załogi *Westerplatte* dowództwo niemieckie pozwoliło majorowi Henrykowi Sucharskiemu odejść do niewoli z szablą przy boku. W wyniku pomyłki Niemców wręczono mu jednak nie jego własną szablę. Broń odebrano mu jednak zaraz po dotarciu do pierwszego obozu. Do marca 1945 r. przebywał w niemieckiej niewoli. Przedostał się do II Korpusu Polskiego we Włoszech. 30 VIII 1946 r. zmarł na zapalenie otrzewnej w szpitalu w Neapolu. 21 VIII 1971 r. urnę z prochami sprowadzono do Polski i złożono na *Westerplatte*.

901. Obecna nazwa ulicy: Księdza Stanisława Suchowolca

brak uchwały, uchwała nr XXI/145/91

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1991 ulica *Dojlidy Fabryczne*.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: *Dojlidy*

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Suchowolec urodził się 13 V 1958 r. w Białymstoku. W 1977 r. wstąpił do seminarium. Świecenia kapłańskie otrzymał 11 VI 1983 r. był wikariuszem w Suchowoli. Założył izbę Pamięci zamordowanego ks. Jerzego Popiełuszki a na cmentarzu wybudował jego symboliczny grób. Był opiekunem duchowym jego rodziców. W połowie lat osiemdziesiątych organizował w Suchowoli uroczyste Msze święte w intencji Ojczyzny, na które przybywali wierni nie tylko z Białegostoku, ale także w Warszawy i innych miast Polski. Za swą działalność polityczną był szykanowany przez SB. W lipcu 1986 r. przeniesiony został do parafii w Dojlidach, gdzie dalej prowadził swa niepodległościową działalność. 30 I 1989 r. ciało zamordowanego wikarego odnaleziono w jego mieszkaniu na plebanii. Sekcja zwłok wykazała, że zgon nastąpił na skutek zatrucia tlenkiem węgla spowodowanego pożarem niesprawnego piecyka. Prokuratura umorzyła dochodzenie z powodu braku dowodów. W 1992 r. rozpoczęto w tej sprawie nowe śledztwo. Białostocka prokuratura ogłosiła we wrześniu 1992 r., że przyczyną pożaru w mieszkaniu, a w konsekwencji powodem śmierci księdza Stanisława Suchowolca, było podpalenie. W sierpniu 1993 r. z powodu nieustalenia sprawców postępowanie umorzono. 30 I 2006 r. prokuratorzy z Instytutu Pamięci Narodowej orzekli, iż ksiądz Stanisław Suchowolec został zamordowany na skutek działania Służby Bezpieczeństwa. Obecnie toczy się kolejne śledztwo w sprawie śmierci księdza.

902. Obecna nazwa ulicy: Sukienna

brak uchwał o nadaniu nazw Wieczorkowski Zaulek i Pożarny Zaulek, uchwała Nr V/16/74, uchwała nr XII/106/90

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Wieczorkowski Zaulek i Pożarny Zaulek nowa nazwa: Sukienna. Od 1974 r. Stanisława Juchnickiego, od 1990 r. Sukienna.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek i dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

903. Gen. Nikodema Sulika

uchwała nr LI/589/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w związku z wybudowaniem przedłużenia ulicy gen. Władysława Andersa na odcinku od ulicy Wasilkowskiej w kierunku granic Białegostoku. Nowa droga swoim zasięgiem obejmowała ulicę 27 lipca oraz część ulicy Zacisze. Pozbawiono nazwy: części dotychczasowego przebiegu ulic:

Wasilkowskiej, Pustej, Kaprałskiej, Zacisze, Dolistowskiej, gen. Władysława Andersa, księdza Aleksandra Syczewskiego, Ofiar Majdanka i ulicy Konstantego Ciołkowskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda i Jarosówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok oraz gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych w XIX w. Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Generał Nikodem Sulik urodził się 15 VIII 1893 r. we wsi Kamienna Stara koło Sokółki. Początkowo uczył się w domu, a następnie w Grodnie. W 1911 r. Sulik wyjechał do Petersburga w celu kontynuowania nauki. Miał tam wstąpić do seminarium duchownego, ale zmienił decyzję i trafił do gimnazjum Św. Katarzyny, które ukończył w 1915 r. Po zakończeniu nauki został Sulik wcielony do armii rosyjskiej. Skierowano go do Włodzimierskiej Szkoły Wojskowej w Petersburgu, gdzie ukończył 4-miesięczny kurs w oficerskiej szkole piechoty. 1 X 1915 r. Sulik został chorążym i wysłano go na Syberię Zachodnią. Tam w Czelabińsku otrzymał przydział, jako oficer młodszy do 3 kompanii 163 Batalionu Zapasowego. W grudniu 1915 r. Nikodem Sulik odszedł wraz ze swoim pododdziałem na front Wołyński. Służył tam kolejno w 7 Batalionie Marszowym w Starym Konstantynowie i 133 symferopolskiego pułku piechoty, jako oficer młodszy 13 kompanii piechoty. Za swoją postawę w ogniu walk (odznaczył się szczególnie w bitwie pod Załowcami w Galicji, 23 VII 1916 r. został udekorowany jednym z najwyższych odznaczeń wojskowych Cesarstwa Rosyjskiego – „Złotym Orderem Św. Jerzego”. 23 VII 1916 r. został poważnie ranny i w związku z tym na pięć i pół miesiąca trafił do szpitala w Petersburgu. W styczniu 1917 r. Sulik powrócił do pułku stacjonującego w Rumunii, otrzymując przydział do kompanii karabinów maszynowych. Na froncie rumuńskim przebywał do czerwca 1918 r. z przerwą na siedmiomiesięczny pobyt w szpitalu na Krymie. Z Rumunii udał się do Mohylewa na Białorusi pragnąc trafić do I Korpusu Polskiego pod dowództwem gen. Józefa Dowbor – Muśnickiego. Zamiaru tego nie udało mu się zrealizować, powrócił, więc w rodzinne strony. Sulik szybko włączył się w pracę Samoobrony Ziemi Grodzieńskiej dowodzonej przez gen. Mikołaja Sulewskiego. Podejmując działania w Samoobronie Sulik zorganizował niewielki oddział wojskowy, z którym obsadził Różanynek w chwili wycofywania się Niemców. Oddział polski został rozproszony, a Nikodem Sulik aresztowany był przez Niemców. Dzięki interwencji gen. Sulewskiego został on wkrótce zwolniony i mianowano go szefem polskiej komendantury w Nowym Dworze. Tam też Sulik zorganizował kompanię wojska. W styczniu 1919 r. przekazał ją następcy, a sam udał się do Dywizji Litewsko-Białoruskiej formującej się w Ostrowi Mazowieckiej. 25 I 1919 r., rozkazem gen. Wacława Iwaszkiewicza został przydzielony do Białostockiego Pułku Strzelców. Podporucznik Nikodem Sulik brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej, tocząc ze swoim pułkiem ciężkie boje z Armią Czerwoną podczas ofensywy na Baranowicze – Nowogródek. Odznaczył się m.in. w walkach pod Cieszewłą, Borysowem, Lasatowszczyzną. Tam został ranny w nogę i szyję. Za swoje dokonania bojowe został odznaczony Krzyżem Walecznych oraz Krzyżem Srebrnym Orderu Wojskowego Virtuti Militari. Oprócz odznaczeń otrzymał także awans do stopnia porucznika. W ramach Dywizji Litewsko-

Białoruskiej wziął także udział w buncie generała Lucjana Żeligowskiego i zajęciu Wilna we wrześniu 1920 r. Po zakończeniu wojny polsko-bolszewickiej przez kilka miesięcy 1921 r. pełnił obowiązki adiutanta XL Brygady Piechoty dowodzonej przez płk. Stefana Paślawskiego. W latach 1922–1926 był oficerem w sztabie 29 Dywizji Piechoty. Pełniąc obowiązki na tym stanowisku pozostawał oficerem nadetatowym 41 Suwalskiego Pułku Piechoty. W latach 1926–1927 był dowódcą kompanii w 76 Pułku Piechoty stacjonującym w Lidzie. W latach 1933–1935 był dowódcą Batalionu Korpusu Ochrony Pogranicza „Dederkały, od maja 1935 r. do kwietnia 1937 r. dowódcą batalionu KOP „Stołpce, a następnie „Baranowicze”. W latach 1937–1939 był dowódcą Batalionu Fortecznego KOP „Sarny”, a następnie pułku KOP „Sarny”. W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył z nacierającą ze wschodu Armią Czerwoną w składzie zgrupowania Korpusu Obrony Pogranicza gen. Wilhelma Orlik-Rückemanna. Szlak bojowy zakończył w pierwszych dniach października pod Kockiem. Po zakończeniu walk nie poszedł do niewoli, lecz rozpoczął działalność konspiracyjną. W listopadzie 1939 r. został mianowany zastępcą płk Janusza Gała Dyka, komendanta Okręgu Służby Zwycięstwu Polski w Wilnie. W grudniu tego roku wyznaczony został na stanowisko komendanta Okręgu Wilno Związku Walki Zbrojnej. W konspiracji działał pod pseudonimami „Ładyna”, „Jodko”, „Karol”, „Sarnowski. 13 IV 1941 r. Nikodem Sulik został aresztowany przez NKWD. Więziony był w więzieniu nr 1 przy ul. Ofiarnej, w moskiewskim Lefortowie, na Łubiance i Butyrkach. 29 VII 1941 r. został skazany na karę śmierci przez rozstrzelanie. Jedynie dzięki szczęśliwemu zbiegowi okoliczności, jakim było podpisanie 30 VII 1941 r. ocalał życie. 15 VIII 1941 r. został uwolniony i natychmiast wstąpił do tworzonych w Związku Sowieckim oddziałów Polskich Sił Zbrojnych generała Władysława Andersa) obejmując dowództwo 13 Pułku Piechoty. W latach 1942–1943 był zastępcą dowódcy 7 Dywizji Piechoty, a po ewakuacji armii polskiej na Bliskim Wschodzie. Od czerwca 1943 r. był pełniącym obowiązki dowódcy 5 Kresowej Dywizji Piechoty w Armii Polskiej na Wschodzie, a od sierpnia 1943 roku objął dowodzenie tym związkem taktycznym. 5 KDP pod dowództwem generała Nikodema Sulika, wchodząc w skład II Korpusu Polskiego generała Władysława Andersa, brała udział w kampanii włoskiej uczestnicząc we wszystkich kolejnych bitwach II Korpusu, począwszy od bitwy pod Monte Cassino, poprzez wsparcie oraz osłonę 3 Dywizji Strzelców Karpackich walczącej pod Ankoną, boje w rejonie Loreto i w Apeninach Emiliańskich, a na ciężkich walkach nad rzeką Senio i pod Bolonią, zakończonych jej zdobyciem w kwietniu 1945 r., kończąc. W uznaniu zasług gen. Nikodema Sulika generał W. Anders odznacza go Krzyżem Złotym Orderu Wojennego *Virtuti Militari* za walki pod Monte Cassino. Ponadto w swojej karierze wojskowej został odznaczony m.in. Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego *Virtuti Militari*, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (pośmiertnie 18 I 1954), czterokrotnie Krzyżem Walecznych, Krzyżem Niepodległości z Mieczami, Złotym Krzyżem Zasługi z Mieczami, Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921, Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości, Krzyżem Pamiątkowym Monte Cassino, Krzyżem Armii Krajowej (pośmiertnie 15 VIII 1967 r.). Po zakończeniu II swoją służbę wojskową zakończył w Polskim Korpusie Przysposobienia i Rozmieszczenia, Zamieszkał w Londynie. Zmarł 1 X 1946 r. i został pochowany na cmentarzu Brompton. 12 IX 1993 r. odbyły się uroczystości w Dąbrowie Białostockiej i we wsi Kamienna Stara związane ze sprowadzeniem i złożeniem prochów generała na cmentarzu w rodzinnej miejscowości. Mszę świętą w kościele pod wezwaniem Bp. Stanisława Męczennika w Dąbrowie odprawił biskup polowy gen. bryg. Sławoj Le-

szek Głódź. Następnie nastąpił pochówek przy kościele pod wezwaniem Świętej Anny w Kamiennej Starej.

904. Obecna nazwa ulicy: Suraska

brak uchwały o nadaniu nazwy Suraska, uchwała nr I/IV, uchwała nr XII/106/90

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Suraska nowa nazwa: Suraska. Od 1954 r. Bronisława Wesołowskiego, od 1990 r. Suraska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

905. Obecna nazwa ulicy: Suwalska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z lat 1927–1928; Okręgowa Komisja Wyborcza do Sejmu i Senatu w Białymstoku, sygn. 2.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

906. Obecna nazwa ulicy: Swobodna

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

907. Obecna nazwa ulicy: Sybiraków

uchwała nr XLVII/407/97

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1997 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Określenie Sybirak występuje w dwóch znaczeniach. Standardowe znaczenie słowa Sybirak to mieszkaniec Syberii. W Polsce są to osoby zesłane na Syberię zarówno w carskiej Rosji jak i Związku Sowieckim. W Rosji nazywa się tak mieszkańców Syberii, którzy nie należeli do tubylczych plemion i narodów azjatyckich. Sybirakami byli, więc wolni przybysze z europejskiej części Imperium Rosyjskiego i ich potomkowie. W rzeczywistości wielu z nich to potomkowie zesłańców lub uciekinierów, którzy chronili się przed ścigającym ich prawem lub prześladowaniami, na przykład religijnymi. Natomiast w Polsce Sybirakami przyjęło się nazywać tych wszystkich Polaków, którzy byli zesłani i przymusowo osiedleni na Syberii („zesłani na Sybir”), skąd pewna część nie wracała. Oprócz zesłańców na Syberię trafiali również dobrowolni przesiedleńcy.

908. Obecna nazwa ulicy: Księdza Aleksandra Syczewskiego

brak uchwały, uchwała nr V/16/74, uchwała nr XXXV/341/92, uchwała nr LIV/557/97

Wcześniejsze nazwy: Przed 1974 r. ulica Świeża. Od 1974 r. Romana Woźniaka, w latach 1992–1997 Świeża. Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy Świeża; Plan miasta Białegostoku z 1935 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ksiądz Aleksander Syczewski urodził się 10 VII 1893 r. w Lipnikach koło Nowogródka. Studia ukończył w 1919 r. Święcenia kapłańskie przyjął 19 IV 1919 r. z rąk biskupa Jerzego Matulewicza. Rozpoczął posługę duszpasterską w parafii Iwie. W 1920 r. został aresztowany przez bolszewików i uwięziony na Łubiance. Do Polski powrócił w 1921 r. Studiował na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Studia ukończył w 1926 r. W 1929 r. przyjechał do Białegostoku. Nauczał w Żeńskim i Męskim Seminarium Nauczycielskim im. Zygmunta Augusta. Prowadził działalność w Sodalitacji Mariańskiej i Związku Harcerstwa Polskiego. Zorganizował pierwsze w Białymstoku Koło Polskiej Inteligencji Katolickiej. Po wybuchu II wojny światowej przejął obowiązki proboszcza w Suraziu. Tam w 1945 r. zorganizował szkołę podstawową, za co otrzymał od władz PRL Złoty Krzyż Zasługi. Jesienią 1945 r. ksiądz Syczewski powrócił do Białegostoku. Uczył religii w Państwowym Liceum Pedagogicznym. Biskup Romuald Jałbrzykowski polecił mu opiekę nad zniszczonym kościołem p. w. Najświętszego Serca Jezusowego (kościół garnizonowy 42 pułku piechoty). Ks. Syczewski przy wsparciu mieszkańców odbudował kościół. Jego poświęcenie miało miejsce 27 X 1946 r. Na miejscu dawnej wartowni wybudował budynek, w którym zamieszkałi alumni seminarium duchownego. W 1957 r. ks. Syczewski wybudował kolejny obiekt, w który służył alumnom za mieszkanie do 1984 r. Po zakusach władz, aby przejąć teren dawnych koszar i mienie kościelne, ks. Syczewski w 1971 r. przekazał

kierowany przez siebie ośrodek na własność Wyższemu Seminarium Duchownemu. Dzięki temu 25 VI 1973 r. biskup Henryk Gulbinowicz utworzył tu parafię. Jej proboszczem został Czesław Łogutko. Ks. Syczewski przeszedł na emeryturę i jako rezydent wspomagał księdza proboszcza. Zmarł 13 VII 1976 r.

909. Obecna nazwa ulicy: Synów Pułku

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1974 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

910. Obecna nazwa ulicy: Syriusza

uchwała Nr XVII/143/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

911. Obecna nazwa ulicy: Szafirowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

912. Obecna nazwa ulicy: Jakuba Szapiro

uchwała nr XXXIV/556/17

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2017 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Jaroszkówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jakub Szapiro urodził się 29 X 1897 r. w Białymstoku. Mając czternaście lat opanował esperanto i odtąd całe swoje dorosłe i zawodowe życie związał z tym językiem. Około 1913 r. rodzina Szapiro przeniosła się na pięć lat do Łodzi, gdzie jego ojciec otrzymał pracę. Jakub Szapiro nawiązał współpracę z miejscowymi esperantystami, zorganizowanymi w Pola Esperanto-Societo (Polskim Towarzystwie Esperanckim). Zdał egzamin ze znajomości esperanto przed komisją, której przewodniczył twórca języka, Ludwik Zamenhof. Związał się w Łodzi zawodowo z „Gazetą Łódzką”, w której redagował specjalny dział esperancki. Zaczął pisać felietony o życiu esperantystów, które później zebrał i wydał pod tytułem *Babiladoj de bonhumora Zamenhofano (Gawędy wesolego esperantysty)*. Książka ukazała się dwukrotnie (1922, 1924) w Białymstoku, a jej trzecie wydanie dopiero z okazji jubileuszowego 94. Światowego Kongresu Esperantystów, który odbył się w Białymstoku w dniach 25 lipca – 1 sierpnia 2009 r. Na przełomie 1917 i 1918 r., rodzina Szapiro powróciła do Białegostoku. Jakub podjął pracę, jako wykładowca w znanej szkole Ginzburga (przy ulicy Kilińskiego 15), która prowadziła kursy handlowe. Swoje artykuły publikował na łamach „Dziennika Białostockiego” i „Dos Naje się Łeb” („Nowe Życie”) w jidysz. Był stałym korespondentem „Ilustrowanego Kuriera Codziennego”, ukazującego się w Warszawie. Cieszył się dużym uznaniem za swoją obiektywność i przez długie lata był przewodniczącym związku dziennikarzy w Białymstoku i członkiem ogólnopolskiego zarządu w latach trzydziestych. Jako sekretarz władz miejskich w latach 1919–1921 podjął działania, aby ulicę Zieloną, przy której urodził się L? Zamenhof nazwać jego imieniem. 11 VI 1919 r. Tymczasowy Komitet Miejski podjął taką decyzję. Na parterze domu, w mieszkaniu, które zajmowała żydowska rodzina Szturm Sakiewiczów, założono pamiątkową księgę, do której wpisywali się esperantyści, przyjeżdżający do Białegostoku. Mieszkanie Zamenhofów na piętrze zajmował zegarmistrz Wąjsznor. 26 XI 1920 roku postanowiono założyć Bjalistoka Societo „Zamenhof” (Białostockie Towarzystwo „Zamenhof”). Celem Towarzystwa miała być organizacja kursów językowych, otwarcie biblioteki z czytelnią, sprowadzenie podręczników do nauki języka. Niestety próba rejestracji nie powiodła się. 17 VII 1922 r. organizacja białostockich esperantystów została zalegalizowana decyzją wojewody, a dwa lata później odbyło się zebranie założycielskie Zamenhofa Esperanto-Societo (ZES, Białostockiego Towarzystwa Esperantystów im. Ludwika Zamenhofa). Przewodniczącym nowego Towarzystwa został Jakub Szapiro i pełnił tę funkcję do wybuchu wojny w 1939 r. ZES miał prawie 300 członków, a Białystok był trzecim – po Warszawie i Krakowie – największym skupiskiem esperantystów w przedwojennej Polsce – po Warszawie i Krakowie. Jakub Szapiro założył małe wydawnictwo esperanckie i własnym nakładem w ramach serii wydawniczej Esperanto-Librotrezoro. Kolekto da legindaj, zorge elektitaj nur originalaj Esperantaj Literaturaĵoj (Esperancka Książnica. Zbiór poczytnych, odpowiednio wybranych tylko oryginalnych dzieł w języku esperanto) opublikował trzy książki: swoje *Babiladoj de bonhumora Zamenhofano* (1922, 1924) oraz tomik poetycki M. L. Kaplana *Akordoj Esperantaj* (Esperanckie akordy, 1922) i libretto operetki w jednym akcie Białostoczanina Feliksa Hillera, *Ho, tiuj fremduloj!* (Ach, ci obcokrajowcy, 1923). W czasie pierwszego *Internacia*

Postkongreso Esperantista 1927 roku (7 i 8 sierpnia, po 19 Światowym Kongresie Esperantystów w Gdańsku) Jakub Szapiro doprowadził do podjęcia przez Prezydenta Miasta Białegostoku decyzji o umieszczeniu pamiątkowej tablicy na domu, w którym urodził się L. Zamenhof. Latami gromadził różne pamiątki po wielkim Białostoczaninie, jak również dokumenty przekazane przez rodzinę Zamenhofów. Zgromadzone zbiory uległy zniszczeniu po wkroczeniu wojsk niemieckich do Białegostoku i przejęciu jego mieszkania w 1941 r. przez władze okupacyjne. 26 i 27 X 1929 r. Jakub Szapiro zorganizował pierwszy Zjazd Esperantystów Województwa Białostockiego, na który przybył Prezydent Miasta, który otworzył obrady, a jego przemówienie tłumaczył Jakub Szapiro, jako przewodniczący ZES. W zjeździe uczestniczyło prawie dwustu esperantystów przybyłych z miasta, regionu i całego kraju. Redakcja gazety „*Esperanto Triumfonta*” wydała dwa razy (1923, 1931) w łącznym nakładzie dziesięć tysięcy egzemplarzy jego *Gvidilo tra Bialystok, la naskurbo de la Majstro (Przewodnik po Białymstoku, mieście narodzin Mistrza)*. W tym samym czasie opracował i wydał podręcznik w języku jidysz: *Szlissel Esperanto (Klucz do esperanta)*. Kilkakrotnie otrzymał nagrody w międzynarodowym konkursie literackim *Floraj Ludoj*, odbywającym się w Katalonii: w 1931 r. wyróżniono go za esej *Lingvaj principoj de Esperanto de D-ro Zamenhof (Zasady języka esperanto doktora Zamenhofa)*, a dwa lata później za erotyk prozą. Jakub Szapiro był cenionym nauczycielem. Prowadził kursy różnego stopnia w Białymstoku, w całej Polsce, a nawet poza granicami kraju. Wygłaszał dziesiątki odczytów i prelekcji. Jego mieszkanie w domu przy ulicy Lipowej 33 stało się znane w całym świecie. Był to punkt kontaktowy dla każdego esperantysty, który przyjeżdżał do Białegostoku. Dzięki jego staraniom miasto odwiedzali najśłynniejsi esperantyści, jak członkowie rodziny L. Zamenhofa, profesor O. Bujwid, znany pisarz Leo Belmont, wybitny dziennikarz i działacz społeczny Szwajcarii romańskiej Edmond Privat, profesor Sigmuto z Formozy, gubernator wyspy, pisarz Lakshimiswar Sinha z Bengalu, Bułgar N. I. Giurof i Węgier Imre Ungar – słynny niewidomy pianista, laureat Międzynarodowego Konkursu Chopinowskiego. Przy ulicy Lipowej 33 znajdował się adres organu białostockich *samideanoj* (wspólideowców) *Oficiala Bulteno* (Oficjalny Biuletyn), redagowanego i wydawanego przez Jakuba Szapiro. W 1936 r. powołano w Białymstoku Komitet Honorowy z okazji jubileuszu 25-lecia działalności esperanckiej Jakuba Szapiro. Na łamach „*Pola Esperantysto*” opublikowano cykl artykułów wspomnieniowych najbardziej znanych esperantystów polskich tego okresu E. Wiesenfelda, I. Lejzerowicza, F. Kurjańskiego i S. Grenkampa. 11 VIII 1937 r. Jakub Szapiro witał w Białymstoku uczestników trzeciego *Internacia Postkongreso Esperantista* w Białymstoku. Był także wybitnym znawcą historii Białegostoku. W połowie lat trzydziestych został wybrany na członka komitetu redakcyjnego, który pod przewodnictwem Henryka Mościckiego przygotowywał monografię miasta. Po wkroczeniu wojsk niemieckich do miasta, Jakub Szapiro został zastrzelony 12 VII 1941 r. Żona Jakuba Szapiro, Ewa, uzdolniona plastyczka, i jego syn Artur, wówczas gimnazjalista, zginęli w 1943 r. na terenie getta w Białymstoku. Wcześniej zmarł młodszy syn, który urodził się po jego śmierci.

913. Obecna nazwa ulicy: Szarych Szeregów

uchwała nr VI/61/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki i gruntów wsi Klepacze włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Szare Szeregi – był to kryptonim konspiracyjny Związku Harcerstwa Polskiego, w czasie okupacji niemieckiej w okresie II wojny światowej. Organizacja została powołana do życia 27 IX 1939 r. w Warszawie. Szare Szeregi współpracowały z Delegaturą Rządu Rzeczypospolitej Polskiej na Kraj oraz Komendą Główną Armii Krajowej. Do sierpnia 1942 r. szefem Szarych Szeregów był Jan Mauersberger, a po nim Tadeusz Kupczyński.

914. Obecna nazwa ulicy: Szczecińska

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

915. Obecna nazwa ulicy: Szczęśliwa

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

916. Obecna nazwa ulicy: Szczuczyńska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy z 1935 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Po granicy gruntów wsi Słoboda (Swoboda) i dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

917. Obecna nazwa ulicy: Szczygła

brak uchwały

Wczesniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1934 r. Wpis do repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 2194.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

918. Obecna nazwa ulicy: majora Zygmunta Szendzielarza ps. Łupaszko

uchwała nr XLIX/745/18

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2018 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary, Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w. Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zygmunt Szendzielarz urodził się 12 III 1910 r. w Stryju, na terenie dzisiejszej Ukrainy. Karierę wojskową rozpoczął w 1931 r., gdy jako ochotnik zaczął kształcić się na oficera piechoty w Ostrowi Mazowieckiej. Rok później zakwalifikował się do Szkoły Podchorążych Kawalerii w Grudziądzu. We wrześniu 1939 r. brał udział w wojnie obronnej Polski, jako dowódca 2. szwadronu 4 Pułku Ułanów Zaniemeńskich, będącej częścią Wileńskiej Brygady Kawalerii. Przeszedł szlak bojowy od Piotrkowa Trybunalskiego do okolic Sambora. Po zakończeniu działań wojennych próbował przedostać się do Francji do odtwarzanego Wojska Polskiego, ale bezskutecznie, powrócił, więc do Wilna. Tam włączył się w działalność konspiracyjną Armii Krajowej. W tym okresie przyjął pseudonim „Łupaszka” (spotykana często forma „Łupaszko” jest prawdopodobnie wynikiem błędu). W 1943 r. objął dowództwo nad 5 Wileńską Brygadą AK, która zasłynęła między innymi bitwą pod Worzianami. W czerwcu 1944 r. w odwecie za wymordowanie polskich mieszkańców wsi Głinciszki przez litewskich policjantów rozkazał pacyfikację ludności litewskiej w miasteczku Dubinki i wsi Ołkuny. W lipcu 1944 r. Szendzielarz nie poprowadził swojej brygady do udziału w operacji „Ostra Brama”. Wkrótce dotarły do niego wiadomości o aresztowaniu polskich oddziałów przez Sowieców. Jego obawy w pełni się sprawdziły. 23 VII 1944 r. 5 Wileńska Brygada AK przestała formalnie istnieć. Szendzielarz z grupką żołnierzy przed-

ostał się do Puszczy Białowieskiej, gdzie spędził zimę. Już w kwietniu 1945 r. odtworzył 5 Brygadę. Nie złożył broni i walczył z komunistami. 30 VI 1948 r. Zygmunt Szendzielarz został aresztowany przez UB i osadzony w więzieniu w Warszawie. Sąd skazał go na 18-krotną karę śmierci. Wyrok wykonano 8 II 1951 r., a ciało zostało pochowane w nieznanym miejscu. 23 III 2006 roku. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej przyjął uchwałę, która uznała Zygmunta Szendzielarza pseudonim Łupaszko, za bohatera o następującej treści: „Pięćdziesiąt pięć lat temu, 8 lutego 1951 r., zamordowany został w komunistycznym więzieniu major Zygmunt Szendzielarz „Łupaszka”, żołnierz do końca wierny Niepodległej Polsce, za swoją służbę odznaczony orderem Virtuti Militari. Zygmunt Szendzielarz był żołnierzem kampanii wrześniowej. Jako dowódca szwadronu kawalerii walczył w szeregach Armii „Prusy” i Grupy Operacyjnej gen. Andersa? Od początku okupacji był uczestnikiem konspiracji niepodległościowej, członkiem Związku Walki Zbrojnej, jednym z organizatorów ruchu oporu na Wileńszczyźnie”. W 2016 r. IPN odkrył szczątki „Łupaszki” na Powązkach.

919. Obecna nazwa ulicy: Szeroka

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

920. Obecna nazwa ulicy: Stanisława Szewko

uchwała nr XXXVI/293/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1996 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych w 1954 r.

921. Obecna nazwa ulicy: Berty Szaykowskiej

uchwała nr XXXVI/293/96

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1996 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Berta Szaykowska urodziła się 24 IX 1899 r. w Białymstoku. W 1917 r. ukończyła Żeński Instytut w Charkowie i wyszła za mąż za niemieckiego oficera Adolfa Kajzera, który jednak dwa lata później zmarł. Powróciła do Białegostoku i podjęła pracę w Szpitalu Zakaźnym, następnie na oddziale wewnętrznym Szpitala św. Rocha. Przez długie lata pracowała w „Opiece nad Matką i dzieckiem” i była także lekarzem szkolnym przy Żeńskim Gimnazjum im. Anny ks. Jabłonowskiej. Wyszła ponownie za mąż, tym razem za dr. Wacława Szaykowskiego. W 1939 r. doktor Berta Szaykowska była zatrudniona w Miejskim Ośrodku Zdrowia, który mieścił się przy ulicy Pivnej 14. Prowadziła poradnię profilaktyczną dla dzieci. Od 1953 r. była dyrektorem Biblioteki Naukowej Akademii Medycznej w Białymstoku. W 1966 r. przeszła na emeryturę. Zmarła 8 VIII 1980 r.

922. Obecna nazwa ulicy: Szkolna

uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulice Kościelna i Ciemna.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

923. Obecna nazwa ulicy: Szkwałowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Szkwałowa

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

924. Obecna nazwa ulicy: Szmaragdowa

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

925. Obecna nazwa ulicy: Szosa Etcka

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi i kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

926. Obecna nazwa ulicy: Szpacza

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

927. Obecna nazwa ulicy: Szpitalna

brak uchwały o nadaniu nazwy Lazaretna

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Lazaretna nowa nazwa: Szpitalna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1886 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 10, k. 28-34.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

928. Obecna nazwa ulicy: Szronowa

Uchwała nr XIX/274/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

929. Obecna nazwa ulicy: Sztormowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

930. Obecna nazwa ulicy: Szwajcarska

uchwała nr XXII/287/99

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosiecle Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

931. Obecna nazwa ulicy: Karola Szymanowskiego

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą Karola Szymanowskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Karol Szymanowski urodził się 3 X 1882 r. w Tymoszwówce na Ukrainie. Od dzieciństwa uczy się muzyki. Jego zdolności muzyczne odkrył Gustaw Neuhaus, nauczyciel muzyki. Studiował w War-

szawie u prof. Zygmunta Noskowskiego. W latach 1903-1905 przebywał w Berlinie, gdzie poznał się z Ryszardem Straussem. W 1914 r. udał się w podróż po Europie. We Francji zapoznał się z modnym wówczas impresjonizmem, a w szczególności muzyką Claude'a Debussyego. Okres I wojny światowej spędził w rodzinnej wsi Tymoszwówce. Skomponował wtedy między innymi III symfonię, I Koncert skrzypcowy i I Kwartet smyczkowy. W czasie rewolucji bolszewickiej rodzina Szymanowskich straciła swój majątek ziemski. Po odzyskaniu niepodległości przez Polskę Szymanowscy przenieśli się do Warszawy, gdzie Karol odniósł pierwsze wielkie sukcesy artystyczne i ostatecznie został pierwszym rektorem Warszawskiego Konserwatorium Muzycznego. Za twórczość literacką w latach 30. otrzymał Złoty Wawrzyn Akademicki Polskiej Akademii Literatury. W 1930 r. Szymanowski cierpiał na gruźlicę. Zamieszkał w wynajmowanej Willi Atma w Zakopanem. Często wyjeżdżał na leczenie do szwajcarskich sanatoriów. Zmarł 29 III 1937 r. w Lozannie. Za twórczość muzyczną prezydent Ignacy Mościcki nadał pośmiertnie Karolowi Szymanowskiemu Wielką Wstęgę Orderu Odrodzenia Polski.

932. Obecna nazwa ulicy: Bolesława Szymańskiego

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Bolesław Szymański urodził się w Białymstoku w 1877 r. Z wykształcenia był prawdopodobnie inżynierem budownictwa. Prezydentem Białegostoku wybrany został 7 września 1919 r. Pełniąc funkcję prezydenta borykał się z trudnościami po odzyskaniu niepodległości. W lutym 1921 został wybrany na prezesa białostockiego „Ogniska”, klubu towarzyskiego, który zajmował się także działalnością charytatywną. Był członkiem komitetu parafialnego Kościoła Farnego. B. Szymański działał także w komitecie pomocy jeńcom. W ramach wsparcia dla Ślązaków zaproponował samo opodatkowanie się wszystkich urzędników miejskich. Ważnym wydarzeniem w historii miasta była wizyta powracającego z frontu Marszałka Józefa Piłsudskiego. Prezydent B. Szymański wraz z towarzyszącą mu delegacją udał się dzień wcześniej do Wołkowyska, by już tam powitać Naczelnika. Antoni Lubkiewicz red. „Dziennika Białostockiego” z okazji wizyty Józefa Piłsudskiego i powrotu 42 pułku piechoty im. Jana Henryka Dąbrowskiego, wydał specjalny zeszyt pamiątkowy pt. „Białystok Ilustrowany”. 21 sierpnia 1921 r. przy bramie triumfalnej na ulicy Lipowej B. Szymański uroczysto powitał Naczelnika Państwa. W okresie jego prezydentury rozpoczęto budowę nowoczesnego szpitala przy ul. Piwnej oraz kolonii urzędniczej na ul. Świętojańskiej. W 1925 r. przebudowano stare koszary na Miejski Zakład – Opiekuńczo Wychowawczy. Rok później uruchomiono zakład położniczy. Wiele wysiłku i środków włożono w uporządkowanie lasu Zwierzynieckiego, w którym urządzono park Konstytucji 3 Maja oraz boisko sportowe. Przy realizacji tych projektów zatrudnienie znalazło wielu bezrobotnych. Po wyborach w 1927 r. został radnym z listy Polskiego Zjednoczonego Komitetu Wyborczego. Nie udało mu się utrzymać funkcji prezyden-

ta. W Radzie Miejskiej drugiej kadencji zajmował się sprawami finansowymi i gospodarczymi. Pracował w komisji finansowo-budżetowej i zdrowia publicznego. Pewnym cieniem na prezydenturze B. Szymańskiego kładła się także umowa z Elektrownią, przez co białostoczanie uważali, iż ponosił on odpowiedzialność za wysokie ceny prądu. Było w tym coś na rzeczy, gdyż później B. Szymański dostał dobrze płatne stanowisko w zarządzie białostockiej Elektrowni. Po rozwiązaniu w 1932 r. Rady Miejskiej, bardzo rzadko udzielał się publicznie. Mieszkał w swoim domu na ulicy Warszawskiej 24. Zostaje jeszcze pytanie, kiedy NKWD aresztowało Bolesława Szymańskiego. Przepuszczalnie stało się to do 15 X 1939 r. Przepuszczalnie więziono go w Białymstoku, a następnie, jak i wielu innych aresztowanych, wywieziony został do więzienia w Mińsku. Dlaczego znalazł się w Smoleńsku? W tym czasie Sowieci dbali jeszcze o pozory legalności swojego bezprawia. Wobec tego Bolesław Szymański prawdopodobnie musiał zostać osądzony za swoją działalność w niepodległej Polsce. Wyrok też musiał być jednoznaczny – kara śmierci. Co znaczy, więc ta wspomnianą przez rodzinę przepuklina? No cóż, cynizm sowiecki nie znał granic. Ale najtragiczniesz odpowiedzi na pytanie, gdzie został pochowany prezydent Białegostoku, chyba zostanie na zawsze bez odpowiedzi. Przepuszczalnie spoczął w bezimiennym grobie gdzieś pod Smoleńskiem, a może i w samym więzieniu. Tym samym wiemy, że dwóch białostockich prezydentów: Bolesław Szymański i Seweryn Nowakowski padło ofiarą sowieckiego terroru. Obydwaj w Polsce mają symboliczne groby. Szymański na Powązkach, a Nowakowski w rodzinnej kwaterze na cmentarzu w Piotrkowie Trybunalskim.

933. Obecna nazwa ulicy: Szyszkowa

uchwała nr XI/93/07

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2007 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

944. Obecna nazwa ulicy: Ścianka

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą Ścianka.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

945. Obecna nazwa ulicy: Piotra Ściegiennego

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1974 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Piotr Ściegienny urodził się 31 I 1801 r. w Bilczy koło Kielc. Pracował, jako urzędnik i chłopski nauczyciel. W 1827 r. wstąpił do zakonu pijarów i w 1832 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Był wikarym, a później proboszczem w parafiach Wilkołazie i Chodelu. Około 1840 r. rozpoczął agitację rewolucyjną wśród chłopów Lubelszczyzny. Rozpowszechniał kopiowane ręcznie broszury wśród chłopstwa. Napisał Złotą książeczkę – streszczenie dziejów ludzkich. Prawdopodobnie był autorem fałszywej bulli papieskiej pt. *List Ojca Świętego Grzegorza Papieża do rolników i rzemieślników*. W latach 1842-1844 zorganizował konspiracyjny Związek Chłopski. Planował powstanie chłopskie. Władze carskie odkryły spisek i aresztowały Ściegiennego. W 1846 r. Piotr Ściegienny został skazany na śmierć i wyłączony ze stanu duchownego. Akt łaski zamienił mu karę śmierci na chłostę i bezterminową katorgę. Został zesłany do kopalni w Nerczyńsku. Piotr Ściegienny powrócił do Polski w 1871 r. Po staraniach odzyskał utracone godności kapłańskie. Zmarł XI 1890 r. w Lublinie. Napisał: *Złota książeczka, List Ojca Świętego Grzegorza Papieża (prawdopodobnie), Aforyzmy. Krótki wykład*.

946. Obecna nazwa ulicy: Śląska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Na niemieckim planie miasta z 1942 r. Bürger str. Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy Śląska z 1954 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

947. Obecna nazwa ulicy: Ślusarska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą Ślusarska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

948. Obecna nazwa ulicy: Śmiała
uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.; ulica nowo utworzona w 1960 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

949. Obecna nazwa ulicy: Śnieżna
uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Prze włączeniem ulica Stefana Batorego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

950. Obecna nazwa ulicy: Środkowa
brak uchwały, uchwała nr VI/54

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1954 ulica Dąbrowska (najstarszy odnaleziony dokument z nazwą Dąbrowska: Okręgowa Komisja Wyborcza do Sejmu i Senatu w Białymstoku, 1927-1928, sygn. 2.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

951. Obecna nazwa ulicy: Św. Andrzeja Boboli

uchwała nr 49/56, uchwała nr X/68/90

Wcześniejsze nazwy: Do 1956 r. ul. Sienkiewicza, w latach 1956–1990 ulica Henryka Olejniczaka.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących wsi Klepacze, na gruntach wsi Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Andrzej Bobola urodził się 30 XI 1591 r. w Strachocinie k. Sanoka. W latach 1606–1611 studiował w szkole jezuickiej w Braniewie. 31 VII 1611 r. wstąpił do tego zakonu. Nowicjat odprawił w Wilnie. Śluby zakonne złożył 31 VII 1613. W latach 1613–1616 studiował filozofię i teologię na Uniwersytecie Wileńskim 12 III 1622 r. otrzymał święcenia kapłańskie. W latach 1623–1624 był rektorem kościoła w Nieświeżu. W latach 1624–1630 był kaznodzieją i spowiednikiem w kościele św. Kazimierza w Wilnie. Posługę bożą pełnił w Bobrujsku, Płocku, Łomży i Pińsku. W latach 1646–1652 przebywał w Wilnie, gdzie głosił kazania i prowadził wykłady oraz misje. Następnie ewangelizował na Pińszczyźnie. 16 V 1657 r. podczas powstania Chmielnickiego dostał się w ręce Kozaków, którzy zamordowali go Janowie Poleskim. 30 X 1853 r. został beatyfikowany, a 17 IV 1938 r. kanonizowany przez papieża Piusa XI. 16 V 1957 r. Pius XII promulgował encyklikę *Invicti athletae Christi* w trzechsetną rocznicę męczeństwa św. Andrzeja Boboli. 17 IV 1988 r. prochy św. Andrzej Boboli złożono w sanktuarium św. Andrzeja Boboli przy ul. Rakowieckiej. Od 16 V 2002 r. św. Andrzej Bobola jest drugorzędnym patronem Polski.

952. Obecna nazwa ulicy: Św. Anny

uchwała nr XXXII/365/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2012 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście, położona pomiędzy ulicami Młynową i Prezydenta Ryszarda Kaczorowskiego

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r. i dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Święta Anna urodziła się w Judei. Anna otrzymała od swoich rodziców staranne wychowanie pogłębione przez służbę w Świątyni Jerozolimskiej. Swojego męża Joachima poślubiła w wieku 24 lat. Anna była wzorem dla wszystkich małżonek. Choć razem z Joachimem byli szczęśliwym małżeństwem, zostali ciężko doświadczeni przez Pana Boga brakiem potomstwa. W kulturze żydowskiej brak dziecka był uważany za hańbę i karę Bożą. Anna i Joachim dotkliwie odczuwali więc brak dziecka. W pokorze znosili tę niesławę. Pewnego dnia Joachim udał się do Jerozolimy, aby złożyć ofiarę w świątyni. Kapłan peł-

niący służbę nie przyjął ofiary Joachima, wytykając mu brak potomstwa: Zasmucony, postanowił nie wrócić do Anny. Opuścił dom, małżonkę i udał się na pustynię. W górach rozbił swój namiot i tam pościł 40 dni i 40 nocy, oczekując, aby Bóg spojrział na jego smutek. Anna, nie wiedząc, gdzie jest Joachim, opłakiwała swoje wdowieństwo. Jej smutek stał się jeszcze większy, kiedy służąca wytknęła Annie bezdzietność. W trakcie modlitwy ukazał się anioł, który zapowiedział narodzenie dziecka i powrót Joachima. Mające 45 lat życia Anna urodziła dziewczynkę, której nadana imię Maria. W wieku 14 lat Maria została żoną Józefa. Joachim wkrótce zmarł. Anna zamieszkała zaś z córką i jej mężem w Nazarecie. Dożyła 80 lat. Ciało jej pochowano blisko ciała Joachima w Dolinie Jozafata. Kult Anny istniał już we wczesnym okresie chrześcijaństwa. Święto rodziców Matki Bożej obchodzono najpierw tylko na Wschodzie. Na Zachodzie wprowadzono je dopiero w X wieku. Wspomnienie liturgiczne św. Anny i św. Joachima w Kościele katolickim obchodzone jest 26 lipca. Cerkiew prawosławna wspomina świętą kapłankę Annę trzykrotnie: 7 sierpnia według kalendarza gregoriańskiego (zaśnięcie), 22 września (dzień po święcie Narodzenia Matki Bożej), 22 grudnia (poczęcie Matki Bożej). Jest patronką małżeństw, matek, wdów, piekarzy i żeglarzy.

953. Obecna nazwa ulicy: Św. Jana Chrzciciela
uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Chrzciciel, Jan Baptysta urodził się pomiędzy 6 p.n.e.-2 p.n.e. w Ain Karem. Był prorokiem, świętym i pustelnikiem. Jest on wymieniany w Modlitwie Eucharystycznej Kanonu rzymskiego. Zmarł około 32 r. n.e.

954. Obecna nazwa ulicy: Św. Jerzego
uchwała nr XXXII/515/17

Wcześniejsze nazwy: W latach 1986–2017 ulica Wincentego Rzymowskiego

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Święty Jerzy urodził się w III wieku w Kapadocji w chrześcijańskiej rodzinie. Źródła podają dwie wersje miejsca urodzenia: Coventry w Anglii oraz Kapadocję, dawną krainę leżącą w Turcji, stamtąd właśnie pochodził jego ojciec. Materiały archiwalne Biblioteki Brytyjskiej

wspierają wersję o jego narodzinach w regionie Levand, prawdopodobnie w Ramleh. Jego matka była Żydówką z Lyddi (obecnie Lod w Izraelu). Wróciła do swojego miasta, jako wdowa z młodym synem, gdzie zapewniła mu edukację. Jerzy za przykładem ojca wstąpił do armii rzymskiej zaraz po osiągnięciu pełnoletności. Był dobrym żołnierzem i jego pozycja w wojsku stale wzrastała. Został trybunem oraz otrzymał tytuł hrabiego. Podczas postoju cezara Dioklecjana w Nikomedii należał do jego osobistej ochrony. W 303 r. Dioklecjan wydał edykt zezwalający na prześladowania chrześcijan na terenie Imperium. Cezar Galeriusz był prawdopodobnym inicjatorem wydania tej decyzji i kontynuował prześladowania podczas swojego panowania (305–311). Jerzy został zmuszony do uczestnictwa w prześladowaniach, chociaż sam był chrześcijaninem i krytykował tę decyzję. Rozwścieczony Dioklecjan nakazał torturować go i zabić. Po torturach Św. Jerzy został ścięty pod murami miejskimi Nikomedii, 23 IV 303 – 305 roku. Ciało Jerzego wróciło do Lyddi, gdzie zostało pochowane. Wkrótce potem chrześcijanie zaczęli modlić się do niego, jako do męczennika.

955. Obecna nazwa ulicy: Św. Józefa

uchwała nr X/86/03

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2003 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Święty Józef z Nazaretu – mąż Marii z Nazaretu, często nazywany również jej Oblubieńcem. Po zaślubinach, Maryi, z Józefem, w pierwszym zamieszkał razem, znalazła się brzemienna za sprawą Ducha Świętego (Mt 1:18). Józef chciał potajemnie oddalić Maryję, ponieważ wiedział, że nie jest ojcem dziecka, jednak we śnie otrzymał nakaz, aby przyjąć ją do siebie. Nadał mającemu się narodzić chłopcu imię Jezus. Według żydowskiego prawa ojciec dziecka mógł nadać mu imię, co było uznaniem dziecka za swoje. To Bóg nadał imię Jezusowi, ale przed ludźmi uczynił to Józef i był on uważany za ziemskiego ojca Jezusa. Józef był świętym Kościoła powszechnego. Głównymi źródłami wiedzy o jego życiu są Ewangelie i niektóre apokryfy np. Protoewangelia Jakuba, Ewangelia Tommasza, Historia Józefa Cieśli. Ewangelie wg św. Mateusza i wg św. Łukasza. Józef wywodził się z rodu króla Dawida z pokolenia Judy. Zmarł około 20 r. n. e.

956. Obecna nazwa ulicy: Św. Kazimierza

uchwała Nr 13/94; uchwała nr XXVIII/88/83

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r. W latach 1960–1983 ulica Agrestowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Święty Kazimierz Jagiellończyk urodził się 3 X 1458 r. w Krakowie. Był drugim synem Kazimierza Jagiellończyka i Elżbiety Rakuszanki. Jego nauczycielem był Jan Długosz. Od 1478 r. Królewicz Kazimierz przebywał w Wielkim Księstwie. Następnie przez dwa lata królewicz Kazimierz był namiestnikiem ojca w królestwie. W opinii ówczesnych dobrze zarządzał krajem. W lutym 1484 r. ciężko zachorował. W obecności ojca Kazimierz zmarł 4 III 1484 r. Został pochowany w Kaplicy św. Kazimierza w katedrze wileńskiej. Papież Leon X wydał w 1521 r. bullę kanonizacyjną. Zmarł on w rok później w czasie zarazy, a wszystkie jego dokumenty zaginęły. Dopiero król Zygmunt III Waza uzyskał nową bullę wydaną 7 XI 1602 r. przez papieża Klemensa VIII. Królewicz Kazimierz został kanonizowany. Od 1636 r. Święty Kazimierz jest patronem Litwy.

957. Obecna nazwa ulicy: Św. Kingi

uchwała nr XXXVIII/458/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2001 r., przedłużona na nowe działki w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Święta Kinga [Kunegunda] urodziła się 5 III 1234 r. w Ostrzychomiu. Była córką króla Węgier Beli IV i Marii. Wyszła za mąż za księcia Bolesława Sandomierskiego. Za jej czasów uruchomiono kopalnię soli w Wieliczce i Bochni. W 1257 r. Otrzymała Pieniny. Po śmierci męża w 1279 r. założyła klasztor w Starym Sączu. Tam też mieszkała (z krótką przerwą) do swojej śmierci 24 VII 1292 r. Święta Kinga została beatyfikowana przez papieża Aleksandra III w 1690 r. i kanonizowana 16 VI 1999 r. przez Jana Pawła II.

958. Obecna nazwa ulicy: Św. Krzysztofa

uchwała nr XLIV/679/17

Wcześniejsze nazwy: do 2017 r. ulica Polna

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Św. Krzysztof urodził w Kanaanie (być może w Licji – dziś Turcja) pod koniec II wieku w rodzinie pogańskiej. Legenda mówi, że rodzice dali mu na imię Reprobus, co miało znaczyć Odrażający.

Był bardzo brzydki: olbrzymi wzrost, potężne ciało i niekształtna głowa przypominająca głowę psa. Odznaczał się także ponadludzką siłą. Może, dlatego postanowił zaciągnąć się na służbę u najpotężniejszego władcy. Najpierw zaciągnął się w władcy swojej krainy. Przekonał się jednak, że król bardzo boi się szatana, przyjął, więc służbę u niego. Potem okazało się, że szatan boi się Chrystusa. To sprawiło, że zainteresował się Chrystusem, poznał Jego naukę i przyjął chrzest. Za pokutę postanowił osiedlić się na Jordanem i przenosić ludzi przez rzekę na swych potężnych ramionach. Pewnej nocy usłyszał, że dziecko prosi o przeniesienie na drugi brzeg. Wziął je na ramiona i zaczął nieść. Dziecko stawało się coraz cięższe, tak, że w pewnym momencie Reprobowski groziło utonięcie. Dotarł jednak do drugiego brzegu i spytał, „Kim jesteś?”. Usłyszał: „Jam jest Jezus, twój Zbawiciel. Dźwigając mnie, dźwigasz cały świat”. Na pamiątkę tego zdarzenia Reprobowski miał otrzymać greckie imię *Christophoros*, co oznacza „niosący Chrystusa”. Legenda wspomina też, że Pan Jezus przywrócił Krzysztofowi normalny wygląd. Inna legenda opowiada, jak Krzysztof został pojmany i wtrącony do więzienia przez swojego króla, okrutnego prześladowcę chrześcijan. Działo się to około 250 r. za panowania cesarza Deceusza. Trudno było go wydać na męki, ponieważ z powodu niezwyklej siły Krzysztofa żołnierze bali się go. Wielu żołnierzy, widząc dzielną postawę Krzysztofa na mękach, nawróciło się. Inni nawrócili się widząc, jak wypuszczane w jego kierunku strzały zatrzymują się w powietrzu lub odbijają się od jego ciała. Krzysztof był przez cały dzień zasypywany strzałami, które jednak nie zabiły go. Kiedy wreszcie wyczerpany padł na ziemię, władca polecił go ściąć? Pierwsze historyczne przekazy o kulcie św. Krzysztofa pochodzą z V i VI w., a mówią o wystawionej ku jego czci bazylice w Bitynii i o licznych klasztorach św. Krzysztofa. Oznacza to, że jego kult był wówczas bardzo powszechny. W średniowieczu św. Krzysztof został zaliczony do grona 14 „Wspomożycieli”, czyli do szczególnych patronów. Opiekował się podróżnymi, pielgrzymami, przewodnikami, flisakami, marynarzami. Dziś uważany jest za patrona kierowców, ruchu i komunikacji oraz wielu zawodów z nimi związanych (poza wymienionymi): woźniców, żeglarzy, biegaczy, jest opiekunem dróg górskich, patron górników, stolarzy, cieśli, kapeluszników, farbiarzy, introligatorów, poszukiwaczy skarbów, sprzedawców owoców, ogrodników, opiekunem twierdz i fortec, patronem dzieci. Wzywamy go w przypadku niespodziewanej śmierci, zarazy i dżumy, zagrożenia od ognia i wody, suszy, niepogody i gradu, w przypadku chorób oczu, bólu zębów i ran. Jest też patronem Wilna, a jego wizerunek znajduje się w herbie tego miasta. Zgodnie z dawnymi wierzeniami, kto spojrzy rankiem na wizerunek św. Krzysztofa, będzie bezpieczny aż do wieczora. Dlatego dawniej malowano jego postać przy wejściach do kościołów, na basztach miejskich, na feretronach i sztandarach, także na wielu kamienicach przy ruchliwych ulicach – takie kamienice w średniowieczu nazywano „Krzysztoforami”. W ikonografii św. Krzysztof przedstawiany jest przede wszystkim z Dzieciątkiem Jezus na ramieniu i laską w dłoni. Czasami przedstawiano go też, jako męczennika lub wojownika, można go też zobaczyć z kijem, z którego wyrastają liście.

959. Obecna nazwa ulicy: Św. Maksymiliana Marii Kolbego
uchwała nr V/16/74; uchwała nr XXI/145/91

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r. W latach 1974–1991 ulica Aleksandra Waszkiewicza.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych w 1954 r. oraz gruntów wsi Bagnówka włączonych w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Maksymilian Maria Kolbe [Rajmund Kolbe] urodził się 8 I 1894 r. w Zduńskiej Woli. W 1910 r. rozpoczął nowicjat w zakonie franciszkanów, gdzie przyjął imię Maksymilian. W 1912 r. rozpoczął studia w Krakowie, które kontynuował w Rzymie. 1 XII 1914 r. złożył śluby wieczyste przyjmując imię Maria. 28 IV 1918 r. Przyjął święcenia kapłańskie. Od 1922 r. Wydawał w Krakowie miesięcznik „Rycerz Niepokalanej”. W 1927 r. założył klasztor Niepokalanów. 17 II 1941 r. został aresztowany przez Niemców. Był więziony na Pawiaku. 28 V 1941 r. został wywieziony do obozu koncentracyjnego Auschwitz. W obozie dobrowolnie wybrał śmierć głodową w zamian za skazanego współwięźnia Franciszka Gajowniczkę. Maksymilian Kolbe zmarł 14 VIII 1941 r. Franciszek Gajowniczek przeżył obóz. Maksymilian Kolbe został beatyfikowany 17 X 1971 r. przez papieża Pawła VI, a kanonizowany Jana Pawła II w dniu 10 X 1982 r. 21 X 2010 Senat Rzeczypospolitej Polskiej ogłosił rok 2011 *Rokiem Świętego Maksymiliana Marii Kolbego*.

960. Obecna nazwa ulicy: Św. Mikołaja

uchwała nr XI/75/99

Wcześniejsze nazwy: Od 1999 r. ul. Świętego Mikołaja.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r. i dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Mikołaj z Miry, Święty Mikołaj Cudotwórca – urodził się około 270 r. w Patarze w Azji Mniejszej. Według podań, święty Mikołaj, po rodzicach otrzymał w spadku spory majątek, którym chętnie dzielił się z ubogimi. Wyróżniał się pobożnością i miłosierdziem. Mieszkańcy Miry wybrali go na swojego biskupa. Zmarł około 345 r.

961. Obecna nazwa ulicy: Św. Grzegorza Peradze

uchwała nr XXV/326/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2016 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Grzegorz Peradze urodził się 31 VIII 1899 r. w Bakurciche (Gruzja). W 1921 r. walczył z bolszewikami w obronie niepodległości Gruzji. Zmuszony został do opuszczenia ojczyzny. W 1922 r. rozpoczął studia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Berlińskiego. Studiował teologię i „orientalia” (język hebrajski, syryjski, arabski, koptyjski, ormiański i grecki). W tym też czasie opanował łacinę, język niemiecki, angielski i francuski. Poza tym znał, język rosyjski, starocerkiewny, polski i gruziński. Studia Grzegorza Peradze na Uniwersytecie Berlińskim zostały uwieńczone zdobyciem przez niego tytułu doktora teologii. W 1925 r. Peradze wyjechał do Bonn, gdzie na Wydziale Filozoficznym, studiował historię religii. Doktoryzował się w 1926 r. na podstawie pracy *Geschichte des georgischen Mönchtums von ihren Anfängen bis zum Jahre 1064. Ein Beitrag zur Geschichte der orientalischen Mönchtums*. W 1931 r. Peradze złożył w greckiej katedrze w Paryżu śluby zakonne i przyjął święcenia kapłańskie. W 1933 r. metropolita Dionizy (Waledyński) zaprosił go do Warszawy, proponując stanowisko profesora patrologii i kierownika seminarium patrystycznego w Studium Teologii Uniwersytetu Warszawskiego. W 1934 r. ks. Peradze otrzymał w greckiej katedrze św. Sofii w Londynie godność archimandryty. Odczytał szereg podróży naukowych: 1935 r. przebywał w Rumunii, Grecji (Góra Atos i Tesalonika) i Bułgarii. W Bibliotece Narodowej w Sofii odnalazł tekst Typikonu Sebasty i wielkiego domestyka Zachodu Grzegorza Bakuriani (XI w.). W 1936 r. Peradze odbył podróż do Ziemi Świętej i Syrii. W grudniu 1937 i w styczniu 1938 r. prowadził we Włoszech (Florencja, Neapol, Wenecja i Rzym) studia nad dziełami Dionizego Areopagity; pracował w Bibliotece Narodowej w Paryżu nad *Apologią* Tacjana, a w bibliotekach Austrii (Gratz, Wiedeń), gdzie odnalazł gruzińską wersję rozprawy św. Grzegorza Teologa *Dialog ze św. Bazylim*. W maju 1942 r. w Warszawie został aresztowany przez gestapo. Bezpośrednim powodem aresztowania była prowokacja i donos (ratował Żydów). Najpierw osadzono go w więzieniu na Pawiaku w Warszawie, a w listopadzie 1942 r. przewieziono do obozu koncentracyjnego w Auschwitz-Birkenau. Tam, poświęcając się za innych więzionych, zmarł 6 XII 1942 r. We wrześniu 1995 r. na soborze Kościoła Gruzjińskiego ks. Grzegorz Peradze został kanonizowany, jako „święty męczennik” i za takiego uznawany jest również przez Kościół Prawosławny w Polsce.

962. Obecna nazwa ulicy: Św. Pio

uchwała nr XLVI/509/09

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2009 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Pio [Francesco Forgione] urodził się 25 V 1887 r. w miasteczku Pietrolcinie, w południowych Włoszech. W 1903 r. był bliski był śmierci. Po tym wydarzeniu wstąpił do zakonu Kapucynów. W 1909 r., na skutek choroby znalazł się znów w Pietrolcinie, 11 I 1910 r. otrzymał święcenia kapłańskie w katedrze Benevento. W Stygmaty pojawiły się u niego 20 IX 1918 r. gdy modlił się przed krzyżem umieszczonym na chórze starego kościołka. Rany stygma-

tów pozostały otwarte i krwawiące przez pięćdziesiąt lat. Był to jeden z powodów dla których przez lata ściągali do San Giovanni Rotondo lekarze, naukowcy, dziennikarze i zwyczajni ludzie. Zmarł 23 IX 1968 r. W 1982 r. Rzym pozwoli arcybiskupowi Manfredonii otworzyć dochodzenie ustalające, czy Ojca Pio należy uznawać za świętego. To dochodzenie zakończono w 1990 r. i Ojciec Pio został ogłoszony Sługą Bożym. W 1997 r. Jan Paweł II ogłosił go czcigodnym Sługą Bożym. W 1999 r. za radą Kongregacji Nauki Wiary, Jan Paweł II ogłosił Ojca Pio błogosławionym. 16 VI 2002 r. Jan Paweł II ogłosił Ojca Pio świętym.

963. Obecna nazwa ulicy: Św. Proroka Eliasza

uchwała nr LVII/679/06

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2006 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Prorok Eliasz jest ukazany w Piśmie świętym jako człowiek całkowicie oddany Bogu. Bronił Jego praw na Górze Karmel w czasie słynnego sporu między wyznawcami Jedyne Boga a sługami Baala. Na Horebie został obdarzony głębokim przeżyciem obecności Boga.

964. Obecna nazwa ulicy: Św. Rocha

brak uchwały o nadaniu nazwy Staro-szosowa, uchwała Nr 171 (Protokół Nr 57/IV/1949 z 27 IV 1949 r.), uchwała nr XIII/106/90

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Staro-szosowa nowa nazwa: Św. Rocha. Od 1949 r. Manifestu Lipcowego, od 1990 r. Św. Rocha. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1886 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 11, k. 48-49.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Święty Roch urodził się gdzieś około 1345–1350 w Montpellier we Francji. Po sprzedaniu majątku odziedziczonego po rodzicach, rozdał wszystko ubogim, a następnie wyjechał do Rzymu. Po drodze opiekował się chorymi na dżumę. W Rzymie spędził 3 lata, gdzie dokonał wielu cudownych uzdrowień. W drodze powrotne do Francji został aresztowany, jako szpieg włoski. Zmarł w więzieniu około 1378 r. W Polsce był czczony od XV w. jako patron chroniący od zarazy? Papież Aleksander VI wystawił ku jego czci kościół, papież Pius IV ufundował szpital, oddając go bractwu św. Rocha.

965. Obecna nazwa ulicy: Św. Wojciecha

brak uchwał o nadaniu nazw Monopolna, Józefa Marskiego-Marjańskiego i po II wojnie światowej Monopolowa, uchwała nr VII/36/90

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Monopolna nowa nazwa: Monopolowa. Następnie zmiana nazwy ulicy na Józefa Marskiego-Marjańskiego. Po II wojnie światowej ul. Monopolowa. Od 1990 r. Św. Wojciecha. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1906 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 98, k. 377.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Święty Wojciech [Wojciech Sławnikowicz] – urodził się ok. 956 r. w Libicach. Był synem Sławnika z Libic i Strzeżysławy. W 981 r. przyjął święcenia kapłańskie. W Magdeburgu, w pobierał nauki w szkole Oktryka. Poznał łacinę, niemiecki, a w Magdeburgu nauczył się także języka Lutyków. 3 IV 983 r. został biskupem diecezji praskiej. Wobec wywołanych konfliktów z wiernymi ok. 989 wyjechał do Rzymu, gdzie zrzekł się urzędu biskupa Pragi. W 997 r. poprzez Gdańsk, gdzie przeprowadził masowy chrzest i rozkazał wycięcie świętego dębu, Wojciech razem z przyrodnim bratem Radzimem oraz prezbiterem Boguszą-Benedyktem dotarli do ziemi Prusów. 23 IV 997 r. w Świętym Gaju w okolicach Pasłęka został zabity przez Prusów. Odcięto mu głowę. Jego towarzyszy oszczędzono i odesłano do Polski. Głowę przewiózł do Gniezna nieznanymi Pomorzaninami. Wkrótce potem Bolesław Chrobry wykupił resztę ciała Wojciecha i rozkazał pochować w Gnieźnie. Do jego grobu w 1000 r. pielgrzymował Otton III. W czasie jego wizyty w Gnieźnie założono metropolię arcybiskupią, której Wojciech został patronem. Wojciech był pierwszym polskim męczennikiem.

966. Obecna nazwa ulicy: Świerkowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1933 r. notariusz Kurmanowicz nr repertorium 1527.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

967. Obecna nazwa ulicy: Świętojańska

brak uchwały o nadaniu nazwy Prudzka, uchwała Nr 171 (Protokół Nr 57/IV/1949 z 27 IV 1949 r.), uchwała nr IX/83/89

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Prudzka nowa nazwa: S-to Jańska. Od 1949 r. Marcelego Nowotki, od 1990 r. Świętojańska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1877 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 1, k. 198-199.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy: po jednej stronie dawnych dóbr Białystok, włączonych w końcu XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.) i gruntów wsi Bojary, włączonych w XVIII w. oraz po drugiej stronie, dawnych dóbr Białystok i gruntów wsi Bojary, włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

969. Obecna nazwa ulicy: Świętokrzyska

Uchwała nr L/572/13

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1934 r. notariusz Jankowski nr repertorium 835.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk, w granicach osiedli: Nr 8 – Antoniuk Fabryczny, Nr 24 Dziesięciny oraz pozbawienie nazwy części dotychczasowego przebiegu ulicy.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek oraz uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

970. Obecna nazwa ulicy: Świślocka

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

971. Obecna nazwa ulicy: Tarasowa

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

972. Obecna nazwa ulicy: Tarnowska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1925 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 3255.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

973. Obecna nazwa ulicy: Techniczna

uchwała nr XLIX/620/09

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2009 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

974. Obecna nazwa ulicy: Tęczowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą Tęczowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bema

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Bażantarnia”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

975. Obecna nazwa ulicy: Tkacka

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi i kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

976. Obecna nazwa ulicy: Topazowa

uchwała nr XXXI/325/04

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2004 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

977. Obecna nazwa ulicy: Teresy Torańskiej

uchwała nr XLVIII/545/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze. Ulica położona w rejonie ulic: Konstantego Kosińskiego, Jana Krzysztofa Kluka, Simony Kossak, Ignacego Mościckiego, Józefa Puchalskiego i Bolesława Szymborskiej.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Teresa Torańska urodziła się 1 I 1944 r. w Wołkowysku. W 1947 r. w ramach repatriacji przybyła wraz z rodzicami do Białegostoku. W 1966 r. ukończyła studia prawnicze na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, a w 1969 r. Studium Dziennikarskie w latach 70. współpracowała z tygodnikiem „Kultura”. W 1985 r. wydała publikację pt. „Oni”, na którą złożyły się wywiady z byłymi komunistycznymi decydentami i dygnitarzami o ich roli w budowaniu PRL-u. Książkę przetłumaczono na kilkanaście języków. Za tę publikację Torańska otrzymała Nagrodę Polskiego PEN Clubu im. Ksawerego Pruszyńskiego oraz Nagrodę Solidarności Pracowników Wydawnictw za najlepszą książkę polskiego autora wydaną w obiegu nieoficjalnym w roku 1985. W 2005 r. To-

rańska została laureatką Nagrody im. Barbary Łopieńskiej za najlepszy wywiad prasowy – nagrodzona za rozmowę z gen. Wojciechem Jaruzelskim, opublikowaną 13 grudnia 2004 w „Gazecie Wyborczej”. Opublikowała także: *Oni, My, Byli*. W 2008 r. ukazała się książka *Jesteśmy. Rozstania '68*”, w której po 40 latach marcowi emigranci opowiadali Torańskiej o swoich doświadczeniach. Książka zawiera kilkadziesiąt rozmów autorki z osobami, które wyjechały, noty o emigrantach, ich fotografie, często całych rodzin i kalendarium marcowych wydarzeń 1968 roku. W 2010 wydała drukiem wywiady pt. *Śmierć spóźnia się o minutę*”. Od marca 2012 r. do stycznia 2013 r. publikowała w tygodniku „Newsweek Polska”. Była także autorką talk-show *Teraz Wy* w Telewizji Polskiej i cyklu wywiadów telewizyjnych z działaczami komunistycznymi, m.in. z prezesem Radiokomitetu w latach 1972–1980, Maciejem Szczepańskim. W sierpniu 2012 ukazał się 9-tomowy cykl jej wywiadów, opublikowany przez „Bibliotekę Newsweeka”. 17 IX 2012 r. w Warszawie odbył się z tej okazji ostatni wieczór autorski Teresy Torańskiej. Zmarła 2 I 2013 r. w Warszawie.

978. Obecna nazwa ulicy: Toruńska

brak uchwały

Wczesniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy z 1935 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

979. Obecna nazwa ulicy: Towarowa

brak uchwały

Wczesniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (plan miasta Białegostoku) z nazwą ulicy z 1935 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia i wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

980. Obecna nazwa ulicy: Transportowa

uchwała nr IV/24/66, uchwała nr X/92/07

Wczesniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

981. Obecna nazwa ulicy: Romualda Traugutta

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z 1923 r. nr hipoteczny 573; repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Romuald Traugutt urodził się 16 I 1826 r. w Szostakowie w guberni grodzieńskiej. Ukończył gimnazjum w Świsłoczy. W 1845 r. rozpoczął naukę w szkole oficerskiej w Żelechowie. W czasie Wiosny Ludów, w 1849 r. w stopniu oficera armii rosyjskiej walczył z powstańcami węgierskimi. W 1853 r. podczas wojny rosyjsko-tureckiej Traugutt służył na Krymie. Po zakończeniu wojny został służbowo skierowany do Petersburga, gdzie był wykładowcą w wyższej szkole wojskowej. W 1862 r. w stopniu podpułkownika odszedł z wojska. Po wybuchu powstania styczniowego Traugutt wypowiedział się przeciw walce zbrojnej. W marcu 1863 r. odmówił przyjęcia dowództwa nad lokalnymi oddziałami na Litwie. Do powstańców dołączył dopiero w kwietniu. W sierpniu 1863 r. Traugutt udał się do Warszawy, gdzie oddał się do dyspozycji Wydziału Wojny Rządu Narodowego. 15 sierpnia, jako generał pojechał do Paryża, gdzie bezskutecznie zabiegał o wsparcie dla powstania. 17 X 1863 r. powrócił do Warszawy i przyjął funkcję dyktatora powstania (przybrał pseudonim Michał Czarnecki). Dekretem z 27 XI 1863 r. powołał specjalny organ administracyjno-sądowy mający nadzorować wcielanie w życie wcześniejszych postanowień Rządu Narodowego o uwłaszczeniu chłopów. 11 IV 1864 r. rosyjska policja aresztowała Traugutta. Więziony był na Pawiaku, a następnie w X Pawilonie Cytadeli Warszawskiej. 19 VII 1864 r. rosyjski sąd wojskowy skazał Romualda Traugutta na śmierć przez powieszenie. Wyrok wykonano na stokach Cytadeli Warszawskiej 5 VIII 1864 r.

982. Obecna nazwa ulicy: Trawiasta

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

983. Obecna nazwa ulicy: Zbigniewa Troczewskiego
uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów leśnych Krupniki gruntów wsi Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zbigniew Troczewski urodził się 29 XII 1904 r. w Warszawie. Po ukończeniu gimnazjum wyjechał do Lwowa, gdzie zdał maturę. Następnie ukończył filologię polską i historię sztuki na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. Obronił też doktorat. Po studiach uczył języka polskiego w różnych szkołach. W początku lat trzydziestych XX wieku przybył do Białegostoku, gdzie uczył w Żeńskim Gimnazjum Zeligmana. W czasie okupacji uczył na tajnych kompletach. W 1944 r. uczył w Gimnazjum i Liceum Handlowym, a w 1946 r. w Państwowym Gimnazjum i Liceum Żeńskim nr 1 (obecnie im. Zygmunta Augusta). W czasach stalinowskich będąc nauczycielem w Technikum Geodezyjnym został oskarżony o poglądy antypaństwowe. Został zwolniony z pracy. Zakazano mu pracy w szkołach. Pracował w bibliotece Akademii Medycznej, wydziale zdrowia rady narodowej, Towarzystwie Wiedzy Powszechnej, PCK. Dopiero w 1956 r. przywrócono mu prawo nauczania w szkołach średnich. Miał rozległe zainteresowania. Pasjonował się turystyką i fotografią. Organizował wycieczki, prowadził kółko literackie i fotograficzne, wystawiał sztuki teatralne: „Kordiana”, „Antygonę”, „Pana” Tadeusza”. Zbigniew Troczewski zmarł 24 VIII 1980 r.

984. Obecna nazwa ulicy: Tulipanowa
uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

985. Obecna nazwa ulicy: Józefa Turowskiego
uchwała nr V/16/74, uchwała nr XLVII/407/97

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1954 r. W latach 1974–1997 ulica Pawła Pietrowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów leśnych Krupniki, gruntów wsi Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Turowski ps. „Ziuk” był historykiem wojskowości. Szczególnie interesował się II wojną. Opisał Rzeź wołyńską dokonaną przez nacjonalistów ukraińskich wobec ludności polskiej województwa wołyńskiego II RP (w czasie wojny należącego do Komisarjatu Rzeszy Ukraina), podczas okupacji terenów II Rzeczypospolitej przez III Rzeszę, w okresie od lutego 1943 r. do lutego 1944 r. Opisał także walki 27 Wołyńskiej Dywizji Armii Krajowej w publikacji: *Pożoga. Walki 27 Wołyńskiej Dywizji AK*, Warszawa 1990. Zmarł 24 VII 1989 r.

986. Obecna nazwa ulicy: Turkusowa

uchwała Nr XIII/116/11

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Jaroszkówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

987. Obecna nazwa ulicy: Turystyczna

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

988. Obecna nazwa ulicy: Juliana Tuwima

uchwała nr 7/60

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1962 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Julian Tuwim urodził się 13 IX 1894 r. Łodzi. Uczęszczał do Męskiego Gimnazjum Rządowego w Łodzi. Zadebiutował w 1911 r. przekładem na esperanto wierszy Leopolda Staffa. W roku 1913 miał miejsce jego właściwy debiut poetycki, wiersz *Prośba*. Próbował studiować prawo i filozofię na Uniwersytecie Warszawskim (ukończył jedynie po ich jednym semestrze). W 1919 r. był jednym z założycieli grupy poetyckiej Skamander. W czasie wojny polsko-sowieckiej pracował w Biurze Prasowym Naczelnego Wodza. Był członkiem założycielem Związku Artystów i Kompozytorów. W 1939 r. wyemigrował do Francji, potem wyjechał do USA, gdzie mieszkał w latach 1942–1946. Do Polski Tuwim wrócił w czerwcu 1946 r. Został poetą państwowym. W latach 1947–1950 pełnił funkcję kierownika artystycznego Teatru Nowego. Zmarł 27 XII 1953 r. w Zakopanem. Był współautorem i redaktorem pism literackich i satyrycznych („Skamander”, „Wiadomości literackie”, „Cyrulik warszawski”). Napisał m.in.: *Czyhanie na Boga, Sokrates Tańczący, Siódma jesień, Pogrzeb prezydenta Narutowicza, Strofy o późnym lesie, Rzecz czarnoleska, do prostego człowieka, Polski słownik pijacki i antologia bachniczna, Lokomotywa, Kwiaty polskie, Rzepka, Piórkiem i piórkiem*.

989. Obecna nazwa ulicy: Księdza Jana Twardowskiego
uchwała Nr XXVIII/467/16

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1974 r. ulica Jeziorna. Od 1974 r. ulica Armii Ludowej. W związku z ustawą z dnia 1 czerwca 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, samorządy zostały zobowiązane do zmiany nazw ulic odwołujących się do osób, organizacji, wydarzeń lub dat symbolizujących represyjny, autorytarny i niesuwerenny system władzy w Polsce w latach 1944–1989. Zgodnie z ustawą IPN zmianie miała ulec nazwa ulicy Armii Ludowej. Przeprowadzone zostały konsultacje społeczne w formie ankiet, w których mieszkańcy nieruchomości przyległych do ulicy wybrali nazwanie ulicy imieniem Księdza Jana Twardowskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Jaroszkówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych w 1973 r. i gruntów wsi Skorupy.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ksiądz Jan Twardowski urodził się w 1915 r. W tym samym roku rodzina Twardowskich została ewakuowana w głąb Rosji. Jesienią 1918 r. powrócili do Polski i zamieszkali w Warszawie. W latach 1933–1935 Jan Twardowski współredagował szkolne pismo młodzieży gimnazjalnej pt. „Kuźnia Młodych”. Prowadził poradni literacki, drukował recenzje i wywiady, nawiązał wtedy kontakty m.in. z Kazimierzem Brandysem i Tadeuszem Różewiczem. W 1937 r. ukazał się jego pierwszy tomik wierszy pt. „Powrót Andersena”.

W tym samym roku rozpoczął studia na Uniwersytecie Warszawskim. Pracę magisterską obronił dziesięć lat później. W czasie II wojny światowej był żołnierzem Armii Krajowej, walczył w powstaniu warszawskim. Postanowił zostać księdzem i rozpoczął naukę w tajnym Seminarium Duchownym. Świecenia kapłańskie przyjął w 1948 r. Od 1959 r. aż do emerytury był rektorem kościoła sióstr Wizytek w Warszawie oraz wieloletnim wykładowcą i wychowawcą pokoleń kleryków w warszawskim seminarium duchownym. W 1945 r. powrócił do publikowania wierszy. Jego twórczość pojawiał się na łamach „Tygodnika Powszechnego”. Do ważniejszych jego utworów należą: *O spacerze po cmentarzu wojskowym*, *Znaki ufności*, *Niebieskie okulary*, *Stukam do nieba*, *Elementarz księdza Twardowskiego dla najmłodszych, średniaka i starszego*, *O maluchach*, *Do moich uczniów*, *Obiecanki Cacanki*, *Trochę plotek o świętych*. Za zasługi oraz twórczość literacką otrzymał: Krzyż Komandorski orderu Odrodzenia Polski, Order Uśmiechu, Order Ecce Homo, Nagrodę PEN Clubu im. Roberta Gravesa, Nagrodę literacką im. Władysława Reymonta, Nagrodę Złotego Feniksa, Doktorat honoris causa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Zmarł 18 I 2006 r. Został pochowany w krypcie w Panteonie Wielkich Polaków, w miejscu dla zasłużonych Świątyni Opatrzności Bożej.

990. Obecna nazwa ulicy: Tygrysia

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

991. Obecna nazwa ulicy: Ubocze

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

992. Obecna nazwa ulicy: Ukośna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1932 r. notariusz Kurmanowicz nr repertorium 1931.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

993. Obecna nazwa ulicy: *Ukraińska*

uchwała nr XXXVI/463/2001

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1999 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

994. Obecna nazwa ulicy: *Ułankowa*

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

995. Obecna nazwa ulicy: *Ułańska*

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1934 r., nr hipoteczny 2255, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

996. Obecna nazwa ulicy: Upalna

uchwała nr IX/30/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Marczuk, włączonych w 1919 r. oraz gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

997. Obecna nazwa ulicy: Urana

uchwała nr LXVII/670/98

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

998. Obecna nazwa ulicy: Urocza

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

999. Obecna nazwa ulicy: Ustronna

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1000. Obecna nazwa ulicy: Uśmiechu

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1001. Obecna nazwa ulicy: Konrada Wallenroda

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1966 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: *Konrad Wallenrod* jest powieścią poetycką napisaną przez Adama Mickiewicza między rokiem 1824 a 1828. Uważana jest za jeden z najbardziej znanych poematów polskiego romantyzmu.

1002. Waniliowa

uchwała nr LXII/701/14

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2014 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1003. Obecna nazwa ulicy: Melchiora Wańkowicza

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Melchior Wańkowicz urodził się 10 I 1892 r. w Kalużycach na Mińszczyźnie, W 1903 r. uczył się w Gimnazjum. W 1905 r. wziął udział w strajku szkolnym. Debiutem dziennikarskim Wańkowicza była praca w założonym przez niego w 1909 r. konspiracyjnym piśmie „Wici”, do którego pisał pod pseudonimem Jerzy Łużyc. Następnie walczył na frontach I wojny światowej. W latach 1917–1919 służył w Korpusie Polskim w Rosji. W 1920 r. wziął udział wojnie z Rosją Radziecką. Za męstwo odznaczony został Krzyżem Walecznych. Był założycielem i był współwłaścicielem Towarzystwa Wydawniczego Rój. We wrześniu 1939 r. z kraju 1939 r. W latach 1943–1946 był korespondentem wojennym Armii Polskiej na Bliskim Wschodzie i we Włoszech, brał udział w walkach Monte Cassino. W latach 1949-1958 przebywał w Stanach Zjednoczonych. W roku 1958 przyjechał do Polski. Wraz z żoną Zofią zamieszkali w Warszawie. 23 III 1959 r. Wańkowicz wygłosił np. odczyt w Sali Kongresowej w Warszawie. Po raz pierwszy w kraju zostały wydane niektóre jego książki z okresu przedwojennego i emigracyjnego. Wydania tych książek często były ocenzone. Wańkowicz często wyjeżdżał do USA i innych krajów, zbierając tam materiały do swoich książek, – jako obywatel amerykański mógł podróżować swobodnie. W latach 1960–1962 odbył podróż po Ameryce a w 1963 r. wyjechał do Wiednia. 5 X 1964 r. Wańkowicz został aresztowany. Stał przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie. Pisarza oskarżono o rozpowszechnianie fałszywych wiadomości o Państwie Polskim i jego organach. 10 XI 1964 r. został skazany na 3 lata więzienia, skrócone w ramach amnestii do półtora roku. Wańkowicz został zwolniony z aresztu natychmiast po ogłoszeniu wyroku. Wańkowicz został oczyszczony z wszelkich zarzutów w procesie rehabilitacyjnym, który odbył 16 III 1990 r. Zmarł 10 IX 1974 r. Został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie. Napisał m.in.: *Szczenięce lata, Ziele na kraterze, Opierzona rewolucja, Wrzesień zagwiący, Bitwa o Monte Cassino, Hubalczycy, Westerplatte, Od Stołpców po Kair, Tędy i owędy, Na tropach Smętka, Anoda i katoda.*

1004. Obecna nazwa ulicy: Wapienna

uchwałą nr LVI/751/2002

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2002 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1005. Obecna nazwa ulicy: Warecka

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1931 r. notariusz Bednarski nr repertorium 214.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok i gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1006. Obecna nazwa ulicy: Warmińska

uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1007. Obecna nazwa ulicy: Majora Bernarda Wasilewskiego

uchwała nr L/775/18

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2018 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewiczza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na granicy dawnych dóbr Białystok włączonych w XIX w. i gruntów majątku Dojlidy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Bernard Wasilewski urodził się 10 X 1916 r. we wsi Góra koło Krypna. Przed wojną służył w 10. Pułku Ułanów Litewskich. Świetnie jeździł konno. We wrześniu 1939 r. ruszył wraz z pułkiem na granicę z Prusami Wschodnimi. Podczas wojny przeszedł szlak bojowy od Prus Wschodnich do Kocka. Po kampanii wrześniowej dostał się do niewoli niemieckiej. Przebywał w stalagu w Bawarii. Był tam do 1945 r. Bardzo ciężko pracował. W 1946 r. ożenił się. Po wojnie handlował końmi. Pracował, jako murarz, a potem, jako furman. Po 1989 r. dowodził pocztami sztandarowymi podczas Święta Niepodległości, procesji Bożego Ciała, wrześniowego Marszu Sybiraków czy rocznicy powstania w białostockim getcie. Zmarł 13 I 2014 r. Został pochowany na cmentarzu rzymskokatolickim przy ul. ks. Stanisława Suchowola.

1008. Obecna nazwa ulicy: Władysława Warneńczyka

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław III Warneńczyk urodził się 31 X 1424 r. w Krakowie. Po śmierci ojca Władysława Jagiełły został dnia 25 VII 1434 r. w katedrze wawelskiej koronowany na króla Polski przez arcybiskupa gnieźnieńskiego i prymasa Polski Wojciecha Jastrzębca. Był małoletni, więc przez kilka lat w jego imieniu rządy sprawowała Rada Opiekuńcza i regent, którym był kardynał Zbigniew Oleśnicki. W 1440 r. Władysław III został także królem Węgier. W 1443 r. Władysław III wyprawił się przeciwko Turcji. Odnosił zwycięstwo i podpisał 10-letni rozejm w Segedynie. Jednak za usilną namową legata papieskiego Juliana Cesariniego Władysław zerwał rozejm. Po początkowych sukcesach wyprawa zakończyła się klęską i śmiercią Władysława III 10 XI 1444 r. w bitwie pod Warną nad Morzem Czarnym.

1009. Obecna nazwa ulicy: Warszawska

brak uchwał o nadaniu nazwy Aleksandrowska oraz o zmianie nazwy ulicy (z Warszawskiej) na Bronisława Pierackiego i po II wojnie światowej na Warszawska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Aleksandrowska nowa nazwa: Warszawska. Następnie Bronisława Pierackiego. Po II wojnie światowej ul. Warszawska. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Aleksandrowska z 1871 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 1, k. 81-82. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Bronisława Pierackiego z 1934 r. notariusz Jankowski nr repertorium 1658, notariusz Gąsiorowski nr repertorium 1704.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary włączonych do miasta Białystok w XVIII w. i XIX w. oraz gruntów wsi Skorupy włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1010. Obecna nazwa ulicy: Warsztatowa

uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Kolejowa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze oraz gruntach wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1011. Obecna nazwa ulicy: Ludwika Waryńskiego

brak uchwały o nadaniu nazwy Polowa oraz o zmianie nazwy ulicy (z Polnej) na Ludwika Waryńskiego.

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Polowa nowa nazwa: Polna. W latach 1948-50 zmieniono nazwę ulicy na Ludwika Waryńskiego.

Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1883 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 2, k. 79-94.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok włączonych do miasta Białystok w XVIII w. (plan Beckera z 1799 r.) oraz gruntów wsi Białostoczek, włączonych w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ludwik Waryński urodził się 24 IX 1856 r. w Martynówce koło Kaniowa. Waryński pobierał nauki w gimnazjum w Białej Cerkwi, a następnie od 1874 r. studiował w Petersburskim Instytucie Technologicznym. Podczas studiów zetknął się socjalizmem. Został członkiem organizacji o nazwie Polska Młodzież Socjalistyczna. W 1875 r. za udział w zamieszkach, jakie rozpoczęły się w szkołach wyższych Petersburga został usunięty ze studiów. Ukarano go też rocznym dozorem policyjnym. W 1876 r. przybył do Warszawy, gdzie zajmował się zakładaniem pierwszych akademickich i robotniczych kółek socjalistycznych w Królestwie Polskim. Był jednym z współautorów pierwszego programu socjalistycznego, nazywanego programem brukselskim. Wkrótce jednak, z powodu nękającej go policji carskiej, musiał wyjechać z Warszawy. Waryński działał w zaborze austriackim, najpierw we Lwowie, a potem w Krakowie. Wyjechał do Szwajcarii i zamieszkał pod Genewą. W 1882 r. Waryński powrócił do Warszawy, gdzie założył partię robotniczą pod nazwą *Proletaryat*. Stał na jej czele, ułożył również i wydrukował jej program. Ludwik Waryński został aresztowany przez policję carską 28 IX 1883 r. Więziono go przez dwa lata w X pawilonie warszawskiej Cytadeli. Był jednym z 29 oskarżonych w procesie, który rozpoczął się 23 XI 1885 r. 20 XII 1885 r. Waryński został skazany na 16 lat katorgi w rosyjskiej twierdzy szlisselburskiej, położonej koło Petersburga. Zmarł na gruźlicę 2 III 1889 r.

1012. Obecna nazwa ulicy: Warzywna

uchwała nr LII/609/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1013. Obecna nazwa ulicy: Wasilkowska

brak uchwały o nadaniu nazwy Mikołajewska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Mikołajewska, nowa nazwa: Wasilkowska (za przejazdem w stronę cmentarza).

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1014. Obecna nazwa ulicy: Waszyngtona

brak uchwał o nadaniu nazw Łozowa i Garbarska, uchwała nr V/16/74, uchwała nr VII/36/90, uchwała nr XXXIV/380/12

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Łozowa, nowa nazwa: Waszyngtona. Ten odcinek obecnej ulicy Jerzego Waszyngtona nosi nazwę Waszyngtona od 1919 r. (bez zmian) do chwili obecnej. W 1974 r. nadano nazwę Bolesława Podedwornego nowo budowanej ulicy oraz zmieniono nazwę ul. Garbarskiej na Piotra Lubinieckiego. W 1990 r. zmieniono nazwy ulic: Bolesława Podedwornego i Piotra Lubinieckiego na Jerzego Waszyngtona. W 2012 r. w związku z wybudowaniem nowego odcinka drogi, stanowiącego przedłużenie istniejącej ulicy Jerzego Waszyngtona w kierunku ulicy Prezydenta Ryszarda Kaczorowskiego, zaistniała potrzeba nadania jej nazwy oraz zmiany zasięgu. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy Łozowa z 1885 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 9, k. 189-193. Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy Garbarska z 1931 r. Wpis do Repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 1873.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: George Washington [Jerzy Waszyngton] urodził się 22 II 1732 r. Waszyngton nie był człowiekiem wykształconym, lecz samoukiem. Formalną edukację zakończył w wieku 17 lat. Po śmierci brata wstąpił do milicji stanowej. Już w 1754 r. awansował do stopnia pułkownika i wziął udział w brytyjskiej wojnie z Indianami i Francuzami. Od 1759 r. do wojny o niepodległość mieszkał i pracował w okolicach rodzinnego Mount Vernon, gdzie zarządzał swoją posiadłością. 15 VI 1775 r. Kongres Kontynentalny wybrał go Naczelnym Dowódcą Armii Kontynentalnej. 4 VII 1776 r. Kongres Kontynentalny w Filadelfii ogłosił Deklarację Niepodległości. Twórcy Deklaracji, w imieniu wszystkich prowincji, wyrzekli się władzy zwierzchniej króla Jerzego III nad prowincjami amerykańskimi. Rozpoczęła się wojna o niepodległość. Wojna, w której dowodził Waszyngton zakończyła się zwycięstwem wojsk amerykańskich nad oddziałami angielskimi 18 X 1781 r. pod Yorktown. 23 XII 1783 r. Waszyngton złożył Kongresowi dowództwo. W wyborach prezydenckich, które odbyły się 1789 r. Waszyngton został jednogłośnie wybrany na pierwszego prezydenta Stanów Zjednoczonych. 18 IX 1793 r. wmurował kamień węgielny pod budowę Kapitolu, siedziby federalnej władzy ustawodawczej (później Washington D.C.), wyodrębnionego miasta, terytorialnie niezależnego od żadnego stanu i będącego pod jurysdykcją władzy federalnej. Zmarł 14 XII 1799 r.

1015. Obecna nazwa ulicy: Watykańska

uchwała Nr V/16/74; uchwała nr X/68/90

Wcześniejsze nazwy: *Wcześniejsze nazwy:* Ulica utworzona w 1974 r. W latach 1974–1990 ulica Pabla Nerudy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie wsi Klepacze włączonych do miasta Białystok w 1954 r., ulica nowo utworzona w roku 1974 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1016. Obecna nazwa ulicy: Wąska

brak uchwały o nadaniu nazwy Miasnicka

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Miasnicka, nowa nazwa: Wąska; najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą Miasnicka 1909 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 106, k. 260-267.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączone do miasta Białystok przed rokiem 1919 oraz gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy:

1017. Obecna nazwa ulicy: Wczasowa

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1018. Obecna nazwa ulicy: Wenecka

uchwała nr IX/67/11

Wcześniejsze nazwy: Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2011 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1019. Obecna nazwa ulicy: Wenus

uchwała nr XXXVI/293/96

Wcześniejsze nazwy: Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1996 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1020. Obecna nazwa ulicy: Wesoła

brak uchwały o nadaniu nazwy Flakiertowska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Flakiertowska nowa nazwa: Wesoła. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1910 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 108, k. 41-48.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1021. Obecna nazwa ulicy: Aleksandra Węgierki

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Aleksander Węgierko urodził się 17 VII 1893 r. w Warszawie. W 1910 r. wstąpił do Szkoły Aplikacyjnej w Warszawie. Debiutował w 1912 w Teatrze Wileńskim. Po raz pierwszy zwrócił na siebie uwagę w 1913 r. rolą Księcia Reichstadtu („Orlątko”). Na sezon 1913/14 został zaangażowany do Teatru Polskiego w Warszawie. Po wybuchu I wojny światowej występował nadal w Teatrze Polskim, w lutym 1915 r. grał w Petersburgu w zespole Aleksandra Zelwerowicza. W 1915 r. ożenił się z Zofią Billauer, malarką i scenografem, siostrą reżysera K. Borowskiego. W sezonie 1917/18 przeniósł się do Teatru im. Słowackiego w Krakowie, na sezon 1918/19 wrócił do Teatru Polskiego w Warszawie. W tym czasie odbył podróż do Berlina, rozpoczynając cykl późniejszych wjazdów zagranicznych. Debiutował, jako reżyser w Łodzi, wystawiając 21 X 1920 *Hedgę Gabler* w Teatrze Miejskim pod dyrekcją A. Zelwerowicza. 11 III 1921 r. odbyła się premiera *Dziadów* w jego reżyserii. W latach 1921–23 był kierownikiem artystycznym Teatru Bagatela w Krakowie. Wystawił sztuki takie jak: *Przebudzenie się wiosny*, *Lekarz na rozdrożu*, *Kobieta, która zabiła*. Szczególną popularnością cieszyła się wystawiona na wiosnę 1923 r. komedia *Świt, dzień i noc*, w której Węgierko grał główną rolę Maria. Od 1923 r. do wybuchu II wojny światowej pracował, jako aktor i reżyser w Teatrze Polskim i Teatrze Małym w Warszawie. W ciągu piętnastu lat wyreżyserował tu około siedemdziesięciu przedstawień oraz grał ponad czterdzieści ról. W październiku 1939 r. wyjechał do Lwowa. Już w listopadzie tego roku przystąpił wspólnie z W. Czengerym do organizowania teatr w Grodnie. W sierpniu 1940 r. przeniósł się do Białegostoku. Do 1941 r. przygotowano premiery: *Intrygi i miłości*, *Dożywocia*, *Pigmaliona*, *Panny Maliczewskiej*, *Tragedii optymistycznej*, *Wesela Figara* i *Zemsty*. W połowie maja 1941 r. wyjechał na występy do Mińska. W czasie bombardowania miasta spłonęły wszystkie dekoracje i kostiumy, po wkroczeniu Niemców rozproszył się także zespół. Okoliczności śmierci Węgierki nie są znane. Według ustnej informacji uzyskanej przez I. Schillerową zginął on w czasie bombardowania Mińska 24 VI 1941r., inna wersja mówi, że ukrywał się przez jakiś czas na wsi, a potem sam oddał się w ręce gestapo i został wywieziony do obozu koncentracyjnego.

1022. Obecna nazwa ulicy: Węglowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1931 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 2030.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze oraz gruntów wsi Białystoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1023. Obecna nazwa ulicy: Wiadukt

brak uchwały o nadaniu nazw Szosa Zambrowska oraz Wiadukt

Wcześniejsze nazwy: Szosa do Zambrowa. Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą Szosa Zambrowska z 1925 r., nr repertorium 1478, notariusz Jankowski; następnie wydzielona ul. Wiadukt z Szosy do Zambrowa (obecnie Konstantego Ciołkowskiego); Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą Wiadukt z 1952 r.: książka ewidencyjna nieruchomości.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Szosa Zambrowska przecinająca grunty wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1024. Obecna nazwa ulicy: Wiankowa

uchwała nr V/21/79

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1979 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Barnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Barnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1025. Obecna nazwa ulicy: Wiatrakowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z 1921 r., nr hipoteki 61, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1026. Obecna nazwa ulicy: Wiązowa

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1966 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1027. Obecna nazwa ulicy: Widok

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarsza odnaleziona akt hipoteczny z 1933 r., nr hipoteczny 2243, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1028. Obecna nazwa ulicy: Wiedeńska

uchwała nr XXXV/34/92

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1992 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacz włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1029. Obecna nazwa ulicy: Wiejska

brak uchwały o nadaniu nazwy Słobodzka

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Słobodzka, nowa nazwa Wiejska. Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1920 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 4323.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bema

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Swoboda włączonych do miasta Białystok w XIX w. i 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1030. Obecna nazwa ulicy: Kazimierza Wielkiego

uchwała nr XXXV/408/12

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: urodził się 30 IV 1310. Był synem Władysława I Łokietka i Jadwigi, córki Bolesława Pobożnego. W 1325 r. zawarł małżeństwo z Aldoną, córką Giedymina. W 1331 r. z woli ojca namiestnikiem w Wielkopolsce, na Kujawach i w ziemi sieradzkiej, co mogło być traktowane, jako przygotowanie do sprawowania samodzielnych rządów w kraju. Niechętna Kazimierzowi propaganda krzyżacka oskarżała go o ucieczkę z pola bitwy pod Płowcami 1331, być może jednak nie wziął udziału w walce na polecenie ojca. Po jego śmierci został koronowany 25 IV 1333 w katedrze na Wawelu. W początkowym okresie rządów Kazimierz, opierając się na doradcach swego ojca, usiłował doprowadzić do uregulowania stosunków z najbliższymi sąsiadami i wyprowadzić państwo z izolacji politycznej. Przedłużył rozejm z Krzyżakami i nawiązał kontakty dyplomatyczne z margrabią brandenburskim. W listopadzie 1335 r. zorganizował zjazd w Wyszehradzie, gdzie królowie Czech i Węgier rozstrzygnęli niekorzystnie dla Polski spór z zakonem krzyżackim, wykupił od Jana Luksemburskiego tytuł króla Polski. W 1339 r. zobowiązał się, że nie naruszy praw zwierzchnich Luksemburgów do księstw śląskich i Mazowsza. W 1343 r. zawarł pokój w Kaliszu z Zakonem Krzyżackim, w którym uznał jego prawa do posiadania Pomorza i ziemi chełmińskiej, odzyskując w zamian Kujawy i ziemię dobrzyńską. W 1340 r. Kazimierz wyprawił się na Ruś i zajął Lwów. Kazimierz opanował ziemię sanocką i część przemyskiej. W 1341 r. podczas wizyty w Pradze zawarł sojusz z Luksemburgami. W 1348 r. zawarł pokój w Namysłowie, w którym odnowiono dawny sojusz, a Kazimierz ponownie uznał zwierzchność czeską na Śląsku. Od połowy lat 50. król polski uzyskał dużą samodzielność w polityce zagranicznej, stając się

ważnym partnerem w środkowoeuropejskich grach dyplomatycznych. W 1363 r. wydał swą wnuczkę za cesarza Karola IV, a w rok później doprowadził, jako arbi- ter do zażegnania konfliktu dynastycznego między Luksemburgami a Andegaw- nami. W ciągu całego panowania Kazimierz Wielki dążył do powiększenia teryto- rium państwa i rozszerzenia swych wpływów. W 1351 r. przyjął hołd lenny księcia mazowieckiego z Płocka, a w 1366 r. jego lennikami zostali książęta litewscy, któ- rych osadził na Rusi Włodzimierskiej, w 1365 r. przyjął również hołd lenny panów von Osten z Santoka i Drezdenka, a w 1368 r. objął Drahim (Stare Drawsko) i Czaplinek z okręgami, a także ziemię wałęcką. W okresie rządów Kazimierza te- rytorium państwa polskiego powiększyło się z ok. 106 tysięcy do ok. 270 tysięcy km². W polityce wewnętrznej król kontynuował proces przebudowy i modernizacji państwa zapoczątkowany przez Łokietka. Uporządkował domenę królewską, ini- cjował i popierał lokacje miast i wsi na prawie niemieckim, zainicjował reformę monetarną w państwie, skodyfikował prawo ziemskie oraz zreorganizował sądow- nictwo, powołując 1356 r. sąd najwyższy prawa niemieckiego na zamku krakow- skim. Wewnętrzna polityka Kazimierza Wielkiego przyniosła wyraźny wzrost jego realnej władzy, a także autorytetu i prestiżu; sprzyjał temu mecenat królewski i liczne fundacje, a zwłaszcza podjęte 1363 r. starania o powołanie do życia uni- wersytetu w Krakowie, które zakończyły się sukcesem 1364 r. w dokumencie fun- dacyjnym nie tylko uposażył uczelnię, ale określił jej kształt organizacyjny, nawią- zując do wzorów uniwersyteckich w Bolonii i uniwersytetu w Padwie. Był cztero- krotnie żonaty. Nie miał jednak syna. Około 1369 r. adoptował swego wnuka, księ- cia słuńskiego, Kazimierza, a w testamencie zapisał mu swoje ziemie dziedziczne. Zmarł 5 XI 1370 r. na zapalenie płuc i został pochowany w prawej nawie katedry na Wawelu.

1031. Obecna nazwa ulicy: Wielkopolska

uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na któ- rych leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1032. Obecna nazwa ulicy: Henryka Wieniawskiego

uchwała 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na któ- rych leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do mia- sta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Henryk Wieniawski urodził się 10 VII 1835 r. w Lublinie. Muzyki uczył się u Jana Hornziela, i Stanisława Serwaczyńskiego. W 1843 r. wyjechał do Paryża, gdzie studiował w Konserwatorium Paryskim. Konserwatorium ukończył w 1846 r. z I nagrodą i złotym medalem. Po studiach kontynuował przez 2 lata naukę. Następnie koncertował w Petersburgu, w krajach nadbałtyckich i Warszawie. W 1849 r. ponownie wyjechał do Paryża. W 1850 r. rozpoczął, wraz z bratem Józefem, działalność koncertową, występując we wszystkich większych miastach Imperium Rosyjskiego, następnie w wielu krajach europejskich. W 1860 r. przyjął funkcję pierwszego skrzypka dworu carskiego i solisty Rosyjskiego Towarzystwa Muzycznego. Równocześnie uczył gry na skrzypcach w tzw. klasach muzycznych Towarzystwa, przekształconych w 1862 w konserwatorium. Stworzył załączek petersburskiej szkoły skrzypcowej. W 1872 r. wyjechał koncertować do Stanów Zjednoczonych. Wieniawski pozostał w Ameryce do 1874 r. Ciężko chorował na serce, był przy tym otyły (miał koncertować na siedząco). Zmarł w Moskwie 31 III 1880 r. Pochowany został w Warszawie.

1033. Obecna nazwa ulicy: Wierzbowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1930 r. notariusz Kurmanowicz nr repertorium 1719

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1034. Obecna nazwa ulicy: Wietnamska

uchwała nr IV/24/66

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1035. Obecna nazwa ulicy: Wiewiórcza

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1036. Obecna nazwa ulicy: Wigierska

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; ulica nowo utworzona.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1037. Obecna nazwa ulicy: Wiklinowa

uchwała nr IV/18/78, uchwała nr XXV/272/08

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1038. Obecna nazwa ulicy: Wiktorii

brak uchwały o nadaniu nazwy Wiktorja

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Wiktorja nowa nazwa: Wiktorja. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1898 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 72, k. 398-405.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1039. Obecna nazwa ulicy: Wilcza

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1040. Obecna nazwa ulicy: Wilejki

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1041. Obecna nazwa ulicy: Wileńska

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1042. Obecna nazwa ulicy: Wiosenna

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą Wiosenna.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku państwowego Swoboda włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1043. Obecna nazwa ulicy: Wiosłowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2005 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1044. Obecna nazwa ulicy: Wiślana

uchwała nr VIII/71/89

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1989 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1045. Obecna nazwa ulicy: Wiśniowa

uchwała nr LXVII/670/98

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1998 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zawady włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1046. Obecna nazwa ulicy: Witebska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1927 r. notariusz Bednarski nr repertorium 860.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda), włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1047. Obecna nazwa ulicy: Księcia Witolda

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Wielki książę Witold urodził się około 1350 r. Walczył z Moskwą i Krzyżakami oraz z Jagiełłą. Został uwięziony przez Jagiełłę. Udało mu się uciec do Krzyżaków, którzy go ochrzcili. W 1385 r. zawarł pokój z Jagiełłą i poparł unię w Krewie. Witold przyjął ponownie chrzest w cerkwi i przybrał imię Aleksander. W 1392 r. został namiestnikiem Litwy. 12 VIII 1399 r. poniósł klęskę w bitwie nad Worskłą z Tatarami. W 1401 r. zawarł unię wileńsko-radomska z Polską. Otrzymał dożywotnio tytuł Wielkiego Księcia Litewskiego, podlegającego jednak królowi polskiemu. Dowodził wojskami litewskoruskimi w bitwie pod Grunwaldem 15 VII 1410 r. W 1413 r. podpisał unię w Horodle, która potwierdziła instytucję odrębnego wielkiego księcia na Litwie, wybranego przy udziale panów polskich, wspólne sejmy i zjazdy polsko-litewskie. Nie udały się plany jego koronacji. Zmarł 27 X 1430 r. w Trokach.

1048. Obecna nazwa ulicy: Wincentego Witosa

uchwała Nr IV/24/66; uchwała nr XIX/58/81

Wcześniejsze nazwy: W latach 1966–1981 ulica Śnieżna.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Marczuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1966 r., następnie przemianowana w 1981 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Wincenty Witos urodził się 21 I 1874 r. we wsi Wierzchosławice ukończył naukę w dwuletniej szkole wiejskiej. W 1893 r. we Lwowie opublikował swój pierwszy artykuł, napisany pod pseudonimem Maciej Rydz. W 1895 r. wstąpił w szeregi Stronnictwa Ludowego w Galicji. 27 II 1903 r. został wybrany do Rady Naczelnej Polskiego Stronnictwa Ludowego. W latach 1908–1931 r. pełnił funkcję wójta w Wierzchosławicach. W latach 1914–1918 był wiceprezesem Polskiego Stronnictwa Ludowego „Piast”. 28 X 1918 r. stanął na czele powstałej w Krakowie Polskiej Komisji Likwidacyjnej. 26 I

1919 r. został posłem do Sejmu Ustawodawczego Rzeczypospolitej Polskiej. W lipcu 1920 r. w czasie ofensywy sowieckiej na Warszawę stanął na czele rządu. 13 IX 1921 r. jego rząd złożył rezygnację. 28 V 1923 r. razem Chrześcijańską Demokracją oraz Związkiem Ludowo-Narodowym, po raz drugi stanął na czele rządu. 16 XII 1923 r. podał się wraz z rządem do dymisji. 10 V 1926 r. stanął na czele rządu utworzonego z PSL „Piast”, Związku Ludowo-Narodowo, Chrześcijańskiej Demokracji W czerwcu 1930 r. wziął udział w Kongresie Centrolewu w Krakowie, w czasie, którego zdecydowanie wystąpił przeciwko rządowi sanacji. We wrześniu 1930 r. został aresztowany, a następnie uwięziony w Brześciu. 15 III 1931 r. został przewodniczącym Rady Naczelnej Stronnictwa Ludowego. 13 I 1932 r. skazany został na dwa i pół roku więzienia (wyrok obniżono następnie do półtora roku). Pod koniec września 1933 r. wyjechał do Czechosłowacji, decydując się na emigrację polityczną. 17 V 1939 r. objął funkcję prezesa PSL. We wrześniu został ranny w czasie wędrówki do Lwowa. 16 IX 1939 r. został aresztowany przez władze niemieckie. Z więzienia wyszedł 1 II 1941 r. ze względu na zły stan zdrowia. W lipcu 1944 r. odmówił Niemcom podpisania antysowieckiej odezwy do narodu. W czerwcu 1945 r. odmówił udziału w Tymczasowym Rządzie Jedności Narodowej. 22 VIII 1945 r. został prezesem PSL. Zmarł 31 X 1945 r. w Krakowie.

1049. Obecna nazwa ulicy: Włoska

uchwała nr XIV/102/86

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1986 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1050. Obecna nazwa ulicy: Włociańska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1934 r. notariusz Szczepiński nr repertorium 829.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1051. Obecna nazwa ulicy: Włókiennicza

brak uchwały o nadaniu nazwy Białostoczańska, uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Białostoczańska nowa nazwa: Białostoczańska. Od 1954 r. Włókiennicza. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1901 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 86, k. 433-436.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1052. Obecna nazwa ulicy: Wodna

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1053. Obecna nazwa ulicy: Wojskowa

brak uchwały o nadaniu nazwy Oficerska

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Oficerska nowa nazwa: Wojskowa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1893 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 40, k. 125-134.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1054. Obecna nazwa ulicy: Wolińska

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych w z dniem 1 I 2006 r.; ulica nowo utworzona.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1055. Obecna nazwa ulicy: Wiktora Wołkowa

uchwała nr V/46/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica:: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Wiktor Wołkow urodził się 4 IV 1942 r. w Białymstoku. Z wykształcenia był leśnikiem. Od 1973 r. był członkiem Związku Polskich Artystów Fotografików, a także autorem około stu wystaw indywidualnych i kilkunastu albumów, laureatem ponad 100 nagród w konkursach krajowych i międzynarodowych. Na swoim koncie miał szereg wystaw indywidualnych, m.in.: *Flora i fauna Białostoczczyzny* (1970), *Gawrony* (1970), *Ptak* (1974), *Bocian* (1976), *Taki pejzaż* (1976), *Biebrza* (1977), *Potrawka z zająca* (1981), *Pejzaż czarno-biały północno-wschodni* (1983), *Moje loty* (1995). *Album autorski: Wołkow* (1983), *Kraina zielona* (1996), *Biebrza* (1997). Mieszkał wraz z żoną Grażyną w Supraślu. Zmarł 27 III 2012 r.

1056. Obecna nazwa ulicy: Wołodyjowskiego

brak uchwały o nadaniu nazwy Włodzimierska, uchwała nr 2/15, uchwałą nr 49/56

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Włodzimierska nowa nazwa: Wołodyjowska. Od 1954 r. Gwardii Ludowej, od 1956 r. Wołodyjowskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: W trylogii Henryka Sienkiewicza (*Ogniem i mieczem*, *Potop* i *Pan Wołodyjowski*) główną postacią jest Michał Wołodyjowski. Pochodził z drobnej szlachty. Był szczupły, niskiego wzrostu i nieustannie poruszał wąsikiem. Ze względu na swój niski wzrost nazywany był, małym rycerzem”. Był patriotą i dzielnym rycerzem. Po mistrzowsku posługiwał się szablą. Był niezrównany w prowadzeniu walk podjazdowych. Jego odwaga i waleczność znane były w całym kraju. Broniąc Kamieńca wołał wysadzić się w po-

wietrze, niż oddać zamek Turkom. Uroczysty pogrzeb został uświetniony wkroczeniem do kościoła hetmana Sobieskiego, powitanego przez księdza okrzykiem „Salvator” (scena ta jest zapowiedzią zwycięskiej bitwy pod Chocimiem). Sienkiewicz nazywa Michała „Hektorem Kamienieckim”.

1057. Obecna nazwa ulicy: Wołkowyska

uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1985 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1058. Obecna nazwa ulicy: Wołyńska

brak uchwały o nadaniu nazwy Pieczurska z okresu międzywojnia, uchwała nr II/15, uchwała nr XII/106/90

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1954 ulica Pieczurska; najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z 1922 r., nr hip. 298, repertorium ksiąg hipotecznych; W latach 1954–1990 Aleksandra Kostki Napierskiego. Ulica przemianowana w 1990 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1059. Obecna nazwa ulicy: Wrocławska

uchwała nr II/15

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona 2015 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacz, włączonych do miasta Białystok w 1954 r., przed włączeniem ulica Białostocka.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1060. Obecna nazwa ulicy: Wróbla

brak uchwały o nadaniu nazwy Granitna

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Granitna nowa nazwa: Wróbla.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1061. Obecna nazwa ulicy: Walerego Wróblewskiego

uchwała nr XVII/121/68

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1968 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bacieczki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Bacieczki, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Walery Wróblewski urodził się 27 XII 1836 r. w Dworze Żołudek, w powiecie lidzkim na Wileńszczyźnie. Od 1844 r. wraz z rodziną zamieszkał w Wilnie. W latach. 1853-1856 studiował w Instytucie Leśnictwa i Miernictwa w Petersburgu. Po ukończeniu studiów został mianowany chorążym w Korpusie Leśnym. W 1861 r. został kierownikiem szkoły leśnej w Sokółce. W Sokółce wraz z Konstantym Kalinowskim wydawał pismo „Mużyckaja Prawda” (Chłopska Prawda). W czasie powstania styczniowego dowodził oddziałami w bitwach m.in. pod wsią Walile oraz pod Wielkim Węglem. Przed pościgiem schronił się w Puszczy Białowieskiej. W sierpniu 1863 r. awansowany do stopnia pułkownika i w miejsce zwolnionego Duchinińskiego został mianowany naczelnikiem województwa grodzieńskiego. W połowie stycznia 1864 r. przeszedł z oddziałem rzekę Wieprz. 9 I 1864 r. został ciężko ranny w potyczce pod Budką Korybutową. Udało się go przewieźć do Galicji. Przebywał w szpitalu powstańczym, w Dzikowie. Następnie wyjechał do Francji. Po przyjeździe do Francji miał się różnych zajęć. W 1867 r. wszedł do Komitetu reprezentacyjnego Zjednoczenia Emigracji Polskiej. W czasie wojny francusko-pruskiej walczył w obronie Paryża. Został mianowany go generałem, następnie został dowódcą III Armii i bronił lewego brzegu Sekwany. Gdy 10 V 1871 r. wersalczyccy zajęli fort Vanves na czele dwóch batalionów osobiście poprowadził zwycięski szturm. W ostatnich dniach walczył, jako żołnierz na barykadzie. Po klęsce komunardów, w połowie sierpnia 1871 r. do Londynu. Przebywając w Londynie został sekretarzem Rady Generalnej Międzynarodowego Stowarzyszenia Robotników, tzw. I Międzynarodówki i delegatem Polski na jej kongresach. Był członkiem komitetu Związku Ludu Polskiego

w Londynie. W 1877 r. po wybuchu wojny rosyjsko-tureckiej próbował zorganizować w Turcji polski legion. Wojna się jednak zakończyła zbyt szybko. W 1895 r. wstąpił do w szereg paryskiej sekcji Związku Zagranicznego Socjalistów Polskich, przekształconego potem w PPS. Zmarł 5 VIII 1908 r.

1062. Obecna nazwa ulicy: Wrzosowa

uchwała nr 12/83

Wcześniejsze nazwy: –

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1963 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1063. Obecna nazwa ulicy: Wschodnia

brak uchwały o nadaniu nazwy Wschodnia; uchwała nr 30/50

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1930 r. nr repertorium 1889, notariusz Bednarski.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1064. Obecna nazwa ulicy: Wspaniała

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1968 r. Przed włączeniem ul. Stefana Czarnieckiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1065. Obecna nazwa ulicy: Wspólna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1932 r., nr hipoteczny 2019, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r. Przedłużenie ulicy na gruntach m. Horodniany.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1066. Obecna nazwa ulicy: Józefa Wybickiego

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Józef Wybicki urodził się 29 IX 1747 r. w Będominie. W latach 1755–1762 uczył się w jezuickim kolegium w Starych Szkotach. W 1764 r. pojechał na elekcję króla Rzeczypospolitej i głosował za Stanisławem Poniatowskim. W latach 1766–1767 pracował jako pomocnik mecenasa w zjazdach Trybunału Koronnego. W 1767 r. Wybicki na sejmiku generalnym w Grudziądzu został wybrany posłem na sejm z powiatu mirachowskiego. Protestował przeciw aktom tegoż Sejmu. Był uczestnikiem konfederacji barskiej. Na polecenie dowództwa konfederacji jeździł z poufnymi misjami do krajów europejskich i szukając tam pomocy dla sprawy polskiej. 2 VII 1775 r. Wybicki został podwojewódzким poznańskim. Miał kontrolować miary i wagi w całym województwie oraz opiekować się Żydami. W 1776 r. wyjechał do Warszawy. Uczestniczył w insurekcji kościuszkowskiej. Kościuszko mianował Wybickiego pełnomocnikiem rządowym przy oddziałach Dąbrowskiego. W 1797 r. działał w Legionach Polskich we Włoszech. Uczestniczył w walach wojsk napoleońskich. Jego zabiegi przyczyniły się do powstania Księstwa Warszawskiego w 1807 r. W dwa lata później bronił Wielkopolski przed wojskami pruskimi. 28 VI 1812 r., po rozpoczęciu wojny z Rosją, z inicjatywy Wybickiego i innych patriotów, sejm ogłosił Konfederację Generalną Królestwa Polskiego. W 1815 r. po kongresie wiedeńskim współtworzył Królestwo Polskie. Był Senatorem. W latach 1817–1820 pełnił funkcję prezesa Sądu Najwyższego Królestwa Polskiego. Zmarł 10 III 1822 r. w swym majątku w Manieczkach. Był autorem wielu pism politycznych oraz zapomnianych już dramatów, oper, komedii i utworów poetyckich. Polakom kojarzy się przede wszystkim jako autor słów polskiego hymnu narodowego – Mazurka Dąbrowskiego.

1067. Obecna nazwa ulicy: Kazimierza Wyki

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kazimierz Wyka urodził się 19 III 1910 r. w Krzeszowicach koło Krakowa. W latach 1928–1932 studiował filologię polską na Uniwersytecie Jagiellońskim. W czasie okupacji niemieckiej działał w konspiracji. W 1946 r. obronił habilitację. W 1948 r. został profesorem. Seminarium literackie Kazimierza Wyki przyczyniło się do powstania tzw. krakowskiej szkoły krytyki. W 1948 r. współtworzył Instytut Badań Literackich, którym kierował w latach 1953–1970. W latach 1952–1956 był posłem w Sejmie PRL. Podpisał tzw. List 34, który 14 III 1964 r. Antoni Słonimski złożył w kancelarii premiera w Urzędzie Rady Ministrów. Sygnatariusze listu protestowali przeciw cenzurze. List wywołał nagonkę i represje władz PRL wobec tych, którzy podpisali protest. Zmarł 19 I 1975 r. w Krakowie.

1068. Obecna nazwa ulicy: Wylotna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z lat 1927–1928; Okręgowa Komisja Wyborcza do Sejmu i Senatu w Białymstoku, sygn. 2.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1069. Obecna nazwa ulicy: Wymarzona

uchwała nr IV/18/78

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona 1978 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bagnówka włączonych w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1070. Obecna nazwa ulicy: Władysława Wysockiego

brak uchwały, uchwała nr XIX/130/68

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1968 Szosa Wasilkowska; najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą Szosa Wasilkowska z 1932 r. nr repertorium 7, notariusz Gąsiorowski.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płn.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Szosa do Wasilkowa biegnąca po granicy gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r., Skorupy włączonych w 1954 r. i przecinająca grunty majątku Wasilków włączonych w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Władysław Wysocki urodził się 24 IV 1908 r. w Bielsku Podlaskim. Tam ukończył gimnazjum. Wstąpił do Szkoły Podchorążych. W 1931 r. dostał awans na podporucznika. We wrześniu 1939 r. walczył w składzie 19 Dywizji Piechoty. Po zakończeniu kampanii wrześniowej powrócił do Bielska. Został aresztowany przez władze sowieckie i wywieziony w głąb ZSRR. W 1943 r. wstąpił do I Dywizji Piechoty im. Tadeusza Kościuszki. Uzyskał stopień kapitana. Zginął w bitwie pod Lenino 12 X 1943 r. Odznaczony został Krzyżem Srebrnym *Virtuti Militari* i tytułem Bohatera Związku Sowieckiego.

1071. Obecna nazwa ulicy: Wysoka

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą ulicy.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1072. Obecna nazwa ulicy: Wysoki Stoczek

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1923 r. nr hipoteczny 614; repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Ogrodniczki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1073. Obecna nazwa ulicy: Stanisława Wyspiańskiego

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą Stanisława Wyspiańskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na gruntach wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Wyspiański urodził się 15 I 1869 r. w Krakowie, Wyspiański kształcił się w mającym wielowiekową tradycję gimnazjum św. Anny w Krakowie, gdzie wykłady odbywały się w języku polskim, a dużą wagę przywiązywano do nauki historii Polski i historii literatury polskiej. Przez 8 lat nauki niczym się nie wyróżnił. W okresie szkolnym podjął pierwsze znane dziś próby literackie (interpretacja dramatyczna obrazu Matejki Batory pod Pskowem w roku 1886) oraz malarskie w Szkole Sztuk Pięknych w Krakowie, której dyrektorem był w tym czasie Jan Matejko. Jako wyróżniającego się uczniowi, Matejko powierzył mu współudział w wykonaniu zaprojektowanej przez siebie polichromii w odnawianym kościele Mariackim? W 1890 r. Wyspiański podróżował po Włoszech, Szwajcarii, Francji, Niemczech, był też w Pradze czeskiej. W latach 1891–1894 trzykrotnie przebywał w Paryżu, uczył się w prywatnej Academie Colarossi i wiele malował. Pod koniec lat 90. XIX wieku artysta odegrał istotną rolę w ruchu modernistycznym. Zaprojektował i częściowo wykonał polichromię w restaurowanym kościele Franciszkanów. Zdobył też Nagrodę Polskiej Akademii Umiejętności za pejzaże z kopcem Kościuszki. W 1906 r. Wyspiański został profesorem krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, był także członkiem krakowskiej Rady Miejskiej. Zmarł 28 X 1907 r. w Krakowie. Napisał m.in.: *Królowa Polskiej Korony, Legenda, Warszawianka, Daniela i Meleagra, Protesilas i Laodamia, Kłątwa i Leleweł, Legion. Wesele, Wyzwolenie, Achileis i Bolesław Śmiały.*

1074. Obecna nazwa ulicy: Kardynała Stefana Wyszyńskiego

uchwała Nr V/16/74, uchwała nr XIX/58/81

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r. W latach 1974–1981 ulica Mistrzów Plonów, od 1981 r. Kardynała Stefana Wyszyńskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Słoboda (Swoboda) oraz wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.; ulica nowo utworzona w 1974 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Kardynał Stefan Wyszyński urodził się 3 VIII 1901 r. w Zuzeli nad Bugiem. W latach 1912-1914 pobierał nauki w Gimnazjum im. Wojciecha Górskiego w Warszawie, a następnie w gimnazjum męskim w Łomży. Ukończył liceum im. Piusa X we Włocławku. Po maturze uczył się w Wyższym Seminarium Duchownym we Włocławku. W 1924 r. otrzymał święcenia kapłańskie. W latach 1925-1929 pogłębiał wiedzę na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Pełnił posługę kapłańską w katedrze we Włocławku, był sędzią Sądu Biskupiego, kierował Sodalicją Mariańską Ziemi Ziemia Kujawsko-Dobrzyńskiej Pracował w Chrześcijańskim Uniwersytecie Robotniczym oraz w katolickich związkach zawodowych. Przewodził organizacjom katolickim oraz prowadził, jako redaktor naczelny pismo „Ateneum Kapłańskie”. Musiał wyjechać z Włocławka, gdyż poszukiwało go gestapo. Sprawował opiekę duchową nad niewidomymi z Lasek pod Warszawą. Następnie został kapelanem Zakładu dla Niewidomych w Laskach, a także kapelanem Armii Krajowej. W 1945 r. powrócił do Włocławka. W 1946 r. Został biskupem lubelskim. W 1948 r. papież Pius XII mianował Wyszyńskiego arcybiskupem gnieźnieńskim i warszawskim, Prymasem Polski. 14 IV 1950 r. podpisał porozumienie z władzami, które argumentował potrzebą stabilizacji i pokoju w Polsce. 25 IX 1953 r. arcybiskup Wyszyński został aresztowany. W czasie aresztu, przebywał w Rywałdzie, Stoczku Warmińskim, Prudniku Śląskim, Komańczy. Z tego okresu pochodzą słynne Jasnogórskie Śluby Narodu Polskiego. Modlitwa odczytana została 26 VIII 1956 r. na Jasnej Górze przez biskupa Michała Klepacza, pełniącego obowiązki prymasa. W uroczystości wzięło udział około miliona osób. 28 X 1956 r. prymas powrócił do Warszawy. Brał udział w konklawe, które wyłoniło papieża Jana XXIII, następnie w obradach Soboru Watykańskiego II. W 1963 r. wziął udział w drugim konklawe, na którym papieżem został Paweł VI. W 1965 r. biskupi polscy wystosowali ośrodek do biskupów niemieckich, w którym najsłynniejszym sformułowaniem listu jest zdanie *przebaczamy i prosimy o przebaczenie*. W odpowiedzi na Obchody Tysiąclecia Chrztu Polski władze zorganizowały Obchody Tysiąclecia Państwa Polskiego. W 1978 r. brał udział w dwóch konklawe Jana Pawła I i Jana Pawła II. W latach 1980-1981 wspomagał NSZZ „Solidarność”. Prymas Stefan Wyszyński zmarł 28 V 1981 r. został pochowany w bazylice archikatedralnej św. Jana Chrzciciela w Warszawie.

1075. Obecna nazwa ulicy: Zabłudowska
uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona. Przed włączeniem ul. Zabłudowska.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne/Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przedłużenie w kierunku na Bielsk Podlaski na grunta dawnego folwarku Zagórki. Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy:

1076. Obecna nazwa ulicy: Zachodnia

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1935 r.) z nazwą Zachodnia.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r. Przedłużenie ulicy na odcinku d. ulicy Krętej, a następnie dalsze wytyczenie na gruntach wsi Słoboda.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1077. Obecna nazwa ulicy: Zacisze

Uchwała nr LXIII/716/14

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1935 r. notariusz Jankowski, nr repertorium 795.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1078. Obecna nazwa ulicy: Zagłoby

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Jan Onufry Zagłoba – postać literacka występująca w trylogii (*Ogniem i Mieczem, Potop i Pan Wołodyjowski*) autorstwa Henryka Sienkiewicza. Zagłoba jest ucieleśnieniem stereotypu polskiego szlachcica. Lubi trunki, nie jest pozbawiony pieniactwa. Z drugiej strony cechuje go wierność dla towarzyszy, patriotyzm, dobroduszość i pomysłowość, celuje w swoich słynnych fortelach. W uczestniczy też w bitwach ramię w ramię z towarzyszami. Jest jedną z najbarwniejszych postaci trylogii.

1079. Obecna nazwa ulicy: Zagórki

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1080. Obecna nazwa ulicy: Zagórna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Na niemieckim planie miasta z 1942 r. (sygn. 139) Ahrene-weg. Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy Zagórna z 1951 r.: książki ewidencyjne nieruchomości.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wysoki Stoczek

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zawady i gruntów uroczyska Antoniuk, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1081. Obecna nazwa ulicy: Zagumienna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z lat 1927–1928; Okręgowa Komisja Wyborcza do Sejmu i Senatu w Białymstoku, sygn. 2.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Białostoczek Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1082. Obecna nazwa ulicy: Zajęcza

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1083. Obecna nazwa ulicy: Zakątek

uchwała nr XXVIII/320/08, uchwała nr XXIX/337/08

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2008 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Ścianka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Starosielce, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1084. Obecna nazwa ulicy: Zalesie

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Zalesie

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1085. Obecna nazwa ulicy: Ludwika Zamenhofa

brak uchwały o nadaniu nazwy Zielenaja

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Zielenaja nowa nazwa: Zamenhofa. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1872 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 1, k. 111.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Białystok w granicach z 1692 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Ludwik (Lejzer Zamenhof urodził się 15 XII (wg starego stylu 3 XII) 1859 r. w Białymstoku w domu przy ulicy Zielonej. Był synem Marka (Mordki) i Rozali (Liby) Sofer. W miejscu tym mieszkał do 1873 r. i tu spędził swe pierwsze lata życia. Już od najmłodszych lat przeja-

wiał niezwykle uzdolnienia lingwistyczne. W 1873 r. rodzina Zamenhofów przeniósł się do Warszawy. Tu Ludwik Zamenhof ukończył w 1879 r. II Gimnazjum Realne na Nowolipkach. Po skończeniu nauki w szkole średniej Ludwik Zamenhof podjął studia medyczne w Moskwie. Podczas jego pobytu w Moskwie. W 1881 r. Ludwik Zamenhof powrócił do Warszawy, gdzie ukończył studia medyczne. Następnie w 1885 r. podjął swą pierwszą praktykę lekarską miejscowości Wieseje położonej w powiecie sejneńskim w guberni suwalskiej. Po krótkim czasie powrócił do Warszawy, gdzie rozpoczął praktykę okulistyczną w Szpitalu Żydowskim. W czasie wolnym dalej rozwijał swoje zainteresowania lingwistyczne i prowadził pracę nad międzynarodowym językiem. Już w lipcu 1887 r. przy pomocy Klary Silberman i jej ojca wydał pod pseudonimem „Doktor Esperanto” („mający nadzieję”) podręcznik do nauki języka esperanto „*Lingua internacia*”. W 1889 r. w Norymberdze powstało pierwsze pismo w języku esperanto „*La Emperatisto*”. Zaczęły się przekłady literatury na język esperanto. Przełożono m.in. „*Pana Tadeusza*” A. Mickiewicza, „*Zamieć*” A. Puszkina. W całej Europie zaczęły powstawać kluby esperanto (m.in. w Petersburgu, Odessie, Brukseli, Sztokholmie, Montrealu). W 1905 r. odbył się I Światowy Kongres Esperanto w Paryżu, na którym nadano Ludwikowi Zamenhofowi Order Legii Honorowej za wynalezienie *esperanto*. Na kolejnych kongresach (w Genewie, Cambridge, Dreźnie, Barcelonie, Waszyngtonie, Antwerpii) propagowano nowy język. W 1908 r. powstał Światowy Związek Esperanta (Universala Esperanto-Asocio). W 1912 r. na VIII Światowym Zjeździe Esperantystów, który się odbył w Krakowie, Ludwik Zamenhof zrzekł się wszelkich praw do języka *esperanto* na rzecz ludzkości. W 1913 r. wydał antologię tekstów literackich „*Fundametio Kresomatio*”. Ludwik Zamenhof zmarł 14 IV 1917 r. w Warszawie.

1086. Obecna nazwa ulicy: Jana Zamoyskiego

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica Jana Zamoyskiego

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacja o patronie lub nazwie ulicy: Jan Zamoyski – urodził się 19 III 1542 r. w Sokówce. Wyjechał na studia do Paryża. Zwiedził też Strasburg i Padwę. W tym czasie przeszedł z kalwinizmu na katolicyzm. Po powrocie do kraju został mianowany sekretarzem króla Zygmunta Augusta. Uczestniczył w porządkowaniu archiwum koronnego na Wawelu. Podczas elekcji popierał Henryka III Walezego. Wylansował Annę Jagiellonkę na tron Polski i wydania jej z mężem Stefana Batorego, którego został bliskim współpracownikiem. Pełnił funkcję kanclerza wielkiego oraz hetmana koronnego. Po śmierci Batorego wspomógł Zygmunta III Wazę. Z czasem Zamoyski przeszedł do obozu opozycjonistów walczących z polityką Zygmunta III, chcącego wzmocnić władzę królewską. Zygmunt III Waza obawiał się wpływów kanclerza, a zgodnie z prawem Rzeczypospolitej nie był w stanie odwołać go ze stanowiska. Otwarty konflikt między kanclerzem a królem

wybuchł podczas sejmu w 1592 r. W latach 1600-1601 wziął udział w wojnie ze Szwecją o Inflanty. W 1580 r. założył Zamość. Miał olbrzymi majątek. Obawiając się jego rozdrobienia stworzył Ordynację Zamoyską (przetrwiała do 1944 r.). W 1595 r. założył Akademię Zamojską. Posiadał też własną prywatną armię. Zmarł 3 VI 1605 r.

1087. Obecna nazwa ulicy: Tomasza Zana

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Tomasz Zan urodził się 21 XII 1896 r. w Miasocie koło Mołodeczna. Ukończył gimnazjum w Mińsku. Studiował w Wilnie, gdzie poznał Adama Mickiewicza. Był współzałożycielem Towarzystwa Filomatów, założycielem Towarzystwa Filomatów i prezesem Zgromadzenia Filaretów. W latach 1824-1837 przebywał na zesłaniu. Badał bogactwa naturalne Kirgistanu i Uralu. Po powrocie przebywał w Petersburgu, gdzie pracował w Instytucie Geologicznym. Zmarł 19 VII 1855 r. w Kochaczynie. Napisał m.in.: *Cygankę, Pożegnanie, Zgon tabakiery.*

1088. Obecna nazwa ulicy: Zapiecek

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą Zapiecek.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Horodniany, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1089. Obecna nazwa ulicy: Gabrieli Zapolskiej

uchwała nr V/16/74

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Gabriela Zapolska urodziła się 30 III 1857 r. w Podhajcach. Uczyła się w domu. Po nieudanym małżeństwie z Konstantym Śnieżkom-Błockim została aktorką. Grała na scenach Krakowa, Lwowa i Poznania. W 1889 r. wyjechała do Paryża, gdzie mieszkała do 1895 r. Grała na scenie Theatre Libre A. Antoninea, a potem w Teatre de Euvre. Nie odniosła jednak większych sukcesów. Po powrocie do kraju znalazła zatrudnienie w Krakowie. Jako pisarka zadebiutowała w 1883 r. Opowiadaniem pt. *Jeden dzień z życia róży?* Od 1904 r. mieszkała we Lwowie. Tam zorganizowała wraz z drugim mężem, malarzem Stanisławem Janowskim zespół teatralny, z którym objeżdżała Galicję. W 1912 r. wzięła udział w zorganizowanej w Pradze Wystawie Pracy Kobiety Polskiej. W 1914 r. Po zajęciu Lwowa przez wojska rosyjskie prowadziła cukiernię. Zmarła 21 XII 1921 r. we Lwowie. Została pochowana na Cmentarzu Łyczakowskim. Napisała m.in.: *Kaśka Kariatyda, Przedpiekle, O czym się nie mówi, O czym się nawet myśleć nie chce, Moralność Pani Dulskiej.*

1090. Obecna nazwa ulicy: Ireny Zarzeckiej

uchwała nr XXVIII/463/16

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1974 r. W latach 1974–2016 r. ulica Romana Pazińskiego.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Staroselce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów leśnych Krupniki, gruntów wsi Krupniki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Irena Zarzecka urodziła się w 1922 r. w Starosielcach. Do konspiracji wstąpiła w październiku 1941 r. Szkolono ją w sekcji wywiadowczej. Jej atutem była znajomość języka niemieckiego. W styczniu 1942 r. kierownictwo Armii Krajowej skierowało ją do pracy, jako sekretarkę burmistrza Starosielc – Niemca Johana Cimocha. Irena Zarzecka miała dostęp do wszelkich akt biurowych, blankietów i pieczęci. Na polecenie wywiadu wydawała żołnierzom AK dowody osobiste, karty meldunkowe, przepustki itd. Wykorzystując zaufanie burmistrza miała wgląd do tajnych zarządzeń władz bezpieczeństwa. Nawet tych dotyczących aresztowań i obław. Zdobyte informacje przekazywała szefowi wywiadu. W maju 1943 r. odznaczono ją Krzyżem Zasługi z Mieczami, a w sierpniu 1944 r. Krzyżem Walecznych. 24 I 1944 r. została aresztowana i zamknięta w białostockim więzieniu. Irenę Zarzecką wykupiono z więzienia. Irena Zarzecka przeżyła wojnę. W maju 1945 r. wyszła za mąż za Stanisława Siniłę. Przebywając w białostockim więzieniu zaraziła się gruźlicą. Zmarła 16 III 1947 r.

1091. Obecna nazwa ulicy: Zaścianańska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1924 r., nr repertorium 4412, notariusz Jankowski.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1092. Obecna nazwa ulicy: Zatokowa

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.; ulica nowo utworzona.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1093. Obecna nazwa ulicy: Zaulek Bracki

uchwała nr 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1094. Obecna nazwa ulicy: Zaulek Kłodzki

uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1095. Obecna nazwa ulicy: Zaulek Łęczycki
uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1096. Obecna nazwa ulicy: Zaulek Olsztyński
uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1097. Obecna nazwa ulicy: Zaulek Podhalański
uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1098. Obecna nazwa ulicy: Zaulek Podlaski
uchwała nr XXXVII/455/09

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2009 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1099. Obecna nazwa ulicy: Zaulek Zakopiański

uchwała 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1100. Obecna nazwa ulicy: Zawady

uchwała nr XLVIII/620/2002

Wcześniejsze nazwy: Przed włączeniem ulica księdza Adama Abramowicza.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zawady

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Zawady, włączone do miasta Białegostoku z dniem 1 I 2002 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1101. Obecna nazwa ulicy: Zawadzka

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1927 r. Notariusz Jankowski nr repertorium 2425.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1102. Obecna nazwa ulicy: Zawilców

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1103. Obecna nazwa ulicy: Zbożowa

uchwała nr 32/56

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1956 r. ulica Zaścianańska. Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy Zaścianańska z 1924 r., nr repertorium 4412, notariusz Jankowski. Ulica wydzielona z ulicy Zaścianańskiej w 1956 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Skorupy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Skorupy włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1104. Obecna nazwa ulicy: Zdrojowa

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1932 r., nr hip. 1987 r., repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bema

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Bażantarnia”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1105. Obecna nazwa ulicy: Zdrowa

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1106. Obecna nazwa ulicy: Zgoda

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1934 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 1039

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1107. Obecna nazwa ulicy: Zielna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą ulicy z 1929 r., nr hipoteczny 1615, repertorium ksiąg hipotecznych.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1108. Obecna nazwa ulicy: Zielona

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy Górne

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Dojlidy Górne; wieś została włączona do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1109. Obecna nazwa ulicy: Zielone Jabłuszko

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Halickie

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów kolonii Halickie, włączonych w 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1110. Obecna nazwa ulicy: Zielone Wzgórze

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1111. Obecna nazwa ulicy: Zielonogórska

uchwała Nr X/77, uchwała nr IV/29/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1112. Obecna nazwa ulicy: Ziemska

uchwała nr LV/665/06

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2006 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pieczurki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Pieczurki, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1113. Obecna nazwa ulicy: Zimowa

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1959 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Starosielce Płd.

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie miasta Starosielce na gruntach należących do wsi Klepacze, włączonych do miasta Białystok w 1954 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1114. Obecna nazwa ulicy: Złota

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument z nazwą ulicy z 1924 r. Wpis do Repertorium o założeniu księgi hipotecznej nr 705.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bojary

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Bojary, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1115. Obecna nazwa ulicy: Emila Zoli

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Émile Zola – urodził się 2 IV 1840 r. w Paryżu. W dorosłym życiu miał się różnych zajęć. Został pracownikiem słynnego wydawnictwa Hachette. W 1898 r. Zola zaangażował się w obronę francuskiego oficera Alfreda Dreyfusa oskarżonego o zdradę. Opublikował na pierwszej stronie paryskiego dziennika *L'Aurore* artykuł *Oskarżam!*, który formę listu otwartego do prezydenta Feliksa Faure'a i zawierał krytykę francuskiego rządu? Zola zarzucał władzom antysemitizm. Zola zmarł 29 IX 1902 r. w Paryżu. Napisał m.in.: *Teresę Raquin* i *Spadkobierców pana Rabourdin*, 20-tomowy cykl *Rougon – Macqartowie. Historia naturalna społeczna rodziny za Drugiego Cesarstwa, Powieść eksperymentalna, Trzy miasta*.

1116. Obecna nazwa ulicy: Zuchów

uchwała nr 13/94

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1960 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Zaścianki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.; ulica nowo utworzona w 1960 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1117. Obecna nazwa ulicy: Zwierzyniecka

brak uchwał o nadaniu nazw Szosa Baranowicka i Szosa Zwierzyniecka, uchwała nr XIX/130/68

Wcześniejsze nazwy: Obecna ul. Zwierzyniecka do 1915 r. stanowiła część linii komunikacyjnej zwanej Białostockoje-Baranowiczskoje-Strategicznokoje-Wojennoje-Szosse (położenie w granicach Białegostoku), której następnie nadano nazwę Szosa Baranowicka (podzielona z kolei na: Szosę Południową, Szosę Zwierzyniecką, Szosę pod Krzywą i Szosę Wschodnią); najstarszy akt notarialny z nazwą ulicy Szosa Baranowicka z 1920 r., nr repertorium 1461, notariusz Urbanowicz.

Do roku 1968 Szosa Zwierzyniecka (najstarszy akt notarialny z nazwą ulicy Szosa Zwierzyniecka z 1933 r., nr repertorium 1963, notariusz. Gąsiorowski). Następnie ul. Zwierzyniecka

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: W okresie carskim Warszawsko-Baranowicka-Strategiczna-Szosa-Wojskowa, od roku 1920 Szosa Baranowicka, przed rokiem 1933 wydzielona z Szosy Baranowickiej, jako Szosa Zwierzyniecka, następnie przemianowana w 1968 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1118. Obecna nazwa ulicy: Zwycięstwa

brak uchwały o nadaniu nazwy Szosa Żółtkowska
uchwała nr XXVII/442/16

Wcześniejsze nazwy: Przed rokiem 1968 Szosa Żółtkowska (najstarszy odnaleziony akt hipoteczny z nazwą Szosa Żółtkowska z 1923 r., nr hip. 584, repertorium ksiąg hipotecznych). Od 1968 r. ulica Zwycięstwa.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Marczuk granice osiedli: nr 7 – Młodych i nr 8 – Antoniuk

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Szosa Żółtkowska, przecinająca grunty wsi Białostoczek, majątku Wysoki Stoczek, włączonych do miasta Białystok w 1919 r oraz wsi Bacieczki włączonych do miasta Białystok w 1954 r.; przemianowana w 1968 r. 28 listopada 2016 r. Rada Miejska Białegostoku stwierdziła utratę mocy obowiązującej uchwały nr XIX/130/86 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Z wnioskiem o zmianę ulicy zwrócił się w 2016 r. do Rady Miasta Białystok białostocki oddział Instytutu Pamięci Narodowej. W swojej opinii IPN wskazał konieczność zmiany uzasadnienia, na mocy, którego nazwa Zwycięstwa miała upamiętniać zwycięstwo Związku Sowieckiego i sprzymierzonych armii nad Niemcami w 1945 r. IPN zaproponował nazwę służącą upamiętnieniu zwycięstwa Wojska Polskiego w wojnie polsko-bolszewickiej 1920 r. oraz zwycięstwa żołnierzy I Pułku Legionów Piechoty w Bitwie Białostockiej stoczonej na ulicach Białegostoku z oddziałami Armii Czerwonej 22 VIII 1920 r.

1119. Obecna nazwa ulicy: Zygmunta Starego

uchwała nr XII/106/90, uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1987 -1990 ulica Wiery Chorąży.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Pietrasze

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1959 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Zygmunt I Stary – urodził się 1 I 1467 r. w Koziencach. Był synem Kazimierza Jagiellończyka i Elżbiety Rakuszanki. W 1504 r. został namiestnikiem Śląska i Dolnych Łużyc. 20 X 1506 r. powierzono mu tron wielkksiążęcy w Wilnie. 8 XII 1506 r. wybrany został przez Sejm w Piotrkowie królem Polski. Koronacja w katedrze wawelskiej odbyła się 24 I 1507 r. Zygmunt I oddzielił rachunkowość dotyczącą podatków publicznych od skarbu królewskiego. Wzmocnił działalność mennicy krakowskiej, zabiegał o uporządkowanie przepisów dotyczących dochodów z eksploatacji żup solnych i kopalni. W 1537 r. szlachta wysunęła postulaty egzekwowania praw średniej szlachty niezadowolonej z działań dworu (tzw. Egzekucja Praw). Żądania szlachty skierowane były przeciw hegemonii elit senatorsko-ministerialnych, (co wiązało się z nieprzestrzeganiem zakazów łączenia określonych urzędów świeckich i kościelnych. W 1526 r. po wymarciu męskiej linii książąt czersko-warszawskich przyłączył Mazowsze do Polski. Prowadził zwycięskie wojny z Rosją. W 1525 r. przyjął hołd lenny Albrechta, jako luterańskiego księcia Prus. Zygmunt I Stary był też mecenasem sztuki. Jego zasługą było wczesne wprowadzenie sztuki renesansowej do Polski. Zmarł 1 IV 1548 r. w Krakowie. Okres jego panowania został przez historyków nazwany złotym wiekiem w Polsce.

1120. Obecna nazwa ulicy: Źródłana

uchwała nr XXXII/342/04

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2004 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Przemysłowy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy oraz wsi Skorupy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1121. Obecna nazwa ulicy: Żabia

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1930 r. Notariusz Bednarski nr repertorium 1167.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1122. Obecna nazwa ulicy: Żagłowa

uchwała nr XLIV/505/13

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 2013 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1123. Obecna nazwa ulicy: Żeglarska

uchwała nr LII/602/05

Wcześniejsze nazwy: Ulica nowo utworzona

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Zagórki

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty folwarku Zagórki, włączone do miasta Białystok z dniem 1 I 2006 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1124. Obecna nazwa ulicy: Żelazna

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Żelazna nowa nazwa: Żelazna. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1908 r., Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 102, k. 457-465.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1125. Obecna nazwa ulicy: Stefana Żeromskiego

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z nazwą ulicy z 1931 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 455.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Nowe Miasto

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Przed II 1919 r. na terenie majątku państwowego „Słoboda”. Majątek został rozparcelowany na działki budowlane w 1925 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stefan Żeromski urodził się 14 X 1864 r. w Strawczyni koło Kielc. W 1873 r. Żeromski trafił do szkoły początkowej w Psarach. W roku później rozpoczął naukę w Męskim Gimnazjum Rządowym w Kielcach. Zadebiutował w 1882 r. w „Tygodniku Mód i Powieści” przekładem wiersza Lermontowa. Trudności finansowe i początki gruźlicy spowodowały, że gimnazjum ukończył w 1886 r., ale nie zdał matury. Rozpoczął studia w Instytucie Weterynarii w Warszawie. W 1889 ze względów finansowych przerwał studia. W 1892 r. wyjechał do Szwajcarii, gdzie pracował, jako bibliotekarz w Muzeum Narodowym Polskim w Raperswilu. W 1897 r. powrócił do kraju i podjął pracę, jako pomocnika bibliotekarza w Bibliotece Ordynacji Zamoyskich. W 1909 r. razem z rodziną wyjechał do Paryża. W 1912 r. wrócił do Polski i zamieszkał w Zakopanem. W 1914 r. zgłosił się do Legionów Polskich. Nie wziął udziału w walkach. Działał w Naczelnym Komitecie Zakopiańskim. Po uzyskaniu przez Polskę niepodległości zamieszkał w Warszawie. W 1925 r. założył i był pierwszym prezesem polskiego oddziału PEN Clubu. Żeromski zmarł 20 XI 1925 r. i został pochowany na cmentarzu ewangelicko-reformowanym w Warszawie. Napisał m.in.: *Doktor Piotr, Duma o hetmanie, Echa leśne, Ludzie bezdomni, Na probostwie w Wyszkowie, O żołnierzu tułaczku, Popioły, Przedwiośnie, Puszcza Jodłowa, Rozdziobią na kruki, wrony, Róża, Siłaczka, Syzyfowe prac, Uciekła mi przepióreczka, Wiatr od morza, Wierna rzeka, Zmierzch*

1126. Obecna nazwa ulicy: Narceży Żmichowskiej

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone do miasta Białystok w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Narcyza Żmichowska urodziła się 4 III 1819 r. w Warszawie. Uczyła się w pensji Zuzanny Wilczyńskiej, a następnie w Instytucie Guwernantek w Warszawie. W 1838 r. została opiekunką dzieci w rodzinie hrabiów Zamoyskich. Wyjechała z Zamoyskimi do Paryża. Jako jedna z pierwszych kobiet uczęszczała na posiedzenia Akademii Francuskiej? Po powrocie do Warszawy nawiązała kontakt z miejscowymi intelektualistami. Debiutowała na łamach „Pierwiosnka”, zaczęła też publikować artykuły w czasopiśmie: „Pielgrzym” „Przegląd Naukowy”, w którym publikowało wiele kobiet. Utworzyła grupę „entuzjastek”, w skład której wchodziły warszawskie emancypantki. W latach 1842-1845 Żmichowska zamieszkała w Rzeczycu, gdzie nielegalnie uczyła wiejskie dzieci. Tam napisała swoje największe dzieło pt. *Poganka*. Zmarła 25 XII 1876 r. w Warszawie. Napisała m.in.: *Książka pamiątek, Dwoiste życie, Czy to powieść?, Ścieżki przez życie, Biała róża, Wolne chwile Gabryelli, Wykład nauk przeznaczonych do pomocy w domowym wychowaniu panien, Pewność*.

1127. Obecna nazwa ulicy: Żniwna

uchwała nr 12/83

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1963 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1128. Obecna nazwa ulicy: Żołnierska

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony akt notarialny z 1928 r. notariusz Urbanowicz nr repertorium 915.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1129. Obecna nazwa ulicy: Stanisława Żółkiewskiego
uchwała nr VIII/60/85

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1985 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Stanisław Żółkiewski urodził się w 1547 r. w Turynce pod Lwowem. Terminował u Jana Zamoyskiego. W 1573 r. wyjechał w poselstwie polskim do Paryża, aby oznajmić Henrykowi Walezemu, iż został królem Polski. Żółkiewski był sekretarzem króla Stefana Batorego. Wziął udział w wojnie z Rosją. Aresztował Samuela Zborowskiego. W czasie wojny domowej opowiedział się po stronie króla Zygmunta III Wazy. Został kasztelanem lwowskim. W 1596 r. stłumił powstanie Semena Nalewajki. W 1597 r. założył miasto Żółkiew. W 1602 r. wziął udział w kampanii przeciwko Szwedom. W 1608 r. został wojewodą kijowskim. W 1609 r. wziął udział w wyprawie na Rosję. Dowodził wojskami oblegającymi Smoleńsk. 4 VII 1609 r. odniósł wielkie zwycięstwo w bitwie z Rosjanami pod Kłuszynem. Żółkiewski wkroczył do Moskwy. Na sejmie 29 X 1611 r. wprowadził jeńców Szujskich, którzy złożyli hołd Zygmuntowi III Wazie. 23 IX 1617 r. podpisał w Jarudze porozumienie z Turcją. W 1618 r. został hetmanem i kanclerzem wielkim koronnym. W 1620 r. wyprawił się na Mołdawię, gdzie poniósł klęskę. Zginął w nocy z 6 na 7 X 1620 r. pod Cecorą.

1130. Obecna nazwa ulicy: Żółta
brak uchwały o nadaniu nazwy Żółty zaulek

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Żółty zaulek nowa nazwa: Żółta. Najstarszy odnaleziony dokument (notarialny) z nazwą ulicy z 1910 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 109, k. 507-513.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1131. Obecna nazwa ulicy: Żółwia
uchwała 4/39

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.; ulica nowo utworzona w 1958 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1132. Obecna nazwa ulicy: Żubrów

uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1133. Obecna nazwa ulicy: Żurawia

uchwała nr XLIX/559/13

Wcześniejsze nazwy: Najstarszy odnaleziony dokument (Plan miasta Białegostoku z 1954 r.) z nazwą ulicy

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Dojlidy

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Dojlidy, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1134. Obecna nazwa ulicy: Żwirki i Wigury

uchwała nr X/77

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1958 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Mickiewicza

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie dawnych dóbr Białystok, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: Franciszek Żwirko urodził się 16 IX 1895 r. w Święcianach. Szkołę średnią ukończył w Wilnie. W czasie I wojny światowej służył w armii rosyjskiej. W 1917 r. służył w Korpusie generała Dowbora Muśnickiego. Po jego rozformowaniu wstąpił do armii Denikina. We wrześniu przyjechał do Polski. Rozpoczął służbę w polskim lotnictwie. W Polsce służył

w 1 Pułku Lotniczym. W listopadzie 1923 r. ukończył Szkołę Pilotów w Bydgoszczy i Grudziądzu. Jako jeden z pierwszych zainicjował loty nocne w polskim lotnictwie wojskowym, dokonując nocnego rajdu nad Polską? W tym czasie poznał inżyniera Stanisława Wigurę, który był konstruktorem zespołu RWD. Od tej pory Wigura najczęściej latał w załodze, jako mechanik. Między 9 sierpnia a 6 września 1929 r. dokonali oni lotu okrężnego wokół Europy, na długości prawie 5000 km. 22 XII 1931 r. Żwirko został przeniesiony ze stanowiska przy aeroklubie na stanowisko dowódcy eskadry szkolnej Centrum Wyszkożenia Oficerów Lotnictwa w Dęblinie. W dniach 20-28 VIII 1932 r., załoga Żwirko i Wigura, na samolocie RWD – 6 zajęła pierwsze miejsce zawodach samolotów turystycznych Challenge 1932 r. Był to wielki sukces polskiego lotnictwa. 11 IX 1932 r. lecąc do Pragi Franciszek Żwirko wraz ze Stanisławem Wigurą zginęli w katastrofie w lesie pod Cierlickiem Górnym koło Cieszyna.

Stanisław Wigura urodził się 9 IV 1901 r. w Warszawie. Podczas wojny polsko sowieckiej w 1920 r. służył w 8. pułku artylerii polowej. Ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Warszawskiej. Współtworzył Sekcję Lotniczą Koła Mechaników Politechniki Warszawskiej. W 1928 r. Stanisław Rogalski, Stanisław Wigura i Jerzy Drzewiecki stworzyli samolot sportowy RWD – 1.

1135. Obecna nazwa ulicy: *Żwirowa*

uchwała 30/50

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1950 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Wygoda

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów majątku Kolonia-Zacisze, włączonych do miasta Białystok w 1919 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1136. Obecna nazwa ulicy: *Żytunia*

brak uchwały

Wcześniejsze nazwy: Według Wykazu ulic i placów zatwierdzonego przez Tymczasowy Komitet Miejski 17 IV 1919 r. stara nazwa: Żytunia nowa nazwa: Żytunia. Najstarszy akt notarialny z nazwą ulicy z 1909 r. Starszy Notariusz Sądu Okręgowego w Grodnie, sygn. 107 k. 42-46.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Śródmieście

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Na terenie gruntów wsi Białostoczek, włączonych do miasta Białystok w XIX w.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

1137. *Obecna nazwa ulicy: Żyzna*
uchwała nr XIII/44/76

Wcześniejsze nazwy: Ulica utworzona w 1976 r.

Położenie (w granicach Białegostoku), dzielnica: Bagnówka

Dawne położenie gruntów (przed przyłączeniem do Białegostoku), na których leży ulica: Grunty wsi Bagnówka, włączone w 1973 r.

Krótką informacją o patronie lub nazwie ulicy: –

Bibliografia

- (AB), *Samuel Pisar nie żyje*, „Gazeta Współczesna z 3 sierpnia 2015 r.
- Adamiec Marek, *Stefan Żeromski*, www.literat.ug.edu.pl z 5.06.2012.
- Bachórz Józef, *Henryk Sienkiewicz*, www.literat.ug.edu.pl z 10.06.2012.
- Banach Kazimierz, *Z dziejów Batalionów Chłopskich: wspomnienia, rozważania, materiały*, Warszawa 1984.
- Baszkiewicz Jan, *Polska czasów Łokietka*, Warszawa 1968.
- Bernacki Eugeniusz, *Ludzie i placówki służby zdrowia w regionie białostockim. Rys historyczny, biografie*, Białystok 1998.
- Besala Jerzy, *Wielcy hetmani Rzeczypospolitej*, Warszawa 1983.
- *Białostoczanie XX wieku*, pod red. Daniela Boćkowskiego i Jana Kwasowskiego. Wielki plebiscyt „Gazety Wyborczej”. „Gazeta Wyborcza”. Oddział w Białymstoku, Telewizja Polska SA Oddział w Białymstoku, Polskie Radio Białystok, Książnica Podlaska, Białystok 2000.
- Białous Adam, *Sąd rehabilituje „Korzenia”*. naszdziennik.pl, 2010-07-17. [dostęp 2018-07-17].
- Bielecki Robert, *Książę Józef Poniatowski*, Warszawa 1974.
- Borkowska Urszula, *Dynastia Jagiellonów w Polsce*, Warszawa, 2011.
- Brodzka Alina, *Maria Konopnicka*, Warszawa, 1975.
- Bujwicki Bernard, *Mój 1980 r.*, Białystok 2013.
- Chodakiewicz Marek, Gontarczyk Piotr, Żebrowski Leszek, *Tajne oblicze GL-AL i PPR. Dokumenty*. Warszawa 1999.
- *Cmentarz Farny w Białymstoku*, teksty: Joanna Kotyńska-Steckiewicz, Elżbieta Kozłowska-Świątkowska, Aneta Kułak, Andrzej Lechowski, ks. Adam Szot, Wiesław Wróbel, Białystok 2017.
- Czerniakowska Małgorzata, *Biogram Tadeusza Czackiego (1765–1813)*, Słownik Biograficzny Pomorza Nadwiślańskiego, www.emmchz.w.interia.pl z 5.02.2012.
- Danilecki Tomasz, *Książdz Witold Pietkun*, www.encyklopedia-solidarnosci.pl z 27.04.2012.
- Danilecki Tomasz, *Książdz Stanisław Suchowolec*, www.encyklopedia-solidarnosci.pl z 23.04.2012.
- Dolistowska Małgorzata, *W poszukiwaniu tożsamości miasta. Architektura i urbanistyka Białegostoku w latach 1795–1939*, Białystok 2009.
- Dobroński Adam, *Marszałek Józef Piłsudski*, [w:] Honorowi obywatele miasta Białegostoku, pod red. Cezarego Kukli, Białystok 2006.
- Dobroński Adam Czesław, *Ryszard Kaczorowski – prezydent Polaków*, Białystok 2011.
- *Encyklopedia Warszawy*, Warszawa 1975.
- Dobroński Adam, Filipow Krzysztof, „Dziesiątacy” z Białegostoku. *10 Pułk Ułanów Litewskich*, Białystok 1992.
- Dobroński Adam, Filipow Krzysztof, *42 pułk piechoty im. gen. Jana Henryka Dąbrowskiego*, Białystok 1996.
- Dobroński Adam, *Historia Białegostoku*, Białystok 1998.
- Dobrzycki Jerzy, Hajdukiewicz Leszek, *Mikołaj Kopernik*, Polski Słownik Biograficzny Tom IV, Wrocław-Warszawa-Kraków 1968–1969.
- Doroszkiewicz Jerzy, *Wiesław Janicki może mieć swoją ulicę*, „Kurier Poranny” z 3 XI 2013 r.
- Dubacki L., *Stefan Okrzeja. W stulecie śmierci*, „Przegląd Socjalistyczny”, nr. 4-5 (5-6), lipiec – grudzień 2005 r. Dostępny na www.rs.org.pl/file/przegląd_socjalistyczny z 25.02.2012.
- Dubacki Leonard, *Walery Wróblewski (1836–1908)*, „Przegląd socjalistyczny” 2009, nr 1.
- Dużyk Józef, *Władysław Orkan*, Kraków 1975.
- Falkowski Mikołaj, *Ludwik Kmicic-Skrzyński*, www.polskieradio.pl z 12.02.2012.
- Franaszek Andrzej, *Miłosz. Biografia*. Kraków 2011.
- Gajewski Marek, *Największa bitwa w dziejach miasta*, Białystok 2010.
- Gontarczyk Piotr, *Polska Partia Robotnicza. Droga do władzy (1941–1944)*, Warszawa 2006.
- Grzybowski Stanisław, *Jan Zamoyski*, Warszawa 1994.
- Inglot Stanisław, *Kluk Krzysztof (1739–1796)*, Polski Słownik Biograficzny Tom XIII, 1967–1968.

- Iwaszko Elżbieta, *Seweryn Nowakowski*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyńsko-suwański, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 3, Białystok 2005.
- Januszkiewicz Julita, *Bronisław Jastrzębski. Harcerz, żołnierz Armii Krajowej*, „Kurier Poranny” z 6 października 2016 r.
- Jaworski Marian, *Janusz Korczak*, Warszawa 1973.
- Karaskiewicz Jan, Pawłowski Edward, *Fizylierka Aniela Krzywoń*, Warszawa 1988.
- Kluz Władysław, *Dyktator Romuald Traugutt*, Kraków 1986.
- Komorowski Krzysztof, *Narodowe Siły Zbrojne*, Nowa encyklopedia powszechna PWN, t. 4, Warszawa 1998.
- Konieczny Jerzy, Malinowski Tadeusz, *Mała encyklopedia lotników polskich*, Warszawa 1983.
- Korpalska Walentyna, *Władysław Eugeniusz Sikorski, biografia polityczna*. Wrocław 1988.
- Ks. Kasabuła Tadeusz, *Ksiądz Aleksander Syczewski*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyńsko-suwański, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 3, Białystok 2005.
- Kietliński Marek, *Region Podlaski NSZZ „Solidarność” 1980–2015*, Białystok 2015.
- Kietliński Marek, *Michał Pietkiewicz*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyński, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 1, Białystok 2002.
- Kietliński Marek, Siłkowska Urszula, *Białostockie Nekropolie*, Białystok 2017.
- Kietliński Marek, Lechowski Andrzej, *Prezydenci Białegostoku*, Białystok 2014.
- Kopczewski Jan Stanisław, *Tadeusz Kościuszko w historii i tradycji*, Warszawa 1968.
- Kozłowska Świątkowska Elżbieta, Puchalska-Dąbrowska Bernadetta, *Święci Białegostoku*, Białystok 2012.
- Kozłowski Eligiusz, *Generał Józef Bem 1794–1850*, Warszawa 1970.
- Ks. Krahel Tadeusz, *Ksiądz Adam Abramowicz*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyński, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 1, Białystok 2002.
- Ks. Krahel Tadeusz, *Ksiądz Stanisław Hałko*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyński, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 1, Białystok 2002.
- Ks. Krahel Tadeusz, *Arcybiskup Edward Kisiel*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyński, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 1, Białystok 2002.
- Ks. Krahel Tadeusz, *Ksiądz Michał Sopoćko*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyński, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 1, Białystok 2002.
- Ks. Krahel Tadeusz, *Doświadczeni zniewoleniem. Duchowni archidiecezji wileńskiej represjonowani w latach okupacji sowieckiej (1939–1941)*, Białystok 2005.
- Ks. Krahel Tadeusz, *Ojciec Święty Jan Paweł II*, [w:] Honorowi obywatele miasta Białegostoku, pod red. Cezarego Kukli, Białystok 2006.
- Kryska-Karski Tadeusz, Żurkowski Stanisław, *Generałowie Polski Niepodległej*, Warszawa 1991.
- Krzyżanowski Julian, *Literatura polska. Przewodnik encyklopedyczny. T.*, A-M. Warszawa 1984.
- Kunert Andrzej Krzysztof, Szarota Tomasz, *Generał Stefan Rowecki „Grot”*, Warszawa 2003.
- Labuda Gerard, *Mieszko I*, Polski Słownik Biograficzny, t. 21, 1976.
- Lechowski Andrzej, *Właściciel kamienicy brat zasłonek z opieki społecznej*, „Kurier Poranny” z 11 X 2011.
- Lechowski Andrzej, *Białystok. Przewodnik historyczny*, „Kurier Poranny”, Białystok 2006.
- Lechowski Andrzej, *Alfons Karny. Artysta rzeźbiarz*, [w:] Honorowi obywatele miasta Białegostoku, pod red. Cezarego Kukli, Białystok 2006.
- Leończuk Jan, *Wiesław Kazanecki*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyńsko-suwański, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 3, Białystok 2005.
- Libera Zdzisław, *Maria Dąbrowska*, Warszawa 1964.
- *Ludzie których warto poznać. Informator bibliograficzny o sławnych ludziach związanych z województwami: białostockim, łomżyńskim i suwalskim*. Opracowała Krystyna Choińska, Białystok 1980.
- Łapiński Piotr, Zwolski Marcin, *Zbigniew Rećko. Konspiracja i opór społeczny w Polsce 1944–1956*. Słownik biograficzny, t. 4, red. M. Bielak, K. Krajewski, Kraków-Warszawa-Wrocław 2010.

- Łątkowska Mirosława, Borowski Adam, *Jacek Kuroń*, www.encyklopedia-solidarnosci.pl. z 10.04.2012.
- Malinowski Tadeusz: *Lotnicy świata*, Warszawa 1985.
- Majchrowski Jacek, *Kto był kim w Drugiej Rzeczypospolitej*. Warszawa 1994.
- Marat Stanisław, Snopkiewicz Jacek, *Zbrodnia. Sprawa generała Fieldorfa-Nila*, Warszawa 1989.
- Markiewicz Marcin, *Wyzwolenie czy okupacja* [w:] „Nowe zniewolenie. Obława Augustowska. Lipiec 1945”, Białystok 2016.
- Masłowski Maciej, *Józef Chełmoński*, Warszawa 1973.
- Matyszewski Paweł, *Andrzej Strug*, www.tnn.pl z 3.04.2012.
- Michałowski Jerzy, *Jan Matejko*, Warszawa 1979.
- Mieńko Agnieszka, *Berta Szaykowska*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyński-suwalski, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 2, Białystok 2003.
- Mierzwiński Zbigniew, *Generałowie II Rzeczypospolitej*, Warszawa 1990.
- Milewski Jan Jerzy, *Stanisław Dubois*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyński, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 1, Białystok 2002.
- mjs, *Jacek Kuroń 1934–2004*, Portal historyczny dzieje.pl z 28.05 2012 r.
- Mróz Beata, *Józef Blicharski*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyńsko-suwalski, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 2, Białystok 2003.
- *Na chwałę Niebios. Słownik biograficzny duchownych i osób konsekrowanych spoczywających na cmentarzu farnym w Białymstoku*, pod redakcją księdza Adama Szota, Białystok 2012.
- Najder Zdzisław, *Józef Teodor Konrad Korzeniowski (Joseph Conrad)*, www.culture.pl/baza-literatura z dnia 25.02.2012.
- Nikodem Jarosław, *Jadwiga. Król Polski*, Wrocław 2009.
- Notkowski Andrzej, *Ludwik Waryński*, Wrocław 1989.
- Oleńska Anna, *Jan Klemens Branicki. Sarmata nowoczesny. Kreowanie wizerunki poprzez sztukę*, Warszawa 2011.
- Pachoński Jan, *Generał Jan Henryk Dąbrowski 1755–1818* Warszawa 1985.
- Paczkowski Andrzej, *Stanisław Mikołajczyk, czyli kłeska realisty*, Warszawa 1991.
- Panek Waclaw, *Encyklopedia muzyki rozrywkowej*, Warszawa 2000.
- Pasterze parafii św. Andrzeja Boboli w Białymstoku (ks. Paweł Grzybowski i ks. Czesław Girstun), www.abobola.aplus.pl/index.php z 24.05.2012.
- Pawłowicz Jacek, *Rotmistrz Witold Pilecki 1901–1948*, Warszawa 2008.
- Pelc Janusz, *Jan Kochanowski. Szczyt renesansu w literaturze polskiej*, Warszawa 2001.
- Pierściński Paweł, *Henryk Rogoziński (1934–2004)*, www.fotoklubbrp.org/frp/004.html, dostęp 20 maja 2018.
- Pieścikowski Edward, *Bolesław Prus*, Warszawa 1977.
- Pleśniarowicz Krzysztof, *Kantor. Artysta końca wieku*, Wrocław 1997.
- Podhorodecki Leszek, *Stanisław Koniecpolski*, Warszawa 1978.
- Podhorodecki Leszek, *Stanisław Żółkiewski*, Warszawa 1988.
- Podhorecki Leszek, *Jan Karol Chodkiewicz 1560–1621*, Warszawa 1982.
- Podhorodecki Leszek, *Wazowie w Polsce*, Warszawa 1985.
- Polony Leszek, *Karłowicz Mieczysław*, Encyklopedia muzyczna PWM. T. 5, część biograficzna. Kraków 1997.
- *Polski czyn zbrojny w II wojnie światowej, tom III Ludowe Wojsko Polskie 1943–1945*, Warszawa 1973.
- Potomski Piotr, *Generał broni Stanisław Władysław Maczek (1892–1994)*, Warszawa 2008.
- Prymaka Oniszk Aneta, *Bieżństwo 1915. Zapomniani uchodźcy*, Warszawa 2017.
- *Rok Marii Skłodowskiej Curie*, „Wspólnota Polska”. Pismo poświęcone Polonii i Polakom za granicą”, 2011, nr 2.
- Rogowski Grzegorz, *Skazane na zapomnienie. Polskie aktorki filmowe na emigracji*, Warszawa 2017.

- Rudnicki Jerzy, *Zabytki Ziemi Łomżyńskiej. Historia miast i wsi, rysunki zabytków z opisami, portrety i życiorysy osób zasłużonych*, T. III, Rajgród 2001.
- Rudziński Witold, *Moniuszko*, Kraków 1972.
- Rychert Izabela, *Jeden z „wyklętych”. Feliks Selmanowicz „Zagończyk” (1904–1946)*, Gdańsk 2011.
- Ryżewski Grzegorz, *Karol Brzostowski*, „Małe Miasta. Elity”, pod red. M. Zemło, Supraśl 2005.
- Samarski Bartłomiej, Danieluk Janusz, *Znani – Nieznani*, Białystok 2016.
- Sawicka Jadwiga, *Julian Tuwim*, Warszawa 1986.
- Siemaszko Zbigniew, *Narodowe Siły Zbrojne*, Londyn 1982.
- Słabczyński Waclaw, *Polscy podróżnicy i odkrywcy*, Warszawa 1988.
- *Słownik biograficzny działaczy polskiego ruchu robotniczego*, t. 1, Warszawa 1978.
- Smogorzewska Małgorzata, *Postowie i Senatorowie Rzeczypospolitej Polskiej 1919–1939. Słownik biograficzny*. Tom I A-D, Warszawa 1998.
- Stanisław Jerzy Lec, *Polski Słownik Biograficzny*, t. XVI, Wrocław-Warszawa-Kraków 1971.
- Stasiewicz Jan, *Andrzej Piotr Lussa*, „Biuletyn” nr 2005/2 – pismo Okręgowej Izby Lekarskiej Okręgowa Rada Lekarska w Białymstoku, www.oil.org.pl z 23.03.2012.
- Stawowy Ludomira, *Bacewicz Grażyna*, Encyklopedia muzyczna T. 1: ab część biograficzna, Kraków 1979.
- Strasz Małgorzata, *Ks. Jerzy Popiełuszko*, Opozycja w PRL. Słownik Biograficzny 1956–1989. Tom 2, redakcja: Jan Skórzyński, Paweł Sowiński, Małgorzata Strasz, Warszawa 2002.
- Szałagan Alicja, *Współcześni polscy pisarze i badacze literatury. Słownik biograficzny*, tom 5, Warszawa 1997.
- Szlak Dziedzictwa Żydowskiego w Białymstoku, szlak.uwb.edu.pl z 25.02.2012.
- Szczygieł Rogowska Jolanta, *Józef Karol Puchalski – prezydent miasta w 1919 r., Samorząd Białegostoku w latach 1919–1939*, Białystok 2004.
- Ks. Szot Adam, *Biskup Romuald Jałbrzykowski*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyński, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 1, Białystok 2002.
- Ks. Szot Adam, *Ksiądz Zdzisław „Jastrzębiec” Peszkowski. Kapelan Rodzin Katyńskich*, [w:] Honorowi obywatele miasta Białegostoku, pod red. Cezarego Kukli, Białystok 2006.
- *Ksiądz Stanisław Andrukiewicz (materiały do życiorysu)*, www.bialystok.poka.org.pl z 12.04.2012.
- Sztachelska-Kokoczka Alina, *Jan Klemens Branicki*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyński-suwalski, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 3, Białystok 2005.
- Śląski Jerzy, *Żołnierze wyklęci*, Warszawa 2004.
- Śleszyński Wojciech, *Marian Kościatkowski-Zyndram*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyński-suwalski, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 2, Białystok 2003.
- Tęgowski Jan, *Pierwsze pokolenia Giedyminowiczów*, Poznań – Wrocław 1999.
- Tomczonek Zofia, *Marianna Maria Kolendowa*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyński, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 1, Białystok 2002.
- Tomczyk-Maryon Marta, *Wyspiański*, Warszawa 2009.
- Trznadel Jacek, *Józef Mackiewicz – sowieckie jądro ciemności*, jacektrznadel.pl z 10.02.2012.
- Tyrowicz Marian, *Walenty Teofil Lewandowski* [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. XVII, 1972.
- Wapiński Roman, *Roman Dmowski*, Lublin 1988.
- Werpachowska Janina, *Prof. Agnieszka Borzuchowska nie żyje. Została pustka*, www.poranny.pl/magazyn/art/5504180,prof-agnieszka-borzuchowska-nie-zyje-zostala-pustka z 20.07.2018.
- Więckowska Helena, *Joachim Lelewel. Uczony – polityk – człowiek*. Warszawa 1980.
- Wicher Sebastian, *Stanisław Bukowski. Powojenna odbudowa Białegostoku*. Katalog wystawy, Białystok 2002.
- Wicher Sebastian, *Życie architektury. Życie i twórczość Stanisława Bukowskiego (1904–1979)*, Białystok 2009.
- Wójcik-Górska Danuta, *Niedoceniona królowa*, Warszawa 1987.
- Wójcik-Górska Danuta, *Król niemalowany*, Warszawa 1983.
- Wójcik Zbigniew, *Jan III Sobieski*, Warszawa 1991.

- Wróbel Wiesław, *Kilińskiego. Historia jednej ulicy*, Białystok 2016.
- Wyczański Andrzej, *Zygmunt Stary*, Warszawa 1985.
- Zamojski Adam, *Chopin*. Warszawa 1985.
- Zankiewicz Ałła, *Włodzimierz Zankiewicz*, Słownik biograficzny białostocko-łomżyńsko-suwalski, pod red. Adama Dobrońskiego, zeszyt 2, Białystok 2003.
- Zawistowski Władysław, *Kto jest kim w „Trylogii” Henryka Sienkiewicza*, Gdańsk 1999.
- Zielińska Alicja, *Zbigniew Troczewski – nauczyciel legenda. Dawał temat klasówki i wychodził*, www.poranny.pl z 23.01.2012.
- Zielińska Alicja, *Henryk Rogoziński. Łowca czarno – białych obrazów*, www.poranny.pl, dostęp 3.07. 2017.
- Zielińska Alicja, *13 lat temu zmarła Lucja Prus. Była rodowitą białostoczką*, www.poranny.pl, dostęp 23.07. 2017.
- *Zmarła Teresa Torńska*, www.tvn.24.pl z 29.04.2018 r.
- Życiorys Józefa Hallera, www.dzieje.pl/postacie/jozef-haller z 22.08.2018 r.
- Życiorys św. Siostry Faustyny Kowalskiej, www.jezuufamtobie.pl/życiorysy z 20.03.2012.
- Życiorys Aleksandra Rybnika, www.blogpress.pl z 21.01.2012.
- Życiorys Tadeusza Kościuszki, www.edukacja.gazeta.pl z 5.02.2012.
- Życiorys RONALDA REGANA, www.edukacja.gazeta.pl z 2.03.2012.
- Życiorys Wincentego Pola, Polski Słownik Bibliograficzny, Kraków 1982–1983.
- Życiorys Władysława Raginisa, www.muzeumsg.pl/index z 11.02.2012.
- Życiorys Władysława Reymonta, encyklopedia.pwn.pl/Reymont Władysław z 6.03.2012.
- Życiorys Wojciecha Rubinowicza, www.atodafe.salon24.pl z 21.03.2012.
- Życiorys Aleksandra Małachowskiego, www.orka.sejm.gov.pl, z 25.02.2012.
- Życiorys Zofii Kossak-Szczuckiej, www.sztetl.org.pl/person/167/z 26.02.2012.
- Życiorys Tadeusza Banachiewicza, www.pl.wikipedia.org/wiki z 27.03.2012.
- Życiorys Krzysztofa Kamila Baczyńskiego, www.baczyński.art.pl z 12. 03. 2012.
- Życiorys Wojciecha Bogusławskiego, www.pl.wikipedia.org/wiki z 24.03.2012.
- Życiorys Xawerego Dunikowskiego, www.pl.wikipedia.org/wiki z 24.03.2012.
- Życiorys Konstantego Ciołkowskiego, www.pl.wikipedia.org/wiki z 26.03.2012.
- Życiorys Stanisława Lema, www.pl.wikipedia.org/wiki z 26.03.2012.
- Życiorys Antoniego Grabowskiego, www.pl.wikipedia.org/wiki z 26.03.2012.
- Życiorys Oskara Kolberga, www.culture.pl/pl/tworca/oskar-kolberg z 20.09.2018 r.
- Życiorys Henryka Dobrzańskiego, www.pl.wikipedia.org/wiki z 28.03.2012.
- Życiorys Józefa Marcinkiewicza, www.pl.wikipedia.org/wiki z 29.03.2012.
- Życiorys Jana Michałowskiego, www.szukamypolski.com z 5.04.2012.
- Życiorys Władysława Broniewskiego, www.lewica.pl z 17.04.2012.
- Życiorys Hanki Ordonówniej, www.encyklopedia.pl/haslo.php. Z 23.04.2012.
- Życiorys Jerzego Antoniewicza, www.leksykonkultury.ceik.eu/index.php/Jerzy_Antoniewicz z 24.01.2012.
- Życiorys Krzysztofa Putry, Projekt uchwały Rady Miejskiej w Białymstoku, www.bialystok.pl z 28 03. 2012.
- Życiorys Jana Karskiego, www.jankarski.org/postac/historia-o-karskim z 10.07.2017 r.
- Życiorys *Mikołaja Kawelina*, www.centrumzamenhofa.pl/s._z 24.03.2012
- Życiorys inż. *Mieczysława Królka*, www.pzist.bialystok z 20.07.2018 r.
- Życiorys por. *Anatola Radziwonika*, www.armiakrajowa-lagiernicy.pl z 18.08.2018 r.
- Życiorys *Mikołaja Reja*, www.staropolska.pl/reklama/Rej_BN/html z 23.02.2012.
- Życiorys *Simony Kossak*, www.encyklopedia.puszcza-bialowieska.eu/index.php z 31.03.2012.
- Życiorys *Jana Nowaka-Jeziorańskiego*, www.polskieradio.pl/Jan-NowakJezioranski-legendarny kurier z Warszawy z 25.07.2018 r.
- Życiorys *Wacława Siedleckiego*, www.opencaching.pl z 5.03.2012.
- Życiorys ks. *Piotra Skargi*, www.deon.pl z 5/03.2012.
- Życiorys *Tamary Sołowiecz*, www.wrotapodlasia.pl z 26. 02. 2012.

- Życiorys Konstantego Kalinowskiego, www.zgapa.pl z 5/03.2012.
- Życiorys Tadeusza Gajcego, www.polska-poezja.pl.
- Życiorys Juliusza Słowackiego, www.culture.pl z 20.01.2012.
- Życiorys gen. Nikodema Sulika, www.zsg.bialystok.pl z 20.08.2018 r.
- Życiorys Leopolda Staffa, www.staff.klp.pl z 3.03.2012.
- Życiorys Henryka Sucharskiego, www.westerplatte.pl z 7.05.2012.
- Życiorys Jakuba Szapiro, www.espero.bialystok.pl/pl/jakub-szapiro/z 20.07.2018
- Życiorys Karola Szymanowskiego, www.atma.z-ne.pl z 12.05.2012.
- Życiorys Piotra Ściegiennego, www.dziedzictwo.ekai.pl z 31.05. 2012.
- Życiorys św. Andrzeja Boboli, www.brewiarz.katolik.pl z 1.06.2012.
- Życiorys św. Maksymiliana Kolbego, www.vatican.va z 23.05.2012.
- Życiorys św. Kingi, www.brewiarz.katolik.pl z 1.06.2012.
- Życiorys Grzegorza Peradze, www.uw200.uw.edu.pl/pl/jestem-z-uw/sw-grzegorz-peradze z 20.09.2018 r.
- Życiorys św. Krzysztofa, www.adonai.pl/swieci/ z 15.06.2018
- Życiorys św. Wojciecha, www.kosciol.pl z 2.04.2012.
- Życiorys św. Pio, www.padrepio.catholicwebserwices.com/Polska z 1.04.2012.
- Życiorys Melchiora Wańkowicza, www.culture.pl z 21.01.2012.
- Życiorys Jerzego Waszyngtona, www.pl.wikipedia.org/wiki z 29.03.2012.
- Życiorys Henryka Wieniawskiego, www.pl.wikipedia.org/wiki z 31.03.2012.
- Życiorys Aleksandra Węgierki, www.encyklopediateatru.pl z 29.03.2018.
- Życiorys Wincentego Witosa, www.pl.wikipedia.org/wiki z 9.03.2012.
- Życiorys Józefa Wybickiego, www.muzeum.narodowe.gda.pl z 10.05.2012.
- Życiorys prymasa Stefana Wyszyńskiego, www.wyszynskiprymas.pl z 21.02.2012.
- Życiorys Gabrieli Zapolskiej, www.pl.wikipedia.org/wiki z 31.03.2012.
- Życiorys Emila Zoli, www.pl.wikipedia.org/wiki z 23.03.2012.
- Życiorys Karola Białkowskiego, www.sep.bialystok.pl z 16. 04 2012.
- Życiorys Jana Michałowskiego, www.szukamypolski.com/strona/osoba/182 z 5.02.2012.
- Życiorys ks. Zdzisława Peszkowskiego, www.biblioteka.sanok.pl z 20.07.2018 r.
- www.dobroni.pl. Portal historii ożywionej.
- www.wrotapodlasia.pl/histora/podlasianina-porter-wlasny z 24. 02 2012.
- www.szukamypolski.com/strona/osoba/53 z 15.02.2012.
- www.Katyń-pamiętam.pl z 4.03.2012.